

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMPEROR OF LUST

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEHVET İMPARATORU

KARANLIK BİR MAFYA DÜŞMANDAN AŞIĞA
ROMANTİZM

JAGGER COLE

Şehvet İmparatoru
Jagger Cole © 2024
Tüm hakları saklıdır.
Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design tarafından
yapılmıştır Kapak Fotoğrafi: Michelle Lancaster
Duyarlılık okuyucusu: Natalie Tanaka

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Bu belgenin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya kullanılması Yapay zeka eğitiminde telif hakkıyla korunan çalışmalar yasadışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

ALSO BY JAGGER COLE

[Jagger Cole Kitapları](#)
[Önerilen Okuma Sırası](#)

PLAYLIST

Tanrı - Jake Daniels
Bullet With Butterfly Wings - The Smashing Pumpkins
Canavar Yarattınız - Bohnes
Yeni Kız - FINNEAS
Me - bülöw
Chills - Mickey Valen, Joey Myron
Dragula - Rob Zombie
Dirty Thoughts - Chloe Adams
Do It for Me - Rosenfeld
Smoke & Trouble - Society of Villains, Sam Tinnesz
Fragile Thing - The Cure
Digger - Büyük Dede
SENİN İÇİN ÖLÜRÜM - In This Moment
Flames - Digital Daggers
like u - Rosenfeld
Attaway - Phantogram
Ben Kimim - Celeste
Mimarlar
...baby one more time - The Marias
See Her Out (That's Just Life) - Francis and the Lights
Wonderwall - Ryan Adams

Spotify'da alma listesini dinleyin!

TRIGGER WARNING

Sevgili okuyucu,

Bu kitap, geçmiş travma ve Cİ ile ilgili karanlık temalar ve grafik tasvirlerin yanı sıra esaret ve kısıtlama içeren sahneler içermektedir.

Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen kendi tetikleyicilerinizi tanıyın ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğun için
teşekkürler, Jagger

HANA

BAZI GECELER, kargaşa ve şiddetin daha ortaya çıkmadan gölgelerde kaldığını hissedebilirsiniz. Havada, ince bir sis gibi, dilinizde ve dudaklarınızda ıslak olarak tadabilirsiniz.

Cildinizi yıkayan bir ıslaklık. Çevresel görüşünüzde yanıp sönen küçük bir uyarı ışığı.

Kyoto'nun hemen dışındaki sanayi bölgesinin gölgelerinde yükselen metal depo, ürkütücü bir sessizlik ve soluk ay ışığıyla yıkanıyor.

Maskemi ayarlarken sinirlerimin yatışmasını dileyerek arabanın kapısını sessizce kapatıyorum. Bir nefes alıyorum, o kalıcı kargaşa hissinin gölgelere geri dönmesini diliyorum. Buğuyu tenimden silkeliyorum.

Bu gece tehlike ve şiddet gecesi değil, kendime hatırlatıyorum. Bu gece iş gecesi.

Bu gece ben Hana Mori değilim, şirket CEO'su ve Yakuza'nın kızı. Ben Kitsune'yim - bir hayalet, bir tilki, isimsiz bir gölge.

Siyah ince topuklu ayakkabılarım betona hafifçe vuruyor, ses sanki karanlığın kendisi eğilmiş gibi yankılanıyor.

Dinle. Maske yüzümde güvenli bir şekilde duruyor, narin kıvrımları ve boyalı tilki işaretleri hem tehlikeli hem de özgürleştirici hissettiren bir role girmeme izin veriyor.

Müşterilerimle ilk kez yüz yüze, daha doğrusu maske maskeye görüşmüyorum. Ama heyecan ve hafif korku her zamanki gibi odağımı keskinleştiriyor. Her adımda Hana'dan çok Kitsune'ye dönüşüyorum; ailesinin imparatorluğunun sorunsuz işlemesini sağlayan saygılı kız kardeşten çok hayalet oluyorum.

Kavernöz deponun yan kapısına ulaştığımda sinirlerim çelik gibi olmuştu. İçeri adımımı atıyorum, topuklarımın çıkardığı ses içerideki tek tepe lambasının altında beni bekleyen üç adamın dikkatini çekiyor.

Won Kyung, Ji Ahn ve Johnny Dae-Kim - üç orta düzey Koreli sendika grubunun üç orta düzey lideri - ben onlara doğru ilerlerken yırtıcı ve öfkeli bakışlarla bana bakıyorlar. Yavaşça nefes alıyorum, kalp atışlarımı sakın bir ritme sabitliyorum.

Daha önce de tehlikeli adamlarla tanıştım. Tehlikeli adamlarla yaşıyorum. Onlara kardeşim ve kuzenim diyorum.

Yine de, havadaki özellikle keskin hissi, tüm bu toplantının üzerinde bir sis gibi asılı duran karanlık enerjiyi inkar etmek mümkün değil.

"Beyler," diye selamlıyorum onları, sesim maskeden süzülüyor, pürüzsüz ve tereddütsüz. Kitsune asla tereddüt etmez. Kitsune dokunulmazdır. "İşimize dönelim. Endişeleriniz vardı."

Tehlikeli müşterilerle ilk kez karşılaşmıyorum. Aynı zamanda ilk kez de değil, sorumluluk sahibi olmaya ve ne kadar zeki olduklarını söylemeye alışmış erkeklere temel finans konularını anlatmaya çalışırken ses tonumdan patronluk taslayan bir ton çıkarmak zorunda kaldım.

Bir yıl önce bana sıradan bir arşamba gecesini böyle geireceğimi söyleseydiniz - bir casus gibi giyinip tilki maskesi takarak depolarda dolaşıp para aklama işine gireceğimi... ailemin bu konuda hiçbir fikri olmadığını da eklemeliyim... dünyadaki en şüpheli adamlardan bazılarıyla yüzünüze gülerdim.

Ama işte buradayız.

Johnny Dae-Kim, otuzlu yaşlarının ortalarında, zayıf kaslı, yanağında gözünden çenesine kadar uzanan bir yara izi var- öne doğru adım atıyor, dudakları acı bir sırtışla bükülmüş. Bir elini temiz çenesinde gezdiriyor ve bakışlarım şatafatlı altın yüzüğündeki parıldayan kırmızı lal taşına takılıyor. Gözleri üzerimde geziniyor, değerlendiriyor, hesaplıyor. İçlerinden karanlık bir şey geçiyor.

"Hayal kırıklığına uğradık, Kitsune." Sözleri sert ve boş odaya sızan bir zehirle dolu. "Geri dönüşlerimiz... çok yetersiz oldu."

Göğsümde alevlenen kızgınlık dalgasını görmezden geliyor, maskenin altında bile ifademi sabit tutuyorum. "Sizi temin ederim," diye sakince cevap veriyorum, "tüm işlemler tam olarak kararlaştırıldığı şekilde gerçekleştirildi. Belki de dalgalanan döviz kurlarını dikkate almayı ihmal ediyorsunuz ya da-"

"Döviz kurları." Kelimeleri bir lanetmiş gibi tükürüyor ve bakışları daha karanlık, daha tehlikeli bir hal alıyor, sanki sözlerim bir yanıtın ziyade bir tokatmış gibi.

Yavaşça nefes veriyorum. "Beyler, rakiplerimle değil de benimle iş yapmanızın bir nedeni var. Ben işleri hallederim. Kirli paranızı temizlemek için size en iyi getiriyi sağlıyorum ve bunu benim seviyemdeki herkesin en düşük komisyonuyla yapıyorum." Omuz silkiyorum. "Bu sizin için işe yaramazsa, eminim rakiplerim sizi tekrar aralarına almaktan mutluluk duyacaklardır."

Yüzümün üst üste ikisini kaplayan maskenin altında dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

"Yüksek ücretleriyle, yani."

Johnny'nin gözleri kısılr. "Sorun senin komisyonun değil, Kitsune," diye homurdanıyor. "Bizi kandırabileceğini düşünmen kesinlikle sorun."

Titrek ışıktta, onu çevreleyen iki adam, yaralı bir geyik yavrusuna yaklaşan kurtlar gibi her hareketi ayarlanmış bir şekilde ileri doğru sürükleniyor. Duyularım keskinleşiyor, hava gerginlikle yoğunlaşıyor. İçgüdülerim geri adım atmamı, kolumun altındaki küçük bıçağa uzanmamı söylüyor ama direniyorum.

Kitsune geri çekilmiyor.

"Bu ciddi bir suçlama," diyorum sesimi eşit tutarak, "ve hafife aldığım bir suçlama değil. Eğer bir yanlış hesaplama varsa, rakamları birlikte gözden geçirmekten memnuniyet duyarım. Eminim-"

Bitirmeye fırsatım olmadı. Johnny saldırdı, bir anda bana ulaştı. Parmakları kollarıma saplanıyor, beni öne doğru çekip döndürürken soğuk ve inatçı. Beni ferforje bir direğe sırt üstü çarpıp sabitlediğinde nefesim kesiliyor.

Onun pençesinde şiddetle dönüyorum ama daha kurtulamadan diğer ikisi üzerime çullanıyor, bileklerimi yakalayıp arkamdan direğin etrafına doluyor.

İp bileklerime dolanıyor.

Aman Tanrım.

İçimden kör bir panik dalgası fırlıyor ve beni yüzeyin altına sürüklese bile onu geri iterek sertçe ısıyorum.

Sakin ol.

Ama tanıdık bir his... kaba ipin tenime baskı yapması... bileklerimi ısırması... içime bir bulantı dalgası gönderiyor. Anılar yükseliyor, karanlık, istenmeyen, beni zihnimden silmek için çok uğraştığım bir geceye geri sürüklüyor.

Kahkahalar. Döner oda. Eller beni mıncıklarken ip derimi kesiyordu.

Hayır. Bunun eskisi gibi olmasına izin vermeyeceğim.

Ama ipler geriliyor ve kalbim kaburgalarımı çarparak her atışta mantığımı bastırıyor. Nefes al. Şu ana odaklan. Ben artık o kız değilim. Ben Kitsune'yim ve Kitsune kırılmaz. Kitsune-

"Şuna bak," diye alay ediyor Won Kyung. Kavrayışı acımasız bir demir gibi, nefesi yanağımda sıcak. "Tilki artık o kadar da kurnaz değil, değil mi?"

Johnnyt kıs kıs gülererek, "Sürtük kesinlikle etkilemek için giyinmiş gelmiş," diyor. Takım elbise ceketimin omuzlarımdan çekilip kollarımdan aşağı inerek arkamdaki direğe dolandığını hissettiğimde irkiliyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Johnny bir bıçağı açıp karnımdaki ince bluzu bir avuç yakalayarak kalem eteğimden çekip çıkardığında ürperiyorum, buz gibi soğuyorum.

Bıçak alttan kayıyor. Gömleği kesip açarken her bir düğmeyi kopardığı için çılgılık atamıyorum ya da karşı koyamıyorum.

Kumaş yırtılıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor. Beni kirli zeminde dizlerimin üstüne çöktürdüklerinde sütyenim kesildi.

Tek bildiğim boğulma hissi. Çılgılık atma dürtüsü. Patlama isteği. Kendimi yakmak, sadece kaçmak için.

Geçmiş zihnime pençelerini geçiriyor, beni aşağıya, o karanlık odaya, alay eden yüzlere, ellere geri sürüklüyor.

Çaresiz ve kapana kısılmış bir şekilde çırpınırken beni yere yapıştırdı.

Ne kadar karşı koyarsam koyayım, o gecenin gölgesi geri dönüyor, etrafımı sarıyor, geçmişle şimdiki zaman arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor. Soğuk, sürünen bir uyuşukluk üzerime çöküyor, zihnim parçalanıyor ve artık kontrolümde olmayanlara kadar hafıza ve korku arasında düşüyor.

Benimle alay ederlerken kelimeleri zar zor duyuyorum, sesleri alçak ve alaycı, gücümü ve haysiyetimi elimden alıyorlar. İçlerinden biri maskemin kenarından çekiştiriyor ve ben de saklanmaya çalışarak, elimde kalan azıcık şeyi korumaya çalışarak arkamı dönüyorum. Kahkahaları daha da yükseliyor, sertleşiyor, her kelimeyle daha da derine işliyor.

Sonra birden farklı bir ses, kapı çarparak açıldı.

Kahkahalar kesiliyor, ellerim tenimde donuyor. Gözlerimi açıyorum, sese doğru dönerken gözlerimi kırpıştırıyorum.

Kapı aralığında bir figür siluet halinde duruyor, uzun ve heybetli, varlığı beni tutan adamlarınkinden bile daha soğuk ve tehditkâr bir enerjiyle alanı dolduruyor.

İlk başta sadece bu: dışarıdaki alçak ışığa karşı siyah mürekkepten koyu bir leke. Depoya yayılmaya ve hepimizi boğmaya hazır kötü niyetli bir sis.

Ama sonra, o devreye girer.

Loş ışığın altında parıldayan gümüşü beyaz saçları ve içimi ürperten bir yoğunlukla yanan menekşe rengi gözleri gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Oh Tanrım...

Dışarıdan bakınca, tanıdığım birinin ortaya çıkıp bir masal kahramanı gibi kadın kahramanın en karanlık anına dalmasından heyecan duyacağımı sanırsınız.

Ancak bu ifadede milyonlarca yanlış var, en büyüğü de Damian Nikolayev'in bir kahramandan başka bir şey olmaması.

Ağabeyim Kenzo, kısa bir süre önce Kir Nikolayev'in sözde evlatlık kızı Annika ile evlendiğinde, bizim ailemiz ve onların ailesi baltalarını gömüp müttefik oldular: Mori-kai ve Nikolayev Bratva, yan yana çalışıyorlar. Hatta Kir, önce burada Kyoto'da, kısa süre sonra da Tokyo'da ailemizle birlikte işlerini Japonya'ya taşıdı.

Ama.

Kapıda duran adam Kir değil. Annika değil.

Bu Damian, Kir'in yeğeni. Nikolayev tahtının varisi mi? Evet. Kardeşimin müttefiki mi? O da evet.

Ancak Damian için bence yeterince bahsedilmeyen başka bir kelime daha var: psikopat.

Adam tam bir psikopat. İkiz kardeşim Takeshi'nin de içinde kendi karanlığı ve kendi... nörodiverjan eğilimleri var. Ama Damian tamamen başka bir şey.

O kötülüğün vücut bulmuş hali. "Unhinged" kişileştirilmiş. İyiliğin ve gün ışığının ölmeye gittiği bir kara delik.

Damian Nikolayev hakkında endişelenmek için tek neden bunlar olsaydı, her şey yine de iyi olurdu. Ne yazık ki Damian'ın olduğu bir şey daha var:

Rakibim.

Bunu bilmiyor, çünkü beni tanıyan diğer herkes gibi onun da Kitsune olarak ek iş yaptığımdan haberi yok - zengin ve tehlikeli kişiler için zor ve etkili bir kara para aklayıcısı. Benim, Hana Mori'nin,

komisyon oranımı düşürerek onun en kazançlı müşterilerini çalıyormuş.

Gözleri sadece kötü niyetli bir memnuniyet olarak tanımlanabilecek bir bakışla üzerime yerleşirken, önündeki manzarayı incelerken dudaklarını büken bir sırıtışla bu maskeyle kim olduğumu göremeyeceğini kendime hatırlatmak zorundayım.

İleriye doğru adım atıyor, hareketleri kasıtlı, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Üç Korelinin kaskatı kesildiğini hissediyorum. Gerginlikleri aşikâr ama kaçma içgüdüsü ile tereddüt etmenin ölümcül hatası arasında sıkışmış bir halde hareket etmiyorlar. Damian'ın bakışları üzerimde geziniyor, bileklerimi bağlayan iplere, yırtık kıyafetlerime, dağınıklığa takılıyor.

Göğüslerim, ki şu an tam teşhirdeler.

"Vay, vay." Sesi yumuşak, neredeyse tembel, ama karanlık bir yanı var ve üzerime bir örtü gibi çöküyor. "Burada neyimiz varmış?"

Johnny ceketinden bir silah çıkararak, "Ait olmadığı yerlere giren aptal bir orospu çocuğumuz var," diye tükürüyor.

Silahını kaldırırken vahşice sırtarak Damian'a doğru yürür.

"Bu senin davet edilmediğin bir parti, seni aptal sikik-"

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, zar zor fark edebiliyorum. Bir saniye önce Johnny, Damian'dan belki bir metre uzakta duruyordu. Sonra, gümüş saçlı, morumsu gözlü ve psikotik enerjili adam ona çarptı ve karnına bir bıçak sapladı.

Johnny uluyor, kanayan karnını tutuyor ve Damian bıçağı çekip çıkarırken yere yığılıyor. Diğer ikisi

Kendi silahlarını çekerek ona doğru hamle yapıyorlar. Ancak Damian'ın bıçağı anında fırlar ve Ji Ahn'ı boğazından yakalar.

Damian bir saniye içinde avının üzerine atılıyor, ona çarpıyor ve kıpkırmızı bir kavisle bıçağı çekip çıkarıyor. Dönerek bıçağı Won Kyung'un göğsüne saplarken gözlerim kocaman açılıyor, boğazım düğümleniyor ve nabzım kükrüyor. Koreli'nin gözleri yuvalarından fırlıyor ve ağzı açık kalıyor. Damian bıçağı çıkarıyor, adam arkadaşının yanında bir yığın halinde yere düşerken neredeyse sıkılmış bir ifadeyle izliyor.

Bunu takip eden sessizlik sağır edicidir, hava durgun ve ölümlü doludur. Damian gelişigüzel dönüp arkasına bakarken zamanın yavaşladığını hisseder.

"Hmm."

Bakışlarını Johnny'nin yerde yattığı ve yan kapıdan çıkan kanlı ayak izlerine dönüşmüş kanlı su birikintisine doğru takip ederken boğazım düğümleniyor.

"Şu anki konumunuzda sizi kıskanmıyorum."

İrkiliyorum, bakışlarımı tekrar Damian'a çeviriyorum ve bana bakarken dudaklarını kıvıran yavaş, yırtıcı gülümsemeyi yakalıyorum.

Ona bakıyorum, bütün sinirlerim dehşet ve meydan okumanın karışımıyla titriyor. Az önce öldürdüğü adamların üzerinden yavaş ve metodik adımlarla geçiyor, sanki kendi şiddetine hayranmış gibi. Bakışları karanlık bir memnuniyetle üzerimde geziniyor; maskeyi, ipleri, kıyafetlerimin harap halini inceliyor. Loş ışık menekşe rengi gözlerinde parıldıyor ve ona uhrevi bir görünüm veriyor.

"Yani... Kitsune bir kadın." Sesi alçak ve pürüzsüz, karanlığın içinden kayıyor, her hecesi karanlık bir eğlenceyle süslenmiş. "Bir süredir ortalığı epey karıştırıyorsun."

şeyler... Kitsune." Elinde kanlı bıçakla etrafımda dönüyor.

Bakışlarımı sabit tutuyorum, kontrolümün sınırlarını zorlayan paniği görmesine izin vermiyorum. "Kimi bulduğunuzu sandığınızı bilmiyorum," diyorum sesimi çelikleştirerek ve Tanrı'dan beni tanımamasını umarak, "ama sizi temin ederim, benim işim sizi ilgilendirmez."

Gözlerindeki bakış kadar soğuk, sessiz bir kahkaha atıyor. "Tam tersine," diye mırıldanıyor, buz gibi ifadesiyle tam bir tezat oluşturacak şekilde ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaşıyor. "İşlerime burnunu sokuyorsun. Müşterilerimi çalışyorsun." Bakışları keskinleşiyor ve sesi alçalıyor, daha ölümcül hale geliyor. "Ve bu," diyor usulca, "beni fazlasıyla ilgilendiriyor."

Yaklaşıyor, uzanıyor, parmakları yanağım boyunca deri maskemin kenarını sıyrıyor. Bu çok hafif bir dokunuş ama omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, beni olduğum yerde donduran buz gibi bir sarsıntı.

Maskeyi çıkarırsa, her şey yüzümde patlar.

Kimse bunu yaptığımı bilmiyor.

Kenzo, Mori-kai'yi baskın bir imparatorluk haline getirmeye ve Nikolayev Bratva ile ittifak kurmaya o kadar odaklanmıştı ki, Tokyo'ya doğru genişlemekten bahsetmiyorum bile, mali durumumuza dikkat etmiyordu.

Benden başka kimse yapmadı.

Büyümek para gerektirir. Bir imparatorluk kurmak daha da fazlasını gerektirir. Bunu yapmamın tek sebebi bu. Günün sonunda, Kenzo yapması gerekeni yapıyor: aile imparatorluğumuzu daha büyük, daha cesur bir geleceğe taşıyor. Benim işim de biz büyürken her şeyin yolunda gitmesini sağlamak.

Bu yan işe girmemin ilk nedeni de buydu: paraya ihtiyacımız vardı ve açıkçası ben bu işi rakiplerimden daha iyi biliyorum. Bu yüzden son dört aydır kirli parayı ailemin yasal işlerine aktarıyor, bundan pay alıyor ve Johnny gibi psikopatlarla temiz para ödüyorum.

Damian maskemi düşürürse, herkes ne yaptığımı öğrenir. Sadece düşman olarak gördüğümüz insanlarla iş yaptığımı değil. Ama ailemizin nakit akışı sorununun benim gözetimim altında ortaya çıktığını da bilecekler.

Buna izin veremem. Olmaz. Aslında, bunun olmaması için yapmayacağım şey neredeyse yok.

Damian'ın dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılırken parmağını maskemin kenarının altından geçiriyor, sanki onu kaldıracakmış gibi.

"Hayır."

Sözcük ben durduramadan ağzımdan dökülüveriyor, dile getirmeye niyetlenmediğim sessiz bir yakarış.

Damian'ın gözleri karanlık bir şeyle parlıyor, farkındalık gözlerinde yavaşça beliriyor. Eli duraklıyor ve maskeyi çekmek yerine parmaklarının çenemin çizgisinde gezinmesine izin veriyor; kasıtlı, uzun süreli bir dokunuş, tenimde kıvılcımların dans etmesine neden oluyor.

"Pazarlık pozisyonunun ne kadar zayıf olduğunun farkında olduğundan emin değilim, Kitsune," diyor, sesi bir mırıltıya düşüyor, zengin ve alaycı. Başparmağını alt dudağıma bastırıp hafifçe aşağı çekerek dişlerimin keskin kenarını ortaya çıkarıyor. "Maskenin arkasında kim var, hmm?" Bakışları beni delip geçiyor, ametist gözleri ilgiyle doluyor, dudaklarımın ayrılmasını izliyor, başparmağı alt dudağımda ileri geri geziniyor.

Beynim komut vermeden bile oluyor. Dilim başparmağının üzerinde geziniyor.

Temas sadece bir nefes kadar, ama aramızdaki boşluğu neredeyse duyabileceğim kadar yoğun bir yük ile dolduruyor, sessizliğin içinden süzülen gerilimin elektriksel bir uğultusu.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Ama aramızdaki o boşlukta, vahşi, heyecan verici ve dehşet verici bir şey, bunu yaptığımda sıcak bir nabız gibi içime akıyor ve yanaklarımı pembeye çeviriyor.

Damian bir kaşını kaldırıyor, ağzı yırtıcı, eğlenen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aman Tanrım..." Sesi alçak bir gümbürtüye dönüşmüş, küçümsemeyle karışık. "Bu senin acınası baştan çıkarma girişimin miydi, Kitsune?"

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor, zihnim bana bunu neyin yaptırdığını açıklamak için yarışıyor. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama çenemi sıkıca tutuyor, başparmağı alt dudağımın kıvrımında geziniyor. Onun incelemesinden ya da beni incelerken yüzüne yayılan yavaş, zalim sırtıştan saklanabileceğim hiçbir yer yok.

Sesimi bulamadan elini çekiyor, beni tamamen bırakmadan önce parmaklarını bir kalp atışı boyunca oldukları yerde tutuyor. Bıçağı tekrar kaldırıyor ve hala kanlı olan ucunu boynuma değdirdiğinde nefesim kesiliyor. Göbeğimde zonklayan bir düğüm oluşuyor, bıçağın ucunu şahdamarımın üzerinde gezdirirken bedenim tam olarak anlayamadığım bir enerjiyle uğulduyor.

"Yazık," diye iç geçiriyor, ses tonu alaycı bir hüznle karışık. "Ne güzel bir ağız. Böyle bağlanmış bir sanat eseri gibi."

Kalbim daha hızlı çarpıyor, çaresizlik yüzeye tırmanıyor. Eğer ona beni hayatta tutması için bir sebep vermezsem, hiç tereddüt etmeden beni öldürecek.

Sertçe yutkunuyorum, yaşamama izin vermesi için onu ikna edebilecek herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum. "Bekle-" diye fısıldıyorum, kelimenin kenarında bastıramadığım bir korku var.

Bir an düşünür gibi yaparak başını öne eğiyor. "Hayır."

Kelimesi künt, neredeyse küçümseyici, ama bakışları iplerde, maskede, açıkta duran göğüslerimde, meme uçları sertleşirken en ufak bir ilgi titreşimi yakalıyorum. Bedelini ödemeye razı olursam, kullanabileceğim bir şeyin parıltısı bu.

Titrek bir nefes alıyorum, zihnim güç dengesini biraz olsun değiştirecek bir şey bulmak için çabalıyor. "Eğer endişelendiğin işse, senden aldığım tüm müşterileri bırakırım."

Duraklıyor. Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. Gözlerinde zalimce meraklı bir parıltı var ve ne kadar ileri gideceğimi görmek için bile olsa beni dinlediğini biliyorum. "Bu doğru mu?" diye mırıldanıyor, sesi aldatıcı bir şekilde rahat. "Ve?"

Sinirle yutkunuyorum. "Ve?"

"İkimizi de uzun bir tahmin oyunundan kurtarmak için, Kitsune," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, gözleri tekrar göğüslerime kayıyor, "açık konuşacağım." Bakışları maskeyi delip geçerek benimkilere yöneliyor. "İşimi mahvettin." Dudakları kötü niyetle kıvrılıyor. "Belki de seni becermeliyim."

Kelimeler sistemimde şok etkisi yaratıyor, ciğerlerimdeki havayı emiyor ve ona bakarken kanımı donduruyor.

"Ciddi olamazsın."

Damian'ın başı yana eğiliyor. "Oh, ama ben öyleyim," diye neredeyse şakacı bir şekilde homurdanıyor.

Soğuk bir şey omurgamı ürpertiyor ve başım iki yana sallanıyor.

"Hayır."

O değil. O değil. Seks
değil.

Ona bakarken tekrar yutkunuyorum, ellerim arkamda bağlı ve betonun soğuğu diz kapaklarıma sızıyor.

Damian, objektif olarak konuşursak, yakışıklı. Tamam, bu hafif kalır. O vahşice çekici. Tehlikeli derecede. Bir seri katil gibi. Sanki görünüşü, gafil ve hazırlıksız olanları kendine çekmek için özel olarak tasarlanmış gibi.

Ama ne habersizim ne de hazırlıksız. Damian'ı iyi tanımıyor olabilirim ama onun etrafında bulundum ve gözlerindeki o bakışı gördüm; o şiddet ve kana susamışlığı. Bunu hayatımız boyunca ikiz kardeşimin gözlerinde gördüm. Belki de bu yüzden "tehlikeli" erkeklerden korkmuyorum: Onlarla birlikte büyüdüm.

Gözlerim onun yontulmuş, keskin çene hattına ve yüzündeki kendini beğenmiş, karanlık gülümsemeye takılıyor. Nadir bir genetik durum sayesinde doğaüstü morumsu gözleri ve gümüş rengi saçları. Boyu, geniş omuzları, kaslı kolları ve dövme mürekkebi.

Ama ne kadar çarpıcı olursa olsun...hayır. Sadece öldürülmemek için birini becermek gibi dehşet verici bir kavramı aklım almadığı için değil. Ama çünkü.

Yutkunuyorum.

Çünkü o gece olanlardan sonra seks yapmaya çalıştığım son birkaç seferde tam anlamıyla panik atak geçirdim.

Ona bakarken içimden bir ürperti geçiyor.

"Hayır mı?" Sesi saf bir eğlenceyle ağırlaşıyor. "Çok yazık, Kitsune," diye iç geçiriyor, bıçağın ucunu çeneme dokunduruyor ve bakışlarımı onunkine doğru kaldırıyor. "Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp biraz eğlenebileceğimizi düşünmüştüm..."

"Bekle!"

Sızlanıyorum.

"Korkarım hayır."

"Ağzım!"

Kelimeler boğazımdan aceleyle kaçıyor.

Yüzümün sıcaktan zonkladığını hissettiğimde Damian hareketsiz kalıyor. "Sen... ağzımı kullanabilirsin," diye mırıldanıyorum.

Kaşları çatılır. "Hayır..."

bilirsin..."

"Seni becermek mi?" diye bitirdi.

Başımı sertçe sallarken yüzüm daha da sıcaklaşıyor. "Evet. Yani, hayır. Hayır... seks."

"Ama ağzını sikmemi sorun etmiyorsun," diye mırıldanıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Benim için sorun olmadığını söylemedim. Yapabilirsin dedim."

"Anlambilim," diye alay ediyor, başını eğerek. Gözleri üzerimde geziniyor. "O maskenin arkasında kim var, merak ediyorum..."

Maskemin kenarına tekrar uzandığında nabzım titriyor. Yanağıma dokunmadan hemen önce yüzümü geri çekiyorum.

"Bu anlaşmanın bir parçası değil."

Damian karanlık bir şekilde kıkırdar. "Elimde bir bıçak var.

Bu arada sen bağlı yukarı ile senin memeler Dışarı.
Ben değil Tabii ki sen

Burada kimin güçlü konumda olduğunu anlıyorum, ama spoiler, o siz değilsiniz."

Dudaklarımı büzüyorum. "Maske takılı kalacak. Anlaşma böyle."

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Ne kadar sapıkça. Ve sikim o güzel dudakların arasına giriyor."

Şiddetle kızarıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"Ve tabii ki söylemeye gerek yok, işimi çalmaktan bıktınız," diye homurdanıyor.

Başımı salladım. "Bir daha olmayacak." "Olmayacağını biliyorum."

Uzuyor, başparmağı tekrar alt dudağımın üzerinde gezinmeden önce parmak ucunun çene çizgimi izlemesine izin veriyor.

Bakışları, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen yırtıcı bir parıltıyla üzerimde süzülüyor, anlaşma deponun sessizliğinde sessiz bir sözleşme gibi aramızda asılı duruyor. Kalbim güm güm atıyor, her atış burada kendi ölümümle ne kadar yakın dans ettiğimi hatırlatıyor. Ama aynı zamanda karanlık, heyecan verici bir telaş hissediyorum.

Damian'ın gülümsemesi genişliyor, başparmağı alt dudağımı çekip açarken gözleri memnuniyetle parlıyor.

"Pekâlâ, Kitsune," diye mırıldanıyor. "Bakalım benden çalmakta olduğun kadar ağzını da iyi kullanabiliyor musun?"

HANA

NEFESİM KESİK, zihnim az önce yaptığım şeytani anlaşmadan dolayı hala dönüyor, tek çıkış yolunun bu olabileceğini düşünmeme rağmen buna gerçekten inanamıyorum bile.

Çünkü... yine... Damian'ın güzel, karizmatik dış görünüşünün altında gizlenen karanlığı görebiliyorum. Gölgelerden saldırmak için bekleyen psikopat canavarı hissedebiliyorum.

Bakışları benimkileri tutuyor, menekşe rengi gözleri soğuk, acımasız bir tatminle yanıyor, sanki oynadığımızı bile fark etmediğim bir oyunu kazandığını hissediyor. Konuşulmayanlar aramızdaki havada asılı kalıyor, her sessiz nefes benim seçimimin sonuçlarının artık ona ait olduğunu hatırlatıyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, üzerimde beliriyor, gözleri üzerimde gezinirken dudaklarında belli belirsiz bir sırıtma var. Eli bana uzanmadan önce bıçağını arkasına saklıyor. Aşağı uzanıp çenem boyunca yavaş, sahiplenici bir çizgi çizerken ürperiyorum, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor, onları hafifçe aralıyor, nefesimin nasıl kesildiğini incelerken ve bastıramadığım ince titremeyi görürken bakışları niyetli.

"Titriyorsun," diye mırıldanıyor, sesi kadife ve çelik gibi. "Daha bir dakika önce pazarlık yapmıyor muydun? Zeki, kurnaz Kitsune'ye ne oldu?"

Başparmağının alt dudağıma biraz daha sertçe bastırmasına izin veriyor, nabzımın hızlandığını ve kendime rağmen sıcaklığın içime yayıldığını hissettiğimde gözleri parlıyor. Bu daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kesinlikle istemem gereken bir şey değil-

Bu düşünce zihnimi kanattıkça kaskatı kesiliyorum.

Bunu gerçekten istiyor muyum?

Henüz bir araya getiremediğim kelimeleri söylemek için ağzımı açıyorum. Ama bakışlarındaki ve dokunuşlarındaki bir şey beni hapsediyor, yerime mıhlıyor. Dehşet ve karanlık bir hayranlık karışımıyla ona karşılık verdiğimi, bileklerimi bağlayan iplerden bile daha güçlü bir şekilde onun büyüü altında tutulduğumu fark ediyorum.

İşte o zaman ikinci farkındalığı yaşıyorum: Bağlanmaktan korkmuyorum.

Dehşet gecesinden bu yana bir ilk.

Daha önce, Johnny ve arkadaşları beni direğe doğru itip kollarımı arkamdan çekerken, neredeyse katatonik bir duruma giriyordum. Spiral çiziyordum.

Ama şimdi değilim-şimdi, daha da sertleşmem gerekirken, çünkü aniden sadece kollarımın bağlı olması ya da vücudumun çaresizce kısıtılması değil. Artık işin içinde açıkça cinsel bir unsur da var, ki bu da beni tam anlamıyla çıldırtmalı.

Ben değilim.

Ve bu...beklenmedik.

Orada diz çökmüş, bağlı ve açıkta dururken nabzım çılgınca atıyor, Damian'ın bakışları üzerimde gezinirken nefesim kesiliyor, karanlık ve inatçı. Üzerimde yükseliyor, yırtıcı bir zarafetin resmi, menekşe rengi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

Ağızı memnun bir sırıtışla kıvrılıyor ve bana sahip olduğu gücü hatırlatıyor.

Teslim olduğum kontrol.

Şu anda, dokunulmaz ve görünmez Kitsune değilim; dizlerinin üzerinde, hayatım da dahil olmak üzere her şeyimi elimden alabilecek bir adamın kaprislerine karşı savunmasız bir kadıyım.

Damian kemerinin tokasına uzanıyor, diğer eli hâlâ çenemde ve dudağımda geziniyor. Maskenin arkasından izliyorum, koyu renk kotunun altındaki şişkinliğin zonkladığını görünce gözlerim açılıyor. Kemer soğuk metalik bir şangırtıyla çözölüyor, ses boş depoda yankılanıyor.

Düğmeyi açıyor, sonra fermuarı indiriyor. Nefesim kesiliyor.

İç çamaşırını giymiyor ve fermuarı aşağı çekerken onu görüyorum. Her şeyini.

Sadece... devam ediyor.

Elini kot pantolonunun içine sokup parmaklarını sikine dolamasını izlerken nabzım güm güm atıyor. Başparmağıyla dudağımı okşarken ön kolunun dövmeli kasları esniyor ve içime rahatsız edici derecede sıcak bir nabız gönderiyor.

Sikini serbest bırakırken kolu tekrar esniyor ve yüzüm soluyor.

Vay canına. Lanet olsun.

Tecrübe konusunda pek başarılı sayılmam. Ama lanet olsun.

Damian kocaman, neredeyse ürkütücü derecede. Bakıyorum, bakışlarım içindeki kalın alete sabitlendiğinde ağızım biraz açık kalıyor.

Yumruğunu. Kendini tembelce okşuyor, damarların zonklamasına ve şişmiş başın yüzümden sadece birkaç santim ötede nabız atmasına neden oluyor.

Başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çekerken ürperiyorum. "Şu dili görelim, Kitsune."

Kalın kalın yutkunuyorum. Sonra sanki transa geçmiş gibi itaat ediyorum. Ağzım biraz daha açılıyor ve dilim dudaklarımdan dışarı çıkıyor.

"Aferin kızıma."

İçimde karanlık bir şey muhtaç bir şekilde çekiştiriliyor. Umutsuzca onu sessiz küçük bir köşeye itmeye çalışıyorum.

Yapamam.

Kalçalarını ileri doğru iterken kendini okşuyor. Başparmağı dudağımı tekrar aşağı çekiyor, sonra çenemi kavırıyor ve kalın sikinin şişmiş başının dudaklarımdan üzerinden kaymasına izin verirken ağzımı açıyor.

Tadı tatlı ve biraz tuzlu. Narenciye, bergamot ve temiz keten gibi kokuyor. Bu da kafamda bir şeyleri karıştırıyor, çünkü onun gibi bir şeytan kükürt, kükürt ve esir alınmış ruhlar gibi kokmalı.

Ağzımı biraz daha açıp şişmiş aletini dudaklarımdan arasından geçirip dilimin üzerine iterken beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi bakıyor.

Neredeyse anında öğürüyorum. Damian biraz geri çekilip başının alt dudağıma sürtünmesine izin verirken dudakları karanlık bir eğlenceyle kıvrılıyor ve onu prekumla buluşturuyor.

"Hadi bunu tekrar deneyelim," diye homurdanıyor ve sikini kabaca ağzıma geri sokuyor.

Bu kez, iri cüssesi ağzımı istila ettiğinde öğürme refleksimi bir şekilde bastırmayı başarıyorum. Titriyorum.

itiliyor, tekrar dışarı kayarken çenesi gergin, dudaklarımın arasına geri batmadan önce başını dudaklarıma sürtüyor.

"Şimdi em, küçük Kitsune," diye hırlıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımın sikiinin etrafına kapanmasına izin veriyorum. Emerken yanaklarım hafifçe çukurlaşıyor, dilimi tepesinde gezdiriyorum. Damian başını eğiyor, bana merak ve karanlık bir açlık karışımıyla bakıyor. Eli saçlarıma dolanıyor ve kalbimi tökezletecek kadar sert bir şekilde çekiyor. Benden sessiz bir nefes kaçıyor ve ağzı kıvrılıyor, verdiğim tepki karşısında eğlencesi derinleşiyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Aynen böyle."

Bir sonraki an, doğru ritmi bulmama izin verme zahmetine girmeden, sadece kendisi yaparak tekrar içeri itiyor. Ellerim arkamdaki direğe bağlı olarak dizlerimin üzerinde otururken, içeri ve dışarı pompalamaya başladığında kalçaları yuvarlanıyor, kelimenin tam anlamıyla ağzımı beceriyor.

Beni tam olarak istediği gibi kullanıyor, her hareketi kontrollü ve kasıtlı, gücün kimde olduğunu hatırlatıyor. Saçlarımdaki eli sıkılaşıyor, beni yönlendiriyor, boğazımın arkasına bastırıp tekrar tıkarken beni kendisine doğru çekiyor. Çenemden aşağı tükürükler akıyor ve nabzım kükrüyor, içimde yasaklanmış ve belki de biraz dengesiz bir his gıdıklanıyor.

Bacaklarımın arasında yasak bir sıcaklık birikiyor.

Damian derinden inliyor, aynı anda hem emredici hem de inanılmaz derecede samimi bir ritimle tekrar itiyor. Sıcaklığını hissedebiliyorum, kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum, benden aldığı her tepkinin tadını yavaşça çıkarmasına izin veriyor. Sanki beni sınıyor, zorluyor ve her geçen saniye nabzım daha hızlı atıyor, bedenim inkârı imkânsız karanlık bir heyecanın pençesine düşüyor.

Damian dur durak bilmiyor, üzerimdeki kontrolünün her zerresini keşfederken beni kavrayışı daha talepkâr ve hareketleri daha yoğun hale geliyor. Bu garip, çarpık yakınlığın içinde sıkışıp kaldım, her geçen an teslimiyet ve direniş arasındaki çizgiyi daha da bulanıklaştırıyor ve kendimi aramızdaki karanlığın derinliklerine doğru kayarken hissedebiliyorum.

Eli saçlarımdan kayıyor ve çenem boyunca ilerliyor, parmakları yanağımda ve boğazımda yavaş bir yol izliyor. Parmaklarını nefes boruma doladığında tutuşu daha da sertleşiyor.

Sanki her dokunuşu kararlılığımı test etmek ve anlaşılmamızı korumak için ne kadar ileri gideceğimi görmek için. Bakışlarında içimi titreten bir sıcaklık ve memnuniyet var ve yüzüm maske tarafından gizlenmiş olsa da, kendimi onun incelemesi altında tamamen açıkta ve çıplak hissedebiliyorum.

"İşte iyi, itaatkâr bir Kitsune," diye homurdanıyor. "Ne güzel bir saksocu buldum."

Dudaklarından dökülen kaba ve iğrenç kelimelerden nefret etmek istiyorum.

Bunun yerine, içimde aynı yasak çekimi hissediyorum. Aynı kafa karıştırıcı ihtiyaç duygusu, şu anda bağlı olmaktan dolayı kontrolü kaybetmemenin şaşırtıcı hissiyle birlikte dönüyor.

Diğer elinin parmaklarının dolaşmasına izin veriyor, göğüslerimden birini avuçlamak için aşağı uzanıyor. Bir yanımda bunun anlaşılmamızın bir parçası olmadığını haykırmak istiyor.

Bir yanımda titriyor ve parmakları hassas bir meme ucunu acımasızca çimdikleyip bükerken kendini kalçalarını birbirine sıkıştırırken buluyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor, göğüslerim arasında gidip geliyor, ağzımı sikerken meme uçlarımın elektriklenmesini ve zonklamasını sağlıyor. Birini sertçe sıkıştırıyor, kendine doğru çekiyor ve boğazımdan küçük, boğuk bir ses çıkarıyor.

Homurdanıyor, daha sert, daha hızlı, daha derine itiyor.

"Boşaldığımda, Kitsune," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, "iyi bir kız olacaksın ve her damlayı yutacaksın."

Başımı sallıyorum, gözlerim maskenin arkasından ona kilitleniyor ve ağzımı bir şekilde beni inanılmaz derecede tahrik eden bu delice aşağılayıcı şekilde kullanmasına izin veriyorum.

Daha sert itiyor, sikini ağzımın arkasına hem korkunç hem de heyecan verici bir aciliyetle sokuyor, sanki artık kendini kontrol edemiyormuş gibi. Meme uçlarıma vahşice saldırırken göbeğim zonkluyor, çenemi kalın sikinin etrafında sınırına kadar gererken vücuduma elektrik akımları gönderiyor.

Geldiğinde hiçbir uyarı yok. Bir saniye sonra ağzıma giriyor. Sonra kendini gömüyor ve hareketsiz kalıyor, siki dudaklarımın arasında demir gibi şişerken çenesi sıkıca kenetleniyor. Zonkluyor ve sarsılıyor ve kalın tuzlu sperm ipleri dilimin üzerine dökülürken şaşkınlıkla miyavlıyorum.

Başparmağı çenemde ve maskemin kenarında gezinirken hâlâ ağzımın içinde patlıyor.

Çok geç olana kadar bunun farkına varmıyorum.

Geri çekilmeye çalışıyorum, ama diğer eli saçlarıma dolanıyor, beni inkar edilemez bir güçle yerimde tutuyor, dudaklarım hala sikinin etrafında sarılı. Yavaşça, neredeyse tembelce, maskenin kenarından çekiştiriyor, son savunmamı kaybettiğimin farkına varmamı sağlayacak kadar kaldırıyor.

"Artık oyun yok, Kitsune," diye fısıldıyor. "Gerçekte kim olduğunu görelim."

Tek ve kararlı bir hareketle maskeyi yüzümden yırtıp yere düşürüyor ve deponun loş ışığında kimliğim ortaya çıkıyor.

Soğuk hava tenime çarpıyor, sert ve acımasız.

Damian inliyor, son bir döl daha ağzıma dökülürken siki dilime çarpıyor ve gözleri açılıyor.

Her şey durdu. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Hâlâ sert olan sikini dudaklarımın arasından çekmek, hatta yüzümü ya da saçlarımı bırakmak için bile hiçbir hareket yapmıyor.

O beni incelerken, her tepkimi, yüzümde titreşen her şok ve korku izini incelerken sessizlik gergin ve ağır bir şekilde uzuyor. İfadesinde bir değişiklik oluyor, ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu, beni ne kadar derinden çözdüğünü anladığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Parmakları gerçek olduğumu onaylamak istercesine yanağıma değiyor. Bakışlarındaki zevk kıvılcımını görebiliyorum, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen karanlık memnuniyeti.

"Evet, Hana," diye mırıldanıyor, ismim dilinden hem heyecan verici hem de dehşet verici sessiz bir samimiyetle dökülüyor. "Bu ilginç bir sürpriz değil mi?"

Ve o anda tilkinin yakalandığını fark ediyorum ve kaçıp kaçamayacağımdan emin değilim.

HANA

Kyoto'nun yukarısındaki tanıdık tepeler, yarım ayın ışığında yıkanan penceremin ötesine uzanıyor. Yatak odamın uzunluğunu adımlıyorum, adımlarım tatami matları üzerinde yumuşak, kollarım kendime sıkıca sarılmış, sanki bunu yapmak tehlikeli bir şekilde parçalanmaya yakın hissettiren parçaları bir şekilde bir arada tutabilirmiş gibi.

Zihnim dönüyor, depodaki geceyi tekrar yaşıyorum. Damian'ın ellerinin sıcaklığı. Tanrım, maskemi çıkardığı an.

Dölleri dilimde. Gözleri içimi yakıyor. O karanlık, parıldayan gülümsemesi.

İçimden bir ürperti geçerken kollarımı daha sıkı sıkarak duruyorum. Lanet olası Damian Nikolayev kim ve ne olduğumu biliyor.

Sadece Kitsune olduğum için değil.

Bu tek başına yeterince kötü olurdu. Ama daha kötüsü, o benim karanlığımı biliyor.

Şu anda kafamda sadece kara para aklama olayı yok, dizlerimin üzerinde, ellerim arkamdan bağlı bir şekilde onun sikini yuttuğumun canlı bir görüntüsü var.

Gözlerimi kapatıp derin derin içime çekerken yüzüm kıpkırmızı yanıyor. Kulağıma değen nefesini hâlâ hissedebiliyor, tüylerimi ürperten ve heyecanlandıran o yumuşak, alaycı fısıltıyı duyabiliyorum.

"Bir an için bunun burada bittiğini düşünmeyin."

Ağzımı doldurmayı bitirdikten sonra çekildi ve sikiinin başını dudaklarıma sildi. Sonra arkamdan yürüdü ve ipleri kesti, hareketleri sakın, neredeyse nazikti, kulağıma eğilip o lanet kelimeleri mırıldanmadan önce.

"Bir an için bunun burada bittiğini düşünmeyin."

Ondan sonra gölgelerin arasına karıştı ve beni yalnız bıraktı, hala deponun zemininde diz çökmüş, dudaklarımda onun tadını alıyordum, bileklerim ipin derimi ısırıldığı yerde zonkluyordu.

Sonra sessizlik içinde eve döndüm, diğer her şey bulanıktı, düşüncelerim kıramadığım zincirler gibi etrafımı sarmıştı.

Şimdi, tertemiz yatak odamda, etrafımdaki her şey titiz bir düzen içinde dururken, yıllardır hissetmediğim kadar kaybolmuş hissediyorum. Bu hayatı özenle inşa ettim, her karar beni ve ailemi korumak için bilinçli olarak yerleştirilmiş bir tuğlaydı.

Ve şimdi, tek bir anda, tek bir hareketle, Damian her şeyi yok etti.

Banyoya geçiyorum, musluğu açıp yüzüme soğuk su sıçratarırken ellerim titriyor. Bunun şoku kafamı dağıtıyor ama sadece bir anlığına. Hala onun tadını alabiliyorum, hafif tatlı ve tuzlu, silemediğim bir iz. Bu düşünce yüzümü kızartıyor, nabzım utanç ve heyecanın kafa karıştırıcı karışımıyla hızla atıyor. Şu anda bile benden aldığı heyecanın hatırasıyla tenimin uğuldamasından nefret ediyorum.

Sertçe yutkunararak diş fırçama uzanıyorum ve onun varlığının son hatırlatıcısını da fırçalamaya başlıyorum. Bu sadece hijyen için değil. Ona dair her türlü izi, beni hiç tahmin etmediğim şekillerde etkilemeyi başardığına dair her türlü kanıtı silmek istiyorum. Yine de yansımama bakarken, yanaklarım kızarmış, gözlerim kocaman ve hala biraz sersemlemişken, bakışlarının ağırlığı tekrar üzerime çöküyor.

Kendimi nefes almaya zorluyorum ve ellerimin sabit kalmasını isteyerek, tek bir teli bile yerinde olmayan sarı saçlarımı her zamanki tertemiz haline getiriyorum. Bir tutam makyaj yapıyorum, aynadaki kendi yansımamla hala karşılaşamıyorum.

Şimdi dağılma zamanı değil. Katılmam gereken bir toplantı var, Kenzo'nun daha önce bahsettiği, depoya yaptığım talihsiz yolculuktan önce. Bana detayları vermedi, sadece Mori-kai işiyle ilgili olduğunu ve bana orada ihtiyacı olacağını söyledi.

Şimdi paranoya devreye giriyor ve bir şekilde bilip bilmediğini merak ediyorum - burnunun dibinde ördüğüm karmaşık anlaşımlar ağından, imparatorluğumuzu sabit tutmak için yaptığım dikkatli aklamadan şüpheleniyor mu?

Titrek bir nefes daha alıyorum.

O hiçbir şey bilmiyor, diyorum kendi kendime, omuzlarımı dikleştirerek. Kimse bilmiyor.

Ailemdeki hiç kimsenin işleri istikrarlı tutmak için aldığım çılgınca önlemler, konumumuzu korumak için üstlendiğim sırlar hakkında en ufak bir fikri yok. Kimsenin de öğrenmesine gerek yok, ne şimdi ne de sonra.

Şık siyah bir blazer ceket ve dar pantolon giyerek kendimi en iyi bildiğim role geri sokmaya çalışıyorum: sakın, güvenilir kız kardeş, her zaman kontrolü elinde tutan kişi.

Odamdan çıkıyorum, sessiz koridorda ilerliyorum, malikanenin doğu kanadındaki sessiz, boş odaların yanından geçiyorum. Mori ailesinin malikânesi, Kenzo'nun yaklaşık bir yıl önce düşmanlarımızdan birinden "kurtardığı", hem modern zarafetin hem de geleneksel Japon mimarisinin muhteşem bir karışımı. Kyoto'nun yukarısında, gizli bir kale gibi tepelerin arasına yerleşmiş, yüksek duvarları ve bakımlı arazisi, onu izinsiz girmeyi düşünebilecek herhangi birinin meraklı gözlerinden saklamak için tasarlanmış.

Orta salondan geçiyorum, büyük pencerelerden Mal ve Freya'nın yaşadığı uzaktaki misafir evine ve solumdaki Takeshi'nin neredeyse kesinlikle "hanımlarından" biri üzerinde çalıştığı devasa garaja bakıyorum. Takeshi'nin özel atölyesi, her biri neredeyse sokağa çıkabilecek kadar özelleştirilmiş yarış motosikletleri koleksiyonu için adeta bir tapınak.

Odaklan, diyorum kendime. Kenzo beni bekliyor ve en ufak bir olağandışı şey fark ederse burnunu sokacak ve henüz cevap verecek kadar sağlam mıyım bilmiyorum.

Batı tarzı oturma odasına giriyorum, orada sadece Kenzo'yu değil tüm aileyi gördüğümde midem sıkışıyor. Annika onun yanında oturuyor, mavi gözleri merakla benimkilerle buluşuyor. Freya da orada, şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı deri sandalyelerden birinde Mal'ın kucağında oturuyor. Kenzo'nun güvenlik şefi ve yakın sırdaşı Kai de onların yanında oturuyor, iri gövdesi bir kanepenin yarısına yayılmış.

Görünüşe göre motorlarıyla birlikte olmayan Takeshi, dışarıdaki koi havuzlarından birine bakan büyük pencerenin pervazına yaslanmış, kaslı, dövmele kollarını kavuşturmuş ve yüzü okunamaz halde. Yıllarca Kenzo, Mal, Tak ve bana bir baba gibi davranan, artık yarı emekli Yakuza Oyabun'u Sota gülümsüyor ve çenesini eğiyor. En normal-

Kenzo'ya dönüp kaşlarımı çatmadan önce ona gülümseyebiliyorum.

Bunun bire bir görüşme olduğunu sanıyordum.

Ağabeyim boğazını temizliyor, gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyor. Yüz ifadesindeki sertlik içime bir tedirginlik yayıyor. "Bu... Bu tüm aileyi ilgilendiriyor," diyor sessizce, sanki sorumu telepatik olarak okuyormuş gibi.

Hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor.

Takeshi'ye bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Adam bana hiçbir şey söylemedi."

Kenzo kıpırdanıyor, parmakları hafifçe dizine vuruyor, sabırsızlığını belli eden bir işaret. Kaşlarımı çatıyorum, bir adım daha yaklaşıyorum. "Kenzo, ne-"

Durduğum yerin karşısındaki kapı açılıyor ve Kir Nikolayev içeri girerken odadaki herkesin başı dönüyor, varlığı odayı buyurgan bir ağırbaşlılıkla dolduruyor. Emir subayı Isaak da bir adım gerisinden onu takip ediyor. Kir'in yüzü sakın ve kontrollü, gözleri odayı tararken keskin ve şöminenin yanındaki koltuğa oturmadan önce Kenzo'ya hızlıca başını sallıyor.

Kir'in bugünlerde çoğu zaman evim dediği New York'tan Kyoto'ya döndüğünü fark etmemiştim. Aynı zamanda burada olması beni şaşırtmadı. Kir ve Kenzo Mori-kai ve Nikolayev Bratva arasındaki ittifakı sağlamlaştırmak için aylar harcadılar. Yine de onun gelişi içimde bir panik dalgası yaratıyor.

Onun yüzünden değil. Lanet yeğeni yüzünden.

Damian.

Isaak, Kir'in arkasında duruyor, hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bakışlarıyla odayı süzerken yüzünde donuk bir ifade var. Kendimi nefes almaya ve sakin kalmaya zorlayarak Kir'in gözlerine bakıyorum ve hafifçe başımı sallayarak onaylıyorum. Bakışları birkaç saniye boyunca benimkileri tutuyor, küçük bir gülümseme iması ve çenesini sallarken gözlerinde bir yumuşaklık var.

Çok uzun zaman önce Kir, Freya ve ben bir sığınakta mahsur kalmıştık: Mal'ın geçmişinden gelen bir hayaletin rehineleri.

Kir o delikte neredeyse ölüyordu. Freya ve ben de... Ama Kir bizim sayemizde hala hayatta ve o zamandan beri kendini bana borçlu hissettiğini hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı.

"Onsuz başlayacağız," diyor Kir, bakışlarını benden çekerken sesi alçak ama kararlı. "O da yakında gelecek."

Aklım erkek kelimesine takılıyor. Durduramadan yavaşça yanaklarıma doğru bir kızarıklık yayılıyor ve kimsenin fark etmemesi için dua ederek bakışlarımı kaçırıyorum.

Mükemmel, karanlık düşünüyorum. Tabii ki Damian da bu toplantıya geliyor.

Odanın ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum, Kir koltuğunda rahatlarırken beklenti yoğunlaşıyor. Kenzo'nun bakışları bana doğru kayıyor ama hala gözlerimi kaçırıyor, aramızda henüz adlandıramadığım bir şey var.

"Hepinizin bildiği gibi," diye boğazını temizledi Kenzo, bakışları etrafında toplanan aileye kaydı. "Mori-kai'nin ve Nikolayev Bratva'nın Tokyo'daki etkisini genişletmeye çalışıyorduk. İlerleme kaydettik ama beklediğimizden daha yavaş oldu."

Odadaki herkesin karşılaştığımız zorlukları bildiğinin farkında olarak ellerimi sıkıca birbirine kenetliyorum.

Kenzo bana bakıyor, ifadesi kasvetli. "Kolya Ishida Tokyo'da hoş karşılanmadığımızı açıkça belirtti. Ishida-kai'nin şehir üzerindeki hakimiyetini sıkılaştırarak başka herhangi birinin tutunmasını neredeyse imkansız hale getirdi. Yaptığımız her girişim ya direnişle karşılaştı ya da düpedüz yok edildi."

Kolya Ishida. Kendisi ve sahip olduğu güç hakkında, adı her geçtiğinde hafif bir ürperti hissedecek kadar çok hikaye duydum. Ishida-kai'nin başı, Bratva babasından yarı Rus ve bir gaijinle kaçtığı için ailesi tarafından reddedilen Yakuza annesinden yarı Japon.

Babası öldürüldükten sonra Kolya, Rusya sokaklarında savaşıarak büyüdü ve kendisine hiçbir şey borçlu olmayan bir dünyada tırnaklarıyla kazıyarak yükseldi. Ancak yıllar sonra Tokyo'ya döndü ve kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği bir şeyi yaptı; annesinin adını ve doğuştan gelen hakkını geri aldı ve Ishida-kai'nin kontrolünü ele geçirdi.

Şimdi, neredeyse efsanevi bir vahşilikle hükmettiği söyleniyor - lakabı da buradan geliyor: Yuki no Akuma, Kar İblisi. Tokyo'da aşılmaz bir bölge oluşturdu ve biz bile bir dayanak noktası elde edemediğimiz için kenarlardan izlemek zorunda kalıyoruz.

Kenzo derin bir nefes alıyor, sesi sabit ama temkinli. "Ancak, bir giriş yolumuz olabilir. Katō-kai'nin başı Miyamoto Katō bizimle ittifak yapmak istediğini belirtti. İstifa edip nüfuzunu ve topraklarını, inşa ettiklerini koruyabilecek güvenilir bir aileye devretmek istiyor."

Odada bir şaşkınlık dalgası yayılır.

Kenzo, "Bu tamamen birdenbire olmadı," diye devam ediyor. "Babamız Hideo..." Sota'ya dönüp saygıyla başını sallıyor. "Miyamoto'ya ilk günlerinde yardım etti ve ona

kaynaklarını ilk bölgesini güvence altına almak için kullandı. O zamandan beri bize borçlu ve şimdi emekli olurken ağını devralmamıza izin vererek bize borcunu ödemeyi teklif ediyor."

Hay sikeyim. Bu çok büyük bir şey. Kenzo da haklı: Katō-kai'nin bölgesini ve insan gücünü güvence altına alırsak, Ishida-kai geri adım atsa bile Tokyo'ya doğru dev bir adım atmış oluruz.

"Hana," diyor Kenzo, bakışları sonunda üzerimde. "Mori Holdings'in Tokyo şubesini idare edecek, yeni şirket ofislerini açacak ve oradaki konumumuzu belirleyeceksin. Yerel yetkililer ve müttefiklerle ilişkiler kurmak için yasal işlerimizle başlıyoruz. Kendimizi güvenceye aldıktan sonra, diğer operasyonlarımızı da devreye sokacağız."

İçimde bir adrenalin dalgası yükseliyor.

Evet.

Heyecanla başımı sallarken bile Kenzo'nun yüz ifadesinin ciddileştiğini fark ediyorum, devam etmeden önce bakışları Kir'e kayıyor.

"Mesele şu ki..." Kenzo'nun sesi kafeslidir. "Toyko'daki Yakuza... gelenekseldir. Son derece geleneksel."

Freya'nın dizine tünediği Mal'ın köşesinden alçak bir homurtu yükseliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kenzo yavaşça nefes verir. "Yani Miyamoto ve Tokyo'daki diğer yaşlı Oyabunlar gibi adamlar Hana ile çalışmak istemeyebilir..."

Farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı. "Şaka mı yapıyorsun?" Öfkenin sıcaklığının yüzüme yükseldiğini hissederek pathyorum. "Kadın olduğum için mi?!"

Kenzo'nun sesi bakışlarımla buluştuğunda yumuşuyor. "Çünkü sen evlenmemiş bir kadınsın," diyor sessizce.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Göğsümde acı bir kızgınlık hissi alevleniyor.

Oda sessizliğe gömülür, ancak bu sessizlik kapının açılmasıyla hemen bozulur...

Ve Damian içeri girer.

Varlığı soğuk bir rüzgâr gibi odaya giriyor. Kapının hemen içinde duraklıyor ve mor gözleri anında benimkilere kayıyor.

Yüz ifademi, kızarmış yanaklarımı, yumruklarımı iki yanımda sıkılmış halimi incelerken dudaklarının kenarında karanlık, bilmiş bir gülümseme dans ediyor. Ruhumun içimde nasıl büzüştüğünü gördüğünde -ve evet, bu iblis adamın ruhumun tam içine bakabildiğinden eminim.

Yüzümün... hayır, her yerimin... bakışları altında yandığını hissediyorum. Sanki yüzüm olan projektör ekranında daha önce olanların tekrarını izliyormuş gibi karanlık, soğuk, kötü niyetli bir sırtış gönderiyor.

Rahatsızca yutkunuyorum, ondan uzağa bakarken nabzım kulaklarımda çınlıyor. Yine de, kötü niyetli bir şey bakışlarımı tekrar çekiyor. Gözlerim haince ona doğru kayıyor ve kayınca da ürperiyorum. Hâlâ bana doğru bakıyor.

Hepsini tekrar oynatıyorum.

Teslimiyetimi tekrar izliyorum.

Çaresizliğimi.

"Geç kaldın."

Kir'in sesi kızgın değil, daha çok Damian'a bakıp yanındaki sandalyeye başını sallarken bariz olanı belirtiyor gibi.

"Oturun. Kenzo Tokyo'daki durumu açıklıyordu," diyor yumuşak bir sesle.

Damian Kenzo'ya bakarken kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde bir merak belirtisi var. Kenzo onunla benim aramda bir bakış atıyor, yüzünde bir rahatsızlık ifadesi beliriyor ama devam ediyor.

"Tekrarlamak gerekirse," diyor Kenzo, Damian'a hitap ederken sesi sabit. "Hana Tokyo'daki genişlemeyi idare edecek. Ancak Tokyo'daki ailelerin onunla çalışması pek mümkün değil..." Tereddüt ediyor, devam etmeden önce bakışları Damian ve benim aramda gidip geliyor. "Evli değilse tabii."

Nabzımın teklediğini hissediyorum.

"Bekle, Miyamoto ve diğer yaşlı piçlerin bizimle çalışması için cidden evlenmem mi gerekiyor?!"

Kenzo sonunda bana dönüyor, bakışları sabit, ancak gözlerinde bir özür iması var. "En azından, Miyamoto'nun bizimle çalışmayı düşünmesi için nişanlı olmanız gerekiyor" diyor sessizce. "Belki Yakuza dünyasında cinsiyetle ilgili kendi fikirleri yüzünden değil ama birlikte çalıştığı ya da ona bağlı olan diğer aileler için önemli." Kenzo derin bir nefes verir. "Sonuç olarak, Miyamoto ve bağlantıları olmadan Tokyo'ya giremeyiz."

Kelimeler havada asılı kalıyor, her biri göğsümün sıkışmasına neden olan soğuk bir sonlulukla üzerime çöküyor. Nişanlı. Evlendim. Çıkarımlar boğucu ve ben çılgınca odanın etrafına bakıp bunu gerektirmeyen başka olası bir çözüm ararken kulaklarımdaki kan akışını duyuyorum.

Takeshi, "Dur lan," diye hırlıyor, aniden pencere pervazından uzaklaşıyor ve kardeşimize ters ters bakıyor. "Sen aklını mı kaçırdın?! Onunla evleneceksin!"

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye tersledi Kenzo, Takeshi'ye sert ve uyarıcı bir bakış atarken çenesi gergindi. "Dediğim gibi, sadece nişanlanması gerekiyor ve bunun gerçek olmayacağı çok açık."

"Cidden Hana'nın bu adamı yatıştırmak için sahte nişanlanmasını mı öneriyorsun?" diye mırıldanıyor Annika kardeşimin yanında, kocasına ikinci bir kafası çıkmış gibi bakarak.

"Onun için daha iyi olacağını mı öneriyorsun? nişanlanmak mı?" Kenzo karşılık veriyor.

Annika ona öyle bir bakıyor ki yüzü anında yumuşuyor. Geri kalanımıza dönmeden önce uzanıp elini Annika'nın elinin üzerine koyuyor.

"Gerçek olmayacak," diye homurdanıyor. "Ama Miyamoto ve diğer büyük aileleri yatıştırmak ve bizi Tokyo'ya sokmak için, evet." Bana doğru bakıyor. "Nişanlanman gerek."

"Ne için?" Ben daha durduramadan kelimeler ağzımdan dökülürdü.

Kenzo Kir'e bakıyor ve aniden parçalar korkunç bir şekilde yerlerine oturuyor, her biri bir öncekinden daha düzgün bir şekilde yerleştirilmiş. Kenzo'ya bakıyorum, sonra Kir'e...

Sonra Damian'a.

Hayır.

Dudakları belli belirsiz bir sırtıyla seğiriyor, ama bakışlarında okunamayan bir şey var, karanlık bir eğlence, neredeyse zafer kazanmış gibi. Ve sonra Kenzo konuşuyor, sesi sessiz, tonundaki teslimiyet sadece üzerime çöken ürpertiye derinleştiriyor.

"Damian'a," diyor, kelimeler bir çekiç gücüyle çarpıyor. "Damian'la nişanlanıyorsun."

Dünyam bir anda paramparça oldu. Oda çok küçük, çok soğuk geliyor ve ağabeyimin sözlerinin ağırlığı üzerime çok ağır bir şekilde çökerek ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

Her şey kaosa dönüşüyor. Annika Kenzo'ya bağırıyor. Takeshi yumruklarını sıkıyor ve ona doğru saldırıyor. Mal bağırıyor ve Isaak, Freya'nın Kir'e saldırmasını engellemek için aniden ayağa fırlıyor.

Ben ise uyuşmuş, donmuş, dehşete düşmüş bir halde, daha birkaç saat önce beni dizlerinin üzerine çöktürüp merhametine sığınmış olan adama dönüyorum.

Damian bağırıyor. Hareket bile etmiyor. Sadece sandalyesinde oturuyor, kaosun içinde doğmuş gibi etrafını sarmış, bana bakıyor. Gülümsüyor, dudaklarında yavaş ve tehlikeli bir kıvrım, şu anda üzerimde sahip olduğu gücü unutmadığını söylüyor.

Bir saniye bile.

HANA

Damian, Kir ve Isaak kapının arkalarından kapanmasına izin vererek dışarı çıkarken oda son derece sessizdir.

Hâlâ donmuş bir şekilde oturuyorum, Kenzo'nun az önce bize söylediklerinin imkânsız ağırlığını kavramaya çalışırken başım dönüyor.

Odanın öbür ucunda Takeshi'nin gözleri parlıyor. Mal onun yanında oturuyor, çenesi sabit, orta mesafeye bakıyor. Yanında Freya onun sırtını sıvazlıyor, yüzünde inançsızlık ve öfke karışımı bir ifade var. Annika bakışlarını bana çeviriyor ama ben görmemiş gibi yapıyor ve bir metre kadar önümdeki boşluğa boş boş bakmaya devam ediyorum.

Ne kadar süre böyle oturduğumuzu bilmiyorum ama sessizliği ilk bozan Takeshi oldu.

"Ciddi olamazsın, Kenzo." Sesi zorlukla kontrol edilen bir öfkeyle kaynıyor, her kelime sessizliği kesiyor. "Damian bir psikopat ve sen Hana'nın onunla nişanlıymış gibi davranmasını mı istiyorsun? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?"

Kenzo irkilmiyor. Takeshi'nin bakışlarını, kardeşimizi daha da çileden çıkaran sakın bir kararlılıkla karşılıyor. "Başka seçeneğimiz yok," diyor kararlılıkla. "Konu kapanmıştır."

Takeshi'nin bakışları bana kayıyor, öfke sınırında şiddetli bir korumacılıkla dolu. "Peki ya Hana? Ona ne olacak? Onu öylece... kurtların önüne mi atıyorsun?!"

Kenzo ağır bir iç geçirdi, bakışları bana kaydı, gözlerinde hafif bir pişmanlık gölgesi vardı. "Bu ittifak çok önemli Takeshi. Miyamoto'nun desteği Tokyo'da başarı ile başarısızlık arasındaki farktır. Bunu biliyorsun." Duraksıyor ve içimi ürperten bir ciddiyetle bana bakıyor.

"Tokyo'yu sikeyim, dostum!" Takeshi kükrer. "Eğer bedeli kız kardeşimizse, o zaman çekip gideriz!"

Takeshi'nin öfkesi ve Kenzo'nun sarsılmaz inancı arasında sessizce oturuyorum, kendi duygularım ise zar zor anlamlandırabildiğim karmakarışık bir karmaşa. Bir yanım Kenzo'ya bu bokun içinde bir piyon olmayacağımı söylemek istiyor. Ya da Takeshi'nin haklı olduğunu ve Tokyo'nun buna değmeyeceğini.

Ama başka bir yanım -daha derin, daha karanlık bir yanım- bunun tam da hayatım boyunca ailemizin geleceğini güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacak, itaatkâr, tereddütsüz bir kız kardeş olarak taşımak üzere eğitildiğim türden bir yük olduğunu biliyor.

Kenzo'nun bakışları gözlerimle buluştuğunda hafifçe yumuşuyor, ifadesi kasvetli. "Miyamoto'nun babamıza bir borcu var," diyor sessizce. "Ve bunu asla unutmadı. Şimdi bu borcu ödemek istiyor ama şartları belli. Tokyo'daki ailelerin çoğu eski kafalı, onlara göre saygınlık 'sözünün geçmesi' anlamına geliyor."

Kenzo'nun sözleri aklıma geldikçe göğsüm sıkışıyor. Miyamoto ve diğer aile reislerine göre, bekâr bir kadın olarak onların desteğine layık olmayan bir yüküm.

Lanet olsun. İşte bu.

Boğazımda acı bir kızgınlık yükseliyor, ancak öfkenin altında soğuk bir anlayış, isteksiz bir kabullenme var.

Gerçek.

Tokyo buna değer. Mori-kai burada, Kyoto'da besin zincirinin en tepesinde yer alıyor ama Tokyo Antik Roma İmparatorluğu'nun zirvesindeki Roma gibi. Oraya girersek tanrı oluruz.

Kenzo'nun sesi neredeyse özür diler gibi çıkıyor, sanki içimde çalkalanan çatışmayı hissedebiliyormuş gibi. "Damian'la olan bu anlaşma geçici, Hana. Sadece bir formalite. Açıkçası. Tokyo'daki konumumuzu sağlamlaştırdıktan ve Katō-kai ile ittifakı güvence altına aldıktan sonra, sana yemin ederim ki bu nişan bozulabilir. Kir'le konuşup bunun Damian'a yapılması gerektiği sonucuna varmamızın nedeni Nikolayev Bratva'nın da Tokyo'ya girmeye çalışacak olması. Bu sayede Damian da Hana'nın yanında yer alacak, böylece her iki aile de Tokyo'dan bir parça koparabilecek."

Annika dönüp kardeşime buz gibi bir bakış daha fırlatıyor. "Geçen gün konuştuğumuzda bunların hiçbirinden bahsetmemiştin," diye tıslıyor. "Kenzo, sorduğun şey-"

"Herhangi birimizden isteyeceğinden fazlasını değil," diyorum nazikçe, doğrudan ona bakarak. Alaycı bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Bak Anni, benim için mücadele etmeni takdir ediyorum. Ama bu cinsiyetçilik değil. Eğer Miyamoto Tokyo'da işleri yürütmek için Tak'ın evlenmesini talep etseydi, Kenzo da ondan aynısını yapmasını isterdi."

Takeshi karanlık bir sesle, "Ben de ona gidip kendini becermesini söyledim," diye mırıldanıyor.

İkizimi görmezden geliyorum ve Annika'ya tekrar alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Kenzo haklı: Bu gerçek değil."

Damian söz konusu olduğunda Annika ve Freya'nın yanında kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyor. Yani, kesinlikle düşünüyorum

O bir psikopat. Onlar da olabilir. Ama aynı zamanda onların kardeşi ve yıllardır öyle. Hatta yakın zamanda Freya'nın kuzeni olduğu ortaya çıktı.

Şimdiye kadar oldukça sessiz kalan Mal nihayet konuşuyor, sesi soğuk ve kontrollü. "Ishida-kai ile başa çıkmak için bir planımız var ama uygulanması zaman alacak," diyor ve Takeshi'ye sert bir bakış atıyor. "İşe yararsa, strateji etkili olacak ama hemen değil."

Takeshi kaşlarını çatarak Mal'a sinirli bir bakış fırlatır. "Üzerinde çalışıyorum," diye homurdanıyor karanlık bir şekilde. Gözlerinde tehlikeli bir ateş var: iyi tanıdığım, tüylerimi diken diken eden bir bakış

Yani, psikopat kardeşlerden bahsetmişken.

Ona dönüyorum, sorduğum sorunun ağzımdan çıkmasını engelleyemiyorum. "Ne planı bu?"

Takeshi'nin çenesi geriliyor, başını sallarken bakışları sertleşiyor. "Endişelenmene gerek yok," diye mırıldanıyor ve beni kırılmış bir sonlulukla başından savıyor.

Mal sırtıyor ama Takeshi'ye bakarken alnında belli belirsiz bir kırısklık var. "Evet, üzerinde daha hızlı çalış," diye mırıldanıyor ağzının kenarından. Ses tonunda, planladıkları şeyin ciddi ve muhtemelen pervasız olduğuna dair şüphelerimi artıran bir keskinlik var.

Kenzo boğazını temizler, odadaki gerginlik değişir ve doğrulurken yeniden odaklanır, ifadesi çelik gibi bir kararlılıkla sertleşir. "Takeshi'nin planı çoktan harekete geçti," diyor, sesinde bir kesinlik notası var, "ama tek bir stratejiye güvenemeyiz. Tokyo'ya istikrarlı bir giriş yapmalıyız ve bunun için de Miyamoto'nun desteğine ihtiyacımız var." Bana döndü, gözlerinde bir pişmanlık ifadesi vardı. "Üzgünüm, Hana. Ama bu

böyle olması gerekiyor. Şimdilik Tokyo'ya gitmek için tek şansımız bu."

"Ve sen Tokyo'nun buna değeceğini düşünüyorsun," diye tersliyor Freya. Ona bakıyorum ve sırtıyorum.

İşte benim kızım.

Yine de, bana göz kırptıktan sonra iç çektim.

"Öyle," diyorum sessizce. "Buna değer, yani. Kyoto başka bir şey. Ama Tokyo tamamen başka bir seviye, bunu biliyorsun. Mori-kai için orada bir yer açtık ve seçkinler arasına girdik. Tamamen dokunulmaz oluruz."

Kenzo göz göze geldik ve çenesini eğdi.

Teşekkür ederim, dedi sessizce.

Ben de başımı sallıyorum. "Sadece bu konuda mutlu olmamı bekleme," diye ekliyorum sessizce.

Ses tonum sakın, ama bir kenar var, bir cankurtaran halatı gibi tutunduğum bir meydan okuma. Bu oyunda bir piyon olabilirim ama bu piyon savaşımadan ele geçirilmeyecek.

* * *

Şafağın ilk yumuşak ışığı yatak odamın perdeleri arasından süzülerek odaya sessiz bir parıltı yayıyor. Sessiz durgunluk rahatlatıcı olmalı. Bu saat her zaman benim zamanım olmuştur, günün talepleri başlamadan önce kısa bir erteleme.

Ama bu sabah düşüncelerim huzursuz, karmakarışık ve yıpranmış, üzerimden atamadığım gölgeler peşimi bırakmıyor.

Yavaşça nefes vererek yataktan çıkıyorum ve rutinime başlıyorum, sessizce hareket ederken tanıdık hareketler beni topraklıyor

onlar aracılığıyla. Kendimi bildim bileli her sabah yaptığım gibi saat tam 5'te kalkıyorum. Ama bugün dakikalar daha ağır geliyor, sanki zamanın kendisi bana karşı komplo kuruyormuş gibi baskıcı bir ağırlıkla uzuyor. Odamın cilalı yüzeyleri huzursuzluğumu yansıtıyor, sabahın ilk ışıkları özenle düzenlenmiş eşyalarımın kenarlarında parlıyor, her şey yerli yerinde.

Şu anki hayatımın aksine.

Depodan bu yana - ondan bu yana - sanki o seçilmiş düzen bozulmaya başlamış gibi hissediyorum. Bir parçam lekelenmiş gibi hissediyor, sanki karanlık ve kontrol edilemez bir şeyi hayatıma davet etmişim gibi, bu kadar dikkatle inşa ettiğim dünyada yeri olmayan bir şeyi.

Antrenman kıyafetlerimi giyerken zihnimi sessiz olmaya zorluyorum: şık siyah taytlar, fit bir atlet, saçlarım sert bir topuzla geriye doğru bükülmüş. Aynada yansımamın bana baktığını görüyorum, ifadem kayıtsız ve kontrollü - en azından yüzeyde. Arkamı dönüp malikanenin sessiz koridorlarından geçerek özel spor salonuna doğru ilerliyorum.

Ev bomboş, ailem uzakta, her biri kendi sabah rutinlerini takip ediyor. Kenzo ve Annika da muhtemelen yeni kalkmışlardır. Bu arada Freya ve Mal da muhtemelen yeni yatmışlardır, zira Mal artık Freya'nın güneş ışığına karşı cilt rahatsızlığı nedeniyle ihtiyaç duyduğu gece programına uyuyor.

Tak da muhtemelen şimdi yatmaya gidiyordur. Ancak bunun cilt sorunlarıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey büyük olasılıkla bir saat öncesine kadar dışarıda parti yapıyor ya da kargaşa ve kargaşaya neden olduğu gerçeğiyle ilgili.

Spor salonunda ısınma hareketlerime başlıyorum, ezbere bildiğim hareketler. Yüksek yoğunluklu kardiyoya geçiyorum, bacaklarım

pompalıyor, nefesim bir ritme giriyor, kalbimin atışları her adımla senkronize oluyordu.

Normalde bu rutin zihnimi temizler, beni merkeze alır, geriye kalan tek şey odaklanmak olana kadar gerginliği çeker. Bugün düşüncelerim durulmayı reddediyor. Her hareket zor geliyor, sanki arkamda görünmez bir ağırlık sürüklüyormuşum gibi.

Anılar ansızın geri geliyor, keskin ve net. Gözleri ve depodaki karanlığı yaran gözlerindeki yırtıcı parıltı. Kaba ve sahiplenici dokunuşu, dudaklarımda alaycı bir kontrolle gezinen parmakları beni çileden çıkarıp dehşete düşürürken bile bir şekilde büyülüydü. Anısı hâlâ tüylerimi ürpertiyor, bedenim açıklayamadığım ya da sarsamadığım bir gerilimle tepki veriyor.

Jiu-jitsu antrenmanlarımı zorluyorum, yumruklar atıyorum ve görünmez rakiplerimi engelliyorum, her sekansta kendimi azim ve kararlılıkla zorluyorum. Ama bedenim bana ihanet ediyor, kaslarım sert ve tepkisiz, hareketlerim yılların disipliniyle geliştirdiğim akıcılıktan yoksun. Göğsümde bir ağırlık, serbest bırakamadığım bir hayal kırıklığı var. Sanki burayı, içimdeki sığınağı bile işgal etmiş, her zaman kontrol altında hissettiğim tek yere izini bırakmış gibi.

Pislik.

Dişlerimi sıkıyorum, çalışmamı bitiriyorum ve odamın dışındaki geleneksel Japon bahçesine doğru ilerliyorum. Normalde, bu benim en kutsal zamanımdır - yumuşak sabah havasında düşüncelerimle baş başa kaldığım birkaç dakikalık huzur. Yere bağdaş kurup gözlerimi kapatıyorum, bahçenin toprak kokusunu içime çekiyorum, tenime fısıldayan esintiye, yaprakların hafif hışırtısına odaklanıyorum.

Nefes al, Hana. Odaklan.

Ama yine, sessizliğe gömülmeye çalıştığım anda yüzü zihnimde titreşiyor, canlı ve acımasız. Üzerimde yükseldiği, gözlerinin çarpık bir eğlenceyle alevlendiği, parmaklarının dudaklarımı sanki onlara sahipmiş gibi okşadığı anı.

Kalın siki şişmiş ve istekli ağzımı sikerken acele ediyordu. Kontrolü benden alırken. Döllerini dilimin üzerine ve boğazımdan aşağı dökerken.

Titriyorum, her şey geri geldiğinde meditasyon halimden şiddetle kopuyorum. Kaşlarımı çatıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve tekrar rahatlamaya çalışıyorum, ama hala iplerin derime battığını hissediyorum, nabzımın nasıl hızlandığını hatırlıyorum, her atış bana onun bakışları altında ne kadar güçsüz olduğumu hatırlatıyor. Ellerimi kenetliyorum, hatıradan kurtulmak için çaresizce çırpınıyorum, ama yine de bana yapışıyor, yoğunluğuyla benimle alay ediyor.

Ve beni dün geceki rüyadan başlatmayın.

Titriyorum, her biri yeni bir utanç dalgası getiren anları hatırlıyorum. Yine kalın iplerle bağlanmıştım, her bir ilmek sanki kendi elleriyle sıkılıyordu. Bir kez daha üzerimde durdu, dudaklarımın arasından geçirmeden önce sikini yumrukladı.

Ama orada durmadı. Rüyamda her yerdeydi, her yerimi ele geçirmişti; bağlı, çaresiz ve beni kendi zevki için kullanırken tamamen kontrolü altındaydım.

...ve utanç verici bir şekilde, benim için de.

Rüyanın parçalarını yeniden canlandırıyorum: tamamen onun merhametine kalmıştım, her parçam açıkta, savunmasızdı. Parmakları beni nefessiz bırakan sert, sahiplenici bir dokunuşla tenimin üzerinde geziniyordu. Nefesinin sıcaklığını, üzerime bastıran bedeninin ağırlığını hissediyor ve içimi ürperten alçak, alaycı sesini duyuyordum.

İşin en kötü yanı -kendimi tutamadığım kısmı- bunu istemiş olmamdı. Rüyamda bedenim ona karşılık vermiş, anlamadığım ya da kabul etmek istemediğim bir ihtiyaçla bana ihanet etmişti. Nefes nefese uyandım, kalbim çarpıyordu, tenim rüyanın kalıntılarından kurtulmaya çalıştığımda bile devam eden istenmeyen bir sıcaklıkla kızarmıştı.

Kalçalarımın arasında henüz analiz etmeye hazır olmadığım bir kayganlık var.

Gözlerimi açıyorum, meditasyon halim paramparça olmuş. Sinirli bir nefes alıyorum ve avuçlarımı yüzüme bastırarak anıları, hisleri engellemeye çalışıyorum.

Benim neyim var böyle? Tüm hayatımı kontrolümü mükemmelleştirmek için harcadım; zihnimi, bedenimi, çevremi. Ve her nasılsa, bu adam tek bir gecede hepsini mahvetmeyi başardı.

Ayağa kalkıyorum, odama çekilirken nefesim kesiliyor, süregelen çaresizlik hissinden arınmam gerekiyor. Banyoma girip egzersiz kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşa girip sıcak suyun tenime çarpmasına izin veriyorum. Buhar odayı dolduruyor, aynayı bulanıklaştırıyor ve gözlerimi kapatıyorum, sıcaklığın zihnimi bu rahatsız edici düşüncelerden arındıracağını umuyorum.

Ama burada, banyomun sığınağında bile benimle birlikte. Parmaklarının tenimde gezindiğini, bakışlarının içimi yaktığını, düşünmek istemediğim ve istememem gereken şeyler vaat ettiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Bir an için bunun burada bittiğini düşünmeyin.

Sesi alçaktı ve kendime rağmen içimde bir heyecan uyandıran karanlık bir memnuniyetle doluydu. Ve işin kötüsü, tehdit bir kehanete dönüştü. Damian haklıydı: İş burada bitmiyordu.

Değil. Hiç. Hiç.

Şimdi onunla nişanlanacağım. Belki gerçek olmayacak ve belki de o psikopatla gerçekten evlenmeyeceğim. Ama ona bağlı olacağım.

Onunla birlikte kaçıışı olmayan bir kafeste.

Duşumu bitirip dışarı çıkıyorum ve etrafıma bir havlu sarıyorum. Sırtımdan aşağı su damlıyor, elimi camda gezdirip temizlerken hava buharla ağırlaşıyor. Yansımam bana bakıyor, yanaklarım kızarmış, nemli saçlarım boynuma yapışmış, iri gözlerim perili. Farklı görünüyorum. Sanki yüzeyin altında bir şeyler kaymış, parçalanmış gibi.

Derin bir nefes alıyorum, gerginliği elimden geldiğince dışarı atıyorum.

Bu oluyor, self. Bunu yapmak zorundasın. Ve

bu doğru. Yapmak zorundayım. Ailem için.

Her şey için. Nefes veriyorum.

Siktir et. Ne yazık ki olan oldu. Ama Damian ve ben ikimiz de yetişkiniz. Yetişkinlere göre bir şey yaptık. Evet, benim bağlanmamı içeriyordu. Evet, sınırda şantaj gibi hissettirdi. Ve evet, o gerçek bir psikopat olabilir. Tamam, muhtemelen öyle.

Ne olmuş yani?

İkimiz de bunu ailelerimiz için yapıyoruz. Damian deli olabilir ama Freya ve Annika'dan biliyorum ki Kir'e ve Nikolayev Bratva'ya sadakatle besleniyor, uyuyor ve nefes alıyor. Deli ya da değil, dün gece olanların Tokyo'da bir yer edinme hedefimizi etkilemesine izin vermeyecektir.

Değil mi?

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle yatak odama geri dönüyorum.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda yerimden sıçırıyorum, kalbim boğazıma kaçıyor ve bir çığlık atmaya zorlanıyorum.

Damian siyah kot pantolonu ve tişörtüyle yatağımın kenarında oturuyor, duruşu rahat, bacaklarını iki yana açmış, özel alanımı işgal etmenin rahatlığı içinde. Havluyu kendi etrafımda daha sıkı tutarken bir başka boğuk, şok olmuş ses daha çıkıyor.

Başını kaldırıyor, bakışları beni nefessiz bırakan bir yoğunlukla üzerimde gezinirken yavaş, karanlık bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. Elinde bir maske var.

Kanım donuyor.

Bu benim tilki
maskem.

"Merhaba Kitsune," diye mırıldanıyor, sesi midemi bulandıran zengin, karanlık bir eğlenceyle dolu. "Sanırım güzel, uzun bir sohbeta ihtiyacımız var." Maskeyi düşünceli bir şekilde inceliyor ve sinsice gülümsüyor. "Sadece ikimiz, ailenin haberi olmadan... şey... hiçbir şeyden."

Kalbim düştü. Yüzüm soluyor.

Damian maskeyi parmağında döndürürken sırtışı genişliyor.

"Sence de öyle değil mi?"

HANA

Donmuş bir dehşet içinde ona bakakalıyorum. Damian'ın bakışları rahatsız edici bir sakinlikle üzerimde geziniyor, sanki buraya aitmiş ve yatağımda oturmaya hakkı varmış gibi. Yarı çıplak, sırlıslık halime bakarken karanlık bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Çık... Çık dışarı!" Sonunda havluyu daha sıkı kavrayarak fısıldıyorum. Sesim alışık olduğumdan daha titrek çıkıyor, tonum öfke ve tanımlamak istemediğim başka bir şeyin karışımı, kontrolümün kenarlarını kemiriyor.

Damian yavaşça kalkıyor, hareketleri tembelce, sanki her tepkinin, gözlerimdeki her öfke ve kafa karışıklığı kıvılcımının tadını çıkarıyormuş gibi. Odamda yavaş ve kasıtlı bir yürüyüşe başlıyor, elleri rahatsız edici bir aşinalıkla eşyalarımın üzerinde geziniyor. Şifonyerime doğru ilerliyor, parmaklarını düzgünce dizilmiş çerçeveli aile fotoğraflarımın üzerinde gezdiriyor. Her dokunuşu istilacı geliyor, sanki özel düşüncelerime ve içsel varlığıma burnunu sokuyormuş gibi.

Yumruklarımı sıkıyorum, durması için ona tekrar bağırmak istiyorum. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, odayı dolduran ve havayı boğan varlığının sessiz otoriter ağırlığı altında sıkışıp kalıyor. Her dokunuşu, her hareketi

Ama yine de onu durduramıyorum ya da üzerimdeki hakimiyetinden kendimi çekemiyorum.

"Onlara dokunamazsın," diye geveliyorum sonunda, sesim kalın bir duvarı delip geçiyormuş gibi geliyor.

Dönüyor, gözlerimi karanlık ve bilmiş bakışlarla karşılıyor. "Yapamaz mıyım?" diye mırıldanıyor. Ses tonu alaycı, her hecesi sessiz bir meydan okuma ve sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Senin olan benimdir, benim olan da senindir... Öyle değil mi nişanlım?"

Yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru geliyor, bakışları açıkta kalan tenimde geziniyor, varlığı baskın ve kaçınılmaz. Onun temiz, bergamot ve narenciye kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Üzerime sardığı ince havludan vücuduna yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, aramızdaki gerginlik artıyor, her nefes beni hem öfkeyle hem de itiraf etmeye katlanamadığım daha karanlık bir şeyle dolduruyor.

Kendime hakim olmayı başarıyorum, kelimelerim kontrollü çıkıyor. "Bu ikimizin de ailelerimiz için yaptığı bir görev. Bu yüzden... yapacağız. Sadece rol yapacağız." Sesimi kararlı çıkarmak istiyorum ama sonunda sesim titriyor.

Damian'ın gözleri tehlikeli bir memnuniyetle parlıyor. "Oh, bundan daha derin olduğunu biliyorsun," diyor, sesi nabzımı hızlandıran alçak, baştan çıkarıcı bir mırıltı. "Ve rol yapmaktan çok daha fazlasını yapacağız."

İçimden geçen ürpertiyle savaşıyor sertçe yutkunuyorum. "Sana söz verebilirim," diyorum dişlerimi sıkarak, çenemi kaldırarak, "yapmayacağız."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Ağzın sikimi özlüyor mu?"

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve sesim alçak ve sert çıkıyor. "Benimle böyle konuşamazsın-"

"Çünkü sikim ağzını gerçekten özlüyor," diye araya giriyor, sözleri alaycı ve kasıtlı.

Nefrete varan bir öfkeyle ona bakıyorum. "Beni dikkatle dinle, Damian." Daha yakına eğildim, sesim buz gibiydi. "Bu bir daha asla olmayacak, asla, hiçbir sıfatla. Bu tek seferlik bir şeydi. Bir alışveriş. Ben... bunu yapıyorum ve sen... biliyorsun."

"Küçük kirli sırrını saklamak mı?" diye sessizce homurdanıyor, sesi karanlık bir şehvetle dolup taşıyor.

"Evet," diye tıslıyorum. "Ama hepsi bu. Tek seferlik bir şey."

Bakışları duraksamıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Katılmıyorum."

Omuz silkiyorum, her yanım öfkeyle kaynıyor olsa da kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Zorla," diyorum, her kelimeyi kırparak, "ve geçen gece bana ne yaptırdığını herkese anlatacağım."

Gülüştü anlık, sessiz ve küçümseyici. Bir adım daha yaklaşıyor, aramızdaki mesafe neredeyse sıfıra iniyor. "Ama sen teklif ettin, Kitsune," diye mırıldanıyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, oldukça açık bir şekilde. Sikimi yalamana izin vermem için bana yalvarmıştın."

Yüzüm sıcaktan zonkluyor, ağzım açık kalıyor.

Hiç kimse, ama hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı.

"Öyle değil mi, Kitsune?"

Lakaptan ürküyorum, sanki bir tür gerçekmiş gibi dudaklarından dökülüştünden, kendisi için sahiplendiği gizli bir parçamdan. "Bana öyle demeyi kes," diye feryat ediyorum, sesim saklayamadığım bir çaresizlikle dolu.

"Ama sen busun," diyor, gözlerindeki karanlık yoğunluk kendime rağmen içimde bir heyecan yaratıyor. "Kitsune." Başını eğiyor, keskin ve tehlikeli bir eğlenceyle beni inceliyor. "Ve eğer tehditlerle bana hükmedeceksen, benim de bu oyunu oynamama izin verilmeli."

Bana karşı kullanabileceği karanlık bir silaha sahip olduğunu bildiğini söyleyen gözlerindeki belli belirsiz memnuniyet ışıltısını gördüğümde geriliyor, mideme soğuk bir ağırlık çöküyor.

"Dünyadaki en dengesiz, en tehlikeli insanlar için para akıyormuşsun," diye fısıldıyor, her kelime bir bıçak gibi içime batıyor. "Daha da kötüsü, bunu ailenin yasal iş çıkarları üzerinden akıyorsun. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, ailenin bunu bilmediğini tahmin ediyorum... biliyorlar mı?" Eğiliyor, sesi daha da alçalıyor. "Bilselerdi ne düşünürlerdi? Hayatını inşa etmek için harcadığın mükemmel imajı yok eder mi?"

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum, her biri bir darbe gücünde olan sözleri içime işlerken etrafımdaki hava inceliyor gibi görünüyor.

Düşüncelerimi toparlayamadan eli hareket ediyor ve beni saran havluya uzanıyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, nefesim kesiliyor, ama o ısrarcı, parmakları havlunun kenarına dolanıyor, bana eğlence ve açlık karışımı bir karanlıkla bakıyor.

"Kes şunu," diye tıslıyorum, sesimde nefret ettiğim bir çaresizlik, tüylerimi diken diken eden bir zayıflık var.

Dinlemiyor. Çekerken parmakları sert. Havlu aşağı kayıyor, yumuşak bir fısıltıyla aramızdaki zemine düşüyor. Donup kalıyorum, her santimim açıkta, savunmalarım bakışlarının ağırlığı altında paramparça.

Gözleri üzerimde geziniyor, yavaş, sahiplenici bir tarama, midemde ısı birikmesine neden oluyor, kontrol edemediğim veya durduramadığım bir tepki. Bana ait olduğunu düşündüğüm her kontrol kırıntısını elimden almasından, yaydığı katıksız hâkimiyetten dolayı yasak bir heyecan hissediyorum.

"Bu iş bitmedi," diyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor, bakışları beni nefessiz bırakan bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. "Hiç de bile. Ne zaman istersem geçen gece yaptığımız gibi oynayacağız."

Boğazım düğümleniyor, dudaklarımda belli belirsiz bir protesto dolaşıyor ama sesimi bulamıyorum ya da düşüncelerimi dile getirecek kadar toparlayamıyorum. Tek hissedebildiğim sözlerinin ağırlığı, gözlerindeki karanlık vaat, üzerimde durma şekli, acımasız ve kıpırtısız.

"Bu gece," diye mırıldanıyor, dudaklarında karanlık bir gülümseme kıvrılıyor. "Çatı katıma gel."

Bu kelimeler zar zor Kayıt, ve Şok .
onun beni sersemleten bir sessizlik talebi. "Ne?" Pat diye söyledim.

"Beni duydun."

Boğazım düğümleniyor. "Neden?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Belli değil mi? Kaldığımız yerden devam edeceğim."

İçimden bir ürperti geçiyor ama kendimi bakışlarını tutmaya zorluyorum, göğsümde kıvrılan korku ve kırılganlığı görmesine izin vermiyorum. "Anlamı ne?"

Eğilip fısıldıyor. "Yani, seni tekrar bağlı görmek istiyorum."

İtiraz ediyorum, o gecenin anısı zihnimde yanıp sönüyor. İpler... bana bakma şekli... sanki ben ona aitmişim ve onun kontrolündeymişim gibi. Göğsümde bir öfke dalgası yükseliyor,

bastıramadığım panikle karışıyor. Cevap veremediğim parmağı dudaklarıma bastırıyor ve beni susturuyor.

"Eğer bu gerçekleşmezse," diye mırıldanıyor, "ailene her şeyi anlatırım."

Talep ettiği şeyin gerçekliği tam olarak ortaya çıkmadan önce tehdidinin ağırlığı havada asılı kalırken nefesim kesiliyor, zihnim bulanıklaşıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, zihnim öfke ve yüzeyin hemen altında kaynayan daha karanlık bir şeyin karışımıyla çalkalanıyor - ne inkar edebildiğim ne de söndürebildiğim bir heyecan.

Damian geri adım atıyor, bakışları son bir an üzerimde kalıyor, sonra dönüp kapıya doğru yürüyor, sanki bu onun tasarladığı ve çoktan kazandığını bildiği bir oyunun sadece başlangıcıymış gibi, aynı sakin, rahatsız olmayan adımlarla.

"Adresi sana mesaj atarım," diye omzunun üzerinden atar. "Geç kalma, Kitsune. Beni bekletmek istemezsin."

Sonra gitti, beni çıplak, titreyen ve sersemlemiş bir halde bıraktı.

DAMIAN

Kyoto'nun ışıkları, gece gökyüzünde parıldayan takımyıldızlar gibi çatı katının pencerelerinin ötesine yayılıyordu.

Genelde bu manzarayı severim - amcam bizi Mori-kai ile ilk kez müttefik yaptığında zamanımın yarısını burada, Kyoto'da geçirme fikrini sevmemiş olsam da. Benim için bir kız kardeş gibi olan Annika, ailelerimiz arasındaki kan gölünü durdurmak için Kenzo ile evlenmeye zorlandığında, birisi her şeyi iptal edene kadar Mori evine girip boğaz keserek bu kan gölünü sona erdirmeye hazırdım.

Ne yazık ki doğuştan gelen kana susamışlığım ve şiddete olan açlığım yüzünden işler böyle gitmedi. Ama en azından yarı kız kardeşim Kenzo'da "ruh eşi" bulduğu için mutlu.

"Ruh eşi."

Öldür beni şimdi.

"Ruh eşi" ya da aşk kavramları benim için o kadar gülünç masallar ki, insanlar bunları gündeme getirdiğinde neredeyse sinirleniyorum. Bu, bir yetişkinin yanınıza gelip yüzünüze karşı Noel Baba'nın gerçek olduğu konusunda ısrar etmesi gibi bir şey. Tek yapmak istediğiniz onlara biraz akıl vermek.

En azından, tek yapmak istediğim onları biraz dövmek. Ya da en azından sadece dövmek. Ama konudan sapıyorum.

Mori-kai ile ittifak kurup burada biraz zaman geçirdikten sonra Japonya'yı -özellikle de Kyoto'yu- daha çok takdir etmeye başladım. Bu çatı katını New York'tan uzakta, burada geçireceğim tüm zaman için satın aldım. Nihayetinde, Büyük Elma'yı gerçek evim olarak görüyorum, ancak Kyoto kesinlikle beni büyüledi.

Bununla birlikte, bu gece odak noktam aşağıdaki şehrin pencerelerinden görünen manzara değil.

Adımlarımı hızlandırıyorum, derimin altında bir huzursuzluk var. Her kasım gergin, beklenti napalm gibi içimde uğulduyor.

Kyoto güzeldir, ama bu gece onu zar zor görüyorum. Zihnim başka bir yerde, kurtulamadığım bir görüntüyle dolu -Hana Mori, bağlı ve çaresiz, gözlerindeki bakış öfke ve teslimiyet arasında bir yerde. Düşüncelerimi tüketiyor. Kontrol edemediğim ve uzaktan anlayamadığım bir saplantı.

Hayatım boyunca güzel kadınlar bana saldırdı, ilgimi çekmek için can attılar, gücümü ve bazılarının yüzeyinin altında hissettikleri karanlığı arzuladılar. Ama Hana?

Tam tersi.

Onun meydan okuması ve herkes gibi hizaya gelmeyi inatla reddetmesi bütün gün aklımdaydı. Bu beni rahatsız etmemeli. Önemli olmamalıydı. Yine de büyük bir parçam depodaki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum; bağlı ve savunmasız, her zerresi kontrolüm altında.

Güzel. Kırılmış. Erotik sanatın mükemmel bir eseri, böyle bağlanmış.

Aşkı ya da saçma ruh eşi kavramını anlamayabilirim ama saplantının en ahlaksız, en çarpık halini anlayabiliyorum. Ve Hana benim için bu hale geldi: bir saplantı. Bir saplantı. Tam olarak anlayamadığım bir şey.

İçimde uyandırdığı bu his çok garip. Başka bir insanı isteğime boyun eğdirmenin verdiği olağan tatminden daha derine iniyor. Ben buna alışkınım. İnsanlar öngörülebilirdir ve onları her zaman ihtiyacıma ya da kaprisime uyacak şekilde manipüle edebildim. Ama Hana farklı görünüyor.

Belki de sadece bir meydan okumaya açımdır.

Kendimi o geceyi tekrar tekrar yaşarken buluyorum, her ayrıntı solmayan bir netlikle zihnime kazınıyor. Gözlerinde parlayan korku ve öfkeyle bana bakışı. Nefesinin kesilmesi, saklamaya çalışsa da nabzının hızla atması. Gururunu yuttu... beni yuttu... ve yine de bir şekilde, bu güç oyununu kaybetmiş gibi hisseden benim. Bu kafa karıştırıcı.

Bakışlarım, iplerin ve çeşitli diğer oyun aletlerinin hazır ve nazır beklediği masaya düşüyor. Parmaklarım oyuncakların üzerinde geziniyor, onu burada, bağlı ve savunmasız, meydan okumasının kontrolüm altında yavaşça parçalandığını hayal ederken dudaklarımda karanlık bir gülümseme oluşuyor.

Genellikle eğlendirdiğim kadınlar bana gelirler çünkü kontrol edilmek isterler ve sunabileceğim gücü arzularlar. Oyunu biliyorlar ve kurallarına göre oynamaya fazlasıyla istekliler, önceden gerekli Gizlilik Sözleşmelerini imzalamaktan bahsetmiyorum bile.

Yani, ben sadece ip saplantısı olan bir adam değilim. Tüm Nikolayev Bratva'nın varisiyim.

Ama Hana farklı. Bana sadece direnmiyor, benden gerçekten iğreniyor. Bunu burnundan anlayabiliyorum.

Ne zaman çok yaklaşsam tiksintiyle kırılıyor, sesinden küçümseme damlıyor. Beni küçümsemediğini göstermekten çekinmiyor. Ama bu meydan okuma beni uzaklaştırmak yerine sadece kendine çekiyor ve görmezden gelinmesi giderek zorlaşan bir açlığı körüklüyor.

Onunla bu oyunu oynamanın bir tehlikesi var elbette. Hana Mori kulüpte çalışan isimsiz bir sürtük değil. O, Kenzo Mori'nin kız kardeşi, tek bir sözöyle ittifakımızı yok edebilecek, ailesine tehdit oluşturduğumu düşünseydi beni bir balık gibi boğazlamaktan çekinmeyecek - ya da en azından çok iyi bir girişim olacağından emin olduğum bir şey yapacak - aynı adam.

Bir de Kir var. Beni daha önce sayısız kez dikkatli davranmam ve sapkın dürtülerimi kontrol altında tutmam konusunda uyardı. Neler yapabileceğimi biliyor, içimdeki karanlığı biliyor. Bunu ilk elden gördü ve ailem benden koparıldıktan sonra beni yanına aldıktan sonra her şeyi bilerek beni büyüttü.

Bu olay olduğunda sekiz yaşıındaydım. Ailem bizi Brooklyn'e götürüyordu, sokaklar yağmurdan kaygan, gece sisten ağırdı. Önce sesi hatırlıyorum: lastiklerin gıcirtısı, metalin çarpması. Sonra dünyanın nasıl bir uçtan bir uca savrulduğunu, beni nasıl bir şaşkınlık ve korku seli içine attığını.

Emniyet kemerinin derimi kestiğini hissettiğimi, dilimde keskin kanın tadını aldığımı hatırlıyorum. Ve sonra... sessizlik. Başımı çevirdiğimde annemin elinin yanımda gevşek bir şekilde durduğunu, gözlerinin boş boş baktığını, vücudunun buruşuk ve kırık olduğunu gördüğümü hatırlıyorum. Babamın da hayatı bir anda sönmüş, beni yalnız bırakmıştı.

Kanlı bir vaftiz.

Daha sonra, o gece olanların kaza olmadığını anladım. Ailem, rakip bir suç ailesinin Kir ile oynadığı bir oyunda hedefti.

O gece hastane yatağında yatarken benim için gelen oydu. Beni içine düştüğüm çukurdan çıkardı, yüzü öfke ve keder maskesiydi. Beni yanına aldı, kendi çocuğu gibi yetiştirdi ve bugün olduğum adam haline getirdi. Kir bir amcadan daha fazlası oldu; babam, akıl hocam, beni tüketen karanlığı gerçekten anlayan tek kişi oldu.

Bu karanlık her zaman oradaydı, yüzeyin hemen altında fokurdayan, asla evcilleştirmeye çalışmadığım bir parçam. Yaptığım işte beni iyi yapan, insanları istediğim gibi yönlendirmemi, onları tereddüt etmeden kontrol etmemi sağlayan şey.

Ayrıca, neredeyse kesinlikle, beni farklı kılıyor.

"Neurodivergent."

"Psikotik," eğer modaya uygun ve sinirli olacaksak.

Her ikisi de herkesin dilindeki ifadenin etrafında dolaşmanın eğlenceli yolları: lanet olası çılgınlık.

Yine de... Hana'yla aramızdaki bu şeyin gitmesine izin veremem. Onun kırıldığını görme, sonunda bana karşı ne kadar az gücü olduğunu fark ettiği o anı yaşama arzusundan kurtulamıyorum. Bu fikir içimde kanımı kaynatan bir heyecan yaratıyor ve aletim bağımlılık yapıcı olduğu kadar tehlikeli de olduğunu bildiğim bir şekilde sertleşiyor.

Onu kapıdan girerken hayal ettiğimde içimdeki beklenti kıvrılıyor, sırtıyorum, ortaya koyduğum ipleri ve aletleri gördüğü ve neyin tehlikede olduğunu hatırladığı anda kendine güveni azalıyor. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünebilir, ama bu oyunun güzelliği de bu: Kontrol onda değil.

Ne kadar derinde olduğunu, onu planlarıma ne kadar sıkı bağladığımı biliyorum.

Yumuşak bir tıkırtı dikkatimi kapıya çekiyor ve dudaklarımda aç bir sırıtış beliriyor.

Başlayalım, Kitsune.

Kapıyı tembelce açıp çerçeveye yaslanıyorum ve onun içeri adım atışını izliyorum, sakın ve kendinden emin havası oldukça eğlenceli. Bana doğru tek bir bakış bile atmıyor, çenesini dik tutuyor, ince topuklu ayakkabılarını mermer zemine kasten vuruyor.

Seçtiği elbise sikimi açlık ve ihtiyaçla kabartıyor. Şık, vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor. Köşeye sıkışmış bir av gibi görünmüyor. Aksine, beni takip ediyor gibi görünüyor. Görünüşünün içime gönderdiği heyecan beklenmedik ve bağımlılık yapıcı. Böyle hissetmeyeli ya da böyle bir meydan okumayla karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bir parça korkuyla, belki ellerinde bir titremeyle, hatta belki de bir tereddüt iziyle içeri girmesini beklerdim.

Özellikle şanslı olsaydım, belki de karanlık anlaşmamızı yeniden gözden geçirmem için bana yalvarırdı - kahretsin, yalvarsa kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim - ama bu cesaret, gözlerindeki bu ateş... beklenmedik.

Ve oh-so-tantalizing.

Odanın ortasında, sehpanın üzerine serdiğim iplerin ve kelepçelerin önünde duruyor, onlara bakarken bakışlarını sabit tutuyor. Kapıyı arkamdan kapattığımda hava gerginleşiyor, ona artık benim dünyamda olduğunu ince bir şekilde hatırlatan kilit sesinin tadını çıkarıyorum. Kendini nasıl tuttuğunu izliyorum, çok dengeli, çok dikkatlice kontrollü. Bu sadece içindeki açlığı körüklüyor.

Sonunda benimle yalnız, tam da onu istediğim yerde olmasının verdiği çarpık tatmin.

Bakışlarımla buluşuyor, ifadesi nötr, gözleri soğuk. "Ne yaptığını biliyorum," diyor, sesi alçak ve sabit. "En azından ne yapmaya çalıştığını."

Sırıtiyorum, duvara yaslanıyorum ve bakışlarımın onun üzerinde durgunca gezinmesine izin veriyorum. "Peki bu ne olabilir?" Sesim yumuşak ve alaycı, kabadayılığının beni ne kadar az etkilediğini görmesini sağlayarak soruyorum.

Bakışları hiç değişmiyor. "Oynadığın bu oyun," diyor, çenesi gergin, sesi kabul etmek istediğimden daha derin bir aşağılamayla dolu. "Sen beni... yozlaştırmaya çalışırken sırlarımı başımın üstünde tutuyorsun."

Kısık bir kıkırdama duyuyorum, avına yaklaşan bir yırtıcı gibi heyecanım daha da artıyor. "Sanırım ikimiz de biliyoruz," diye mırıldanıyorum, yaklaştıkça sesim hırıltıya dönüşüyor, "seni yoldan çıkarmam için fazla çaba sarf etmem gerekmeyecek, Kitsune."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, çantasına uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor ve bana uzatırken gözlerinde meydan okuma var. Parmakları sabit ve bakışları sanki bana mahkeme kâğıtlarını tebliğ ediyormuş gibi korkusuz.

"Ben o oyunu oynamıyorum. Aslında," diyor, sesi sessiz bir zaferle dolu, "tahtadaki tüm taşları kaldırdım."

Ses tonundaki kendini beğenmişlik, sakın dış görünüşümün altında yatan kızgınlık alevlerini körüklüyor. Kağıdı alıp açıyorum, metni gözden geçiriyorum, sırtışı azalıyor. Tüm ailesine gönderilmiş bir e-posta.

Sikeyim. Siktir.

Bu lanet bir itiraf. Kara para aklamasının tam ve ayrıntılı bir açıklaması, ayrıca Mori-kai'nin mali sıkıntısını hafifletmeyi amaçladığına dair açıklaması.

Tekrar okurken gözümü kırptım.

Kahretsin. Elimdeki tüm kozları buharlaştırdı.

Bir kez daha okurken çenem sıkıştı, göğsümde bir öfke düğümlendi.

Bunun olmaması gerekiyordu. Çaresiz kalması, köşeye sıkışması, sessiz kalmam için yalvarması gerekiyordu. Onun yerine, halıyı altımdan söküp aldı.

Dudaklarının belli belirsiz, kendini beğenmiş kıvrımı durumu daha da kötüleştiriyor.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve gözlerinde, içimde hem karanlık bir heyecan hem de acı bir hayal kırıklığı yaratan bir zafer kıvılcımı var. Kaşlarını kaldırıp masanın üzerindeki iplere ve kelepçelere bakıyor, yüzünde alaycı bir ifade var. "Öyleyse," diyor, sesi alaycılıkla ağırlaşıyor, "oyuncaklarınla kendin oyna. Ben yokum. Yine de iyi denemeydi."

Yumruğum çıktının etrafında kenetleniyor, onu buruştururken derimin altında öfke kabarıyor.

"Evet, bu sadece bir çıktı," diyor patronluk taslayarak, kendinden o kadar emin, o kadar fevkalade emin duruyor ki. "E-postaların nasıl çalıştığını biliyor musun bilmiyorum ama o kâğıdı yok etmek hiçbir işe yaramıyor, yani..."

Omuz silkiyor, yüzünde hala o kendini beğenmiş ifade var. Aynı anda hem çileden çıkarıcı hem de heyecan verici; etrafımda dönüp duran, nefes almayı ve düşünmeyi zorlaştıran karmakarışık bir duygu karmaşası. Onu tuzağa düşürmek ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum. Onun meydan okumasını ezmek, onu yıkmak, onu

buradan sağ salim çıkabileceğini düşünmekle ne kadar yanıldığını görecek.

Hareket etmiyorum. Kendimi sakın kalmaya ve yüz ifademi okunmaz kılmaya zorlayarak yerimde duruyorum, onun elimden kayıp gittiğini, zaferinin havada asılı kaldığını hissetsem bile. Bir süre daha beni izledikten sonra tekrar iplere bakıyor ve alay ediyor.

Topuklarının üzerinde dönüyor, adımları ölçülü ve kendinden emin bir şekilde yanımdan geçip kapıyı açıyor ve gidiyor.

Tıklayın.

Aynen böyle.

Kapı kapanıyor, gidişinin son sesi sessizlikte yankılanıyor. Sessizlik ve parfümünün kalıcı kokusundan başka hiçbir şeyle baş başa kalmadım. Elimdeki buruşuk kağıda bakıyorum, gücümü elimden alan itiraf, zafer dolu bakışının anısı hala benimle alay ediyor.

Sessizlik bastırıyor, her saniye uzuyor, göğsümdeki rahatsızlık kıvrılıyor, bükülüyor ve yavaşça başka bir şeye dönüşüyor.

Hayranlık.

Hayal kırıklığının altında, onun kurnazlığına, beni hayatından uzak tutmak için her şeyini feda etmeye hazır oluşuna karşı isteksiz, gönülsüz bir saygının filizlendiğini hissediyorum. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Daha önce hiç kimse yoluma çıkıp böylesine soğukkanlı ve hesaplı bir meydan okumayla bana bakma cesaretini göstermemişti. İçimde bir şeyler uyanıyor, her zamanki heyecandan daha zorlu bir açlık, görmezden gelemeyeceğim bir meydan okuma.

Oyunun bittiğini, kazandığını ve benim kontrolümden kurtulduğunu düşünebilir.

Durum kesinlikle böyle değil.

Tek yaptığı kendini daha ilginç kılmak. Takip etmeye daha değer.

Gülümsüyorum, kızgınlığım değişiyor ve yeni bir kararlılığa dönüşüyor, onu tekrar parmağımın altına almak için yeni bir kararlılık.

Hana Mori elimdeki kozu almış olabilir ama bu sadece oyunu daha cazip hale getiriyor. Bir dahaki sefere, köşeye sıkıştığından emin olacağım - gerçekten köşeye sıkışmış - görünürde kaçış yok.

Buruşturulmuş kağıdı masaya fırlatıyorum, gözlerimde memnun, neredeyse tehlikeli bir parıltı. Benimle işinin bittiğini düşünüyor olabilir ama mikroskobik, önemsiz bir ayrıntıyı gözden kaçırmış gibi görünüyor:

Benim nişanım olmak üzere.

Henüz hiçbir şey görmedin, Kitsune.

HANA

Günler sonra ilk kez, sabah ışığı yatak odama süzülürken nadir bir huzur duygusunun tadını çıkararak nefesimi tamamen veriyorum.

Damian'ın çatı katından bu yana dört gün geçti. Gergin bir şekilde bir sonraki hamlesini bekliyordum - bir mesaj, başka bir ani, sinir bozucu görünüm - hala bu çılgın oyunu oynadığına işaret edecek herhangi bir şey. Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Sadece sessizlik, Tanrı'ya şükür.

Onu satın aldı.

Ona gösterdiğim, Mori-kai'nin mali sıkıntısını ve her şeyi istikrara kavuşturmak için yanlış yönlendirilmiş olsa da gayretli planımı detaylandıran, özenle hazırlanmış "itiraf" e-postası açıkça saçmalıktı.

Sanki aileme yeraltı dünyasının delileriyle gizlice çalıştığımı ve söz konusu delilerin kirli parasını onlar aracılığıyla aktararak tüm yasal iş varlıklarımızı tehlikeye attığımı söylüyorum.

Damian buna inanmış görünüyordu.

Bunu düşündükçe sırtıyıyorum, bir yırtıcının ağzından kaptığım tatlı zaferin tadını çıkarıyorum. Onu alt ettim,

Üzerimde kurmaya çalıştığı gücü elinden aldım. Eminim herif şaşırmıştır.

Bacaklarımı uzatıp pencerenin yanında durduğumda kendimi hafiflemiş hissediyorum, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi. Bu gerçeküstü, bu sessiz özgürlük duygusu, hayatımı gerçekten geri alabileceğim hissi. Gözlerimi kapatıp sabahın sakinliğini içime çekiyorum.

Yine de yüzeyin altında garip, rahatsız edici bir his var. İçimden atamadığım hafif bir hayal kırıklığı. Bu çok saçma. Zaferimi kutlamalıydım, ikinci bir tahminde bulunmamalıydım. Damian'ın yokluğu bir lütuf, hayatımı üzerine inşa ettiğim düzen ve öngörülebilirliğe geri dönme şansı. Öyleyse neden bir yanım garip bir şekilde tatminsiz hissediyor?

Yeterli. Başımı sallayıp bu düşünceden kurtuluyorum.

Sabah rutinim hoş bir normallikle geliyor - egzersiz, arabuluculuk, canlandırıcı duş, mükemmel şekilde demlenmiş kahve, tek başına sakin bir kahvaltı. Hazırlanmayı bitirdiğimde, kontrol duygusu geri geliyor, beni bir kez daha bildiğim ve hükmettiğim kesin, yapılandırılmış dünyaya topraklıyor.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, ailemin yasal imparatorluğunun şirket merkezi olan Mori Holdings'in şık cam kapılarından içeri adımımı atıyorum. Modern bina Kyoto'nun kalbinde gururla duruyor, Mori-kai'nin etkisinin açık bir işareti. Bu ofis ailemizin saygın, cilalı yüzüdür ve imparatorluğumuzun altında gizli kökler gibi uzanan yeraltı dünyası ilişkilerini gizler.

Asansöre adımımı atarken derin, merkezleyici bir nefes alıyorum. Gün uzayıp gidiyor, bir dizi toplantı, kararlar, hepsi mükemmel planlanmış, mükemmel programlanmış. Her şey

Öngörülebilirlik rahatlatıcı, kontrolü yeniden ele geçirdiğime dair bir güvence.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve Mori Holdings'e ev sahipliği yapan en üst kat ortaya çıkıyor; ofis şimdiden bir amaç için uğulduyor, çalışanlar verimlilik duygusuyla hareket ediyor. Personelim yüksek standartlarımın ve düzen ihtiyacımın çok iyi farkındadır. Mori Holdings'in sorunsuz çalışmasını sağlayan ve karanlık ilişkilerimizin kamusal yüzümüzü lekelememesini sağlayan şey budur.

Sekreterim Emi beni her zamanki verimliliğiyle karşılıyor, sesi yumuşak ve ihtiyatlı, o günkü randevuların hızlı bir özetini sunuyor.

"Günaydın Bayan Mori," diye mırıldanıyor küçük bir selamla. "Talep ettiğiniz mali raporları düzenledim ve Bay Nakamura 10:30'daki toplantınız için hazır olacağını teyit etti."

"Teşekkür ederim Emi," diye cevap veriyorum kısa bir gülümsemeyle.

Koridordan aşağıya, özenli bir hassasiyetle tasarladığım özel ofisime doğru ilerliyorum. Geniş bir oda, keskin mimari çizgiler geleneksel dokunuşlarla yumuşatılmış; ailemizin mirasını ve mirasımızın ağırlığını hatırlatıyor. Özenle dekore ettim, her bir parça sembolizmi için seçildi: turnaları, tilkileri ve efsanelerden sahneleri tasvir eden hassas parşömenler, son zamanlarda belki de biraz fazla kelimenin tam anlamıyla somutlaştırmaya karar verdiğim "Tilki" ruhuna bir selam. Her şeyin bir yeri var ve her bir eşya titizlikle düzenlenmiş, hayatım üzerindeki kontrolümden bahsediyor.

Ofise girdiğimde gözüme bir şey çarptı.

-Sürdürdüğüm mükemmel düzende bir bozulma. Yerinde olmayan bir şey.

Orada, tertemiz masamın ortasında küçük, narin bir origami turna duruyor. Durup ona bakıyorum, garip bir ürperti parmaklarımla omurgamda geziniyor.

Bu benim değil.

Bunu burada bırakmadım.

Dün gece ayrıldığımda masam her zamanki gibi tertemizdi, her belge dosyalanmış, her eşya yerine konmuştu. Vinç kasıtlı bir varlık, sanki biri onu dünyanın dikkatli dengesini bozmak için oraya yerleştirmiş gibi.

Masaya yaklaşıp turnanın keskin kıvrımlarını, kanatlarının ve gagasının keskin hatlarını inceliyorum. Neredeyse sinir bozucu derecede hassas, her bir kırışık mükemmel. Elime alıyorum, elimdeki garip ağırlıksızlığı hissediyorum. Sadece katlanmış bir kağıt parçası ama beni açıklayamadığım bir şekilde tedirgin ediyor.

Kaşlarımı çatarak dahili telefona basıyorum. "Dün ben ayrıldıktan sonra ofisime gelen oldu mu Emi?" Ses tonumu rahat tutarak soruyorum, yine de sesimde bir tedirginlik var.

Emi'nin yanıtı anında ve kendinden emin. "Hayır, Bayan Mori. Dünden beri oraya kimse girmedi. Bundan eminim."

Vinçten aşağı bakıyorum, tedirgin edici bir ürperti yayılıyor. "Teşekkür ederim Emi," diyerek dahili telefonu kapatıyorum. Vinci tekrar yerine koyuyorum, narin formu masamın temiz hatlarına karşı keskin bir şekilde öne çıkıyor, normalde düzenli olan alanımda sarsıcı bir bozulma.

Bir adım geri çekilip midemde biriken garip, açıklanamaz bir korkuyla onu inceliyorum.

Bırak gitsin.

Kendimi nefes vermeye zorluyorum. Bir şey değil, sadece bir origami parçası. Tek bildiğim, tatlı ya da sevimli olmaya çalışan gece kapıcılarından biri olduğu. Ama sorun şu ki, her ne kadar hayatıma devam ettiğimi söylemek istesem de, aklımda hâlâ karanlık ve tehlikeli bir şekilde sapkın bir şey var.

Damian adında bir şey.

Beni bağlı ve onun merhametine kalmış halde bulan ve beni hemen serbest bırakmak yerine ağzımı siken bir şey.

Boğazımdan aşağı indi.

Beni kullandı.

Ama kendimi kullanılmış hissetmiyorum. Kötü bir şekilde değil. Ve bu... biraz boktan.

Değil mi?

* * *

RESTORAN tertemiz, cilalı ahşap ve şık, minimalist bir dekora sahip, yumuşak aydınlatma kibarca yerleştirilmiş masalarda oturan üst düzey müşterilerin üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor.

Benim gibi kontrollü bir zarafet imajı çizen insanlar için mükemmel bir zemin sunuyor. Ve karşımda oturan, yine kusursuz giyimli, saçının her teli yerli yerinde Scott.

San Francisco'dan Kyoto'ya taşınan Scott Hiroyuki- birçok açıdan mükemmel bir aksesuar. Uzun boylu, yakışıklı ve fotoğraflarda gizemli görünecek kadar mesafeli. Önde gelen bir finans şirketinin CFO'su olarak başarılı, varlıklı ve -en önemlisi- beni ve hayatımı anlıyor.

Yani, benim "Mori Holding CEO'su" versiyonumu anlıyor, dövmele Yakuza ikiz kardeşiyle gece geç saatlerde Kyoto sokaklarında sokak bisikleti yarışı yapan veya Oyabun olan diğer kardeşiyle milyarlarca Yen değerinde yasadışı anlaşmalara aracılık eden versiyonumu değil.

Scott yaklaşık bir yıldır benim sözde erkek arkadaşım, "ortaklığımız" özenle düzenlenmiş, birlikte görünüşlerimiz kusursuz bir şekilde yürütölmüş. Kağıt üzerinde, benim gibi bir kız patron için mükemmel bir seçim ve Scott da anlaşmamızdan memnun görünüyor, her birimiz seçtiğimiz rolü sorunsuz bir şekilde oynuyoruz.

Benim için iyi olan bu anlaşmanın bir parçası da birlikte yatmamamız. Aslında, sanırım dudaktan öpüştüğümüz zamanlar bir elin parmaklarını geçmez. Dil yok.

Muhtemelen Scott beni kendi imajı için kullanıyor, ben de onu kendi imajım için kullanıyorum. Japon iş kültürü ABD'ye göre biraz daha az modern düşünen bir kültür olabiliyor. Hatta zaman zaman onun eşcinsel ya da asexual olup olmadığını bile merak ettim, her ikisi de Japon iş dünyasında görünmesi için benim gibi bir "kılıf" gerektiriyor.

Ama tüm bunlar bir yana, Scott'la ilgili bir şeyler hep boş hissettirdi. Sanki gerçekten arzuladığım bir insan değil de, istemem gerektiğini düşündüğüm şeyin bir yansımasıymış gibi. Kibar, neredeyse acı verecek kadar kibar ve şirketindeki gider raporlarıyla ilgili talihsiz bir aksilik hakkında bir hikayeye başladığında, yardım edemem ama milyonuncu kez onun kibarlık versiyonunun çok kibar olduğunu hissediyorum.

Yumuşak. Kısırlaştırılmış.

Sesinde herhangi bir tutku ya da heyecan olmadan gevezelik ederken onu sadece yarım yamalak dinliyorum.

"Ve sonra muhasebeci yanlışlıkla satıcıdan iki kez ücret aldı," diye iç geçiriyor ve çayından bir yudum almak için duraklıyor. "Tam bir karmaşaydı. Onunla rakamların üzerinden geçmek için saatler harcamak zorunda kaldım."

Başımı sallıyorum, zihnim çoktan dağılmış. Scott'ın bu öğle yemeklerinde dikkatimin nasıl dağıldığını fark edip etmediğinden emin değilim. Muhtemelen fark etmemiştir. Fark ettiyse bile bunu söylemeyecek kadar kibar çünkü... şey, yukarıya bakın.

Tam muhasebecinin hatasıyla ilgili bir başka ayrıntıya girecekken sözünü kestim, kelimeler tamamen plansız bir şekilde döküldü. "Bu artık benim için işe yaramıyor, Scott."

Gözlerini kırptırıyor, cümlenin ortasında duraklıyor, dudaklarını küçük bir kaş çatma ifadesi büküyor. "Ah." Ellerini masanın üzerinde düzgünce kavuşturarak çayını bırakıyor. "Anlıyorum."

Derin bir nefes alıyorum, az önce verdiğim kararın ağırlığı üzerime çöküyor. "Yakında iş için Tokyo'ya gideceğim ve bir süre orada olacağım."

Yani, bu bir yalan değil.

Scott başını sallıyor, yüz ifadesi hiç değişmemiş. "Mantıklı," diyor sakın bir kabullenişle ve bu konuda ne kadar haklı olduğumun altını çiziyor. Uzaktan yakından üzgün görünmüyor; şaşırılmış bile değil.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Bana bu kadar doğrudan anlattığın için teşekkür ederim Hana," diyor her zamanki gibi kibar bir şekilde. "Her zaman açık sözlü oldun ve bunu takdir ediyorum."

Bir an için suçluluk duyuyorum ama hemen geçiyor. Bu ilişki hiçbir zaman önemli bir şey üzerine kurulmadı ve ikimiz de bunu biliyoruz. Scott sanki romantik bir ilişkiden ziyade bir iş ortaklığının sonunu görüşüyormuşuz gibi küçük, saygılı bir baş sallama hareketi yapıyor.

Ona minnettarlık ve rahatlama arasında yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim Scott. Her şey için."

Çayından ölçülü bir yudum alarak bir kez daha başını sallıyor. "Rica ederim, Hana." Fincanını hafifçe kaldırıyor, sahip olduklarımıza -belki de aslında hiç sahip olmadıklarımıza- nazikçe kadeh kaldırıyor. "Tokyo'da iyi şanslar."

Ben de başımı zarifçe eğerek kendi fincanımı kaldırıyorum. Ve işte böyle, karşımda oturan adam kadar temiz, kibar ve düzenli bir şekilde bitti.

Scott uzaklaştığında, bir dakika daha masada kalıyorum. Çantama uzanıyorum, içine sıkıştırılmış küçük origami turnanın sivri kenarlarını bulduklarında parmaklarım karıncalanıyor.

Belki de aradığım şey temiz, kibar ve düzenli olmak değildir.

Belki de kaos, düzensizlik ve keskin, mor gözler arıyorum.

* * *

KYOTO'NUN ÜZERİNE KARANLIK çöktüğünde, eve dönmek için dolambaçlı dağ yolundan yukarı doğru sürüyorum. Kenzo'nun adamları beni gördüklerinde başlarını sallıyor ve malikanemizin dışındaki Torii kapısından geçmem için el sallıyorlar. Fenerler ana eve giden taş yolu kaplıyor, bahçeleri ve koi havuzlarını yumuşak bir ışıltıyla yıkıyor.

Araba durdu ve ben dışarı çıkıp serin akşam havasını içime çektim. Annika mutfak penceresinden bana sesleniyor. Cesurca yemek yapmaya çalışıyor - ya tavuk ya da ton balığı, ama saf soya sosu gibi kokuyor.

Üstümü değiştirdikten sonra geri döneceğime dair ona söz verdikten sonra, özel kanadımın girişine doğru ilerliyorum, kapıda ayakkabılarımı dikkatlice çıkarıp terliklerimi giyiyorum. Yürürken ayaklarım cilalı zeminde yumuşak bir şekilde yere basıyor, ses

sessizlikte sessizce yankılanıyor. Tavandan tabana cam duvarlar aşığıdaki şehri çerçevesiyor, Kyoto'nun ışıkları uzak, dağınık yıldızlar gibi.

Cam ve sessiz tonlardan oluşan karanlık, minimalist koridorda bir an duraksıyorum ve hafifçe açık bir pencere gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Yanına gidip kapatırken içeride yumuşak bir akşam esintisi hışırdıyor, olması gerektiğı gibi.

Nasıl bıraktım.

Lanet kanadımdan uzak dur, Takeshi.

Burada kendi özel sığınağımda yaşamayı sevmemin nedenlerinden biri de bu: mekandaki her şey yerli yerinde duruyor.

Odama giriyorum-

...ve donup kalıyorum, gözlerim odanın bir ucundan diğetine fırlayıp özenle yapılmış yatağıma inerken nabzım zıplıyor.

Orada, tam ortada oturan başka bir origami turna.

Ancak bu farklı. Daha önce ofisimde bulunan vincin aksine, bu vinç bağı.

Kırmızı iplik, narin kâğıt kuşun etrafını neredeyse sanatsal bir şekilde sıkıca sarıyor, gagasını aşığıya ve kanatlarını geriye doğru bağılıyor. Nefesim kesiliyor ve her adımda nabzım hızlanarak yaklaşıyorum.

Bu sefer iyi bir kapıcı olup olmadığını merak etmeme gerek yok. Bunu buraya kimin koyduğunu biliyorum.

Yanılmışım.

Benimle işi hiç bitmedi.

HANA

Aynada kendimi zar zor tanıyorum.

Giyinip kuşandığım, makyaj yaptığım ya da saçımı yaptırdığım için değil. Bunların hiçbiri benim için yeni değil. Tertemiz görüldüğümünden emin olmadan hızlı bir iş bile yapmam ve kimsenin beni tek bir saç telim bile yerinde değilken gördüğünden şüpheliyim.

Neden böyle olduğumu anlamak için psikiyatriste gitmeme gerek yok. Okuldaki son yılımın sonlarına doğru İngiltere'de geçirdiğim o geceden sonra bir -aslında birkaç- psikiyatriste göründüm. En çok sevdiğim doktor, Dr. Cornell, açık sözlü ama yumuşak dilli tavrıyla bana görünüşümün kusursuz olması için bu kadar çok zaman ve çaba harcamaya başlamamın nedeninin... kıyafetler, saçlar, her şey... kontrol duygusunu yeniden kazanmak olduğunu söyledi.

O orospu çocuğu beni hareketsiz bıraktığında, o gece benden alınan kontrol.

Çıplak, o ve arkadaşları gülerken.

Yani, hayır. Bu gece tanıyamadığım şey fiziksel görünüşüm değil. Evet, boyalı sarı saçlarım her zamanki gibi sıkı, profesyonel at kuyruğu ya da sade bir şekilde aşağıya doğru değil, oldukça özenli bir şekilde toplanmış. Göz makyajım biraz daha dumanlı.

ofiste geçirdiğim bir günden daha iyi. Siyah elbise, genellikle Dior olan alışılmış iş kıyafetlerimden biraz daha şık.

Ama farklı olan bu değil.

Gözlerimdeki bakış.

İstifa. Yenilgi.

Sade ama zarif siyah elbiseme bakıyorum - Versace: yakası cüretkâr ama abartılı değil, etek ucu keskin bir açıyla kesilmiş, Blahnik topuklu ayağımın bileğine kadar inmeden önce bir an için kalçamı gösteriyor.

Bu akşam Damian ve benim nişanımız için bir "kutlama" partisi düzenleniyor. Bu bir saçmalık ve herkes bunu biliyor ama kimse bu gerçeği kabul etmiyor. Bu gecenin onur konuğu olan Miyamoto Katō'nun bile Damian ve benimle ilgili bu şeyin tamamen kendisinin ve diğer Tokyo Oyabun'unun eski dünya görüşlerini yatıştırmak ve Mori-kai'nin Tokyo'ya erişimini sağlamak için olduğunu anladığından eminim. Ama mafya dünyasında, özellikle de Yakuza dünyasında, görünüş gerçeklerden daha önemlidir.

Miyamoto, Damian ve benim gerçekten bir çift olup olmadığımızı umursamıyor. Evlenmek üzere nişanlandığımız sürece, benimle iş yaptığı için kimse tarafından "yersiz" olarak görülmeyecek ve Mori-kai'ye olan bağlılığına devam edebiliriz.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve aynada yüzümü inceliyorum, önümüzdeki akşamın ağırlığı üzerimde baskı yapıyor.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyorum, kimin beni kontrol etmeye geldiğini merak ediyorum.

Sota beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında yüzüme yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Beni içine çekerken genişçe sırtıyor, bakışları sıcak ve sessiz bir gururla dolu.

"Güzel," diyor, sesi rahatlatıcı bir battaniye gibi üzerime çöken bir sıcaklık taşıyor. Varlığı her zaman bu etkiyi yaratmıştır - sessiz gücü ve kararlılığı bir şekilde her şeyi biraz daha az bunaltıcı hale getirir.

Bana bir akıl hocası ve rehberden daha fazlası olan adama dönerken gülümsüyorum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim zamanlarda bile bana bir baba gibi davrandı.

Kenzo'nun, Tak'ın ve benim biyolojik babamız Hideo Mori, Mori-kai'nin ilk döneminin efsanevi Oyabun'u. Zirveye çıkmadan önce, henüz bir waka gashira iken - başka bir Yakuza patronunun teğmeni - Japonya'da yurtdışında okuyan genç bir Norveçli kadınla tanışmış: annemiz Astrid Ulst d.

Sonunda çılgın bir ilişki yaşamışlar ve annemiz beklenmedik bir şekilde hamile kalmış. Birden, birlikte olduğu adamın Yakuza'nın şiddet dolu dünyasına çok düşkün olduğu gerçeği kafasına dank etti ve ona hamile olduğunu söylemeden Japonya'dan kaçtı.

Kenzo, ailesinin İngiltere'deki mülklerinden birinde doğdu. Birkaç yıl sonra Hideo ile ilişkilerini yeniden canlandırmaya karar verdi. Japonya'ya döndü ve yine çılgın bir ilişki yaşadılar.

...Ama bir kez daha, Hideo'nun Yakuza yaşam tarzı Astrid için çok fazlaydı. Takeshi ve benden tekrar hamile olarak İngiltere'ye döndü.

Hideo'nun hiçbirimizden haberi yoktu. Annemiz ona hiç söylemedi.

Daha sonra, babamız muhtemelen her zaman bulması gereken kadınla tanıştı ve ona aşık oldu: Bella adında Koreli-İtalyan bir şarkıcı. Birlikte bir kızları oldu ve Hideo Yakuza dünyasından emekli olmaya karar verdi.

Ancak kendini kurtarmaya çalışırken bir trajedi yaşandı. Bir rakibi ona saldırdı ve bu sırada Bella'yı öldürdü. Hideo ve küçük kızı Fumi, yeni soyadlarıyla ABD'ye kaçtılar, hala bizden haberleri yoktu ve bizim de ondan haberimiz yoktu.

Bugünlerde artık birbirimiz için gizemli değiliz. Takeshi pek ilgilenmiyor ama Kenzo ve ben babamızla ve üvey kız kardeşimizle ilişki kurmaya başladık. O artık New York'ta çok iyi bir avukat ve eyalet valisinin eşi.

Ama bana DNA'mın yarısını veren adama değer versem de, gerçekten baba olarak gördüğüm kişi Sota'dır. Kardeşim Japon tarafını keşfetmek için Kyoto'ya ilk geldiğinde Sota Kenzo'yu yanına almıştı. Annem öldükten sonra Takeshi ve beni, ayrıca kuzenimiz Mal'ı da yanına aldı. Sota kaybolmadan önce babamızın en iyi arkadaşıydı ve o bile Hideo'nun öldüğünü sanıyordu.

Uzun lafın kısası, Sota Akiyama sadece babamın güvenilir bir arkadaşı değil. O benim için kelimenin tam anlamıyla aileden biri ve her zaman da öyle kalacak.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Başını eğip beni dikkatle inceliyor ve sessizce iç geçiriyor. "Bütün bunları senden istemenin çok zor olduğunu biliyorum," diyor nazikçe.

Omuz silkiyorum, kızgınlığımı tam olarak gizleyemedim başka tarafa bakıyorum. "Bu çok saçma, olan bu. Hepsi görünüş uğruna."

Başını sallıyor, bakışları yumuşuyor. "Evet, ama bizim dünyamızda dış görünüşün ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Mori-kai olmanın ne demek olduğunu biliyorsun. Yakuza senin kanında var Hana," diye ekliyor derin bir iç çekerek. "Korkarım doğuştan sahip olduğun bir inanç."

Aynada onun gözleriyle karşılaştığımda alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Sota arkamda durup ellerini omuzlarıma koyarken sıcak bir şekilde gülümsüyor. Gözlerim sol elindeki eksik serçe parmağının izine takılıyor: genç bir adamken yanlışlıkla Oyabun'una saygısızlık ettiği geçmişindeki karanlık bir anı anlatan bir yara izi.

Cezası ise yubitsume, yani sadakat, alçakgönüllülük ve bağlılığın kanıtı olarak kendi serçe parmağını kesmekti.

Bundan nadiren bahseder ama kayıp parmağı bana her zaman Yakuza için yaptığı fedakarlıkları hatırlatmıştır.

Yani... Yani... Eğer Sota sadakatini kanıtlamak için kendi parmağını kesebiliyorsa, ben de bir yüzük takabilir ve sahte bir gülümseme takınabilirim, sahte nişanım benim en karanlık yanıma gören ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla günahlarımı başımın üstünde tutan lanet olası psikopat Damian olsa bile.

Değil mi?

"Aynen öyle," diye iç geçirdi Sota, düşüncelerimi okumuş gibi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Üzgünüm Hana. Bu senin için istediğim bir şey değildi."

"Bu sadece bir taklit," diyorum alıştırılmış bir yumuşaklıkla, ondan çok kendim için. "Ve kalıcı değil. Tokyo'da kendimize bir yer edinir edinmez bu işi bitirebiliriz." Omuz silkiyorum. "Aile için ödenecek küçük bir bedel."

Sota sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi sessizce gülümsüyor ama şimdi zamanı olmadığını fark ediyor. Bunun yerine ceketinin cebine uzanır ve küçük kadife bir kutu çıkarır.

"Bu benim Keiko'ma aitti."

Sota'nın geçmişinin pek konuşmadığı bir başka kısmı da bu: sadece bir yıllık evliliğın ardından trajik bir şekilde Yumurtalık kanserinden ölen karısı.

Sota kapağı çevirerek açıyor ve ışık içindeki muhteşem elmas kolyeye vurunca nefesim kesiliyor.

"Al," diyor, sesi daha sakın. "Sana hep söyledim: O seni severdi."

"Hayır, Sota, bu-"

"Lütfen," diyor usulca. Bana güven verici bir gülümseme veriyor, gözleri sıcacık. "Bu gece bunu giymeni isterdi," diyor, sesi o kadar emin ve sessiz bir gururla dolu ki reddedemiyorum.

Kolyeyi nazıkçe boynuma geçirirken başımı hafifçe eğerek selam veriyorum. O geri çekildikten sonra elimi kolyeye götürüyorum, kolyenin narin ağırlığını hissediyorum, bir şekilde kalkan gibi geliyor, gücünün ve aile gururunun bir parçasını benimle paylaşıyor.

Bana kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan son bir bakış atıyor. "Sahte ya da değil, dönüştüğün kadınla gurur duyardı," diyor, sesi nadiren gösterdiği duygularla kalınlaşıyor. "Tıpkı benim gibi."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ama sakın kalmaya kararlı bir şekilde onu aşağı itiyorum. Yine de ayağ a kalkıyorum ve onu kucaklamak için dönüyorum. "Teşekkür ederim, Sota. I..." Anladığını bildiğim için geri çekilirken sözcüklerin yarım kalmasına izin veriyorum.

Başını eğerek hafif bir gülümseme sunuyor. "Aile böyle yapar."

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve yansımana bir kez daha bakıyorum. Boynumdaki kolyeyle kendimi farklı hissediyorum. Daha güçlü. Bu gecenin hepsi bir

yanılsama, ama buna dayanabilirim. Sota sadakat ve aile adına bu kadar şeyden vazgeçebiliyorsa, ben de bununla başa çıkabilirim.

Omuzlarımın biraz gevşemesine izin vererek ona dönüyorum. "Sadece o deliyle evliymiş gibi davranıyorsun, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Yani, bunu herkes yapabilir."

Sota sırtıyor. "Beni sayma. Ama sen?" Bana göz kırpmıyor. "Sen benim Kitsune'msin."

Başlıyorum, kalbim boğazıma düğümlenirken gözlerim ona kayıyor.

"Ne-ne?" Boğuluyorum.

Sota sadece gülümser. "Kitsune," diye kıkırdar. "Tilki ruhu. Akıllı ve kurnaz, tıpkı senin gibi."

Geri adım atıyor, bakışları bir an üzerimde kalıyor.

"Size partiye kadar eşlik etmeme izin vererek beni onurlandırır mısınız?"

Yutkunuyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme. "Bu onur tamamen bana ait, Akiyama-san."

* * *

Aşağı indiğimizde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Evimizin birinci katına yayılıyor ve bahçeye taşıyor, zarif parti müdavimleri içkilerini yudumluyor, gülüyor ve birbirlerine karışıyor.

Oturma odasının bir köşesindeki çok iyi bir caz grubundan gelen John Coltrane'in "My Little Brown Book" şarkısının ilk sıcak, yumuşak notalarıyla sırtıttığımı hissediyorum. Tam benden uzaklaşırken Sota'ya dönüyorum, yüzünde sinsî bir sırıtış yakalıyorum

göz kırpıyor ve eski Yakuza dostlarıyla konuşmak için uzaklaşıyor.

Oh, Sota. Bu tamamen onun işiydi. Cazı ne kadar sevdiğimi ve tüm bu düzenlemeden ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Bu yüzden aklımı dağıtmak için geceye ciddi bir yetenek getirdi.

Gerçekten işe yarayabilir.

Önümden geçen bir tepside bir kadeh şampanya kapıyorum ve kesinlikle ortalığı kasıp kavuran grubun tadını çıkarmak için dönüyorum.

Müziği dinlerken ve şampanyamı yudumlarken partinin tadını çıkarıyorum. Mori ve Nikolayev aileleri, bir maskaralık ve formalite de olsa, gösterişli bir kutlama yapmak için hiçbir masraftan kaçınmamışlar. Avizelerin yumuşak ışıltısı, bazıları tanıdık, bazıları tanımadığım iyi giyimli yüzlerden oluşan kalabalığın üzerine samimi bir ışık yayıyor.

Annika yanımda belirliyor, bana hızlıca sarılıyor ve Sota'dan aldığı kolyeye iltifat ediyor. Tam bana müzik hakkında sorular sorarken, partiye giren tanıdık bir figür görüyorum.

Miyamoto Katō.

Kahretsin.

Annika yüzümdeki ifadeyi yakalıyor ve burnunu kırıştırıyor. "Görev çağırıyor, sanırım?"

İnledim. "Eğer bundan kastın, o lanet olası psikopatla nişanlanmamı içeren tüm bu fiyaskodan sorumlu olan Bay Eski Moda'ya eski moda itaatkâr bir kadın gibi gülümsemekse-"

Ona dönüp bakarken yüzümü

buruşturuyorum. "Özür dilerim," diye

irkildim. "Bu ortaya çıktı-"

"Yani, haksız değilsin."

Freya tahmin edilebileceği gibi tamamen siyah giyinmiş, her zamanki siyah çivili gerdanlığı ve kocaman siyah vinyl platform çizmeleriyle sohbeta dahil olurken ikimiz de dönüyoruz.

"Damian'ın kafayı yemiş olması gibi."

Annika gözlerini devirerek homurdanıyor. "Frey!"

"Ne?" Freya kıkırdar. "Bunu söyleyebilirim. O benim kuzenim, Tanrı aşkına. Hadi ama, sanki sen de öyle düşünmüyorsun. Adamı seviyorum ama Tanrım..." Bana dönüp sempatik bir bakış attı. "Seni gerçekten kıskanmıyorum."

"Süper cesaretlendirici Frey, teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor ve bana sarılıyor. "Özür dilerim, şimdi susacağım. Ayrıca kafanın arkasında delikler açan bir vantilatör var."

Döndüğümde Miyamoto'nun odanın diğer ucundan bana gülümsediğini görüyorum. Göz göze geldiğimizde kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Ah, tamam," diye tükürdüm, arkadaşlarıma bakarak. "Görev çağırıyor. Bana şans dileyin."

Derin bir nefes alıyorum ve odayı geçip Miyamoto'ya doğru ilerliyorum, ona karşı duyduğum küçümsemeyi bastırmaya çalışıyorum. Geniş bir gülümsemesi ve yuvarlak, neşeli bir yüzü olan yaşlı bir beyefendi, biraz modası geçmiş bir takım elbise giyiyor. İtiraf etmeliyim ki, her ne kadar nefret etsem de: ona çok yakışıyor.

"Ahh, Bayan Mori," diyor saygılı bir selamla sıcak bir şekilde. Gülümsemesi içten, gözleri yumuşak ve tavrı sıcak, neredeyse büyükbabacan, yine de onu hafife almamam gerektiğini biliyorum. O sadece imparatorluğu çöküşte olan ve bir müttefike ihtiyacı olan "daha küçük" bir Yakuza Oyabun değil. O bizim Tokyo'ya giriş biletimiz.

Ben de gülümsemem gergin olsa da selam veriyorum. "İyi akşamlar, Katō-san," diye cevap veriyorum, ses tonum kırılmış ve dikkatlice kontrol edilmiş. Soğukkanlılığımı gizlemeye bile çalışmıyorum.

Gözleri kırışıyor, sanki gücenmiş değil de eğlenmiş gibi ve başını hafifçe sallıyor. "Bayan Mori-"

"Hana iyi."

Çenesini eğiyor. "Hana, o zaman. Ama sadece bu havasız Katō-san işi yerine Miyamoto'da ısrar edebilirsem," diye sırtıyor. "İzin verirsiniz?"

Başımı sallıyorum ve o da bana tekrar gülümsüyor.

"Soğuk davranmana gerek yok. Bu düzenlemeden hoşlanmadığınızı gayet iyi biliyorum."

Açık sözlülüğüne hazırlıksız yakalandım. Bizim dünyamızda birinin bu kadar açık konuştuğunu duymak nadirdir. Cevap vermek için ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

"Açık konuşayım canım. Bu benim ne istediğimle ilgili değil," diye nazikçe devam ediyor, sesi neredeyse babacan. "Tokyo'nun kendisi... eski moda. Oradaki adamlar, ittifaklar, geleneklere bağlılar. Yalnızca bana kalsa, evli olsun ya da olmasın, senin kadar etkileyici bir kadınla iş yapmakta hiçbir sorun görmezdim." İç çekiyor. "Ama görünüş her şeydir. Bu illüzyonu talep eden dünyanın geri kalanı, ben değilim."

Hafif bir anlayış titreşimi hissediyorum ve başımı sallıyorum, göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifliyor, ancak henüz kızgınlığımı bırakmaya tam olarak hazır değilim. Bu soğuk bir gerçek -Tokyo benim ne kadar yetenekli olduğumu umursamıyor, sadece bir Yakuza ailesinin imajına uymamı umursuyor.

Gruba doğru bakıyor, ağzının kenarlarında minnettar bir gülümseme beliriyor. "Ahh, 'Lazy Bird',"

Coltrane'in melodisine başıyla eşlik ederek mırıldanıyor. "Yine de söylemeliyim ki, bunu ne kadar sevsem de, sanırım 66'da Roma'da kaydedilmiş bir Stan Getz canlı versiyonu var ki tek kelimeyle parlıyor."

Miyamoto'nun caz bilgisi karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum. "Ben... evet," diye geveliyorum, kaşlarım şok içinde çatılıyor. "Gerçi 65'ten kalma, eğer aynı konserden bahsediyorsak."

"Benim hatam," diye kıkırdıyor. "Evet, 1965, Roma'da. Mükemmel bir kayıt, değil mi?"

Bu beklenmedik bir şey.

Yirmi dakika sonra, Miyamoto Katō hakkındaki tüm görüşlerim değişti. Sadece düşündüğüm gibi kadın düşmanı bir hıyar değil, aynı zamanda benden daha fazla olmasa da en az benim kadar caz meraklısı olabilir. Ona Kyoto'daki favori caz kulübüm Golden Monkey'den bahsediyorum, tabii ki zaten biliyor ama üzülerək yirmi yıldır gitmediğini söylüyor.

Tokyo ve birleşme işlerini yakında konuşacağımıza söz veriyoruz, çünkü yarım saatimizi müzik hakkında gevezelik ederek geçirdik. Sonra diğer Yakuza tipleri tarafından uzaklaştırılıyor ve Kenzo kırımın dibinde, misafirlerin tüm turlarını yaptığımdan emin oluyor.

Moralim düzelince partide dolaşmaya başladım, kibarca başımı sallayıp gülümseyerek katılan Yakuza müttefiklerini selamladım. Kir ve birkaç Bratva ortağı bir kenarda durmuş, sessiz ve güçlü bir yoğunlukla odayı izliyorlar.

Bütün gece Damian'ı bir an bile görmedim. Dürüst olmak gerekirse, ruh halimin bu kadar hafif olmasının büyük bir nedeni bu olabilir.

Şampanyadan bir yudum alıyorum, köpüklerin boğazımı gıdıklamasına izin veriyorum, aklım geleceğe ve Mori-Kai'nin Tokyo için planlarına kayıyor-

"Beni özledin mi?" Ses hemen arkamdan geliyor, alçak ve alaycı, beni düşüncelerimden şiddetle koparıyor.

Damian'a bakmak için dönmeden önce kaskatı kesiliyorum, bakışları o tanıdık, sinir bozucu güvenle beni yakıyor. Kendimi onunla yüzleşmeye zorluyorum, çenemi kaldırıyorum ve onun kendini beğenmiş ifadesine ters bir bakışla karşılık veriyorum.

"Odamda mıydın?" Soğuk bir şekilde talep ediyorum.

Bir kaşını kaldırıyor, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor.
"Hmm?"

"Benim odam," diye tersliyorum, kırmızı iplikle bağlanmış mükemmel katlanmış origami turnayı hatırlayarak. "İçinde miydin?"

Dudaklarında karanlık bir gülümseme beliriyor. "Bu bir davet mi?"

Yanaklarım kızarıyor ve dişlerimi sıkıyorum. "Öyle değil. Ve bana olan saplantın her neyse... onu bırakabilirsin."

Yaklaşıyor, gözlerinde alaycı bir parıltıyla eğilirken nefesi yanağımı ısıtıyor.

"Çok yakınsın." Biraz daha yaklaştığında nabzım hızlansa da kararlı görünmeye çalışarak sessizce mırıldanıyorum.

"Sen benim nişanlımsın," diye karşılık veriyor. "Mesafemi korursam tuhaf olur."

Ona ters ters baktım. "Buradaki herkes bunun saçmalık olduğunu biliyor. Miyamoto bile."

"Herkes profesyonel güreşin de saçmalık olduğunu biliyor ama yine de izliyorlar."

Birden elini çeneme götürüyor. Yüzümü kaldırıp bakışlarımı ürkütücü ama muhteşem menekşe gözlerine çekerken ürperiyorum. Sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi dudakları sırtıyor. "Biliyor musun, koridorun hemen sonunda bir misafir banyosu var-"

"Evet, burada yaşıyorum, dahi," diyorum sertçe.

"Biliyorum." Damian'ın gözleri karanlık ve ölümcül bir şeyle parıldıyor.

"Eğer bunu gerçekten satmak isteseydik, seni misafir banyosuna çekip kapıya yaslayarak yüksek sesle becermem gerçekten tüm T'leri geçip tüm Is'leri işaretlerdi, değil mi?"

Yüzüm sıcaklıkla patlıyor. Göbeğim sıkılaşıyor ve dişlerim alt dudağıma batıyor. Sonra kendimi toparlıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Damian?"

Kurt gibi sırtıyor. "Evet?"

"Siktir git ve bir torba sikle boğul."

"Ne pis bir ağız," diye mırıldanıyor karanlık bir kıkırdamayla ve omurgamda istenmeyen bir şey dalgalanıyor. Tekrar yakınıma eğildiğinde nabzım hızlanıyor. Eli hâlâ çenemi kavırıyor ve diğer eli kalçama indiğinde göbeğim daha da geriliyor. "Ne kadar da istekli," diye ekliyor.

Gözlerim büyürken tenim sıcaklıkla karıncalanıyor.

"Kes şunu," diye tıslıyorum, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Onları kendine saklayabilirsin!" Pat diye söyledim.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama elleri kıpırdamıyor, parmak uçlarında zahmetsiz bir güç var ve beni hareket etmekten tamamen alıkoyuyorlar.

"Yani," diye mırıldandı. "Hediyelerimi almışsın."

"Senin turnalarını istemiyorum," diye tükürüyorum, yüzümü başka yöne çeviriyorum, yakınlığının omurgamdan aşağı bir ürperti göndermesini ve dokunuşunun bacaklarımı titretip içimi sıkmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Hem bir varlık hem de kaybolmayı reddeden bir gölge oluşunu.

"Öyleyse, bir dahaki sefere daha önemli bir şey olsun."

Ondan uzaklaşmak için biraz daha çabalarken nabzım hızlanıyor.

"Kes şunu," diye tıslıyorum.

"Neyi durdurayım?" diye kolayca cevap veriyor, sesi çileden çıkaracak kadar rahat.

Sonunda ipucunu anlamasını umarak dişlerimi sıkıyorum. "Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Benimle kabaca konuşuyorsun, derimin altına girmeye çalışıyorsun. Sadece benimle dalga geçmeye çalıştığını biliyorum ve buna bir son vermeni istiyorum."

Dudaklarının kenarları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor ve gözleri parlıyor. "Oh, Kitsune," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "İnan bana, seni beceriyor olsaydım anlardın."

Yüzüm ısınıyor. "Lanet olsun dedim-"

"Potayto, po-tah-to," diye homurdanarak nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Ayrıca, Kitsune, şu anda bu evde seni düzgünce becermem için yeterli ipin olduğundan emin değilim. Var mı?"

Yüzüm kıpkırmızı oluyor, nabzım atıyor, zihnim dönüyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ani bir güç patlamasıyla, ondan uzaklaşıyorum, ondan üç tökezleme adımı atarken aslında tutuşundan kurtuluyorum.

Damian beni geri çekmek için bir hamle yapmadı. Sadece kayıtsızca geri çekilmemi izliyor.

"Bir yere mi gidiyorsun, Kitsune?"

"Beni rahat bırak," diye tıslayarak ondan uzaklaşmaya başladım.

"Bu nişana yalanlarla dolu bir temel üzerinde başlamamamız gerektiğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Kendimi yavaşça dönüp ona bakmaya zorlamadan önce kaskatı kesiliyorum, buz gibi parmaklarım omurgamda geziniyor.

"Anlamı?"

Bir elini gümüş rengi saçlarının arasından geçirirken menekşe rengi gözleri parlıyor.

"Yani sana yalan söyleyebilir ve seni rahat bırakacağımı söyleyebilirim. Ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Birden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzı kulağıma doğru eğiliyor, dudakları kulağımın lobuna hafifçe değiyor ve içimde haince titreşen sıcak bir zonklama yaratıyor.

"Artık benimsin, Kitsune. Yerinde olsam buna alışırdım."

DAMIAN

Hana'da hoşuma giden şeylerden biri de onu rezil mi ettim, tahrik mi ettim, yoksa her ikisini de mi yaptım tam olarak anlayamamam.

İkisi de olduğunu düşünmek istiyorum.

Kulağına "Artık benimsin, Kitsune" diye fısıldadıktan sonra aklıma gelen soru tam olarak bu. Yanakları kızarıyor, gözleri açılıyor ve o çok sikilesi dudaklarıyla ağzı O şeklini alıyor.

Vücudu kaskatı kesiliyor ve hızla geri çekildiğinde, işte orada: ya iğrenmiş bir şok ya da külotu çok ama çok daha fazla ıslanmış bir kadının bakışı.

O dönüp öfkeyle uzaklaştıktan sonra aklım orada. Parti devam ediyor ama benim düşüncelerim başka yerde.

Hana Mori'nin külotunun nemlilik seviyesini düşünmekle meşgul.

Sadece buna odaklanmıyorlar. Yani, yüzde yetmişi, kolay. Denge, sivri dili ve meydan okumasıyla rahatsız edici bir iz bırakan kadının geri kalanına odaklanıyor.

Sade ve basit, Hana Mori tutucu, inatçı bir cadı. Yine de o gecedan kalan görüntülerini aklımdan çıkaramıyorum: bağı, savunmasız, gözlerinde ateşle.

Yumuşak, küçük bir iniltiyle ağzı büyük bir istekle aletimin etrafını sarıyordu.

O hem bir meydan okuma hem de bir hayal kırıklığı ve onu ne kadar baş belası olarak görmezden gelsem de, derimin altına girdi. Ve sinir bozucu bir şekilde orada kalmaya devam edecek gibi görünüyor. Bu da bir sorun.

Yüzlerinde çatık kaşlarla iki adam yaklaşıyor ve sanki bir grup Soğuk Savaş casusuymuşuz gibi dünyanın en boktan "bana çarpma" girişiminde bulunurken onlara ters ters bakıyorum.

"Bay Nikolayev," diye homurdanıyor Hinata Turo nefesinin altında. "Telefonlarımıza çıkmıyorsunuz."

Yalan değil. Telefonlarına çıkmıyordum. Çoğunlukla onu ya da organizasyonunu umursamadığım ve ondan zerre kadar korkmadığım için. Ama son zamanlarda aklımda başka şeyler de var.

Taşaklarımı boğazından aşağı boşaltırken Hana'nın dilinin aletimin alt tarafında yarattığı his gibi.

Ama konudan sapıyorum.

Hinata -küçük arkadaşının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok- Shoichi-kai Yakuza'da yüksek rütbeli bir waka gashira, çoğunlukla Mori-kai'nin onlara bıraktığı artıkları toplayan orta düzey bir Kyoto örgütü.

Ama ne diyebilirim ki, ben bir iş adamıyım. Amcam bizi Mori-kai ile bir araya getirdiğinde ve ben Kyoto'ya daha sık gelmeye başladığımda, burada bir fırsat olduğu açıkça ortaya çıktı. Kara para aklama, New York'ta yürüttüğüm küçük bir yan iş.

York'ta. Burada, Japonya'da ise talep çok çok daha yüksekti.

Ya da öyleydi, ta ki beni Kitsune olarak aşağılamaya başlayana kadar.

Yine de Hinata ve patronu, Kitsune'ye atlamak yerine benimle kalan müşteriler - bir tür sadakatten mi, yoksa Kitsune'ye karşı kadın karşıtı bir şeyden mi, yoksa sadece tembellikten mi, bilmiyorum.

Ama bu gece benimle ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum. Çünkü saçma sapan sayıdaki mesajlarına cevap verme zahmetine girmesem de en azından bazılarını okudum. Shoichi-kai'nin son zamanlarda yıkanmış, kurutulmuş ve özenle katlanmış paralarının getirilerinden pek memnun olmadığını biliyorum.

"Sizinle konuşmayı çok isteriz-"

"Burada olmaz," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Dışarıda."

Bahçeler loş ışıklı ve çok daha sessizdir, içerideki kalabalıktan ve tüm cazdan hoş bir değişikliktir.

Hinata hiç vakit kaybetmez.

"Bay Nikolayev, hiç etkilenmedik," diye homurdanıyor. "Belki New York'taki en iyi oyuncu sizsiniz. Ama burada, Kyoto'da daha iyi getiriler bekliyoruz. Yeni bir ortak düşünüyoruz." Arkadaşına bir göz attı, sonra da kendini beğenmiş bir sırıtışla bana baktı. "Belki Kitsune'yi duymuşsundur."

Yumruklarımı sıkarak öfkemi dizginliyorum. Sözleri kabul etmek istediğimden daha derine iniyor.

"Onun bir kadın olduğunu biliyorsun,

değil mi?" Hinata omuz silkiyor.

"Ve senin Oyabun hala her zaman olduğu gibi kadın düşmanı bir pislik mi?"

Hinata'nın yanındaki adam Japonca küfürler edip bana doğru hamle yapıyor ama Hinata onu tutuyor.

"Para konuşur Bay Nikolayev," diye mırıldandı Hinata. "Ve Kitsune daha hızlı, daha iyi getiriler sunabilir."

Bakışlarım onu kesiyor. "Ya sana Kitsune'nin sikimde boğulmakta, sana hızlı dönüşler sağlamaktan daha iyi olduğunu söyleseydim?"

Hinata soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Şimdi kimmiş kadın düşmanı pislik Bay Nikolayev?"

Çenem gıcırıyor.

"Bir sonraki değişimimiz senin son testin olacak. Eğer onun sonuçlarıyla eşleşebilirsen, seninle kalacağız. Değilse..." Anlamlı bir şekilde omuz silkiyor.

"Büyük bir hata yapıyorsun," diye sertçe uyarıyorum.

Hinata yine omuz silkiyor. "Partinizin tadını çıkarın Bay Nikolayev." Sırıttıyor. "Ve... Nişanınız için tebrikler."

Onlar sıvıştıktan sonra olduğum yerde kalıyorum, dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki duyabiliyorum. Sonra başka bir şey duyuyorum; sessiz, sinir bozucu derecede kendinden memnun bir kıkırdama. Döndüm ve işte oradaydı, dudakları neşeyle kıvrılmıştı.

"Zor bir gece miydi?" Hana soruyor, sesinden sahte bir sempati damlıyor.

"Eğleniyor musun?" Sesime alaycılık karışıyor ve onunkini taklit ederek sesimi bir oktav yükseltiyorum. Sadece sırıttıyor, belli ki o anın tadını çıkarıyor.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyor, sesi telaşsız ve çıldırııcı bir şekilde üstün, "eğer

akladığınızı düşünseydiniz, şikayet alıyor olmazdınız." Başını eğiyor, buz gibi bir güvenle beni izliyor. "Birkaç profesyonel ipucu ister misin? Küçük adamlara yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Ona öldürücü bir bakış attım.

"Dur tahmin edeyim," diye iç geçirdi. "İthalat ve ihracat yoluyla para basmaya çalışıyorsunuz, çünkü bu şekilde daha fazla para saklayabileceğinizi düşünüyorsunuz."

Gözlerimi deviriyorum. "Daha fazlasını saklayabilirsin-"

"Japon ithalat tarifeleri yüzünden kazıklanmanız dışında. Eğer ne yaptığınıza dair bir fikriniz olsaydı ve sadece üstün, güven fonu veledi, Bratva özentisi bir haydut olmasaydınız bunu planlayabilirdiniz."

Uzanıp kolunu tuttuğumda nefesi kesiliyor. Onu daha yakına çekerken nabzının derisinin altında uğuldadığını hissedebiliyorum ve nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Sorun şu ki, Kitsune," diye homurdanıyorum, "benimle böyle konuştuğunda..." Eğilip dudaklarımın kulağına değmesine izin veriyorum. "Seni bağlamak ve sana çok kötü şeyler yapmak istememe neden oluyor."

Onu bahçe terasının kenarına doğru çekerken nefesi kesiliyor ama saklamaya çalıştığı heyecan kıvılcımını görüyorum.

Aşağıda Kyoto manzarası varken onu korkuluğun köşesine sertçe sıkıştırdığımda nefesi tekrar kesiliyor.

Hana bana dik dik bakıyor, gözlerinin ardında başka bir şeyin savaştığını görsem bile gözlerinde meydan okuma ateş gibi parlıyor. Çok kızgın ama ben ona yaklaşıp geri çekilmeyi, gitmesine izin vermeyi ya da ona bir santim bile vermeyi reddederken öfkesinin altında bir heyecan yatıyor.

"Bırak beni," diye boğuluyor, sesinde gergin bir dalgalanma var.

Yakınına eğilip gözlerimi onunkilere kilitlediğimde çılgınca gülümsüyorum.

"Hayır," diye sessizce homurdandım.

Onu daha sıkı kavriyor, parmaklığın köşesine daha da sıkı bastırıyorum. Nabzı yine çok heyecan verici bir şekilde atıyor ve anında sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Kontrolünü elinden almamdan hoşlanıyorsun," diye mırıldanıyorum, yüzünün kızarmasını izliyorum.

"Bağlanmaktan hoşlanıyorsun."

"Hayır."

Verdiği yanıt beni gerçekten şaşırttı. Bu sadece bir kelime değil, bunu söyleme şekli - acımasız bir otorite ve yılmaz bir kararlılıkla. Flörtöz bir "hayır" değil. Utangaç değil. Bu sağlam bir cevaptı.

"Hayır," diyor tekrar, tonu çiğ, neredeyse savunmasız, bana bir anlık korunmasız bir şey veriyor. "İstemiyorum."

Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Gerçekler sesine kazınmış, net ve keskin. Ama bir şeyler tam olarak yerine oturmuyor. İlk gece o depoda onu kontrolüm altına aldığımnda nasıl inlediğini çok iyi hatırlıyorum.

Onun bu yönü, bu dürüstlüğü beni şaşırtıyor.

Hafifçe geri çekiliyorum, onu izliyorum, bağlanmak ya da iğnelenmekle ilgili derisinin altına giren şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Bırakın gideyim."

"Külotunu çıkar."

Alay ediyor, yüz ifadesi kızgın. "Affedersiniz?"

"Şimdi," diye homurdanıyorum.

Hana'nın boğazı düğümlenir. "Siktir git. Böyle bir şey olmayacak." Gülümsüyorum. "Her zaman gidip anlatabilirim."

"Sana zaten söyledim," diye alay ediyor, "o piyonu tahtadan indirdim."

"D e m e k satranç oynuyoruz?" Alay ediyorum, karanlık bir şekilde sırıtıyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor, sesi soğuk. "Ben hiçbir şey oynamıyorum seninle."

"Hayır, oynamayı hiç sevmiyorsun," diye düşünüyorum. "İşte bu yüzden aile işinizin yasal mali yönlerinden siz sorumlusunuz. Neden, kara para aklamanın heyecan verici dünyasına daldığınızda bile..." Alaycı bir şekilde kıs kıs gülüyorum. "Maske takıyorsun. Çünkü bu ailedensin ama dışarıdasın. Baban işleri yürütüyordu. Şimdi Kenzo yönetiyor. Psikopat kardeşin Tak kuduz bir köpek ve kuzenin de... o da başka bir kuduz köpek, değil mi?" Ona karanlık bir şekilde gülümsüyorum. "Ve geriye renk kodlu tablolarının arkasına saklanan sen kalıyorsun."

Bana ters ters bakıyor, sesi buz gibi. "Ne yaptığını biliyorum, biliyorsun. Beni yemlemeye çalışıyorsun," diye yanıtlıyor çenesini kaldırarak.

"Bu saptırma kokuyor," diye mırıldanıyorum, elim elbisesinin eteklerine doğru kayarken bakışlarım ona sabitleniyor. "Çıkar şunları."

Sesi meydan okuyan bir şekilde yerinde duruyor. "Senin manipülasyon taktiklerin benim üzerimde işe yaramayacak," diye çıkışıyor, gözlerinde ateş parlıyor.

"Bildiğim iyi oldu. Bana zaman kazandırdığınız için teşekkürler."

Bir anda elbisesini yukarı çekip altına uzandım ve parmaklarımı dantelli külotunun beline soktum. Nefesi kesildi, iç çamaşırını çıkarırken tepki veremeyecek kadar sersemlemişti, teni parmaklarımın altında sıcacıktı.

"Sen lanet olası Damian mısın!" diye ciyaklıyor, bacaklarından aşağı itiyorum, kalçalarım düşüp önce bir ayağını sonra diğerini çekiştiriyorum ve tekrar önünde durup onu parmaklıklara hapsediyorum. Sertleşiyor ama geri çekilmiyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş.

Göz temasını kesmeden ellerini tutup arkasına itiyorum. Narin dantelleri bileklerine dolayarak onları parmaklıklara bağlıyorum.

Elbisesini kaldırdığımda nefesi daha hızlı geliyor, ellerim kalçalarının kıvrımlarını izliyor, parmaklarım tenini keşfediyor, sert ama alaycı. Kırılganlığını, ondan kaçan kararsız nefesleri, şu anda bile soğukkanlılığını korumak için nasıl mücadele ettiğini içiyorum.

"Damian..."

"Bana durmamı söyleyebilirsin," diye homurdanıyorum, parmaklarım kalçasının çizgisini uyluklarının arasında nazikçe izliyor, şimdiden sıcaklığı hissediyorum.

İstiyorum.

Islaklık.

"Yapar mıydın?" diye boğuluyor.

Eğilip kulağının lobunu sertçe ısırduğымda Hana yüksek sesle inliyor ve vücudunun bana karşı kıvrılmasına neden oluyor.

"Muhtemelen hayır."

Elim bacaklarının arasına kayarken dudaklarından titrek bir nefes dökülüyor. İnliyorum, parmak uçlarım amının kaygan, dağınık ıslaklığı üzerinde yuvarlandığında aletim zonkluyor ve kaya gibi sertleşiyor.

Tanrım, sırlısklam olmuş.

Açılmadı. Islak değil.

Sırlısklam.

"Vay vay," diye homurdanıyorum, elimle amını avuçluyorum. Hana bana karşı titriyor ve sarsılıyor, nefesi hızlı ve düzensiz geliyor. "Burada ne bulduk?"

"Lütfen," diye nefes alıyor.

"Lütfen ne?" Mırıldanıyorum. "Açık ol."

Kalın bir parmağımı dudaklarının arasından geçirip onları ayırırken Hana inliyor, bana karşı titriyor. Parmağımın ucunun zonklayan klitorisinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve tüm vücudu titreyip kasılıyor.

"Lütfen yapma..." diye boğuluyor.

Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Yine, ayrıntılar, Kitsune. Ne yapmayayım? Durmak mı? Sorun değil, öyle bir niyetim yok. Ama yalvarmak hoş bir dokunuş..."

Parmağımı içine sokuyorum. Hana derinden inliyor, vücudu bana karşı kıvranıyor. Kolları gergin, kasları bileklerine sıkıca bağlanmış külotuna karşı geriliyor. Parmağım içeri ve dışarı kıvrılıyor, avucumu klitorisine sürttüğümde g-noktasına doğru okşuyor.

"Damian..." diye inliyor.

"Kelimelerini kullan..." Mırıldanıyorum, karanlık bir şekilde sırtıyorum. İkinci bir parmak daha ekliyorum ve sırtı kavislenirken inliyor, göğüsleri nefis bir şekilde göğsüme bastırıyor.

"Yapamazsın..."

"Ne yapamam?" diye hırlıyorum. "Bu pis küçük amcığın parmaklarımın üzerine boşalmasını sağlayamaz mıyım? Ve eğer bu bir meydan okumaysa, neye bahse giriyoruz?"

Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor, sadece anlaşılmaz hayvan sesleri çıkıyor. Bana karşı titriyor, bacakları kalçalarımın karşı titriyor, kaygan ihtiyacıyla parmaklarımı kaplarken amı parmaklarımın etrafını sıkıca sarıyor.

"Cevap yok mu?" Mırıldanıyorum. "O zaman bir öneride bulunmama izin ver. Seni parmaklarımla boşalttığımda, Kitsune -ki bu o zaman, eğer değil- sikimi tekrar yutacaksın ve sonra söylediğim her yere boşalacaksın."

Parmaklarım ona çarpıyor, dudaklarından bitkin bir inilti çıkarıyor.

"Belki de göğüslerine sıkarım," diye mırıldanıyorum düşünceli bir şekilde.

Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum, etrafımızdaki karanlıkta yankılanan iffetsiz, ıslak gıcırdama sesleri.

"Ya da kıcının her yerine. Belki de bu güzel amcığı mahvederim ve döllerimin dudaklarından aşağı damlamasını izlerim."

Ona daha hızlı dalmaya başlıyorum, avuç içim zonklayan, şişmiş klitorisine sürtünürken parmaklarım tekrar g noktasına doğru kıvrılıyor. Hana dudağını sertçe ısırtıyor, bana karşı kasılırken sızlanıyor ve inliyor.

Tanrım. Böyle ereksiyonuma sürtünmeye devam ederse, pantolonumun içi boşalacak.

"Ya da..." Hırlıyorum, dudaklarım boynunda geziniyor. Isırıyorum, dişlerim tenini tırmıklarken çılgılık atmasına neden oluyorum. "Güzel yüzünü döllerimle boyasam ve sonra seni iyi bir sürtük gibi sikerken orada bıraksam nasıl olur?"

Geldiğinde o kadar belli oluyor ki, Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan bile görebileceğinize eminim. Hana omzuma doğru çıgık atarken dudağını ısıyor. Tüm vücudu kasılıyor ve orgazm onu sararken amı parmaklarımın etrafında kadifemsi ıslak bir mengene gibi sıkılıyor.

Vücudu titreyip sarsılırken onu korkuluklara sabitliyorum. Parmaklarımı sokup çıkarıyorum, felç geçirecekmiş gibi görünene kadar kıvranmasını ve kıvranmasını izliyorum.

Ancak o zaman parmaklarımı yavaşça dışarı çekiyorum. Elim elbisesinin altından kayıyor ve yüzümün önüne kaldırıyorum. Parmaklarımı ağzıma götürüp dudaklarımı parmaklarımın etrafına doladığımda Hana gözlerini kocaman açmış, parlayan parmaklarıma bakıyor.

Ve berbat.

Parmaklarımı yavaşça yalayarak temizlememi izlerken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Arkamdan gelen sesle ikimiz de donup kaldık. Sıradan bir ses de değil.

Lanet olsun. Bu onun kardeşi, Takeshi.

Bir saniye sonra Hana sanki durumun gerçekliği yüzüne vurmuş gibi sarsılır. Bağlı bileklerini çılgınca çekiştiriyor. Sessizce küfrediyorum, isteksizce uzanıp dantel külotu bileklerinden çekiyorum.

"Bunlar bende kalacak," diye mırıldanıyorum kulağına, ceketimin cebine sokarken.

Zehirli bir ifadeyle bakıyor. Ama sonra beni kendisinden uzaklaştırmadan önce sakinleştirici bir nefes alıyor. Kardeşine masumca gülümserken boğazını temizliyor.

"Her şey yolunda, Tak," diyor, sesi sabit, yüzünde bir soğukkanlılık maskesi kayıyor. "Sadece iş konuşuyoruz."

Takeshi'ye dönerken tembelce gülümsüyorum ve bakışlarımın ikisi arasında gidip gelmesine izin veriyorum. "Kız kardeşin bana sadece... karışık bir durumdan bahsediyordu."

Yanımda kılanıyor.

"Evet, tüm bunları açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler Damian." Bana döndü, bakışları saf zehir gibiydi. "Tokyo için harika bir strateji." Kardeşine dönerken boğazını temizliyor. "Ben gidip bir içki daha alacağım ve biraz daha caz dinleyeceğim. Geliyor musun?"

"Hemen geliyorum," diyor Takeshi, bakışları beni hiç terk etmeden.

O gözden kaybolunca Takeshi bütün numaraları bıraktı. Bana doğru yürüyor, yüzüme doğru gelmeden önce beni korkuluklara doğru sertçe itiyor.

"Sana bir şeyi açıklamama izin ver, pislik," diye hırlıyor, sesi sessiz bir tehditle dolu. "Sen Deli-Şehir'de bir turistsin. Ben hayatım boyunca orada yaşadım. Sadece yerliler için geç saatlere kadar açık kalan barları biliyorum. Kahve dükkânı siparişimi hatırlıyor ve burgerci benimkini her seferinde ekstra karamelize soğanla tam istediğim gibi yapıyor."

Gözlerimi devirerek iç çektim. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Mesele şu ki, bok kafa," diye hırlıyor, "neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Senin küçük korkutucu çocuk rutinin beni korkutmuyor. Peki ya kız kardeşime zarar verirsen, dokunursan, bakarsan ya da aklından bile geçirirsen?" Eğiliyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Seni canlı canlı derini yüzerim. Gerçekten. Anladın mı?"

Bakışlarına sırtarak karşılık veriyorum ve sessizliğimin her şeyi anlatmasına izin veriyorum. Ne ondan ne de başka birinden korkmuyorum.

Ama sözlerindeki tehdidi, bu ailenin içinden geçen ham korumacılığı fark ediyorum.

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum kararlılıkla. Tutuşunu bırakıyor, ifadesi hala sert, sonra dönüp partiye geri dönmeden önce bana son bir bakış atıyor ve beni bahçede yalnız bırakıyor, Hana'nın nefessiz soluklarının soluk yankısı serin gece havasında asılı kalıyor.

Hala dilimde onun tadını alabiliyorum.

HANA

Günlerdir Damian'dan uzak duruyorum - mesajlarını görmezden geliyorum, onunla yolumun kesişebileceği ve gözlerimin içine "biliyorum" diyen bir bakışla bakabileceği her durumdan kaçıyorum.

Geçen gece ellerin arkadan bağlıyken, kendi külotunla parmaklarıma boşaldığını biliyorum.

Telefonumda onun adı her geçtiğinde, daha karanlık ve daha tedirgin edici bir şeyle karışık bir korku hissine kapılıyorum.

Ondan nefret ediyorum ama yine de bir şekilde hep orada, pusuda bekliyor, sanki ruhuma damgasını vurmuş gibi. Bu kafa karıştırıcı, çıldırtıcı ve kendime ne kadar onun bir zorba ya da sıkılmış bir psikopattan başka bir şey olmadığını söylesem de, üzerimdeki ellerinin anısını silemiyorum ya da bana bakışını unutamıyorum, sanki doğrudan ruhumu görebiliyormuş gibi.

Takeshi'nin "hanımefendilerinden" biri üzerinde çalıştığı garaja giderken düşüncelerimi bir kenara itiyorum - bugün eski bir Honda NSR500 - siyah, yan tarafında neon mavisi yarış şeritleri var.

Mülkün garajı ve üstündeki daire ona ait. İçeri girdiğimde, tanıdık bir kokuyla karşılaşıyorum.

motor yağı ve metal. Sıra sıra dizilmiş özel motosikletler mekânı dolduruyor ve bir kapı, hepsi sevgiyle bakılmış ve ayna gibi parlatılmış klasik arabalarla dolu daha büyük bir depo tipi alana açılıyor.

Takeshi Honda'nın yanına çömelmiş, işine dalmış. Ama ben içeri girince fark etti.

"Yo," diye homurdanıyor başını kaldırmadan. Ses tonunda beni gülümseten bir sıcaklık var. İkizim olarak her zaman en yakın sırdaşım oldu ve beni herkesten daha iyi tanıyor ve Damian'ın hayatıma girmesini ondan sakladığım için şimdi bir suçluluk hissediyorum.

Kollarımı kavuşturarak kapının önünde oyalanıyorum. "Ne oldu?"

Ellerini bir bez parçasına silerek başını kaldırıyor. "Bunu sana benim sormam gerekirdi. Sen..." Omuz silkiyor. "Kapalı."

Omuz silerken sırtıyıyorum. "Sadece işle ilgili bir sürü şey oluyor."

"Hı-hı," diye cevap veriyor, bana şüpheyile bakarak. "Bana palavra sıktığını anlayabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaşamam. Takeshi her zaman benim koruyucum olmuştur ve ona Damian'dan bahsedersem, hiç soru sormadan bu işi hallederdi. Ama çoğu yerde "cinayet" olarak sınıflandırılacak bir şekilde "hallederdi".

Gülümsemeye zorlayarak Tak'a el salladım. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Bir an beni izliyor, açıkça ikna olmamış, ama sonra bırakıyor, başını sallayarak işine geri dönüyor. Midemde bir endişe düğümü sıkılaşıyor. İstesem Takeshi her şeyi düzeltirdi. Peki neden ben yapmıyorum?

Çünkü Damian'ın gölgelerde gizlenmeye devam etmesini istiyorsun, diye fısıldıyor küçük, hoş karşılanmayan bir ses, içimdeki huzursuzluk büyüyor.

"O psikopat seni rahatsız mı ediyor?"

Tak'ın dikkatle bana baktığını görmek için bakışlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Beni duydun." Kaşlarını çattı. "Hana, onun seni korkutmasına izin verme. O tuhaf biri ve 'şeyinin' insanları korkuttuğu çok açık. Kenzo'nun seni soktuğu bu durumdan hoşlanmıyorum. Ve eğer o pislik seni rahatsız ediyorsa-"

"O değil."

Çok çabuk çıkıyor. Neyse ki Tak fark etmemiş gibi görünüyor.

"Eğer fark ederse..."

Gülümsüyorum. "Sana haber vereceğimden emin olabilirsin."

Tak yüzünü buruşturarak çenesini katanaya doğru salları duvarda asılı. "Lütfen yap."

Garaj bir saniyeliğine sessizleşir.

"Tak..." Başımı sallıyorum. "Aşırı korumacı ağabeyi oynamanı sevdiğimi biliyorsun. Ama..."

İsteği yüksek sesle yapmama gerek yok. Takeshi benim için öldürmesini istemediğimi biliyor.

Yine mi?

* * *

TAK ve ben biraz hava almak için Kyoto'nun dışındaki dağ yollarında bir süre gezintiye çıkıyoruz. Ancak daha sonra, başım hala dönerken, beynimi sıfırlamaya çalışmak için dünyadaki en sevdiğim noktalardan birine gidiyorum.

Muhtemelen dünyanın en havalı caz barı olan Golden Monkey, şehrin arka sokakları arasında yer alan gizli bir mücevherdir.

Kyoto, karanlık ara sokakta loş bir şekilde parlayan bir tabela ile. Burası eski dünyanın gizemli havasını taşıyan, zamansız ve samimi bir yer.

Burası çok eskiden beri var: Tokyo ya da Osaka'daki daha büyük mekânlardaki konserler arasında bazı büyük isimler burada çalmış. Mekânın sahibi Daichi, ailesinin ikinci kuşağı olarak burayı işletiyor. Kendisi seksenine merdiven dayamış ve ondan önce de babası buranın başındaymış.

Buraya yıllardır gelirim; dumanlı atmosferi, alçak aydınlatması ve ipek gibi akan, odayı hem dinlendirici hem de canlı bir sesle dolduran müzik-caz beni kendine çeker. Bu gece, grup en sevdiğim albümlerden birini baştan sona çalıyor: Miles Davis'ten Kind Of Blue.

İçeri girdiğimde gözlerimi kapatıyorum ve "Blue in Green "in yavaş, boğucu notalarının beni sıcak bir battaniye gibi sarmasına izin veriyorum. Sonra sahnenin yakınındaki küçük kafe masalarından birine doğru ilerliyorum, bir sandalyeye oturuyorum ve bir viski sipariş ediyorum. Geldiğinde yavaşça yudumluyorum, derin nefes alıyorum ve müziğin sihrini göstermesine izin veriyorum.

Burada ailemin beklentilerinin ağırlığını, hayatımın karmakarışık karmaşasını ve hatta bir süreliğine Damian'ı bile unutabiliyorum. Trompetin yumuşak feryatları ve dik bas gitarın sabit tınısı odanın içinde süzülerek beni topraklıyor.

Caz, hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir benim kaçışım oldu: yapı ve kaosun mükemmel bir karışımı ve başka hiçbir şey yapmadığında bana mantıklı geliyor. Geçici bir rahatlama ama yeterli. Ve burası her zaman bir sığınak, dünyanın baskıları ve tehlikeleri üzerime çökmeden sadece var olabileceğim bir alan oldu.

Birden hava değişiyor, omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

Kaskatı kesiliyorum ve karanlık bir gölge gibi hissettiren şey üzerime düşerken müziğin nazik okşayışı beni rahatlatmayı bırakıyor.

Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok; odada yayılan mürekkepli bir bulut gibi varlığını hissedebiliyorum. Ama yine de hissediyorum.

Damian kapının yanında duruyor, başı yana eğik ve gözleri bana dikilmiş, okunamayan, hafif kaçık bir bakış.

Orospu çocuğu. Ondan kaçabileceğimi düşündüğüm tek yere izinsiz girdi.

Odanın içinde kendinden emin, telaşsız, sanki buranın sahibiymiş gibi hareket ediyor. Hemen yanıma gelmiyor, onun yerine bara doğru yürüyor. Barmen tek kelime etmeden ona bir içki getiriyor ve Damian bardağını kaldırıyor, bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş, beni tamamen görmezden geliyor - ama yaptığım her hareketin farkında olduğunu biliyorum.

Kendi bardağımı neredeyse kıracak kadar sert tutuyorum. Burası benim yerim, benim sığınağım ve o tek kelime etmeden burayı bir savaş alanına çevirdi.

Yavaşça bardan uzaklaşıyor ve hemen yanıma geliyor, benden küçük masanın karşısına otururken grubu izliyor, yakınlığı beni anında geriyor.

Müzik aramızdaki sessizliği dolduruyor ama yüzeyin hemen altında kaynayan gerilimi hissedebiliyorum. Grubu izlemek için geri dönüyorum, ona bakmayı reddediyorum, ama varlığı üzerime baskı yapan bir ağırlık gibi, inatçı, kaçınılmaz.

Grup setini bitirdiğinde, son nota havada asılı kalırken, Damian boğazını temizliyor, müzisyenlerin tedirgin bakışlar atmasına neden olan sessiz ama emredici bir ses.

Sesi alçak ve iddialı bir şekilde odayı kesiyor. "Mola vermek için iyi bir zaman olduğunu söyleyebilirim."

Etkisi hemen görülür. Müzisyenler başlarını sallar, diğer müşteriler ayağa kalkmaya başlarken aceleyle enstrümanlarını toplar ve tek kelime etmeden yerlerini terk ederler. Bar çalışanları bile hızla hareket ediyor, göz temasından kaçınarak sanki bir işaretle dışarı çıkıyorlar. Birkaç dakika içinde, bir zamanlar cıvıl cıvıl olan kulüp boşalıyor, sessizlikte sadece Damian ve ben kalıyoruz.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum, sersemlemiş bir halde, kalbim küt küt atıyor. "Bunu nasıl yaptın?!" Sesim korku ve öfke karışımı bir tonda öfkeleniyorum. Her zaman kontrollü olmakla gurur duymuşumdur, özellikle de burada. Ama şimdi Damian benim alanımı işgal etti ve tek bir komutla kendi alanı haline getirdi.

Gülümsüyor, dudaklarındaki karanlık, çarpık kıvrım omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Birkaç profesyonel ipucu ister misin? Küçük adamlara yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Bardağımı daha sıkı kavlıyor, ona fırlatma isteğime zorlukla direniyorum.

Damian arkasına yaslanıyor, duruşu rahat ama beni açıkta bırakan yırtıcı bir yoğunlukla izliyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyor, sesi alçak, tonunda bir uyarı var. "Tokyo'ya vardığımızda bana rapor vereceksin. İş olarak ve..." Sırtışı açlığa dönüşüyor. "Şey, diğer her şey."

Nabzım hızlanıyor, korku ve öfke damarlarımda dolaşıyor ama geri adım atmayı reddederek bakışlarını tutuyorum. "Ben kimseye rapor vermem. Mori-kai'nin yasal işlerini ben yürütüyorum. Seninle çalışacağım ama-"

Soğuk bir kahkaha atarak sözümü kesiyor, gülümsemesi genişliyor. Elini cebine attı, telefonunu çıkardı ve

kalktı. Ona gösterdiğim, kara para akladığımı itiraf ettiğim e-postayı gördüğümde midem bulanıyor. Tüm aileme gönderilmişti.

"Bu zaten gönderdiğin, değil mi?"

Kalbim güm güm atıyor.

"Devam et," diyor alaycı bir masumiyetle. "Gönder tuşuna bas. Eğer doğruyu söylüyorsanız ve zaten okumuşlarsa, bir zararı olmaz, değil mi?"

Nefesim kesiliyor, zihnim yarışıyor.

O biliyor. Yalan söylediğimi biliyor. Omuz silkmeye, yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum ama yüzümdeki rengin azaldığını hissedebiliyorum.

Damian'ın sırtışı genişliyor, bakışları karanlık ve hesapçı. Daha yakına eğiliyor, sesi fısıltıya dönüşüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Mmm... Ben de öyle düşünmüştüm."

Aramızda gergin bir sessizlik uzanıyor. "Eller masanın

üzerine," diyor sessizce.

Titriyorum. "Ne?"

"Ellerini masanın üzerine koy," diye homurdanıyor. "Şimdi."

Bunun ne olduğunu sorgulayabilirim. Karşı koyabilirim. Ama... Ellerimi öyle ya da böyle masaya koyacak.

Geçen gece külotumun çıkarılmasıyla ilgili olaylar bunun oldukça iyi bir göstergesi.

Yutkunarak ellerimi önümdeki masanın üzerine koydum.

"Aferin kızıma."

Gözlerim ona kayıyor, yanaklarım kızarıyor. Damian sadece sırtıyor, menekşe rengi gözleri loş ışıkta kara büyü gibi parılıyor.

"şimdi onları birbirine tuttur."

Dediğini yapıp parmaklarımı birbirine geçirirken nabzım hızla atıyor.

"şimdi ne olacak?" diye

mırıldandım. "şimdi...

bu."

Ceketinin cebine uzanıyor. Elini çektiğinde parmak uçlarından ince siyah bir ip sarkıyordu. Damian hiçbir şey söylemeden öne doğru eğiliyor ve ipi ustalıkla iki bileğime doluyor.

İlk başta nabzım atıyor ve ani tepki verince beynim kısa devre yapıyor.

Beni bağlamayın. Lütfen. Ellerimi değil.

Ama yumuşak ipi önce bileklerime, sonra ellerime dolamaya başladığında bir şeyler değişiyor. Panik erimeye başlıyor. Korku her zamanki gibi artmıyor.

Damian devam ediyor, ipi her parmağımın ve başparmağımın etrafına sarıyor, ellerimin ve bileklerimin üzerinden geçiriyor, ta ki...

Onlara bakıyorum.

Ne oluyor lan?

Bunu yaparken rastgele görünüyordu. Ama şimdi baktığımda hiç de rastgele olmadığını görüyorum. Titizlikle düzgün ve simetrik. Sanata benziyor.

Karanlık, erotik sanat.

"Merak ediyorum," diye sessizce homurdanıyor. "Bağlanmaktan hoşlanmadığını düşünüyor ve bunu yüksek sesle iddia ediyor gibisin." Öne doğru eğildiğinde ürperiyorum. "Ama yine de sana bunu her yaptığımda, boşalman için bana yalvarmana saniyeler kalmış gibi görünüyorsun."

Bir parmağını ellerimin etrafındaki halkalardan birine takıyor ve beni masanın üzerinden kendisine doğru çekmek için kullanıyor.

"Nedenmiş o, Hana?"

Boğazım düğümleniyor. "I..." Omuz silkiyorum. "Hayal görüyorsun. Ben öyle görünmüyorum ve bunu yapmaya çalışmanla ilgilenmiyorum-"

"Denemiyorum," diye kıkırdıyor. "Zaten denedim." Daha fazla eğiliyor. "İki kez."

Birden beni daha da yakına çekti. Diğer eli masanın altına kayıyor ve dizimde hissettiğimde sessizce nefes alıyorum.

"Gerçek şu ki Kitsune," diye mırıldanıyor. "Bağlanmaktan nefret ettiğini söylerken gerçekten doğruyu söylüyormuş gibi görünüyorsun. Yine de, örneğin şimdi bile, eminim ki elim keşfedecek olsa..."

Dizlerimi ayırıyor. Parmakları uyluğumun iç kısmının pürüzsüzlüğünü ve eteğimin altını okşuyor.

"Bahse girerim küçük amcığınızı damlarken bulurum-"

Gerçeklik yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor ve beni içinde tuttuğu trans halinden silkeliyor. Anında ondan uzaklaşıyorum, bağlı ellerimi tuttuğu yerden koparıp ondan uzaklaşırken sandalyemden tökezleyerek kalkıyorum. İpi dişlerimle tırmalayarak ellerimden ve bileklerimden çekip çıkarıyorum ve aramızdaki masaya fırlatmadan önce tamamen koparıyorum.

"Dur alışıyor için Oyna benim terapist,"
I Tısla, benim başım mide
bulantısıyla yüzüyor. "Ve benden uzak dur."

Kulpten katığımda beni takip etmedi.

...Bunu yapmadığında içimde oluşan hayal kırıklığından nefret
ediyorum.

* * *

Uyuşmuş bir halde eve geri döndüm.

Damian hayatımın her köşesini işgal etti ve onu geri
püskürtmenin yollarını arıyorum.

Tam zel kanadıma ulaştığımda telefonum cebimde titriyor.
ıkarıp ekrana bakıyorum; arayan Daichi, Altın Maymun'un
sahibi. Rahatlama omuzlarımdaki gerginliği yumuşatıyor.
Kulpten katığımda ona bir mesaj göndermiştim, kontrol
etmek için.

abucak cevap veriyorum. "Daichi," diyorum, her zamanki
rahat tonunu duymayı umarak, ama sesi yorgun, pişmanlığa
yakın bir şeyle ağır geliyor.

"Hana," diyor, sesi gergin. "Mesajını aldım. Keşke daha iyi
haberlerim olsaydı."

Üzerime bir ürperti kyor. "Ne hakkında?"

diye soruyorum. "Kulübü sattım Hana," diyor

sessizce.

Kalbim yerinden çıkacak.

"Ne?" Boğuluyorum. "Daichi, neden?"

İ ekiyor. "Artık çok fazla olmaya başlamıştı canım. Orayı
Çok sevdim ve babam gibi yıllardır seviyorum. Ama faturalar
birikmeye başladı ve buranın yeni bir çatıya ihtiyaı var,

ve..." Nefes veriyor. "Ve sonra dün gece, biri akli başında kimsenin reddedemeyeceği bir nakit teklifinde bulundu."

Nefesim kesiliyor ve parmaklarım telefonu sıkıca kavlıyor. "Kim?"

Sanki söylemek istemiyormuş gibi tereddüt ediyor, ama sonunda cevabı hattan süzölüyor. "Rus-Amerikalı bir adam. Dürüst olmak gerekirse biraz ürkütücü. Tuhaf gözleri var."

Anne. Şerefsiz.

"Nakit ödedi, Hana," diyor Daichi sonunda. "Özür dilerim."

Bir an için cevap veremedim. Damian sadece mabedimi işgal etmedi, artık onun sahibi. Telefonu sıkıca kavıyorum ve içimde kabaran öfke taşmakla tehdit etse de ses tonumu sabit tutmak için kendimi zorluyorum.

"Haber verdiğin için teşekkürler," diyorum sessizce ve Daichi cevap vermeden telefonu kapatıyorum. Bir an öylece duruyorum, hâlâ telefon elimde, zihnim telaş içinde. İkinci evim, her zaman güvende hissetmek için gidebildiğim tek yer gitmişti.

İçimi bir öfke dalgası dolduruyor, sıcak ve kör edici, ama bunun altında beni iliklerime kadar ürperten daha karanlık, daha derin bir farkındalık var: Damian'ın eli artık hayatımın her köşesine uzanıyor ve bunu hiç tereddüt etmeden kullanmaya istekli. Hiçbir şey sınır dışı değil.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak titrek bir nefes alıyorum. Yatak odama girdiğimde donup kalıyorum.

Yatağımın kenarında küçük, özenle sarılmış siyah bir kutu duruyor, kırmızı ipek bir fiyonkla bağlanmış. Üstünde katlanmış bir origami turna duruyor, kırmızı iplikle bağlanmış, kanatları sıkıca tutturulmuş.

Ona yaklaşırken içimden bir ürperti geçiyor, tüm içgüdülerim çığlık atıyor.

Titreyen ellerimle kutuya uzanıyorum, yayı çekip çıkarıyorum ve kapağı kaldırıyorum.

Vay anasını.

Kutuyu yatağa geri bırakıp kaçmaya çalışırken neredeyse çığlık atacaktım. Kalbim boğazıma kaçıyor ve neredeyse kusacağım, ellerimi ağzıma sımsıkı kapatıp gözlerimi sıkıyorum.

Kutunun içinde düzgünce kesilmiş on parmak var.

Hepsi arka arkaya, tenleri solgun ve sert. Kime ait olduklarını merak edebilirdim ama hediye veren kişi, Johnny Dae-Kim'in şatafatlı kırmızı ve altın lal taşı yüzüğünü sağ işaret parmağına takarak bunu açıkça belirtmiş.

Sendeleyerek yatağa geri dönüyorum, kapağı kutunun üzerine kapatıyorum ve sonra titreyerek ondan uzaklaşıyorum.

Tenim soğuk ve nemli, zihnim ise dehşet ve kabullenmesi zor karanlık bir anı arasında gidip geliyor.

Damian'la geçen gecedен bir konuşma.

"Senin turnalarını istemiyorum."

"Öyleyse, bir dahaki sefere daha önemli bir şey olsun."

Daha önemli bir şey... üzerime atlayan, beni bağlayan ve bana saldırmaya çalışan adamın lanet parmakları gibi.

Odamın köşesindeki sandalyeye çöküp yatağın üzerindeki kutuya bakarak yok olmasını dilerken, tüm bunların ağırlığı beni boğmakla tehdit ediyor.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

Bir süre sonra cebimden telefonumu çıkarıyorum, Kai'nin numarasını çevirirken parmaklarım titriyor. Güvenlik şefimiz

üçüncü zil sesinde telefonu açıyor, ses tonu alarm veriyor. "Hana?" diye sorar.

"Neyin var?"

Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece merak ediyorum... Bu gece evin ekstra güvenli olduğundan emin olabilir misin?" Neşeli bir ton tutturmaya çalışarak soruyorum.

Diğer uçta bir duraklama oluyor ve sanki çoktan kontrol ediyormuş gibi hafif bir hareket duyabiliyorum. "Belirli bir tehdit biliyor musunuz?"

"Hayır!" Gülmeye zorlayarak ağzımdan kaçırdım. "Bir aptallık ettim ve daha önce bir korku filmi izledim, hepsi bu. Yani ben sadece..." Hafifçe öksürüyorum. "Eğer yapabilirsen?"

"Elbette," diyor Kai, her zamanki gibi sadık bir şekilde.

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra odamdaki sessizlik bunaltıcı geliyor, Damian'ın "hediyesinin" ağırlığı bir fırtına bulutu gibi üzerimde asılı duruyor. Bir an Takeshi'yi arayıp ona her şeyi anlatmayı düşündüm.

Ama benim yok.

Bunun yerine, odamda tek başıma oturup küçük, korkunç kutuya bakıyorum.

Onu düşünüyorum.

HANA

Dışarıdaki dünya bulanıklaşıyor, Shinkansen hızlı treni Tokyo'ya doğru hızla ilerlerken yeşil ve gümüş çizgiler yanıp sönüyor.

Özel bir kompartımanda lüks içinde oturuyorum ama trenin hızı içimde dönen kaosu yansıtıyor. Hayal kırıklığı, gerginlik, tamamen kontrolden çıkmış olma hissi - hepsi dalga dalga üzerime çöküyor.

Damian'ın pençelerinden kaçamıyorum. Pençeleri derinlere saplandı ve yaptığı her hareket onları daha da içime batırıyor.

Karşımda Kai sessizce oturuyor, her zamanki sakin ve soğukkanlı hali biraz değişmiş. Tırnak etlerini karıştırmaya başlamadan önce parmaklarının seğırdiğini fark ediyorum.

"Sakız ya da başka bir şey getirdin mi?"

"Ben iyiyim," diye yarım yamalak gülümsüyor. Anında yüzü pişmanlıkla buruşur. "Özür dilerim, Hana-"

"Üzölme," diyerek gülümsüyorum ve uzanıp elini sıkıyorum. "Anladım. Yakında orada olacağız."

Kai sıkı bir sigara tiryakisi ve bu dumansız tren yolculuğu onu çıldırtıyor. Ona sempatik bir bakış atıyorum, ama o

sadece başını sallıyor, çenesi gergin.

Tokyo'ya yerleştikten sonra, Miyamoto Katō'nun Tokyo'nun Ota Bölgesi'ndeki Denenchofu'da bulunan devasa malikanesinde vereceği akşam yemeğine konuk olacağız. Bu bir ziyaretten çok daha fazlası; bir güç ve ittifak gösterisi. Mori-kai ve Nikolayev ailelerinin kendilerini birleşik bir cephe olarak sunmaları beklenmektedir ve riskler mükemmellikten daha azı için çok yüksektir.

Miyamoto bunun göstermelik olduğunu açıkça anlıyor, ancak Tokyo planlarımızda ilerlemek istiyorsak yine de gösteriye ihtiyacımız var. Damian ve ben bu saçmalığı satmazsak Miyamoto buna onay veremez ve kendi itibarını riske atamaz.

Ki bu yapmak isteyeceğim en son şey. Asla.

Tam derin bir nefes almışken arkamdan alçak ve anlamlı bir öksürük duyuyorum. Dönüyorum, şeytanın ta kendisinin orada durduğunu, dudaklarında belli belirsiz, kendini beğenmiş bir gülümsemenin oynadığını görünce sinirim yükseliyor. Bana bakıyor, ifadesi okunamıyor ama varlığını görmezden gelmek imkânsız.

Başını Kai'ye doğru eğiyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Bizi yalnız bırak."

Çenesinin gerildiğini görmeme rağmen Kai irkilmiyor. Bakışları pencerenin dışında yanıp sönen dünyaya sabitlenmiş durumda, ama parmakları sabit bir ritimle kalçasına vuruyor. "Bayan Mori'ye göz kulak olmak için buradayım," diye cevap veriyor, sesi her zamanki gibi sert ama sinirli.

Damian, Kai'ye için için yanan bir yoğunlukla bakarken çenesi gerilir. "Beni nişanlımla yalnız bırak," diye tekrarlıyor, sesi soğuk, tehdidi açık, "yoksa seni bu lanet trenden atarım."

Kai'nin bakışları bana doğru kayıyor, sorguluyor, işaretimi bekliyor. Yakalandığımı hissederek yavaşça içimi çektim. Şu anda ihtiyacım olan son şey bir yüzleşmeydi. "Sorun yok, Kai. İyi olacağım," diyorum, ses tonum teslim olmuş gibi.

Kai isteksizce ayağa kalkıyor, Damian'a keskin ve uyarıcı bir bakış fırlattıktan sonra uzaklaşıyor, duruşu hoşnutsuzluktan kaskatı kesilmiş. Arabanın diğer ucuna doğru ilerlerken Damian'ın bakışları tüm ağırlığıyla üzerime çöküyor; karşımdaki koltuğa gömülürken karanlık bir eğlenceyle daha keskin ve sahiplenici bir şey karışıyor.

Bir süre sessizce oturuyoruz, trenin gizli uğultusu gerilim yüklü havayı dolduruyor. Fuji Dağı'na yaklaşırken bakışlarımı dışarıdaki manzaraya odaklıyorum, ona varlığını kabul ettirmek istemiyorum. Ama Damian her zamanki gibi yılmıyor.

"Biliyorsun," diyor sessizce, "sana bir hediye verdiklerinde teşekkür etmek adettendir."

Gözlerim inanamayarak ona kaydı. "Parmaklar mı?!" Sessizce tıslıyorum. "Kafayı mı yedin sen?!"

Yani parmaklarla ne yapıyorsun ki? Dün gece elimde o ürkütücü kutuyla sitenin ön kapısına kadar yürüdüm ve Kenzo'nun adamlarından birinden onu kardeşimin daha önce kullandığını bildiğim bir krematoryuma götürmesini istedim.

Damian rahatça omuz silkiyor ve kanımın kaynamasına neden oluyor. "Muhtemelen. En azından benim gördüğüm çoğu psikiyatrist öyle düşünüyor. Ama onlar ne bilir ki?" Bana sırtlıyor. "Bu jesti takdir edeceğini düşündüm."

"Neden?" Sesimi zorlukla kontrol altında tutarak bağıriyorum.

"Sana zarar vermeye çalıştı," diye devam ediyor Damian, hırıltısı karanlık ve inatçı. "Ellerini senin üzerine koydu. Ben de onun

parmaklar..." Duraklıyor, gözleri uğursuz bir neşeyle parlıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Yutkunuyorum, içimde bir ürperti dolaşıyor. "Başka şeyler mi? Mesela...?"

"Sahip olduğu her uzantı gibi," diye yanıtlıyor, sesi neredeyse kayıtsız. "Daha doğrusu, vardı. Artı hayatı."

Sözlerinin açıklığı bana bir tokat gibi çarpıyor, söylediklerinin tüm kapsamını düşünürken zihnim allak bullak oluyor. Ve bunu benim için, benim adıma yapmış olması... Bu rahatsız edici.

Yine de derinlerde bir yerde, kendime bile itiraf edemediğim başka karanlık ve çarpık bir şey hissediyorum.

"Sen bir canavarsın," diye fısıldıyorum, sözlerimin içimde dönen kafa karışıklığını maskeleyeceğini umarak.

Damian sadece sırtlıyor, kara gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bana alışman gerekecek," diyor, ses tonu hem alaycı hem de sahiplenici.

Bir öfke patlaması hissediyorum ve kontrolümü yeniden kazanmaya kararlı bir şekilde koltuğumda kayıyorum. "Miyamoto tüm bunların saçmalık olduğunu biliyor," diyorum ona. "Bu nişan maskaralığına kanmıyor. Bunun sadece göstermelik olduğunu anlıyor."

Damian'ın sırtışı hafifçe kaybolur. "İkimiz de burada neyin tehlikede olduğunu biliyoruz, Kitsune. O yüzden bu işi tamamen kitabına göre oynayacağız."

Alay ediyorum, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken hayal kırıklığım artıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani, Kitsune..." Daha yakına eğiliyor, varlığı bunaltıcı, boğucu. "Benim nişanlım olacaksın ve bu rolün hakkını vereceksin."

Gözlerimi deviriyorum. "Herkesin içinde, evet," diye mırıldanıyorum, ama bunu söylerken bile nabzımın hızlandığını ve onun yoğun bakışları altında kararlılığımın sarsıldığını hissedebiliyorum. "Herkesin içinde nişanlını oynayacağım."

Dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve parmağını çenemin kenarına doğru uzatıyor. "Ve özel olarak," diye mırıldanıyor, sesi içime bir ürperti gönderiyor.

Yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor ve soğukkanlılığımı korumaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Geçen gece olanlar," diye başlıyorum, tüm çabalarım rağmen sesim titriyor, "bir daha asla olmayacak."

Sırtışı genişliyor, gözlerinde karanlık bir eğlence parlıyor.

"Hangi zaman peki?" diye soruyor, sesinde yüzümün daha da ısınmasına neden olan alaycı bir ton var. Sanki burada oturup bana eziyet etmek için dünya kadar zamanı varmış gibi arkasına yaslanıyor, parmakları boş boş kolçağa vuruyor.

Dişlerimi sıkıyorum, her saniyesinden zevk aldığı belli olan bu durumdan nefret ediyorum. "Her zaman," diye çıkışıyorum, sesime olabildiğince inandırıcı bir ton katarak. "Bir daha asla olmayacak."

Bu sözleri söylerken bile küçük bir parçam onlardan şüphe ediyor. Tenimdeki güçlü ellerinin anısı, bana sahiplenici bir açlıkla bakışı - hepsi çok çığ, çok yeni. Üzerimdeki bu etkisinden, tek bir bakış ya da dokunuşla beni içine çekebilmesinden nefret ediyorum.

Damian bir an için beni izliyor, bakışları sabit, sonra eğiliyor, nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakın, sıcak ve inatçı. Neredeyse bir fısıltı olan sesi, sessizliği bir bıçak gibi kesiyor.

"Bunu göreceğiz, Kitsune."

DAMIAN

Conrad Tokyo Hotel'deki KING EXECUTIVE Süit, zengin olmaktan başka bir şey değildir. Modern, zarafetin vücut bulmuş hali ve adından da anlaşılacağı üzere, Tokyo'nun silüetinin panoramik manzarasıyla kraliyet ailesine uygun.

Burası aynı zamanda Mori-Nikolayev'in Tokyo'ya doğru genişlemesinin temellerini attığımız evimiz.

Önce Hana'nın içeri girmesine izin veriyorum, bakışları cilalı ahşap, ipek perdeler ve mekanın her santimini dolduran abartısız lüks üzerinde gezinirken onu dikkatle izliyorum.

Süiti tararken sessizce bekliyorum, şehre bakan tavandan tabana devasa pencereleri olan açık konseptli ana odada yürürken ifadesi incelikle değişiyor. Büyük yatak odası ve banyoya açılan çift kapıya geldiğinde dudaklarımın kenarları kıvrılıyor.

Tek yatak odası.

Omuzları geriliyor ve gözleri alev alev yanarak bana dönmeden önce yüz hatlarında bir öfke titreşimi beliriyor.

"Sadece bir yatak var."

Omuz silkiyorum. "Evlenmek üzere nişanlanan insanlar aynı yatağı paylaşma eğilimindedir."

"Evlenene kadar bekleyenler değil," diye tersliyor, bakışlarımdan kaçarken yanakları kızarıyor.

Omuz silkiyorum. "Hala sadece bir yatak..."

Yüzünün hayal kırıklığıyla kızarmasını, çenesinin gerginleşmesini, dudaklarının bir çizgi haline gelmesini eğlenerek izliyorum. Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

"Ama bir sürü kanepeler var," diye mırıldandı sonunda, sesi kısılmıştı. "Yani, yatak odası tamamen senin. Akşam yemeğinden önce duş alacağım..."

Açık alandan mutfağa doğru yürürken kaşları çatılıyor ve etrafına göz gezdiriyor.

Sırıtiyorum. "Sadece bir banyo da var."

Hana dolabın kapağını açarken ağzını sıkıca kapattı, belli ki hâlâ bana inanmıyordu. "Bu süiti kim tuttu lan?"

"Ben yaptım."

Bana bir bakış fırlatıyor. Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturarak onu izliyorum. Belli ki sarsılmış durumda ve nedense soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadeleyi izlemek beni daha da tatmin ediyor.

Sanki kopmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görme fikri beni bir şekilde sertleştiriyor.

"Yani, yatak odası tamamen benim mi?"

"Evet," diye tersleyerek odanın öbür ucuna, ebeveyn süitine açılan çift kapıya doğru yürüyor.

Oraya ilk ben varıyorum, rahatça onun önüne geçiyorum.

"Buranın aslında benim odam olduğunu anladığımıza göre, kibarca izin istemenizin adil olacağını düşünüyorum."

girin."

Hana'nın gözleri kısıılır. "Şaka yapıyorsun." "Sık sık, evet. Ama şu anda değil."

Gözlerini deviriyor ve parmaklarını platin sarısı saçlarının arasından geçirmek için arkasını dönüyor.

"Son derece önemli akşam yemeğimizden önce duş alabilir miyim lütfen?" diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

I Gülümse. "Elbette." I adım bir kenara ve cömertçe bir jest. "Önden buyurun prenses."

Beni geçip ana süite girerken oflayıp pufluyor ve zengin banyoya doğru ilerliyor. Tam arkasından içeri girdiğimde başını çevirip bana hançer gibi bakıyor.

"Um, ne halt ediyorsun?"

Gömleğimin düğmelerini açtığımda, omuzlarımdan çekip bir kenara attığımda yüzünün ısınmasını seviyorum.

"Yemekten önce duş alıyorum."

"Pislik herif!" diye tıslıyor, bana bakarken yüzü kıpkırmızı oluyor. "Çık dışarı!"

Kemerimi çözüp pantolonumu indirdiğimde Hana'nın ağzı "O" şeklini alıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak hızla başka tarafa bakıyor.

"Tamam, her neyse. Önce sen duş al, sonra-"

"Aslında Miyamoto'nun evinde akşam yemeği için biraz zaman sıkışıklığımız var," diyorum, boxer külotumu rahatça indirip önünde cırlıçıplak durarak. "Ya şimdi ya hiç prenses."

"I-"

Hana bana başka bir zekice söz söylemek için geri döndü. İşte o zaman çıplak olduğumu fark ediyor. Gözleri doğrudan sikime kayınca sırtıyorum, ağzı açılırken biraz genişliyor.

"Bir fotoğraf çek. Daha uzun süre dayanır."

Gözlerini kaldırıp bana dik dik bakarken yüzü kıpkırmızı oluyor. "Ben-"

"Tabii ki değildin," diye sırtarak yanından geçip büyük cam duşakabine doğru yürüyorum. İçeri uzanıp sıcak suyu açtıktan sonra tekrar ona bakıyorum. "Ee... Bana katılıyor musun, katılmıyor musun?"

Hana'nın dudakları büzülür. "Hayır."

Arkamı dönüp duşa girerken kendi kendime kıkırdıyorum. "Evet, tahmin etmiştim."

Cevap vermeden önce tam on beş saniye beklemeyi başarıyor.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirirken sırtıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Daha önce söylediğimin devamı. Güvenli olan sensin. Yasal işlerden sorumlu olan. Hesap tabloları, yönetim kurulu toplantıları, kazanç raporları." Omuz silktim. "Sorun değil. Konfor alanının nerede olduğunu bilmek iyidir. Bazı insanlar riskten kaçınır."

Ona arkamı döndüğümde sırtışıım genişliyor, sıcak su aşağı akıyor, buhar kıvrılıyor ve camı buğulandırıyor. Camın öbür tarafında kıldandığını hissedebiliyorum. İnatçı biri: Söylediğim her kelime

ve işe yarıyor. Sessizliğin sürmesine izin vererek şampuana uzanıyorum.

Tam bırakacağını düşünmeye başladığım anda kapının açıldığını ve sonra tekrar kapandığını duyuyorum. İçeri girdiğinde buhar girdapları oluşuyor, ikinci duş başlığını açıp altına girerken sırtı bana dönük.

Onu izlerken ağzımın kenarları kalkıyor. Su onun üzerinden akarken ikimiz de konuşmuyoruz ve bir an için tek ses duşun sabit ritmi oluyor. Sessiz, sakın, bana doğru bakmayı reddediyor.

Ama sorun değil. Mükemmel, sıkı kışını çok güzel görebiliyorum. Ve parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirmeye başladığında, gözleri kapalı, vücudu biraz dönüyor, bana göğüslerinin kabarıklığını ve koyu pembe bir meme ucuna bir bakış veriyor.

Aletim anında demir gibi şişiyor.

Spreyin altında geri adım atıyorum, gözlerim sadece kısmen kapalı. Hana'yı omzunun üzerinden bana bakarken yakaladığımda bir sırtış ağzımın kenarlarını çekiştiriyor, ağzı yine o sevimli küçük "O "yu yaparken gözleri zonklayan sert sikime doğru düşüyor.

"Bakmak kabalıktır."

Sarsılarak benden uzaklaşıyor ve suyu aniden kapatıyor. Bana ters ters bakıyor, duştan çıkarken kızarıyor ve banyodan çıkmadan önce etrafına bir havlu sarıyor.

İşim bittiğinde havluyla kurulanıp çıplak bir şekilde yatak odasından geçerek kocaman giyinme odasına giriyorum. Eşyalarımız biz gelmeden önce buraya teslim edilmişti, bu yüzden her iki tarafta da kendi isteğime göre eklediğim tam gardıroplar zaten asılı.

Kapıya doğru ilerlerken Hana beni duymuyor, kömür grisi iş eteği ve ona uygun ceketini giymesini izliyorum.

Hana önündeki aynaya bakıyor ve beni görünce sığıyor. Yüzü kararıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Lütfen üzerine bir şeyler giyer misin?"

Ben bakmıyorum. Kapının pervazına yaslanıyorum, kıyafetinin sert kesimine bakarken bir kaşımı kaldırıyorum, yaşamak üzere olduğumuz akşamlar ve ortamıyla çok çelişiyor. Doğrudur, manşetlerini titizlikle ayarladı, aynada bakışlarıyla buluşurken ifadesi ciddiye.

"Tanrı aşkına, ne," diye mırıldanıyor sonunda.

Boxerımı, siyah elbise pantolonumu, bembeyaz gömleğimi ve akşam yemeği ceketimi giyerek yanıma doğru yürürken sessiz kalıyorum.

"Eee?" Hana işaret ederek söylüyor.

"Hiçbir şey. Çok ciddi görünüyorsunuz, Sayın Büyükelçi."

Gözlerini deviriyor. "İş yapmak için buradayız Damian," diyor, ses tonu gerçekçi.

"O tür bir iş değil."

Çeneme vurarak yanından geçiyorum ve aradığım menekşe rengi kokteyl elbisesini buluyorum - onun gardırobuna eklediklerimden biri. Elbiseyi raftan çekiyorum ve dönüp onun önünde kaldırıyorum.

"Bu."

Hana kaşlarını çatmış. Bir an için hoşuna gittiğini görebiliyorum. Her zaman yönetim kurulu odaları ve kazanç raporları için giyinmediğini biliyorum. Onu daha önce de öldürmek için giyinirken görmüştüm. Ama inatçılığı ve bana karşı çıkma ihtiyacı

ortaya çıkar. Ve evet, işte orada: göz yuvarlama savunma mekanizması.

"Onu giymeyeceğim. Bu uygunsuz."

Çıplak sırta, göğüslerin arasından göbeğin yarısına kadar bir mızrak gibi inen dalan yakaya bakarken sırtıyorum. Ayak bileğinden neredeyse kalçaya kadar uzanan sert açılı etek boyu ve uyluğun büyük bir kısmını ortaya çıkaran kocaman yırtmaç.

"Katılmıyorum."

"Sen yapardın," diye karşılık veriyor. "Buraya erkeklerin bakışlarını şımartmak için gelmedim."

"Kesinlikle hayır," diye karşı çıkıyorum, sesim sert. "Odanın havasını çalmak için buradasın. Ve bunu bunun içinde yapacaksın."

Elbiseye bakıyor ve alaycı olmayan bir kaşını kaldırıyor. Kollarını meydan okurcasına kavuşturarak, "Hayır, bu benim asla giyeceğim bir şey değil," diyor. "Ben öyle biri değilim."

Aramızdaki mesafeyi bir kalp atışında kapatıyorum. Onu soyunma odasının raflarına sıkıştırırken Hana'nın boğazı düğümleniyor. Bluzuna uzandığımda, göğüs kafesine yakın bir yerden sıkıca kavrayıp eteğinden çekip çıkardığımda nefesi kesiliyor.

"Evet," diye homurdanıyorum, yakınımı eğilerek. "Öylesin."

Alay ediyor, uzaklaşmak için çabılıyor, sesi alçak, öfkeli bir tıslama. "Bırak beni, seni barbar," diye tersliyor. Onun meydan okuması beni daha da ateşliyor, kurtulmak için yaptığı her girişimde daha da harlanan bir ateş.

Tek kelime etmeden bileklerini tutup başının üzerine itiyorum. Yanındaki raftan rastgele bir bluz alıp bileklerini hiçbir tören yapmadan sıkıca bağladığımda Hana'nın gözleri irileşiyor.

"Damian!"

Bluzun diğerkolunu raf direklerinden birine doladığında yüzü pembeleşiyor, kalın bir düğümle her şeyi sabitlemeden önce kollarını sıkıca çekiyor.

"Bu da ne-"

"Kıpırdama."

Eteğini tutup aşağı çekerek yere düşmesine izin verdiğimde keskin bir nefes alıyor.

"Damian!"

Bluzunun düğmelerini açıp onu ve ceketini omuzlarından iterken itirazlarını duymazdan geliyorum. Kolları başının üstünde bağlıken hiçbir yere gidemezler.

...Ama neyse ki, bıçağımı her zaman yanımda taşıyım.

Sustalıyı açıp ustalıkla bluzunun kumaşına götürdüğümde Hana bana üç kafam varmış gibi bakıyor.

"Sen ne halt ediyorsun- DAMIAN!"

Bluzunu kesip çıkarırken küfrediyor, eğilip bükülüyor. İş ceketide gidiyor, ta ki çıplak ayakla ve sadece siyah bir sütyen ve külotla kalana kadar.

"Evet, bu elbiseyle işe yaramayacak," diye omuz silkiyorum, bıçağı kaldırıp sütyeninin ön kısmının altına sokuyorum. Onu da kesip aldığımda Hana'nın gözleri irileşiyor ve onu karşımda neredeyse çıplak ve güçsüz bırakıyorum.

Nefesi kesiliyor ve donup kalıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor, bakışlarında bir karanlık titreşimi yanıp sönüyor.

Bir an sessizlik oldu, göğsü her sığ nefeste kabarıyor, meme uçları gergin ve dik, teni tüylerle kaplı, midesi her nefeste çöküyordu. Yüzünde öfke ve heyecan karışımı bir ifade vardı. Sırıtiyorum, elbiseye uzanıp askıdan çekerken bakışlarındaki kırılganlığı yakalıyorum.

Ayağına doğru başımı sallayarak önünde diz çöküyorum.

"Kaldır." Uyluk kaslarının gerilmesini izliyorum.

"Beni tekmelemeniz tavsiye edilmez," diye homurdandım.

Kasları gevşiyor. Yavaşça bir ayağını kaldırıyor, sonra diğerini.

"Aferin kızıma."

Elbiseyi bacaklarından kaydırıp kalçalarının üzerinden geçirmek için ayağa kalktığımda ve ardından baştan çıkarıcı vücudunun üst yarısını yukarı doğru çektiğimde Hana sessiz kalıyor.

"Bileklerini çözeceğim," diye sessizce homurdanıyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. "Uslu dur."

Dudaklarını büzüyor, yüzü ateşle doluyor. Ama onu sıkı sıkıya bağlayan bluzu çözdüğümde karşı koymuyor. Elbiseyi göğüslerinin üzerinden geçirip boynunun arkasındaki kayışı ayarladığımda zonklayan bir yoğunlukla beni izliyor.

Elbiseyi ayarlarken bana ters ters bakıyor. Ama itirazlarına rağmen gözlerindeki heyecan pırıltısını, yanaklarını lekeleyen hafif kızarıklığı görebiliyorum. O da en az benim kadar etkilenmiş durumda.

Bir çift bantlı topuklu ayakkabı seçiyorum, diz çöküp acele etmeden ayağına geçiriyorum.

Daha önce sertleşmişim. Ama siyah kurdeleyi baldırlarının etrafına doladığımda aletim ağrıyor, sanki onu zarifçe bağlıyormuşum gibi, kendi küçük sanat eserim. Nefesi kesiliyor ve başka tarafa baksa da nabzının hızlandığını ve yanaklarının kızardığını fark ediyorum.

"İşte," diyor, ben ayağa kalkarken sesi gerginleşiyor. "Artık gidebilir miyiz?"

Hana giyinme odasından çıkıp yatak odasına ve açık oturma alanından geçerek süitin kapısına doğru yürüyor. Tam oraya vardığında, koluna sert bir el koyarak onu durduruyorum. Tek kelime etmeden onu kapıya doğru döndürüyorum ve nefesi kesiliyor.

"Neredeyse," diye homurdanıyorum.

Elbisesini yukarı çekip elimi altına soktuğumda ve parmaklarımı külotunun köşebentine kaydırduğumda gözleri şişiyor. Dantelli tangayı bacaklarından aşağı sıyırıp, dizlerimin üzerine çökerek topuklu ayakkabılarının üzerinden geçirirken yüzünde yalvaran bir muhtaçlık ifadesi var. Ayağa kalkıyorum, külotunu ceketimin cebine koyarken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Bana bakarken yanakları kıpkırmızı, gözlerinde şok ve zar zor gizlenmiş bir arzu karışımı var. Sırıtiyorum, geri çekilirken parmağımı çenesinde gezdiriyorum ve ona kontrolümün unutulmaz bir hatırlatıcısını bırakıyorum.

"Artık gidebiliriz."

HANA

Miyamoto'nun Tokyo'nun Ota Semti'ndeki geniş Denenchofu arazisinin önünde duran cipten inip eve bakıyorum.

Lanet olsun.

Katō arazisi, yüksek duvarları, eğimli çatıları ve tam çiçek açmış muhteşem sakura ağaçlarıyla çevrili taş yürüyüş yolları ile Himeji Kalesi'ne modern bir saygı duruşudur. Fenerler patikalar ve çevredeki bahçeler boyunca sıcak bir parıltı yaymakta ve berrak hava kiraz çiçeklerinin hafif kokusunu taşımaktadır.

Miyamoto hakkında araştırma yaptım. Evet, emekli olmak istiyor ve evet, babam Hideo, gençken ona yardım etmişti. Ancak şu anda imparatorluğunu Mori-kai ile birleştirme hevesi sadece iyiliğinin karşılığını ödemek için değil.

Yukarıya, gösterişli eve bakıyorum.

Miyamoto para harcamayı seviyor, ancak harcamadan önce paraya sahip olduğundan emin olma konusunda pek de iyi değil. Adamın hem finansal hem de kişisel borçları var ve görünüşe göre bu borç sahiplerinin birçoğu tahsilat için gelmeye başlıyor.

Kyoto'dan ayrılmadan önce Kenzo ile bu konuyu konuştum ve ikimiz de Miyamoto'nun imparatorluğunu Mori-kai bayrağı altına taşımasının babamızın yıllar önce yaptığı yardımı geri ödemenin bir yolu olduğunu söylerken muhtemelen samimi olduğu konusunda hemfikiriz.

Ama bundan daha fazlası var.

Birleşmenin bir kısmı biraz para içerecek: bizden büyük bir miktar ön ödeme, artı Miyamoto, Mori-kai işletmeleri haline geldikten sonra başlattığı işletmelerden pay almaya devam edecek.

İronik bir şekilde, ev sahibimizin imparatorluğumuzla birleşme kararının ardındaki finansal ihtiyaç anlaşmayı daha güvenli hale getiriyor. Eğer adamın acil borçları olmasaydı ve bunu tamamen fedakârca bir şey olarak satmaya çalışsaydı, buna bir an bile güvenebileceğimden emin değilim.

Arkamda, Kai iri gövdesini başka bir cipin arkasından çıkarıyor ve dudaklarının arasında asılı duran sigarayı anında yakıyor. Onun arkasında da aynı irilikte bir başka adam beliriyor: Tokyo'da Damian'ın yedeği olarak bize katılacak olan Issak.

İri Rus kaşlarını çatıyor ve Kai'ye bir bakış fırlatıyor. "Bu iğrenç bir alışkanlık."

"Alışkanlıklarım hakkında fikrini hiç sormadım," diye mırıldanıyor Kai. "Ve bana bir paket borçlusun."

Isaak, "Yanımda sigara yakmaya çalıştıktan sonra camdan attığım tek şey sigara olduğu için şanslısın," diye gürlüyor.

Kai gözlerini deviriyor ve bana

bakıyor. "Uslu dur," diye

mırıldanıyorum Japonca.

Kai nefes veriyor, sonra gözleri bana takılınca duraksıyor.

"Ne?" diye soruyorum. Kaşlarımı çatarak kendime bakıyorum ve normalde giydiğim her şeyden çok daha cüretkâr olan bu lanet elbisenin içinde birden kendimi son derece mahcup hissediyorum. "Çok mu fazla?"

Kai kaşlarını kaldırıyor. "Aslında sana çok yakıştığını düşünüyorum."

Sırıtiyorum, sonra sert ve güçlü bir el kalçamı sararak beni Kai'den uzaklaştırdığında sarsılıyorum. Bakışlarım Damian'ınkilere kayarken neredeyse onun geniş göğsüne düşecektim.

"Evet, Bay Mağara Adamı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Gözleri kısıldı. "Burada kiminle nişanlı olduğunu hatırlamaya çalış."

Buz gibi gülümsüyorum. "Doğru cevap, aslında, hiç kimse."

Tek kaşını kaldırıyor, dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Dikkatli ol, Kitsune," diye homurdanıyor nefesinin altından.

"Neyin? Senin mi?" Alay ettim. "İnan bana Damian, kadınların senin yanında dikkatli olup olmadıkları konusunda endişelenmene hiç gerek yok. Güven bana: hepsi öyle."

"Yağcılık seni her yere götürür."

"İltifat değildi."

Hepimiz içeri girmeye başlıyoruz -Kai, Issak -hâlâ bakıyor- ve bir dizi Mori-kai ve Nikolayev adamı. Takip etmeye başlıyorum ama Damian'ın eli bileğimi sıkıca kavrayıp beni kendine doğru çekince nefesim kesiliyor.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," diye tıslıyorum.

Damian aniden ağzını boynuma dayıyor. Sanki beni kokluyormuş gibi keskin bir nefes alıyor. Sonra dudakları ayrılıyor, tenimin üzerinde öyle bir geziniyor ki, içim ürperiyor. Dişleri boynumu ısırtıyor ve ben

Nefes nefese, eli çıplak sırtımdan aşağı kayarak kıcıımı cesurca kavırıyor.

"Sakın-"

"Duş oyunları ve... daha sonra... eğlenceliydi," diye hırlıyor boynuma karşı. "Ama sanırım senin üzerinde nasıl bir etkim olduğunu unuttun, Kitsune."

Sözleri üzerimde gezinirken kaskatı kesiliyorum. Damian geri çekilmeden önce boynuma doğru sırtıyor. Nefes kesici, doğaüstü mor gözleri bağımlılık yaptığı kadar dehşet verici bir karanlıkla içime işliyor.

"Hâlâ bana şantaj yapmakla mı tehdit ediyorsun?" Nefes alıyorum.

Damian'ın ağzı kenarlarından kıvrılırken gözleri kısılıyor. "Tehditkâr değil, Kitsune," diye mırıldanıyor. Yakınıma eğilip çenemi kavırıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sana şantaj yapıyorum."

Karanlık, çarpık ihtiyaç pençelerini çekirdeğime saplıyor.

"Aynı sayfada olduğumuzdan emin olalım. Tokyo'da olduğumuz sürece, kelimenin tam anlamıyla benim nişanım olacaksın. Açıkça ve özel olarak."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim," diye mırıldanıyor. "Oraya yürüyeceğiz. Kolumda olacaksın, elimi tutacaksın, tüm dünyaya sadece ve sadece benim olduğunu göstereceksin. Lanet güvenlik görevlinizle bir daha flört ederseniz, yatağınızda paketlenmiş bir hediye daha bulacaksınız."

Ona ters ters baktım. "Ciddi misin? Flört mü ediyorsun? Kai ile mi?"

"İçerideki tüm o yaşlı Oyabunların ve hevesli, yozlaşmış politikacıların bunu nasıl görebileceğini düşünüyorum. Ama aynı zamanda-evet."

Gözlerimi deviriyorum. "Şey, ben değildim. İşimiz bitti mi?"

Gülümsemesi soğuklaşırken gözleri parlıyor. "Pek sayılmaz."

Damian hiçbir uyarıda bulunmadan aniden elbisemin önünü yukarı çekiyor ve elini altına sokuyor. Elini çıplak cinsel organımda hissettiğimde gözlerim kocaman açılıyor ve nefesim kesiliyor.

"Delirdin mi sen!?" Tıslıyorum, kaçmak için kıvranıyorum. Ama ilk eliyle olduğu gibi diğer eliyle de beni sıkıca tutuyor...

Vay anasını...

İlk başta sadece bana dokunmaya çalıştığını düşündüm. Ama sonra pürüzsüz ve serin bir şeyin kaygan açıklığıma bastırıldığını hissediyorum ve ağzım açık kalıyor.

"Damian-"

Kelimelerim boğuluyor, içime yumurta şeklinde bir şey ittiğini hissettiğimde vücudum zonkluyor. Önce genişçe batıyor ve sonra içimde g-noktama karşı yerleştirirken daralıyor.

"Bu da ne be..."

Uğultu başladığında bacaklarım neredeyse tutmuyor. Titriyorum, gömleğine ve ceketine yapışıp ona doğru sarkıyorum, gözlerim geri kayıyor.

Lanet olsun.

Damian'ın parmakları amımın dudaklarını okşuyor, başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken içime soktuğu küçük oyuncak vızıldamaya ve titreşmeye başlıyor. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor, bacaklarım kelimenin tam anlamıyla titriyor ve gözlerim kapanırken boğazım nefesimi kesiyor.

"Aman Tanrım..."

"Hayır, sadece piller ve ben," diye mırıldanıyor Damian. "Ama bana böyle hitap etmene kesinlikle alışabilirim."

"Pislik herif," diye inliyorum, hâlâ ona sımsıkı tutunuyorum.

"Edepsiz kız," diye alaycı bir şekilde kulağıma bakıyor. "Tam burada ve şimdi mi? Tanrım. Madem ısrar ediyorsun..."

Eli kalçalarımın arasında daha derine kayarken gözlerim büyüyor, parmağının arka deliğine sürtündüğünü hissedene kadar geriye doğru hareket ediyor.

"Damian!"

Kısa, dehşet verici bir an için, tam burada, Miyamoto'nun malikanesinin ön merdivenlerinde boşalmak üzere olduğumu düşünüyorum. Yine de anında uğultu kesiliyor. Damian'ın eli elbisemin altından kayıyor, kalçamı okşamadan önce onu düzeltiyor.

"Geç kalmamalısın, Kitsune."

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, tüm vücudum titriyor ve diken üstündeyim.

Neredeyse boşalıyordum. Kelimenin tam anlamıyla

burada neredeyse orgazm oluyordum. "Seni piç-"

"Uh-uh, Kitsune," diye mırıldanıyor Damian, lanet oyuncağı çıkarmak için elbisemin altına uzanmaya çalışırken elimi tutuyor. "O olduğu yerde kalacak."

Gözlerim dehşetle onunkilere kayıyor. "Hayır-"

"Evet," diye homurdanıyor. Elimi tutuyor, beni hala titreyen bacaklarımın üzerinde döndürüyor ve ön kapıya götürüyor. Miyamoto'nun bir çift adamı bizi içeri götürmek için yaklaşırken, "Şimdi beni ne kadar sevdiğini hatırlamaya çalış," diye sırtıyor.

Seyircilerimizin iyiliği için kendimi toparlamaya zorlayarak bir karşılık veriyorum. Tüm gece, ailelerimiz arasında sözde nişanlanmamızla mühürlenmiş uyumlu bir birliktelik illüzyonuna dayanıyor. Damian'dan nefret ediyormuş gibi görünemem.

Şimdi. Ama patlayıcı bir orgazmdan sadece iki saniye uzaktaymışım gibi de görünmemeliydim.

Büyük girişe doğru yürürken Damian eğiliyor, dudakları hafifçe boynuma değiyor. "Nasıl bir his?" diye mırıldanıyor.

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sadece bunu çok eğlenceli hale getirdiğin için, Kitsune," diye yumuşakça cevap veriyor, nefesi tenimde ılık.

Miyamoto'nun kendisinin de akşam için diğer konuklarla birlikte bizi beklediği büyük yemek salonuna adım atıyoruz.

Bize gülümsüyor, muhtemelen bir süre önce happy hour'a başlamış gibi görünüyor. Yanında duran ve kendisinden çok daha genç görünen muhteşem kadının kolunu bırakıyor ve kocaman bir gülümsemeye bize yaklaşıyor.

"Ahh! Hoş geldiniz, Hana-san, Damian-san," diyor derin bir selam vererek. "Burada olmanızdan onur duyuyorum."

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diye cevap veriyorum, selamına pratik bir zarafetle karşılık vererek.

Yemek salonu nefes kesicidir; geleneksel Japon tarzı ile abartısız Avrupa zenginliğinin kusursuz bir karışımıdır. Tatami hasırları zemini kaplarken, shoji perdeler alanı ustalıkla bölüyor. Süslü ahşap işçiliği duvarları süslüyor ve yumuşak aydınlatma her şeyi altın rengine boyayarak hem samimi hem de görkemli bir atmosfer yaratıyor.

Kusursuz bir hassasiyetle hazırlanmış uzun bir masaya yönlendiriliyoruz. Etrafında orta düzey yakuza patronları, onların astları ve birkaç nüfuzlu yerel politikacı oturuyor. Kai odanın girişine yakın bir yerde oturuyor, her zaman tetikte. Isaak oturuyor

Onun hemen yanında, dümdüz ileriye bakıyormuş gibi görünürken ikisinin nefeslerinin altında birbirlerine mırıldandıklarını yakaladığımda kaşlarım hafifçe çatıldı.

Harika, bu ikisi şimdiden yaşlı kadınlar gibi didişmeye başladılar.

Damian'ın yanındaki yerime otururken bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Elbisenin ve çektiği dikkatin son derece farkındayım. Kumaş tüm doğru yerlere yapışıyor, koyu menekşe rengi solgun tenime karşı canlı bir şekilde öne çıkıyor. Her zamanki kıyafetlerimden çok farklı olabilir ama bana verdiği güven duygusunu inkâr edemem. Damian gözüme takılıyor, dudaklarında bir gülümseme. Gözlerimi kaçırıyorum, ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

"Odanın havasını çalmak," diye fısıldıyor.

"Güzel," diye cevap verdim. "Amaç buydu, değil mi?"

Miyamoto masanın başında durur ve kadehini kaldırarak hoş geldiniz der. "Bu akşam bana katıldığınız için hepimize teşekkür ederim," diye söze başladı. "Bu gece sadece aileler arasındaki bir ittifakı değil, herkes için müreffeh bir gelecek vaadini kutluyoruz."

Kibarca alkışlanır, kadehler usulca tokuşturulur. İlk yemek servis ediliyor - sanat eseri gibi düzenlenmiş zarif sashimi tabakları. Masanın etrafında neşeli şakalaşmalar ve sohbetler akıyor; eminim ki çoğu durumda bu sohbetlerin altında ince pazarlıklar yatıyor.

"Hana-san," dedi Miyamoto bana içtenlikle, "babanın ne kadar iyi bir adam olduğunu bir kez daha söylemeliyim. Cesur ama bilge ve her konuda hassas. Sende ondan çok şey görüyorum."

"Gerçekten de cömert bir iltifat," diye cevap veriyorum, saygılı bir şekilde başımı sallıyorum.

Yemek ilerledikçe, kendimi Miyamoto'nun yanı sıra diğer birkaç Yakuza ile de tartışırken buluyorum.

aile reisleri. Ekonomik stratejilere, potansiyel ittifaklara ve Tokyo'da değişen güç manzaralarına, özellikle de Ishida-kai'nin istikrarlı yükselişine değiniyoruz.

Birdenbire, hiçbir uyarı olmadan, kalçamda sıcak bir baskı hissediyorum. Damian'ın eli dizimin hemen üzerinde duruyor, parmakları elbisemin kumaşını hafifçe okşuyor. Duruşum sertleşiyor ama rahatsız olduğumu belli etmemek için bakışlarımı karşımdaki orta yaşlı adamdan ayırmıyorum.

Damian'ın eli hafifçe yukarı kalkıyor, parmakları uyluğumun yan tarafında geziniyor, küçük, kasıtlı daireler çiziyor. Dokunuşunun altında belli belirsiz bir sıcaklık oluşuyor ve elimi hızla masanın altına bırakıp onunkini uzaklaştırıyorum.

Doğru, sanki. Elini kalçamdan çekmeye çalışmak bir binayı yerinden oynatmaya çalışmak gibi. Kavrayışı sıkılaştıkça irkiliyorum, göbeğime doğru muhtaç, ağırlı bir zonklama gönderiyor, kekelememe ve cümlelerin ortasında düşünce trenimi tamamen kaybetmeme neden oluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor konuştuğum politikacılardan biri, gözleri merakla çakmak çakmak.

Rahat bir gülümsemeyle onu "Mükemmel," diye temin ediyorum. "Ben de tam senin son söylediğini düşünüyordum."

Başını sallayıp gülümseyerek sake'sini yudumlayıp yanındaki adama döndüğünde bakışlarımı Damian'a çeviriyorum.

"Kes şunu," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Damian, eli biraz daha yukarı kayarak nabzımı hızlandırırken bana iyi niyetle gülümsüyor.

"Neyi durdurayım?"

Ona ters ters baktım. "Yemin ederim-"

İçimdeki oyuncak aniden canlanınca tüm vücudum titriyor. Keskin bir şekilde nefes alıyorum, zevk dalgaları içime çarparken masanın kenarına yapışıyorum.

"Bayan Mori?" Kai ayağa kalkmaya başlarken kaşlarını çatır. "I-"

"O iyi, Kai," diyor Damian otoriter bir tavırla, eli kalçama kadar kayarken Kai'ye umursamazca gülümsüyor. "Sadece yanlış boruya bir şey kaçtı." Dönüp bana sırtıyor. "Öyle değil mi canım?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, eli çıplak amımı kavırıyor. Elinin baskısı bir şekilde içerideki oyuncağın vızıltısını yoğunlaştırıyor ve zevk içimde titreşirken başımın yüzdüğünü hissedebiliyorum. Her nasılsa, Kai'ye el sallamak için döndüğümde zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum. "Evet, ben iyiyim. Teşekkür ederim."

"Bayan Mori," diyor Miyamoto bardağından ağır bir yudum alırken. "Kardeşinizin dikkatini Tokyo'nun dış banliyölerinde gayrimenkul geliştirme fırsatına çekebileceğinizi umuyordum."

Yerel politikacılardan biri - sanırım şehir planlama bakanı -Heyecanla başını sallar. "Gerçekten de öyle. Tren ağı dışı doğru genişlemeye devam ederken, yeni istasyonların nerede planlandığını bilen biri, bu potansiyel istasyonların etrafındaki araziye, henüz duyurulmadan önce, maliyetinin çok altında bir fiyata satın alabilir."

Gülümsüyorum. "Sanırım kardeşim Kenzo gelecek ay Tokyo'yu ziyarete geldiğinde seninle bu konuşmayı yapmak ister-"

Vızıltı arttıkça neredeyse sandalyemden düşecektim. Lanet oyuncak zonkluyor, zonkluyor ve g noktama karşı delicesine titreşiyor, kalçalarımı ısılatıyor. Daha da kötüsü, Damian

parmaklarını kedi dudaklarımda aşağı yukarı gezdiriyor ve başparmağını şişmiş klitorisimin üzerinde yavaşça ovuşturuyordu.

"Bayan Mori?" Miyamoto endişeli bir sesle. "Emin misiniz-"

"Ben iyiyim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Damian'a bakıyorum, gözlerim ona durması için yalvarıyor.

Durmak zorunda, yoksa masaya geleceğim. Ve ben yapamam.

Başparmağı bastırıyor. İçimdeki basınç patlıyor. Ve aniden, yüzümü kapatabilmek için peçeteme öksürüyormuş gibi yaparken, boşalıyorum.

Sert.

Kendimi olabildiğince hareketsiz oturmaya zorlasam da, kendimi küçük düşüreceğimden ve tüm yemek salonuna salıverildiğimi haykıracağımdan emin olsam da, orgazm içimde dalga dalga yayılıyor.

Birdenbire -merhametle- uğultu kesilir.

Damian parmaklarını nazıkçe içimdeki oyuncaktan uzanan küçük ilmekli sapa geçiriyor ve çekiştiriyor. İçimden ıslak bir şekilde kaydığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Tüm vücudum titriyor. Kalçalarım titriyor. Kendini beğenmiş, gülümseyen sahte nişanlıma ölümüne bakarken meme uçlarım şişmiş ve elbiseme acı verecek şekilde sertleşmiş durumda.

...Sonra parmaklarını dudaklarına götürüp yalayarak temizliyor ve ev sahibimize dönmeden önce gözlerimin içine bakıyor.

"Lezzetli bir yemek, Katō-san."

* * *

YEMEK BİTTİĞİNDE, Miyamoto hepimizi içki içmek ve daha fazla tartışmak için büyük bir salona davet ediyor. Grup salona açılan çift kapıya doğru ilerlerken ben geri çekiliyorum, hayal kırıklığı ve öfke içimi burkuyor. Damian sadece birkaç adım ötede ve artık kendimi tutamıyorum. Koluna uzanıp onu sessiz bir köşeye çekiyorum, gözlerim alev alev yanıyor.

"Senin derdin ne lan?" Ona hançer gibi bakarak bağırdım.

Orospu çocuğu gülümsüyor.

"Özür dilerim, seni orgazm ettiğim için özür mü dilemeliyim?"

"Yaptığın şey uygunsuzun da ötesindeydi," diye tıslıyorum, öfkemi açığa vurup yumruklarımı sıkarken sesimi sessiz tutmaya çalışıyorum. "Beni zayıf ve dikkati dağınık gösterdin, sanki büyük çocuklarla oynamaya çalışan cahil bir kızmışım gibi." Hissettiğim kırılmanlık titreşiminden, beni bu ham, açık duruma itme şeklinden nefret ediyorum.

Damian daha yakına eğiliyor, sesi yumuşak ama karanlık bir memnuniyetle dolu. "Zayıf görünmüyordun, Kitsune," diye mırıldanıyor, bakışları öfkeme rağmen içimde bir heyecan uyandıran tehlikeli bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor.

"Yakuza'nın ne kadar ataerkil olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Feveran ediyorum. "Böyle bir masaya davet edilmek için nasıl mücadele etmem gerekiyor? Bu dünyadaki erkeklerle eşit sayılmak için üç kat daha fazla çabalamam gerekiyor," diye devam ediyorum. "Yani hayır Damian, çok önemli bir yemeğin ortasında, etkilemem gereken erkeklerin önünde benimle taşak geçtiğin için sana teşekkür etmeyeceğim."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, sakinliğimi yeniden kazanmak için ondan uzaklaşmaya kararlıyım.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, çığlığımı boğacak zamanım bile olmuyor.

Miyamoto'nun salonuna adımımı atar atmaz, dekoratif bir shoji perdenin arkasından bir gölge fırlıyor, loş ışıktaki gümüş rengi parlıyor. Gözlerim irileşiyor, siyahlar giymiş saldırgan bıçağını göğsüme doğru savururken dudaklarımdan sessiz bir çığlık dökülüyor.

Kaslı, dövmeleli bir el aniden arkamdan fırlıyor, saldırganın bileğini demir bir kavrayışla yakalıyor ve şiddetle büküyor. Siyahlı adam çığlık atarken Damian beni kenara itiyor, saldırganın bileğini kırıyor ve bıçağı yere fırlatıyor. Damian tek bir hareketle elindeki şarap bardağını kapının pervazına vuruyor ve kırık sapını adamın boğazına saplıyor.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ellerim ağızma gidiyor, katil zanlısının çığlıkları hırıltıya dönüşürken ve içinden oluk oluk kan akarken gözlerim dehşet içinde büyüyor.

Damian, cesedi yere düşürmeden önce sivri şarap kadehi sapını saldırganın gözüne sokarken diğer konuklar bağırıyor ve çırpınıyor.

Bana doğru dönerken nabzım bir tren gibi hızla atıyor, menekşe rengi gözleri vahşi, gümüş saçları kanla beneklenmiş vahşi, muhteşem yüzünü çerçeveliyor. Yüzümü avuçlayacakmış gibi uzanıyor ama parmakları çeneme değdiği anda kendini durduruyor.

Elleri kana bulanmış. "Kitsune-"

Bahçeye açılan sürgülü cam kapılardan birinin içeriye doğru kırılmasıyla salonda büyük bir gürültü kopar. Dört

Hepsi siyahlar içinde olan daha fazla maskeli saldırgan içeri daldı, katanaları kılıçlar alçak ışıktaki parlıyordu.

Bir bıçak boynunun arkasına saplanıp ağzından çıkarken, emlak toplamaktan bahsettiğim planlama bakanı kendi kanında boğuluyor. Her şey kaosa dönüşüyor: Saldırganlardan biri omzunda kanlı bir yara açarak ona doğru ilerlerken Isaak'ı görüyorum. Kai bir kükreyle ileri atılıyor, Isaak'ın saldırganını yere indirirken hareketleri acımasızca etkili, adam hareketsiz kalana kadar kafasına defalarca basıyor.

Damian bir saniye bile kaybetmez. Düşen ilk adamdan bıçağı kapar ve diğerlerine saldırır, Miyamoto'nun muhafızları odaya doluşurken ikisini keser.

Miyamoto öne doğru bir adım atar, son saldırganı boynundan yakalarken homurdanır ve bir bıçak çıkarıp adamın boğazına saplamadan önce onu yere yatırır.

Miyamoto'nun adamları etrafımızı sararken Damian yanıma geliyor, bıçaklarını çıkarmış, bağırıyor, çevreyi kontrol ediyor. Biri patronuna gidiyor ama Miyamoto az önce öldürdüğü adamın yanında diz çökmeden önce başını sallayıp onu başından savıyor. Ev sahibimiz adamın dövmelerini incelemek için saldırganın kolunu çekiyor.

Gözlerini Damian'a ve bana çevirdi, yüzü ciddiydi. "Ishida-kai," diye homurdanıyor, sesinde tiksinti ve uyarı var. "Görünüşe göre düşmanlarınız sizi Tokyo'da bizzat karşılamak istemiş."

Başımı sallıyorum, başım dönerken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Evet... biz..." Ama oda bulanıklaşmaya başlıyor, dizlerim bükülürken görüşüm gidip geliyor ve her şey kararmadan önce hissettiğim son şey altımdaki soğuk zemin oluyor.

DAMIAN

"TANRIM, NE BOKTAN BİR ŞOV" diye homurdanıyor Kir. başını sallıyor. Hepimiz Conrad Tokyo'ya geri döndük-Hana bizim süitimizde, Isaak ve ben de onun odasındayız, Kir'le görüntülü arama yoluyla konuşurken az önce yaşanan her şeyin ağırlığı üzerimizde asılı duruyor.

Amcamın ifadesi her zamanki gibi soğuk, buz mavisi gözleri Isaak'ın kana bulanmış omzuyla benim gergin tavrım arasında gidip geliyor, ben olanları anlatırken. Dışarıdan sakın görünüyor, ama ben pusuyu detaylandırırken bakışlarının ardındaki şiddetli yoğunluğu, zorlukla kontrol altına alınmış öfkeyi görebiliyorum.

Kir her zaman böyledir: yüzeyde poker suratı takınırken, zihninin içinde planlar, yedek planlar ve yedek-yedek planlar oluşturur.

"Peki ya Miyamoto?" Kir'in sessiz sesi sessizliği bir bıçak gibi kesiyor.

"O iyi," diye onaylıyorum. "Sanırım artık risklerin daha iyi farkında."

"Bu her iki şekilde de olabilir," diye homurdanıyor Kir.

Başımı salladım. "Bence bu Miyamoto'yu bize ve Mori-kai'ye daha da bağladı. Artık safları bozuyor ve gerçekten boku yedi, bunu biliyor. Birlikte olduğumuzu biliyorlardı. Yani, doğrudan Hana'nın üzerine geldiler," diye homurdanıyorum, zihnim ona saldıran o ilk saldırganın bulanıklığını tekrarlarlarken ellerim yumruk haline geliyor. "Eğer bizi bırakırsa, Ishida-kai onun imparatorluğunu yerle bir eder. Hayır, Miyamoto için ya biz ya ölüm."

Kir yavaşça başını sallıyor. "Peki Hana nasıl?"

Adının anılması, Miyamoto'nun evinde kollarımda bayıldığı anıyı geri getiriyor. Onu arabaya kadar taşıdıktan sonra otele dönerken arka koltukta tuttuğumda teninin ne kadar korkutucu derecede gri olduğunu hatırlıyorum.

Bu kadın kendini dünyaya her zaman çivi gibi sert olarak sunar. Kırılmaz. Çırpınmaz. Tamamen bir arada.

Ama bu gece, onun kırılmasını gördüm. Güçlü olduğunu ama yenilmez olmadığını gördüm.

Ve lanet olsun, bu beni hayal edebileceğimden çok daha fazla etkiledi.

"O... iyi," diye homurdanıyorum, ama sesim keskinliğini kaybediyor. Kir'in özellikle Hana'ya karşı zaafı olduğunu biliyorum, Freya'yla birlikte günlerce o karanlık cehennemde tutulduktan sonra amcam kötü bir enfeksiyonun ardından neredeyse sepsise yenik düşüyordu. "Sarsılmış ama zarar görmemiş."

Kir'in bakışları endişeyle titriyor. "Ishida-kai'nin Tokyo'ya doğru genişlememizi sineye çekmeyeceğini biliyorduk. Ama bu oldukça güçlü bir darbe oldu."

Isaak yanımda homurdanarak, "Daha çok yaya bir atış gibi," diyor.

Kir başını sallar. "Sanırım olayların tırmandığını düşünmeliyiz. Dikkatli ol Damian."

Görüşme bittikten sonra Isaak'a dönüyorum ve omzunda kendi yaptığı bandajla kapattığı yaraya bakarak başımı sallıyorum.

"Yaşayacak mısın?"

Isaak sırtıyor ve kayıtsızca omuz silkiyor. "Hatırlatmak gerekirse, amcan beni bulmadan önce yıllarca Özel Kuvvetler'deydim. Bu sadece bir çizik."

Başımı sallıyorum, sonra bakışlarım omzundaki bandajdan boynundaki morluğa kayınca kaşlarım çatılıyor.

"Ne oldu orada?"

Isaak kaşlarını çatıyor, eli bir an için boynuna gidiyor. Gözlerinde bir şey titreşiyor ama hemen omuz silkiyor.

"Sanırım bir darbe aldı."

Başımı salladım. "Kahramanına daha sonra teşekkür etmeyi unutma." "Hmm?"

"Kai," diye açıklıyorum. "O orospu çocuğu yardımına oldukça hızlı geldi. Şanslıymışsın."

Isaak'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Evet, orada olduğu için çok şanslıyım."

Ayağa kalkıyorum. "Ben süite çıkıyorum. İyi misin?" "Da, her şey yolunda... malen'kiy baskıları."

Gözlerimi deviriyorum ve onu tersliyorum. "Bana öyle demenden nefret ettiğimi biliyorsun."

Küçük prens. Isaak benden yedi yaş falan büyük olmasına rağmen, ben çocukken bana böyle seslenirdi.

"Baba, biliyorum."

Homurdanıyorum. "Umarım keşiğin bandajın altında kaşınıyordur, ahmak."

Onun odasından çıkıp Hana'nın ve benim süitime doğru ilerliyorum. Çeşitli Nikolayev ve Mori-kai adamları tüm oteli gözlüyorlar, bu gece olanlardan sonra daha da fazla.

Ama kapımızın önünde nöbet tutarken bulduğum Kai'nin kendisi, duruşu son derece tetikte. Yaklaştığımı duyunca dönüyor, hafifçe sertleşiyor.

Karşılıklı konuşmalarımız hep asabi olmuştur. Ama bu gece bana başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye homurdanıyor. "Onu koruduğunuz için." Sertçe eğiliyor. "İyi dövüştün, Damian-san."

Başımı salladım. "Sen de öyle. Bence bu gece Isaak'in parlak zırhlı şövalyesi sendin."

Kai'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirir ve tekrar başını sallamadan önce rahatsız bir şekilde kayar.

"Bu benim işim," diyor sertçe. Otel süitinin kapısına bakar. "Bu gece ona göz kulak olacak mısın?"

Başımı salladım.

"Güzel. Arigato gosaimatsu, Damian-san."

Süite adım atmadan önce Hana'nın tuhaf bir şekilde sessiz, çekingen güvenlik görevlisinin asansöre doğru ilerleyişini izliyorum.

İçeride, banyodan sızan ince bir ışık huzmesi dışında her yer karanlığa gömülü. Havayı nemli bir sıcaklık dolduruyor ve kısmen kapalı kapıdan tembelce buhar çıkıyor. Kaşlarımı çatıyorum, akan suyun kısık sesine doğru yürüyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Kahretsin.

Hana hâlâ elbisesinin içinde, haşlayıcı spreyin altında bir ileri bir geri volta atıyor, elleri çılgınca cildini ovalıyor. Hareketleri huzursuz, gözleri geniş ve odaklanmamış. Adrenalin ve travma hâlâ içinde dolaşıyor.

Şoka girmiş.

Tereddüt etmeden, tamamen giyinik olarak duşa giriyorum. Su beni hemen ıslatıyor ama fark etmiyorum bile. Sadece Hana'ya odaklanıyorum. Sanki her türlü kan ve şiddet izini silmeye çalışıyormuş gibi hâlâ ovalıyor. Elleri kollarının üzerinde gezinirken titriyor, nefesi sık ve düzensiz.

"Hana..." Sesim sert ama sakin.

İrkiliyor, panikle açılmış gözlerle bana bakıyor. "Bana dokunma," diye boğuluyor, sesi korkuyla karışık, gözleri vahşi ve şaşkın.

Omuzlarını sıkıca kavrayıp onu hareketsiz tutuyorum. "Hareket etmeyi kes," diye emrediyorum, ses tonum otorite dolu. "Bu sadece adrenalin. Nefes almalısın."

Bir an için, ellerini bana bastırarak savaşımaya devam ediyor. Ama ben yerimde duruyorum, bırakmayı reddediyorum. Nefesleri hâlâ kısa ve panik içinde, bakışları hâlâ kaosun içinde sıkışıp kalmış gibi sağa sola savruluyor. "Sadece nefes al," diye mırıldanıyorum, sabit sesim onu içindeki fırtınaya karşı sabitliyor.

Yavaş yavaş direnci kırılıyor. Hâlâ titriyor ama mücadelesi azalıyor, nefesi daha derin ve kontrollü hale geliyor. Ellerim kollarından aşağı kayarak onu gerçekliğe geri döndürüyor. Alnı göğsüme yaslanıyor ve nabzının elime karşı hızla çarpması yavaşlıyor.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde savunmasız. Su yüzünden aşağı akıyor, kan ve sabun kalıntılarına karışıyor ve bir an için tek gördüğüm ham, filtrelenmemiş duygular oluyor - genellikle aşılmaz duvarlarında bir çatlak.

İçimde bir şeyler kayıyor.

Kırılıyor.

Ne olduğunu anlamadan ona uzanıyorum, yüzünü okşarken başparmağım yanağındaki bir su damlasını siliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor kısık sesle. "Bunu."

Ağzım onunkine çarpıyor, dudaklarım şiddetli ve acımasız bir öpücükle onunkini yakalıyor, karaya çıkan bir kasırga gibi.

Durdurulamaz bir güç, hareket ettirilemez bir nesneye çarpıyor.

Ve onu ilk kez öptüğümde -aramızda yaşanan diğer her şeye rağmen- ayaklarımın altındaki toprağın parçalandığını fark ediyorum.

Dünya dönmeyi bırakır.

Parmakları sıırılsıklam gömleğimi kavırıyor, beni öpüyor, dudaklarında yumuşak, çaresiz bir inilti.

Bu bir rahatlama. Bir katarsis.

Hiç ama hiç beklemediğim bir şey.

Peki ya şimdi?

Geri dönüşü yok.

HANA

su, sıcak ve ağır bir şekilde etrafımızı dövüyor ama hissettiğim, tattığım ve bildiğim tek şey o.

Damian'ın öpücüğü sert, sahiplenici, her düşünceyi ve korkuyu paramparça ediyor, beni daha derine çekiyor, sadece ağzının benimkinde yanmasıyla kalana kadar tüm kontrolümü elimden alıyor.

Beni duş duvarının serin fayansına daha sert bastırıyor, elleri üzerimde geziniyor, beni kendine çekiyor. Öpücüğü sadece başını eğmek için kesiyor, ağzı vahşice boynuma düşmeden önce gözlerinde hem heyecan verici hem de bir uyarı olan karanlık bir parıltı var. Dişleri derimi delip geçerken kalp atışlarım hızlanıyor, bir an sonra dudakları ve diliyle yarattığı hassasiyeti yatıştırıyor.

Beni kaldırıyor, inatçı kavrayışıyla beni tutuyor ve ben ona yapışıyorum, bacaklarım beline sarılmış, ağırlıksız, süzülüyor, duştan çıkıp yatak odasına girerken. Etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor, aramızdaki sıcaklığa, çiğ, pervasız ihtiyacımıza küçülüyor.

Beni odanın ortasına bırakıyor ve yavaşça etrafımda dönmeye başlıyor, çenesi sıkı, gözleri vahşi. Arkamdan yürüdüğünde bile, amansız bakışlarının içime işlediğini, karanlık ve gizli bir şeyi ateşlediğini hissedebiliyorum.

Damian elbisemin arkasındaki ince boyun askısına uzanıyor ve sertçe çekiştirerek koparıırken nefesimi kesiyor. Elbise vücudumdan aşağı kayıyor, kumaş ayaklarımın dibinde birikiyor ve Damian tekrar önüme gelene kadar yavaş, yırtıcı yürüyüşüne devam ediyor.

Beni izliyordu. Bakışlarıyla çıplaklığımı yutuyor.

Başını çevirerek yatağın ayak ucundaki yastıklı bankı işaret ediyor.

"Diz çök."

Alçak, sert sesi içimde bir sarsıntı yaratıyor. İçgüdüsel olarak, ne yaptığımı bile bilmeden, zeminde yumuşak adımlarla banka doğru ilerliyorum. Bankın üzerine çöktüğümde ham elektrik omurgamı pençeliyor, cildim beklentiyle karıncalanıyor.

Bunun benim hangi versiyonum olduğunu bile bilmiyorum ya da tanımıyorum.

Ve umurumda değil. Çünkü bunu istiyorum; onun karanlık, umursamaz yanının benim içimdeki aynı karanlığa seslenmesini istiyorum.

Damian arkamda sürükleniyor, elleri kalçalarımın iniyor.

"Yüzünü pencereye dön."

İtaat ederken içimde muhtaç bir nabız atıyor, yumuşak bankta yan dönüyorum, hala diz çöküyorum.

Yumuşak ve kalın bir şey bir göğsümün üzerine düşmeden önce omzuma konuyor. Aşağıya bakıyorum ve ipeksi, örgülü kırmızı ipin göğüs dekolteme doğru yuvarlandığını görünce nabzım hızlanıyor. Damian ipin ucunu usulca çekerek, çakıl taşlı, sıkı bir meme ucuyla oynamasına izin veriyor.

"Bu gece Kitsune," diye gürlüyor kulağımın dibinde, "sana benim olmanın gerçekte ne demek olduğunu göstereceğim."

Ellerimi tutup arkamdan çekiştirirken nefes nefese kalıyorum.

"Shibari'nin ne olduğunu biliyor

musun?" Başımı sallarken nabzım

atıyor.

Açıkçası, geçmişim göz önüne alındığında, hiç denemedim. Ama shibari'nin bir Japon tekniği olduğunu ve bir partneri bağlamak için -hatta bazen kendini bağlamak için- ipi görsel olarak hoş şekillerde kullandığını biliyorum.

Bu, kısıtlama olduğu kadar sanatsallığıyla da ilgili. Yine de bu fikir beni hep korkutmuştur.

Ama şimdi?

Çok heyecanlıyım.

Damian bileklerimi sırtımın alt kısmından aprazlıyor ve ipeksi ipin bileklerimin etrafına dolandığını hissettiğimde rperiyorum. İpi tekrar doluyor, bileklerimin etrafına ve arasına sarıyor, sonra sert bir çekişle dğmlyor, bu da sistemimde zonklayan muhtaç ve vahşi bir şey gönderiyor.

Sekiz yıl önceki o gecenin her korkunç anını yeniden yaşarken, kâbusun içine gömülürken, endişe ve panik içinde boğulurken bu beni tam bir panik atağa sürüklemeli.

Ama ben değilim.

Yaşadığımı hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, o son düğümü sıkarken garip, heyecan verici telaşa teslim oluyorum. Nefes alışım sığlaşıyor, nabzım dzensizleşiyor ama buna karşı koymuyorum. Bunun yerine, adrenalinin beni yıkamasına izin veriyorum, korkunun heyecanla karışmasına izin veriyorum, ta ki ikisi bir ve aynı olana kadar.

Önüme geçiyor, parmaklarıyla çenemi kaldırıyor. "Bana bak." Sesi yumuşak ama emredici. Gözlerimi açıyorum ve bakışlarındaki yoğunluk, karanlık, inatçı açlık nefesimi kesiyor.

Yavaşça arkamdan yürürken sözsüzce saçlarımı avucunun içine alıyor. Tutuşu sıkılaşıp parmaklarını hareket ettirmeye başladığında nabzım atıyor. Saçlarımı tek ve uzun bir örgü haline getirdiğini fark etmem bir saniye sürüyor. Örgüyü kürek kemiklerimin arasına bırakıp yavaşça önümde ilerlerken derimin altında elektrik titreşiyor.

Elinde kan kırmızısı ipek bir eşarp var.

Gözlerimin üzerindeki ipeği bağlamaya başladığında, kendimi tutmayı başardığım paniğin sonunda çılgınca bir çılgınlıkla kaçmasını bekliyorum.

Bunun yerine, saf arzu içimde birikiyor ve ipeği sıkıca çekerken beni alevler gibi sarıyor. Eli sırtımdan aşağıya doğru uzanan örgünün etrafını sarıyor, yumruğunun etrafına sarıyor ve boğazımdan düşük bir sızıyı sürükleyecek kadar sert çekiyor.

"Aç ağzını, Kitsune," diye sessizce homurdanıyor Damian. "Bana ne kadar iyi bir döl sürtüğü olduğunu göster."

Sözlerinin iğrençliği bana çarptığında beni aşağı çekiyor. Şişmiş ve kaygan bir şey dudaklarımdan akıyor ve onun kalın, sıcak, sert siki olduğunu fark ettiğimde kalçalarım birbirine yapışıyor.

Sikeyim.

Alçak bir iniltiyle dudaklarımdan arasını iterken dudaklarım aralanıyor. İçime girmiyor ama nazik de değil. Şişman sikini dilimin üzerinde gezdirirken, ben inlerken dudaklarımı ve çenemi iyice gererken, emredici bir ısrarı var.

Damian, siki boğazımın arkasına çarptığında tıslıyor. Biraz öğürüyorum ama saçlarımı daha sıkı kavrayıp kalçalarını ağzıma doğru salladığında içimde patlayan saf adrenalin onu orada tutmak için savaşmamı sağlıyor.

Kalçalarını geriye doğru yuvarlayarak kaygan, zonklayan sikini ağzımdan çıkarıyor. Kabaca tekrar içeri itmeden önce şişmiş başının alt dudağımın üzerinde sürüklendiğini hissettiğimde inliyorum.

Damian ağzımı sikmeye başladığında gözlerim ipeğin arkasına kayıyor, bedenim karıncalanıyor ve kıvranıyor.

"Aferin kızım," diye inliyor, yavaşça sokup çıkarıyor, tekrar boğazımın arkasına yönlendirmeden önce başının neredeyse aralarından çıkmasına izin veriyor. "Kocaman sikimin etrafına sarılmış ne kadar da güzel bir ağız."

Üzerime eğildiğini hissediyorum ve irkiliyorum, avuç içi çıplak kıcıma çarptığında ağzım onun sikiyle doluyken inliyorum. Bunu diğer yanağıma da yapıyor, bana sert bir şaplak atıyor ve hassas tenimin üzerinde ateş kovalıyor. Dudaklarımdan inilti dökülürken ve tükürük çenemden aşağı damlarken kendimi onun sikini daha derine yutarken, boğulurken bulduğumda sızlanıyorum.

Elleri arkamdan yavaşça kalçalarımın arasına kaymadan önce kıcıma tekrar şaplak atıyor. Parmakları amımın üzerinde gezinip dudaklarımı ayırırken hevesle inliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. Sonra iki parmağını içime soktuğunda yüksek sesle inliyorum, örgümü tutup ağzımı daha da sert sikmeye başladığında onları içeri ve dışarı itiyorum.

Damian beni her iki ucumdan da sikip bir su birikintisine çevirirken odayı müstehcen, ıslak gluck sesleri dolduruyor. Parmaklarının ve sikinin üzerinde ileri geri itilirken sırtım kavisleniyor, vücudum titriyor.

Birden parmakları dışarı kayd. Alçak bir iniltiyle, zonklayan sikini soluk soluğa kalmış, aç ağzımdan çekiyor. Eli

çenemi kavlıyor ve parmakları dudaklarımı izlediğinde, hangi el olduğunu anında anlıyorum.

"Amcığının benim için ne kadar pisleştığının tadına bak, Kitsune," diye kabaca hırlıyor örtülü karanlığımda. "Küçük deliğinin ne kadar açgözlü olduğunu tat."

İki kaygan parmak dudaklarımın arasından kayıp dilimin üzerinden geçerek ağzımın derinliklerine batarken titriyorum.

Tadım güzel.

Damian parmaklarını orada tutuyor, başparmağı çenemi kaldırırken dilimi okşuyor. Birden dudaklarını üzerimde hissediyorum, ağzı benimkinin köşesini öpüyor. Dili parmaklarıyla birlikte içeri giriyor, düello ediyor ve dans ediyor, yanımda parmaklarımdaki kayganlığımı tadıyor, ağzımı tamamen istila ediyor.

Bedenim kasılıyor ve kıvrılıyor, kalçalarım daha fazlası için ağrıyan bir ihtiyaçla sıkılıyor.

Damian uzaklaşırken alçak sesle kıkırdıyor. Parmakları dudaklarımı okşuyor, sonra çenemde, sonra boynumda geziniyor ve tekrar arkamdan yürümeye başlıyor.

"Ne kadar hevesli küçük bir sikiş oyuncağı," diye mırıldanıyor sessizce, sesi zehir ve ipek. "Ama bütün bu kıvranmalar bir sorun."

Eli sırtımın alt kısmından yukarı doğru kayıyor, omurgamla dalga geçtikten sonra kürek kemiklerimin arasında duraklıyor.

"Bu konuda bir şeyler yapalım."

Damian aniden beni öne doğru itiyor, yüzümü mindere bastırıyor ve bileklerimdeki ipi gevşetiyor. Bileklerim serbest kalır kalmaz birini tutup diğerini çekiştiriyor.

geriye, bileğim bileğime dayanana kadar kolum bükülmüş dizimin dış tarafına bastırıyor.

Siktir.

Yumuşak kırmızı ipi yavaşça ve kasıtlı olarak ayak bileğimin ve bileğimin etrafına sararak onları birbirine bağlarken göbeğim geriliyor, adrenalin ve ihtiyaç damarlarımda uğulduyor. Diğer kolumu bükülmüş diğer dizime doğru çekerek onları da bağlıyor.

İpeksi kırmızı ip baldırlarıma ve ön kollarıma dolanıyor ve düğümleniyor. Damian ipi ustaca ve duygusal bir şekilde kalçalarıma, belime doluyor, kalçalarımın üzerinden geçiyor ve omurgama kadar getiriyor.

Onu göğüslerimin arasına ve etrafına doladığında ürperiyorum, yumuşak ip onları tenime sıkıca sarıyor, meme uçlarımda ağrımasına ve sertleşmesine neden oluyor.

Parmak uçlarının kalçamda gezindiğini ve sonra kayıp gittiğini hissettiğimde, işinin bittiğini anlıyorum.

Tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Ama her yerim titriyor.

Parmak uçlarının uyluklarımdan birinin arkasından aşağı indiğini, sonra yukarı çıkıp kıkırdımın üzerinde hafifçe dans ettiğini, sonra da diğer uyluğundan aşağı indiğini hissettiğimde sessizce nefes alıyorum. Bacaklarımda arasında ilkel bir sıcaklık birikirken vücudum dalgalanıyor ve karıncalanıyor.

"Keşke şu anda kendini görebilseydin," diye homurdanıyor Damian sessizce, neredeyse saygıyla. "Mükemmel küçük bir oyuncak bebek gibi, bağlanmış ve bağlanmış. Çok güzel."

Parmağını kalçamın derisine baskı yapan iplerden birinin üzerinde gezdiriyor ve beni titretiyor.

Aniden, sıcak hava çıplak amımı okşuyor ve keskin bir şekilde nefes almamı sağlıyor. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, dilini hissediyorum

dudaklarımın arasından yukarı doğru sürükleniyor. Damian yavaşça, durgun bir şekilde dilini yarığımın üzerinde gezdirirken zevkle inliyorum, bağlarıma karşı kıvranıyorum ve kıvranıyorum.

Dudakları zonklayan klitorisimin etrafını sarıyor, dili ağrıyan tomurcuğun etrafında kıvrılırken sertçe emiyor. Bağırıyorum, ipleri zorlarken zevkimi bastırıyorum. Bu sadece onları daha da sıkılaştırıyor.

Daha hareketsizleştirici.

Beni daha çok onun merhametine bırakıyor.

Damian'ın dili geri çekiliyor ve içime dalıyor. Yastığa doğru inliyorum, beni diliyle sikerken her yerim titriyor. Büyük, güçlü elleri kıcımın üzerinde yayılıyor, beni yutarken beni genişçe açıyor.

Gözlerim gözbağının arkasında şişerken, dili yukarı doğru kayarak göt deliğimin etrafında döndüğünde ciyaklıyorum.

"Damian..."

Bu alışılmadık his ilk başta beni şaşırtıyor. Ama dilinin ucu en özel yerimin üzerinde dönüp dans ettikçe, hisler görmezden gelinemeyecek kadar vahşi bir hal alıyor. Damian beni aralayıp dilini kıcıma sokarken ağzım gevşiyor, bedenim titriyor. Avuç içi kalkık popoma çarpıyor, yaladıkça ciyıklamama ve kıvranmama neden oluyor, beni çılgına çeviriyor.

Klitorisime geri dönüyor, dudaklarını sıkıca etrafına sarıyor ve emiyor. Vücudumun titrediğini ve sarsıldığını hissedebiliyorum, ağzım sessiz bir çığlıkla açılırken nabzım atlıyor ve zonkluyor.

İçimde vahşi, patlayıcı bir gerilim oluşmaya başlıyor. Benim inlemelerim ve onun vahşi hırıltıları odayı ve kulaklarımı doldururken o da amımı yalayıp yutuyor. Kalçalarım titremeye başlıyor, nefesim

Aniden Damian dilini şişmiş klitorisimin etrafında döndürene kadar düzensiz, kesik kesik nefeslerle geliyor ve bu bardağı taşıran son damla oluyor.

Vücudum beni bağlayan sıkı düğümlere karşı sarsılırken yastığa doğru çılgık atıyorum. Karanlığa salıverilmemi hıçkıra hıçkıra söylerken uyarılmam dilini kaplıyor, dili klitorisimin üzerinde dans etmeye devam ederken her tarafım titriyor.

Ayağa kalktığımda hâlâ nefes nefese, inilti ve sızlanmalarla doluyken örgümü kabaca tutup yumruğuna doluyor.

"Seninle işim henüz bitmedi, Kitsune..."

Saç örgümü sertçe çekiştiriyor ve kafa derime elektrik şimşekleri gönderiyor. Arkamda hareket ettiğini hissediyorum ve şişmiş siki bükümün büyüklüğünün kaygan amıma sürtündüğünü hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun, Kitsune?" Damian üzerime eğilip yumruğuna doladığı saç örgüsünden başımı yukarı çekerken homurdanıyor.

Meme uçlarım altımdaki minderli sıraya karşı sıkı ve elektriklenmiş durumda, dizlerim titriyor, aleti dudaklarımı okşarken sırtım keskin bir şekilde kavisleniyor.

"Hayır..." Boğuluyorum. "I-"

"Güzel."

Sanki ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyorum ve Damian kalınlığının her santimini tek bir acımasız vuruşla içime sokarken siki aniden boğazıma giriyor. Ağzımdan çıkan muhtaç, itaatkâr iniltinin farkına bile varmıyorum, vücudum iplerin arasında kasılıyor.

Damian sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor, sanki duvarlarımın sıkışma hissini tadını çıkarıyormuş gibi içimde derinlerde kalıyor ve

sikinin etrafında dalgalanıyor. Kalçalarını yuvarlayıp kendini derinlere iterken dizlerim minderin üzerinde titriyor.

"Becer beni," diye inliyor. "O güzel küçük amcığın sikimi boğmaya çalışıyor, Kitsune," diye tıslıyor karanlık bir şekilde. "Ne kadar açgözlü bir delik, koca sikime o kadar aç ki."

Yavaşça geri çekilirken gözlerim yuvalarından fırlıyor, çenem gevşiyor, ta ki sadece şişmiş, şişkin kafası içimde kalana kadar. Ama bu erteleme sadece bir saniye sürüyor, sonra tekrar içeri itiyor, kocaman sikinin her santimini darlığıma sokuyor.

Bir kez daha sokmadan önce tekrar geri çekildiğinde boğazımdan tanınmaz, gırtlaktan gelen bir ses daha çıkıyor. Parmaklarım ayak bileklerimi pençeliyor, kaslarım derimi kesen yumuşak kırmızı ipe karşı geriliyor.

Damian kavisli sırtımın küçük kısmındaki ipi tutup onu bir tutamak gibi kullanırken haykırıyorum. İçime daha sert ve daha hızlı girmeye başladığında kalçaları yuvarlanıyor, beni geri çekiyor ve her santimini almamı sağlıyor.

Damian beni acımasız, güçlü vuruşlarla sikerken utanç verici derecede iffetsiz gıcırdama sesleri odayı dolduruyor. O kadar ıslağım ki kalçalarımın aşağı damladığını hissedebiliyorum ve boğazımdan gelen hayvan seslerini durdurmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Beni ne kadar sert sikerse, ipler tenime o kadar çok batıyor.

Onun merhametine daha çok sığınıyorum.

Patlayıcı, katartik ve çiğ olacağını bildiğim bir orgazma yaklaştıkça.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey gibi.

Damian inliyor, ipleri ve saçlarımı kavrayarak beni tekrar tekrar sikinin üzerine çekiyor, ta ki onu siken ben olana kadar, muhtaç, azgın küçük bir sürtük, her santimini derinlemesine alıyor ve daha fazlası için inlemeye devam ediyor.

"İşte bu, Kitsune," diye homurdanıyor siki içime girerken. "Sikimin üzerinde zıpla. Nişanlımın ne kadar itaatkâr bir küçük cumslut olduğunu göster bana. Sikimin üzerine boşalmak için ne kadar çaresiz olduğunu göster bana."

İçimdeki sarmal hissi vücudumu saran ipler gibi sıkılaşıyor. Bir sarsıntı, titreme hissi gibi başlıyor. Dizlerim titremeye başlıyor, sırtımın küçük kısmı geriliyor ve umutsuzca eğiliyor. Meme uçlarım elektrikle mindere sürtünüyor ve ben pervasızca üzerine atıldıkça amım onun kalın sikinin etrafında kenetleniyor.

Her vuruş beni sınıra yaklaştırıyor. Her vuruş her engeli, her savunmayı yıkıyor, ta ki ben ham, ateşli bir şehvetten başka bir şey olmayana kadar.

"Benim için gel, Kitsune," kaba, hırıltılı, kadifemsi sesi kulağıma hırlıyor, dudağı lobumu sertçe ısırmadan önce. Kavrayışı sıkılaşıyor, dünyam kenarlarda bulanıklaşırken bana tekrar tekrar çarpıyor. "Bu açgözlü küçük kedi beni çok sert bir şekilde boşaltacak," diye homurdanıyor. "Boşalt beni, Kitsune..." İçime girerken haykırıyorum, yanağımı mindere yapıştırırken dişleri boynumu tırmıklıyor. "İyi bir kız gibi döllерimin her damlasını al."

"Aferin kızım "ın zamanlaması, o içime dibine kadar gömülürken bunu yapıyor. Gerçekliğimin kenarlarındaki bulanıklık yoğunlaşıyor. Vücudum iplerime karşı eğilip gerilirken, aniden patlamadan önce spazm geçirip titrerken görüşüm kayboluyor.

İçimi parçalayan orgazmımı haykırıyorum. İplerin beni kesmesiyle artan acı, aldığım zevki daha da yoğunlaştırıyor. Damian içime girerken her yerim titriyor, karın kasları kıcıma çarpıyor, ağır taşakları klitorisime çarpıyor, sonra kendini derine gömüp inliyor.

Sıcak dölleri içime akarken göğsümde bir inilti titriyor. Kalın siki seğiriyor ve zonkluyor, başımı örgümden yukarı çekerken, ağzı benimkine çarpmadan önce yüzümü döndürüyor, beni sahipleniyormuş gibi öpüyor.

O anda, tüm dünyam onun amansız gücü ve benim teslimiyetimin sarhoş edici heyecanıdır.

Bir dakika öyle kalıyoruz, o tembelce ağzımı öperken, saçlarımla oynarken dili dudaklarımın tadına bakıyor, siki hâlâ taşaklarıma kadar içimde. Sonra yavaşça ayrılıyor ve uzun aletini bacaklarımın arasından kaydırıldığında sessizce nefes alıyorum.

Beni çözmeye başladığında adrenalini azalmaya başlıyor, yerini garip bir gerginlik alıyor. Son ipler de morarmış, hâlâ titreyen bedenimden sıyrıldığında ve gözlerimin etrafındaki kırmızı ipeği çıkardığında, gerçeklik geri dönerken kollarımı kendime sararak doğruluyorum.

İki dakika önce dizlerimin üzerinde bağlıydım, beni bir hayvan gibi becerirken çılgınca inliyordum.

Birden sanki biri ışıkları tekrar açmış gibi oldu. Tamamen çıplak olduğum için kendimi açıkta ve garip bir şekilde savunmasız hissediyorum - cildimdeki izlerden, şişmiş dudaklarımdan ve dölünün içimden sızdığını hissedebildiğimden bahsetmiyorum bile.

Damian ikimizin de çıplak olmasından hiç etkilenmemiş görünüyor. Aslında, giyinik olmaktan çok çıplakken daha rahat olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Ama aniden örtünme ihtiyacı hissediyorum. Dönüp yatağın kenarındaki battaniyeyi kapıyorum. Tam örtüyü çekmeye başladığımda, eli dışarı fırlıyor ve beni durduruyor.

"Hayır."

Ona döndüğümde kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hayır," diye tekrarlıyor, omuz silkerken sesi hoş ama sert. Sesindeki kontrol beni rahatsız ediyor ve içimde bir parça meydan okuma yükseliyor.

"Sadece örtbas

ediyorum-" "Hayır.

Etmiyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı kendime sarıyorum. "Kontrol manyağı," diye mırıldanıyorum. İfadesi değişmiyor, gözlerinde bir parça eğlence titreyiyor. Öfkeyle kendimi yataktan itip banyoya doğru yürüyorum.

İçeride ışığı yakıyorum, gözlerim alışırken biraz irkiliyorum. Aynada kendime bakarken yanaklarım yanıyor.

Aman Tanrım. Sanki...şey, sanki az önce ağzıma sıçılmış gibi görünüyorum. Ki, kabul ediyorum, öyleydin.

Bir anlığına, yüzümdeki kızarıklığa rağmen yansımaya sıırtmama izin veriyorum.

Damian'la aramızdaki bu muhtemelen sağlıksız şey her neyse, az önce hayatımın en iyi seksini yaptığıma dair hiçbir şüphe yok. Kabul ediyorum, pek fazla yapmadım. O gece okulda Josh'la olanlardan sonra, seks tam olarak yüksek bir öncelik değildi. Ama sonunda denedim. Sadece hiç... bilmiyorum... olması gerektiğini düşündüğüm gibi hissetmedim. "Patlama" ya da "havai fişek" gibi bir şey yoktu. Sadece hissettim -Mekanik.

Sanırım bu yüzden Scott'la yaşadığım gibi, seksin masada bile olmadığı ilişkiler arama eğilimindeydim.

Ama şimdi ilk defa "havai fişek ve patlama" olayını anladığımı düşünüyorum.

Hem de çok.

Darmadağınık yansımama tekrar bakıyorum: Saçlarım Damian'ın ördüğü örgüden yarı yarıya ayrılmış. Cildim iplerden dolayı kırmızı izler ve hafif morarmış girintilerle doluydu. Makyajım dağılmış, dudaklarım lekelenmiş ve şişmiş.

Döllerini hala kalçalarımın altına damlıyor.

Aceleyle birkaç mendil alıp temizlendim. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum ve yatak odasına geri dönmeden önce saç örgümü çıkarıyorum.

Hala karanlık, sadece dışarıdaki Ginza bölgesinin neon ışıklarıyla aydınlanıyor. Damian yatakta, yorganı açık bir davetle geriye çekilmiş.

Yatağın ayak ucunda garip bir şekilde duraksıyorum.

"Atla," diyor, o tanıdık emredici ses tonuyla.

"Bu gerçek değil Damian," diyorum sessizce, ona olduğu kadar kendime de bir hatırlatma.

"Nişanımızın gerçek olmadığının farkındayım, Hana," diye homurdanıyor. Kitsune ya da prenses yerine benim adımı kullandığını duymak garip bir şekilde yabancı geliyor. "Ama anlaşmamız öyle."

Kaşlarım çatıldı. "Düzenleme mi?"

Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Sana sahip olduğum ve dediğimi yaptığın yer."

Kullanıyorum. Yatakta -ya da saçları ayırırsak, banka-
emredici ton bir şeydir. Bunun dışında otoriterlik
-Örtünmemi yasaklamak, nerede uyuyacağımı söylemek
çok fazla geliyor.

Ayrıca, bunu onunla paylaşmak gibi bir niyetim de yok.

...Aslında hiç kimseyle aynı yatakta yatmadım. Asla.

Sıkıştırılmış ya da tutulmuş olmak gibi, bir erkekle aynı
yatakta olmak da her zaman iyi hissettirmemiştir. Tetikleyici.

Başımı salladım. "Ben... Ben kanepede uyuyacağım."

Damian'ın bakışları kararır. "Hayır, yapmayacaksın," diye
homurdanıyor. Yanındaki yatağı işaret ediyor. "Burada
uyuyacaksın."

"Neden-"

"Çünkü ben öyle dedim," diye tersliyor. "Şimdi gir. İçeri."

Delici menekşe rengi bakışları amansız ve kararlılığım onun
yoğunluğu altında sarsılıyor. Teslim olmak istemiyorum,
onunla aynı yatağa girmenin içimi kemiren hissini yaşamak
istemiyorum.

Ama ona neden istemediğimi söylemek tehlikeli geliyor.
Günün sonunda, az önce yaptığımız her şeye rağmen,
Damian'la aramızda bir tehlike unsuru var.

Bu yüzden sessizce yatağın diğer tarafına geçip içine
tırmanırken ürperiyorum.

"Mutlu musun?" Fısıldıyorum, enseme beni okuldaki o
geceye geri sürükleyen bir pençe hissi duyuyorum.

"Mest oldum," diye mırıldandı Damian. "Anlaşmamızı
hatırladığına sevindim." Yerleşip gözlerini kapatmadan önce
yastığını birkaç kez yumrukluyor ve sallıyor. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, boynumdaki baskı nefesimi kesmeye başlıyor ve göğsümdeki pençe hissi beni kesmeye başlıyor.

Bir şekilde olduğum yerde kalıyorum, yatakta oturuyorum ve dikkatimi dağıtmak için giderek daha yüksek sayılara kadar sayıyorum - yıllar önce bir psikiyatristin bana öğrettiği bir egzersiz. Dört yüze ulaştığımda Damian yanımda uyuyor, derin ve düzgün nefes alıyor.

Yataktan atlarken neredeyse takılıp düşüyordum. Anında sanki yeniden nefes alabiliyorum ve içimdeki sızlanma, kemirme hissi sükunete eriyor.

Derin bir nefes alıp kapıya doğru yöneldim. Sonra yerde bir şey görüyorum ve duruyorum.

Az önceki ipler, şimdi sarılmış ve atılmış halde duruyor.

Önce kapıya, sonra da uyuyan Damian'a bakıyorum.

Sonra iplere. Sonra

Damian'a.

Dudaklarım şeytanca kıvrılıyor.

HANA

Asansörü beklerken gülerek sırtıyıyorum. Telefonumdaki takvimimde geziniyor, günün toplantı gündemine göz atıyorum. Bugün her şey işin yasal yönüyle ilgili - Kenzo, Mori-kai'nin faaliyetlerini şehre yaymadan önce Mori Holdings'in Tokyo'ya ulaşmasını sağlayacak bir dizi satın alma.

Her zamanki gibi iş, tam da sevdiğim gibi.

Yine de yüzümdeki kendini beğenmiş ifadenin sebebi bu değil. Bu tamamen dün geceki kaçışımın hatırasından kaynaklanıyor.

Çok aşamalı bir olaydı. Önce, Damian'ın az önce üzerimde kullandığı ipleri kullanarak onu otel yatağına bağladım - dikkatlice ve sessizce, onu uyandırmadan. Sonra birkaç giysi ve tuvalet malzemesi alıp Kai'nin odasına gittim.

Damian'ın yanında olmak istemediğimden değil. Ve seks... Yani lanet olsun.

Bu iyiydi. Gerçekten iyiydi.

Ama her zamanki otoriterliği ile yatağı onunla birlikte girmemi istemesinin birleşimiydi. Görünüşe göre bağlanmakla ilgili sorunlarım onunla birlikte ortadan kalkıyor. Yatağı paylaşmakla ilgili olanlar değil.

Siktir git, geçmiş travmalar. Siktir git, ruhun karmaşıklığı. İkkinizi de çok sikeyim.

Asansör açıldı ve Kai'yle aşağıda buluşmak üzere içeri girdim. Bugün ona karşı daha nazik olmak için bir not alarak inliyorum. Sadece dün gece beni Damian Kasırgası'ndan koruduğu için değil.

Zihnim Kai'nin kapısını çalmaya ve kapıyı açtığında yüzündeki şaşkın, hatta belki de dehşete düşmüş ifadeye geri dönüyor, belli ki... şey, bir şeyden uzaklaşmış.

Yani adam gömleksiz, kızarmış ve dağınıktı. Yalnız olmadığı belliydi.

Kekeleyerek özür diledikten sonra, mahcup bir şekilde geri çekilmeye başladım. Ama o beni durdurdu, bariz endişesi her iki tarafın da utancını bastırdı.

"Canını mı yaktı?" diye homurdandı, perişan halimi görünce ses tonuna korumacı bir ton girmişti.

Ona önemli bir şey olmadığına, sadece Damian'dan biraz uzaklaşmak istediğime söz vermiştim.

"Lobide bekle," demişti sessizce. "Beş dakika. Gelip seni alacağım."

Birkaç dakika sonra beni lobide karşıladı ve odasına götürerek tek kelime etmeden bana kanepeyi teklif etti. Gecenin geri kalanını orada kıvrılmış bir şekilde geçirdim, bayan arkadaşıyla geçirdiği geceyi kısa kestiğim için kendimi suçlu hissediyordum ama aynı zamanda Damian'dan kaçtığım için kendimi beğenmiş bir şekilde tatmin olmuşum.

İki kat aşağıda, kapılar açılırken asansör duraklıyor. Biri yanıma adım atarken telefonumdan başımı kaldırmıyorum. Japonca "yukarı mı aşağı mı?" diye sorduklarını duyuyorum.

"Aşağı," diye mırıldanıyorum dalgınca, kapılar tekrar kapanırken takvimime odaklanıyorum.

Sonra sessizliği tehlikeli bir ses böldü. "Hiçbir yere gitmemeye ne dersin?"

Donup kalıyorum, gözlerim fırlıyor. Damian önümde duruyor, çok yakınımnda, bakışları karanlık ve yoğun.

Lanet olsun.

Eli acil durdurma düğmesine çarparak dışarı fırlıyor ve asansör sarsılarak durup bizi hapsediyor. Elini boğazıma dolayarak beni duvara yapııştırıyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Vay, vay, vay." Sesi alaycı bir tonda, gözleri yırtıcı. "İşte benim nişanım."

Yutkunuyorum ve yüzüme alaycı bir sırıtış yerleştirmeyi başarıyorum. "Gördüğüm kadarıyla kurtulmayı başarmışsın."

Damian'ın gözleri morun şiddetli bir tonuna dönüşüyor. Ona bakarken nefesim kesiliyor, kalbim hem meydan okuma hem de endişeyle çarpıyor. Az önceki zaferimin ateşi sönmeye başlıyor ama bunu görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Bunun yerine kendimi sırtıma zorluyorum ve ona tavır yapıyorum. "Sorun ne Damian? Kendi ilacının tadını beğenmedin mi?"

Daha yakına eğiliyor, sıkıca kavlıyor. "Kurallara göre oynamayı sevmiyor gibisin." Parmakları çenemde gezinirken sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

"Hiç de değil," diye boğuluyorum. "Sadece senin kurallarınla oynamaktan hoşlanmıyorum. aptal kurallar."

Aramızdaki boşluk, yanan bir fitil kadar tehlikeli bir yoğunlukla yüklü bir gerilimle uğulduyor. Eli sıkılaşıyor

boğazımın etrafında.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun, Hana? Saldırıya uğradıktan hemen sonra gizlice kaçmak?" Tekrar konuştuğunda sesi değişken ve dengesiz. "Geceyi lanet olası Kai'nin odasında mı geçiriyorsun?" diye sessizce tıslıyor, zonklayan bir şiddetle, korkunun omurgamda dalgalanmasına neden oluyor. "O orospu çocuğuyla flört etmekte ısrar edersen ne olacağını sana söylemiştim-"

"Aman Tanrım, kendine gel!" Mesafe yaratmak için göğsünü iterek bağıriyorum.

Spoiler: İşe yaramıyor.

"Kai bir arkadaş,
psikopat!"

Bakışları taşlaşıyor, çenesi gıcırdıyor. "Ve ben senin lanet olası nişanlım."

"Sahte nişanlı," diye karşılık veriyorum, yanaklarım kızarıyor. "Bu olduğundan daha fazlasıymış gibi davranmayalım."

Yüz ifadesindeki bir şey değişiyor, tehlikeli bir yoğunlukla yumuşatılmış bir öfke titreşimi.

Birdenbire beni öpmeye başladı.

Sert ve acımasızca.

Şiddetli, talepkâr ve tartışmaya yer bırakmayan bir öpücükle ağzını benimkine yapııştırıyor. Eli boynumun arkasına dolanıyor, beni kendine çekiyor, öfkesinin ve hayal kırıklığının her zerresini öpücüğe döküyor, içimdeki ham bir şeyi ateşliyor.

Onu itmeye çalışıyorum ama nafile. Kavrayışı sıkılaşıyor ve ben kurtulmak yerine kendimi onun gücüne teslim olmuş, onun karşısında erirken buluyorum. Hissettiğim gerginlik

öfke, kendini beğenmiş tatmin - hepsi tüm mantıklı düşünceleri bastıran pervasız, baş döndürücü bir heyecan içinde eriyip gidiyor.

Eli belime doğru kayıyor, beni duvara daha sıkı bastırıyor, vücudu katı ve boyun eğmez, beni nefessiz bırakıyor. Öpücüğü her şeyi tüketen, amansız bir fırtına ve ben de onun gözüne takılıyorum, o istediğini alırken kontrolümün her zerresi elimden kayıp gidiyor, ta ki ben de onu isterken bulana kadar.

Eteğimi yukarı itip kalçamdan tutarak kalçasına doğru kaldırdığında inliyorum. Beni yerden kaldırıp duvara yapıştırırken iniltim çığlığa dönüşüyor, ağzı benimkini hiç bırakmıyor. Aramıza uzanıp kemerini açarken bacaklarım kaslı beline dolanıyor. Külotumu bir parmağıyla tutup kenara çekerken ve sikinin şişmiş başını ıslak açıklığıma doğru iterken inliyorum.

"Eğer Tokyo'da bu oyunu oynarken benim döllerim deliklerinden en az birinden akmadan tek bir toplantıya, yemeğe, etkinliğe ya da başka bir şeye gidebileceğin izlenimine kapıldıysan..."

Kulağımın lobunu sertçe ısırdı.

"Bu benim size ne kadar üzücü bir şekilde yanıldığınızı söyleme şeklim olsun."

Şişmiş sikini içime sokarak vücudumdaki havayı boşaltıyor ve dudaklarımdan bir çığlık yükseliyor. İnliyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve parmaklarım gümüşü saçlarına saplanıyor, o da bana çılgınca, pervasızca vurmaya başlıyor.

Kahretsin, o çok büyük.

"Nişanlım rolünü oynamak istemiyor musun?" diye kabaca boynuma doğru hırlıyor, sonra boynumu ısırp ciyaklamama neden oluyor ve beni asansörün duvarına yapıştırıyor. "O zaman

benim fahişem rolünü oynayabilirsin. Herkese benim kişisel oyuncağım olarak burada olduğunu söyleriz."

Benimle böyle konuşamayacağını yüzüne haykırmak istiyorum. Bana böyle şeyler söyleyemez.

Ama ne yazık ki, bunu yaptığında, itiraf etmekten nefret etsem de, şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeylerden biri oluyor.

"Sikimi sık, prenses," diye inliyor, sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor, amımın sikine yapışan ıslak sesleri asansörü dolduruyor. "O dölün daracık amını tekrar doldurması için yanıp tutuşuyormuşsun gibi sık onu. İşte böyle olacaksın, Kitsune. Benim küçük döl sürtüğüm. Benim cariyem."

Sikini tekrar tekrar içime sokuyor, içimde daha önce hiç hissetmediğim yerlere çarptıkça ve her itişte klitorisime sürtündükçe beni çılgına çeviriyor. Beni asansörün duvarına çivilediğinde, sevgili hayatım için ona yapışıyorum, horozunu tekrar tekrar alıyorum.

İçimde orgazm oluşmaya başladığında çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum, onun bilmesini istemiyorum. Sanki boşalmak teslim olmak, bu irade savaşını kabul etmek gibi.

Damian eğilip bluzumun ve sütyenimin üzerinden meme ucumu ısırırken kıkırdıyor. Bu his elektrik gibi, boğazımdan bir çığlık yükselirken omurgam kaskatı kesiliyor.

"Evet... Küçük iyi bir oyuncak ol ve sikimi mahvet, Kitsune. Beni mahvet ki ben de seni mahvedebileyim."

Derine doğru iterken meme ucumu tekrar ısırıyor. Bu çok fazla. Haykırıyorum, orgazm içimde patlarken bedenim kasılıyor ve spazm geçiriyor. Kalçalarım kalçalarının etrafında sıkışıyor, duvarlarım şişmiş horozunun etrafında sıkılıyor ve dalgalanıyor, ben onun her tarafına boşalıyorum.

Damian bir homurtuyla kıcıımı sıkıca kavıyor ve kendini içime gömüyor. Nabzının attığını ve sarsıldığını hissettiğimde inliyorum, ben ona yapışırken sıcak dölleri içime akıyor.

Sikeyim.

Geri çekildiğinde nefes nefese kalıyorum, yanaklarım kızarıyor, kalbim çılgınca çarpıyor. Damian yavaşça dışarı kayıyor, sırtarak külotumu tekrar yerine çekiyor.

Anında, dölünün içlerine sızdığını hissedebiliyorum.

Ne kadar güzel.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama bakışları beni olduğum yerde sabitliyor. "Hâlâ sahte hissediyor musun?" diye mırıldanıyor, sesi karanlık bir memnuniyetle dolu.

Damian acil durum düğmesine basıyor ve ikimiz de kendimizi düzeltirken asansör tekrar alçalmaya başlıyor.

Kapılar kayarak otel lobisine açılıyor, burada çatık kaşlı Kai bana endişeli bir bakış atıyor ve Damian'ın arkasından ters ters bakıyor. Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama Damian kolumu tutuyor ve kulağıma eğilirken içimde bir şimşek çakıyor.

"Toplantılarının tadını çıkar, Kitsune. Bütün sabah orada oturup amından külotuna sızan dölleriyle anlaşıp yapmaya çalışırken bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

Gözlerim onunkilere kayarken yüzümü bir sıcaklık kaplıyor. "Ne," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Sen benimsin."

HANA

Topuklarım mermer zeminde tıkırdayarak toplantıdan çıkarken öfkem hâlâ derimin altında kaynıyor.

Lanet olası Damian.

Adam her yerde, bir sayfaya yayılan mürekkep gibi zihnimin her köşesinde geziniyor. Kurtulamadığım sinir bozucu bir gölge.

Tokyo'daki meşru ayak izimizi genişletmek için Mori Holdings aracılığıyla satın almak istediğim bir finansal analiz firması olan Yuma Solutions'ın ofislerine bakıyorum.

Toplantı iyi geçti; satın alacağım ve daha sonra birlikte çalışacağım ekip kibardı ve ilk teklifime çok açıktı. Gurur duymalıyım.

Onun yerine, tek düşünebildiğim o şerefsiz. Tüm toplantı boyunca tek düşünebildiğim oydu. Görünürde olmasa bile her düşünceye nasıl sızdığı.

Beni nasıl becerdiğini ve gözümün önündeyken nasıl çılgılık attırdığını.

A r a m ı z a biraz mesafe koymalıyım. Evet, seks aşırı derecede iyi. Psikopat narsist ya da değil, adam

Nefesimin kesilmesini, ayak parmaklarımın kıvrılmasını ve vücudumun onun için parçalanmasını sağlayacak her yolu kesinlikle biliyor.

Ama çizgileri bulanıklaştırıyoruz. Bu maskaralığın tüm amacı Miyamoto'nun bizi kendisine rapor veren daha küçük Yakuza ailelerinin ataerkil, eski tarz liderlerine satabilmesi. Şimdi, özellikle de onunla akşam yemeği yedikten sonra, Miyamoto'nun kendisinin benim "konuşulup konuşulmadığımı" umursamadığını anlıyorum. Ama Yakuza kültürünün, özellikle Tokyo'da, umurunda olacağını biliyor. Aslında birkaç tane.

Damian ve ben nişanlıymışız gibi davranıyoruz. Birlikte yatağa atlamamız -tamam, yastıklı bir bank ve bir asansörün duvarı- başka bir şey. Tamamen.

Durmak zorunda. Ne kadar akıl almaz derecede iyi olursa olsun.

Sokağa açılan cam kapıları iterek açıyorum ve dışarı çıkıyorum, hayal kırıklığım arkamda duman gibi tütüyor. Dışarı çıktığım anda aniden duruyorum ve yüzüme yayılan kuşkulu bir gülümseme kötü ruh halimi anında bozuyor.

Takeshi, siyah ve altın rengi vurgulara sahip şık, mat görünümlü koyu kırmızı Yamaha'ya yaslanarak sırtıyor.

"Tak!" Çığlık atarak ona doğru koşuyorum. Kollarımı ona atıp şiddetle sarıldığımda kıkırdıyor.

"Burada ne işin var?" Söylendim, geri çekilip ona baktım, herhangi bir sorun işareti aradım. Sanki buraya tatile gelmiş gibi umursamazca omuz silkiyor.

"Sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin oluyorum."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Gerçekten kontrol edilmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Sırtıyor. "Hayır. Burada olmamın asıl nedeni bu değil. İlgilenmem gereken başka bir iş olabilir de olmayabilir de," diye omuz silkiyor.

"Bu, sen ve Mal'ın Kolya Ishida ile ilgili fısıldaştığınız şeyin bir parçası olabilir mi?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim," diyor Tak masumca sırtarak. "Ama şunu da söyleyeyim, sahte nişanlı olduğun o psikopata güvenmediğim için buradayım. Hem de zerre kadar."

Neşesizce gülüyorum. "Evet, siktir et onu."

Takeshi'nin kaşları derinleşiyor. "Cennette sorun mu var?" Gülümsüyorum. "Hayır, her şey yolunda."

"Hana..." Çenesi geriliyor, her zamanki gibi koruyucu bir ağabey. "O... seninle bir şey deniyor mu?"

Deniyorum. Başarılı olmak. Tekrar tekrar.

Başımı sallayıp göğsünü okşuyorum. "Tak, ben artık çocuk değilim. Kendimi idare edebilirim. Damian gibi psikopatların yanında bile."

Pek ikna olmuş görünmüyor. Ama o dürtükleyemedi ben boğazımı temizledim.

"Peki, burada nerede kalıyorsun?"

Sırıttıyor. "Conrad'da hemen koridorun sonunda. Diğer süiti kaptım. Mori Holding'e fatura ettim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tam bir pisliksin."

Kıkırdıyor ve bana yedek kaskını fırlatıyor. "Atla. Seni bırakayım. Seni bekleyen başka bir sürpriz daha var."

* * *

Takeshi süitinin kapısını açar açmaz cıglık atıp kahkaha atıyorum. kabarcıklanma dışarı ve ikinci I nokta
Onu. Annika

çığlık atıyor, koşuyor ve beni kucaklıyor.

Tamam, Tak, şimdiye kadarki en iyi sürpriz.

Yemek yerken Anni bana bilgi verdi. Kenzo'nun bir sürü toplantı için Osaka'ya gitmesi gerekmiş, o da Tak'ın Tokyo'da başını fazla belaya sokmadığından emin olmak için buraya gelmeye karar vermiş.

"Ve tabii ki seni görmek için. Evde yüzünü görmeyi özledim."

Sırıtiyorum. "Freya senin için yapmıyor mu?"

Gözlerini deviriyor. "Onu hiç görmüyorum ki! Demek istediğim, gerekirse onun gece programına uyabilirim. Ama o ve Mal onun lanet misafir evinden hiç çıkmıyorlar. Yani, orada ne yapıyorlar?"

"Şey, Annika," diye iç geçirdi Takeshi. "Bir erkek ve kız birbirlerini çok sevdiklerinde ve bu duygularını fiziksel olarak ifade etmek istediklerinde-"

Annika'nın ona fırlattığı yarısı yenmiş gyozadan kaçarak gülüyor.

Sohbet ve şarap akıp giderken, sırtımdan kendimi alamıyorum. Buna ihtiyacım vardı. Kyoto'dan sadece iki günlüğüne ayrıldım ama yine de.

Takeshi tam da bir sokak yarışını içeren ciddi anlamda komik bir hikayenin en iyi kısmına gelmeye başlamışken telefonum çalıyor ve beni sohbetten koparıyor. Yere baktım ve yüzümdeki sırıtış bozuldu.

DAMIAN

Hangi cehennemdesin sen?

Cevap verirken midemde düğümlenen rahatsızlığı görmezden geliyorum.

BEN

Her zamanki gibi büyüleyici. Meşgulüm. Beni yalnız bırak.

DAMIAN

Komik, bunu söyledikten kısa bir süre sonra sikimin üzerinde zıplamaya başlıyorsun.

Yüzüme ısı yayılıyor, nabzım kendime rağmen hızlanıyor.

HANA

Benimle böyle konuşmayı kes.

DAMIAN

Neden?

HANA

İğrenç ve kaba.

DAMIAN

O kadar iğrençse, nasıl oluyor da seni bu kadar ıslatıyor?

Cevap vermeden önce parmaklarım tuşların üzerinde tereddüt ediyor, nabzım atıyor.

HANA

Öyle değil. Sana söz veriyorum.

DAMIAN

Kanıtlayın. Telefonunuzu iş eteğinizin altına koyun ve bir fotoğraf çekin.

Çenemi sıkıyorum, yazarken sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

HANA

Sana külotumun resmini göndermeyeceğim.

DAMIAN

O zaman buraya gel ve bana şahsen göster.

"Neden böyle gülümsüyorsun?" Annika gülüyor ve ben yüzümün bana ihanet ettiğini çok geç fark ediyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, yüz ifademi nötr tutmaya çalışarak.

Damian'dan bir mesaj daha geliyor ve ses tonunun koyulaştığını neredeyse duyabiliyorum.

DAMIAN

Cidden, size anlaşmamızı hatırlatmak zorunda kalmayayım diye soruyorum, neredesiniz ve neden bu işi halletmek için burada değilsiniz?

Bir sonraki mesaj bir fotoğraf. Onun fotoğrafı. Ya da, en azından, çok şişmiş, damarlı, kalın ve... lanet olsun, ağız sulandırıcı... onun bir parçası.

Damian'ın devasa sikinin yüksek çözünürlüklü fotoğrafı ekranımı doldurduğunda gözlerim şişiyor. Görüntüden hızla uzaklaşıyorum.

HANA

Sen bir kaçıksın.

DAMIAN

Nerede? Nerede. Neredesin? Şaka yapmıyorum. Eğer bir daha Kai'nin odasına girersen, ayak parmaklarıyla imza atmayı öğrenmek zorunda kalacak.

Gözlerimi deviriyorum.

HANA

Koridorun sonundayım.

DAMIAN

Ne?

HANA

Tak az önce geldi. Onunla ve Anni'yle koridorun sonundaki süitindeyim.

Damian hemen cevap vermez ama Annika'nın telefonu bir mesajla çalar.

"Kahretsin," diye kıkırdıyor ve yere bakıyor. "Damian'a şehre geleceğimi söylemeyi tamamen unutmuşum." Bir şeyler yazıyor, sonra bana bakıyor. "Bütün bu maskaralık nasıl gidiyor?"

"Harika..." Kuru bir şekilde söyledim.

Telefonum Damian'dan gelen yeni bir mesajla çalıyor.

DAMIAN

İlginç.

HANA

Şimdi bana inanıyor musun,
sik kafalı?

DAMIAN

Bana isim takmak beni daha da
sertleştiriyor.

Ofluyorum, parmaklarım hızlı ve meydan okuyan bir cevap veriyor.

HANA

Bu gece burada kalıyorum. Belki bağlayacak başka birini bulabilirsin.

DAMIAN

Görünüş önemlidir, Hana.

HANA

Son kontrol ettiğimde, Miyamoto ve diğer oyabunlar her gece aynı yatağı paylaştığımızdan emin olmak için süitimizde kamp kuruyorlardı. Öngörülebilir gelecekte burada kalacağım. İplerinle iyi eğlenceler, psikopat.

Telefonu masanın üzerine bırakıyorum, tatmin olmuş bir şekilde. Zaferim uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra resepsiyondan bir telefon geliyor ve bana bir paket olduğunu söylüyorlar. Tak teklif etti ama başımı salladım.

Damian olduğuna eminim. Muhtemelen aletinin resimlerinden oluşan bir "paket" ya da daha kötü bir şeydir.

Lobide görevli olduğunu bildiğim dört Mori-kai muhafızına el sallayarak aşağıya iniyorum. Kapıcıdan yastıklı manila zarfı alıyorum ve sonra yukarı çıkmak için asansöre geri adım atıyorum.

Kapılar kapanır kapanmaz zarfı yırtıp açıyorum, bir yığın sik fotoğrafı bekliyorum. İçine uzanıp bir iPad çıkardığımda kaşlarım çatılıyor, üzerine yapıştırılmış bir notta "Oynat Beni" yazıyor.

Kafa karışıklığı ve endişe midemi bulandırıyor ama kendimi durduramıyorum. iPad'i açıyorum ve ana ekrandaki tek şeyi oynat tuşuna basıyorum: siyah bir küçük resmi olan bir video.

Anında hava soğuyor.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve sanki derimin üzerinde jiletler geziniyormuş gibi hissediyorum.

Orada, ekranda ben varım.

On sekiz yaşındayım, Josh gülüyor ve asla gitmemem gereken o partide kollarımı misafir odasındaki yatak demirlerine bağlarken debeleniyorum. Ağzıma tıkılmış tişörtün içinde çılgılık attığımı görüyorum, gözyaşlarımın yüzümden aktığını görüyorum, arka planda arkadaşlarının alaylarını duyuyorum.

Josh, yatak direklerine de bağlı olan bacaklarımın arasında pozisyon alıyor. Bunu yapmaya çalışmasını izlerken tüm gerçekliğim aksıyor ve sızlanıyor.

İçime sokmaya çalışıyorsun.

Yapamaz. Yapamadığını asla unutmayacağım.

Video aniden kesiliyor ve ekranda hareketsiz bir fotoğraf beliriyor. Josh'un son sınıf yıllığındaki fotoğrafı, o aptal takım elbiseyle çekilmiş, suratı asık, arkasındaki afişte gururla Harvard yazıyor.

O da babası gibi Harvard'a gidecekti.

Ekran tekrar değişiyor, siyah bir arka plana karşı beyaz bir metin ve gözlerim üzerinde gezinirken kanım donuyor.

Ne yaptığını biliyorum, Hana. Ve bunun bedelini ödeyeceksin.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ama ben hareket edemiyorum. Titreyen avucumu ağzıma bastırıyor, boğazımı tırmalayan panikle savaşıyorum. Asansörün köşesine geri çekilip

Dünyam dönerken ve geçmişten gelen iblisler beni aşağı çekmek için pençelerini kaldırırken yere düşüyorum.

Her şey geri geliyor. Her çılgılık. Her yara izi. Gömdüğümü sandığım her an.

Bunu kim gönderdiyse biliyor.

DAMIAN

BOŞ OTEL SUİTİNDE telefonuma bakıyor, parmaklarımı masaya vuruyor ve homurdanıyorum.

Çok kızgınım.

Sadece Hana isteklerime boyun eğmediği için değil. Sadece onu burada istediğim için değil, böylece sikim için yalvarana ve üzerine boşalana kadar onu becerebilirim - tabii ki istiyorum.

Benimle olmamasından hoşlanmıyorum.

Hikayenin sonu. Bu da kafa karıştırıcı.

Bütün bunların eğlenceli olması gerekiyordu, benim için sapkın bir oyun. Onun yeni bir oyuncak olması gerekiyordu. Gerçekten vakit geçirmek istediğim biri değil, tabii sikim deliklerinden birinde değilse.

Aletimden bahsetmişken.

Tamamen dikleşmiş, kaya gibi sertleşmiş sikime bakıyorum, görünüşe göre o da benim hayal kırıklığımı paylaşıyor. Bu işi kendim halledebilirdim; altımda, üstümde, nerede istersem oradaymış gibi davranabilirdim. Ya da... Daha önce iş için Tokyo'ya gitmiştim. Gelmesi için eski "tanıdıklarım"dan birini arayabilirim. Genelde bu iyi olurdu.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez sanki sikimi dondurucuya sokmuşum gibi oluyor. Aşağı bakarken kaşlarımı çatıyorum ve ereksiyonumun kayboluşunu izliyorum.

Sikeyim.

Sadece serbest bırakılmaya ihtiyacı yok. Serbest bırakılmaya ihtiyacı var gibi görünüyor. ondan.

Hana.

Dudakları. Tenini. Geriye doğru iterken sırtı kamburlaşıyor, daha fazlası için inlerken daracık amcığı sikimi yutuyor.

Ereksiyonum anında tekrar tam hızına ulaştı. Lanet olsun.

Aklını ondan uzaklaştır. Kontrol sende.

Ama ben değilim. Direksiyon onda ve bunu düzeltmem gerekiyor.

Aletimi bir kenara bırakıp kapıdan çıkıyorum ve Hana'yı buraya sürüklemek için Takeshi'nin odasına doğru yürüyorum. Beni bu şekilde atlatabileceğini düşünmesi bile kanımı kaynatıyor.

Asansörlerin önünden geçerken kapılardan birinin açık olduğunu fark ediyorum.

Onu gördüğümde nabzım hızlanıyor ve duruyorum.

Hana asansörün arka köşesinde yere çökmüş, dizlerini göğsüne çekmiş boşluğa bakıyor, yanında bir iPad duruyor.

"Hana..." Sessizce homurdanıyorum, yaklaşıyorum. İçeri adımımı attığım anda başını kaldırıyor, gözleri kocaman ve çılgınca bakıyor.

"Dokunma bana!" diye bağıyor, sesi boğuk. Sanki bambaşka bir yerdeymiş, bir kâbusun içinde kaybolmuş, görünmez bir hayalet ona saldırıyormuş gibi çırpınıyor.

"Hana!" Bu sefer daha sert bir şekilde bağıyorum. Kollarından tutup onu sarsıyorum. "Benim."

Nefes alış veriş daha az düzensizleşiyor. Gözleri benimkileri arıyor, tanıyarak titriyor. Tekrar bana bakmadan önce iPad'e bakıyor, yüzündeki tüm renk uçup gidiyor.

"Damian..."

* * *

Duraklatma düğmesine basıp lanet videoyu başa sardığımda içimde BEYAZ ÖFKE KASIRGALARI oluşuyor.

Süitin oturma odasındaki kanepede tek başıma oturuyorum, nefret ve öfke içindeyim. Hana onu asansörden taşıdığım yatak odasına geri döndü: artık hayaletlere karşı savaşmıyor, ama perdeleri indirilmiş bir yorgana sıkıca sarılmış durumda.

Bana bu pisliği izleyebileceğimi hiç söylemedi. Ama yine de izleyemeyeceğimi de söylemedi. Ben de izledim, çünkü belli ki o asansörde toplanıp hayaletlerle savaşmasına neden olan şey buydu.

Daha önce de kızmıştım. Öfke, nefret ve hiddet hissettim.

Ama şu anda içimdeki karanlık yepyeni bir seviyede.

Midemin düştüğünü ve kanımın buz gibi jilete dönüştüğünü hissederek bir kez daha oynat tuşuna bastım. Ekranda, genç Hana kendini beğenmiş bir orospu çocuğu gibi bağıyor ve çırpınıyor.

onu yatağa yatırıyor. Kadının bileklerini yatağın demirlerine bağlıyor ve elbisesinin üzerinden göğüslerini avuçlarken içimden iPad'i parçalamak gelmesine neden olacak şekilde kıs kıs gülüyor.

"Sonunda aletimi ıslatacağım!" Hana hıçkırarak hıçkırarak ağlayıp durması için yalvarırken o neşeyle bağırıyor.

Kamera dışında, diğer iki çocuk küçük sikişi cesaretlendirerek katılır. Hana tekrar tekrar çığlık atıyor, ardından ekrandaki göt deliğine bir tişört fırlatılıyor. Tişörtü yakalayıp Hana'nın ağzına sokarken gülüyor.

"Bundan sonra ödemeye hazır olsanız iyi edersiniz!" diye bağırarak Hana'nın ayak bileklerini yatağın direklerine sabitledi ve arkasına geçti.

"Kardeşim, bu tam bir hile!" diye gülüyor kamera dışındaki sikiklerden biri.

Ona saldıran bok kafalı kıs kıs gülüyor. "Sadece kazanmak için oynuyorum, kardeşim!"

Bir sonraki bölümü damarlarımda saf nefretle izledim bile - orospu çocuğunun kızın arkasına geçtiği, elbisesini yukarı ittiği ve sikini kıza sokmaya çalıştığı bölüm. Sinirli ifadesinden, sikini sallayışından ve arkadaşlarının alaylarından belli ki... sorunları var.

O küçük pislik kaldıramıyor.

Tekrar denediğinde Hana hâlâ çığlık atıyor ve ağlıyor. Sonunda yüzünde alaycı bir ifadeyle geri çekiliyor ve yatağın kenarını tekmelemeden önce küçük, bücür aletini pantolonunun içine sokuyor.

"Sanırım sikim ırkçı," diye tükürünce arkadaşları gülmekten kırılıyor.

Video kararmadan önce kızın dehşete düşmüş, parçalanmış yüzünün bir görüntüsü daha var. Ardından, az önce ona tecavüz etmeye çalışan orospu çocuğunun, arkasında "Harvard" yazan bir pankartla çekilmiş acınası bir Amerikan cazibesi görüntüsüne geçiliyor.

Sonra mesajla birlikte siyah bir ekrana geçer: "Ne yaptığını biliyorum, Hana. Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Tekrar izlemeyi bitirdiğimde, şiddetli, gürleyen avlama ve yok etme dürtüsü zihnimdeki her mantıklı düşünciyi geride bırakıyor. Bu öfke değil. Bu daha soğuk, daha keskin bir öfke.

Derin bir nefes alarak iPad'i

kapattım. "On sekiz yaşındaydım."

Sesi zar zor duyuluyor ve dönüp onu orada, yorgana sarılmış, yüzü solgun ama sessiz bir güçle dolu olarak görüyorum.

"Adı Josh Donahue'ydu. Ben daha İngiltere'de okuldayken erkek arkadaşımdı. Amerikalıydı ve ailesi zengin, güçlü ve nüfuzluydu - babası ABD senatörüydü ve annesi de lanet olası bir yargıçtı, Tanrı aşkına."

Çenem gıcırıyor.

"I..." Uzaklara bakıyor, boğazı düğümleniyor. "Bir süreliğine dışarı çıktık. Ama birlikte uyumamız için baskı yapıyordu. Henüz bunu yapmamıştım ama o... ısrarcıydı." Çenesini ekrana doğru sallarken yüzü bomboş. "O gece bir partiye gitmiştik. Bana sürekli içki içirmeye çalıştı ama ben reddettim. Sonunda beni o odaya soktu ve ısrar etti. Hayır dedim ve sonra..."

Tekrar uzaklara bakıyor. Sesi düz, bakışları uzak.

"Bileklerimden birini bağlayana kadar neler olduğunu gerçekten bilmiyordum. İki arkadaşı odaya dalana kadar bunun boktan bir şaka olduğunu düşündüm ve gerçekte ne olduğunu anladım." Hana'nın ağzı buruştu. "Ben onun kız arkadaşı değildim. Ben bir bahistim. Mezuniyetten önce beni becerip beceremeyeceğine dair iddiaya girmişlerdi."

İçimdeki öfke sıvı ateşe dönüşüyor. Ellerimin Josh'un soluk borusunun etrafında, onu ezmeye hazırmış gibi kenetlendiğini hissedebiliyorum.

"Her ne sebeple olursa olsun -belki sarhoştur ya da seyirciler yüzünden- kaldıramadı," diyor Hana sıkıntıyla. "Denedi ama beceremedi bile... bilirsin işte. İçeri sokamadı. Bu yüzden beni orada bağlı bıraktı ve daha fazla içki almaya gittiler."

Vücudumdaki her kas, birini parçalamak için yanan bir ihtiyaçla geriliyor.

"Ve sonra?" Sesimi zorlukla kontrol ederek sessizce homurdanıyorum. Başını sallıyor. "Bitti, Damian. Bırak artık."

Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. "Hayır. O küçük hıyarın adaletin tadını alıp almadığını bilmek istiyorum."

Tereddüt ediyor, çenesi çalışıyor. "O öldü," diyor sonunda. "O öldü."

Yüzünün üzerinde titreşen gölgeyi yakalıyorum. "Video," diyorum sessizce. "Ne yaptığını bildiklerini söylüyor."

Yutkunuyor, başka tarafa bakıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım." Ve sonra tıklar.

"Takeshi," diye homurdanıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri tekrar uzaklaşmadan önce hafifçe açılıyor.

"Kardeşin bir şey yaptı," diyorum sessizce.

Başını sallıyor, gerçek sonunda ortaya çıkınca omuzları hafifçe çöküyor.

"Ben kaçtıktan sonra evdeydi ve kendimi geri götürmeyi başardım. Saklamaya çalıştım ama..." Yüzünü buruşturuyor. "Oldukça açıktı. Ondan hiçbir şeyi saklamayı başaramadım." Omuz silkiyor, yüzünde alaycı bir gülümseme var. "İkiz boku, değil mi?"

"Ne oldu?" diye mırıldanıyorum.

"Yapmaması için ona yalvardım," diyor sesi çatlayarak. "Hayatını 'intikamımı almak' için harcayacağından korkuyordum. Ama gitti ve geri döndüğünde her şey bitmişti."

Sesim alçak ve tehlikeli. "Nasıl?"

Yüzü sertleşiyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Josh sarhoşken Porsche'sini uçurumdan aşağı sürmüş gibi gösterdi," diye mırıldandı soğuk bir sesle. "Bütün okul en sevdiğimiz altın çocuk bok kafalının yasını tuttu... ve sonra hayat devam etti."

iPad'e bakıyorum, öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyor. "Ne olduğunu başka kim biliyordu?" diye soruyorum.

"Hiç kimse," diyor sessizce, ama içinde bir belirsizlik var ve ikimiz de iPad'e bakıyoruz, aramızda havada asılı duran sessiz bir tehdit var.

"Bu yüzden sabitlenmeyi ya da bağlanmayı sevmiyorum," diyor sonunda. "Yani, kendimi hareketsiz hissettiğim sıkışık alanları bile sevmiyorum. O geceden sonra... Yapamadım işte."

Ona bakıyorum, zihninin takip edemeyeceğim bir yere sürüklenmesinden nefret ediyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve omuz silkiyor. "Ama sen yaptığında sorun olmuyor."

"İyi mi?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor. "Hoşuma gidiyor," diye ağzından geçiriyor. "Sen olduğunda... O yere geri dönmüyorum. Sanki beni oradan özgürleştiriyor."

Çiğ, savunmasız ifadesi içimde kabul etmek istediğimden emin olmadığım derin bir şeye dokunuyor.

"Seninle aynı yatakta uyumak istemediğim zaman..." Yere bakarak sözünü kesiyor. "Sadece... Ben hiç yapmadım. Hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmadım. O geceden beri."

Bir esnemeyi gizlemeye çalışırken yüzündeki yorgunluk hissediliyor.

"Biraz uyumalısın," diye mırıldandım.

Başını sallıyor, yatak odasına doğru bakıyor, sonra tereddüt ediyor.

"Ben burada uyuyacağım," diye ekliyorum sessizce.

Ağzının kenarları hafifçe kıvrılıyor. Yorganı bir kalkan gibi etrafına sararken gözlerinde belli belirsiz bir minnettarlıkla bana bakarken yüzünde bir rahatlama ifadesi belirliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, yere bakarak. "Az önce sana söylediklerimi dinlediğin için... ve şimdi bana kırılmış ya da iğrenç biriymişim gibi bakmadığın için."

Sadece başımı sallıyorum, kapıyı biraz açık bırakarak yatak odasına çekilmesini izliyorum. Düşüncelerim hâlâ kara bir öfke ve sahiplenici bir hiddetle dolu.

Josh ölmüş olabilir. Ama o gece odada iki şerefsiz daha vardı; hiçbir şey yapmamakla kalmayıp kız çığlık atarken güldüler.

Öldüklerinden bahsetmedi.

Sonunda derisi yüzülen bir bıçakla ilgili kana bulanmış fantezilerimden kendimi çektiğimde, yarım saat olmuştu. Ayağa kalkıp yatak odasının kapısına doğru yürüyorum ve onun iyi olduğundan emin olmak için içeri bakıyorum.

Hana yorganına sarılmış, mışıl mışıl uyuyor. Uyuyan yüzünde hiçbir yük yok. Göz kapaklarının altında kâbusların oynadığına dair hiçbir iz yok.

Yine de yarım saat daha onu izliyorum: uyumasını ve rüya görmesini izliyorum.

Ve bir kez olsun, sessizlik yeterli.

HANA

Arabadan dışarı adımımı atıyorum, serin Tokyo gecesi etrafımı sarıyor. Damian çoktan gelmiş, siyah bir cipe yaslanmıştı ve beni görür görmez gözlerini bana dikti. Bakışlarını yakalıyorum ve tehlikeli, sessiz bir akım gibi içimden bir elektrik kıvılcımı fırlıyor.

"Hey," diyorum boğazımı temizleyerek.

Hafifçe sırtarak başını eğiyor. "Hey sen."

Katıldığımız bağış toplama galası, hem Mori-kai hem de Nikolayev Bratva'nın Tokyo'daki gelecekteki inşaat projelerinde irtifak hakkı için konuşmayı...tamam, rüşvet vermeyi...planladığı yerel bir planlama ve imar bakanı için. Damian ve ben ayrı ayrı gelmeyi ve dışarıda buluşmayı tercih ettik, çünkü ikimiz de bütün gün farklı toplantılardaydık.

Aramıza garip bir utangaçlık yerleşti. Bu belirsizliğe alışık değilim. Damian genellikle varlığıyla tüm alanı doldurur, ama şu anda bana daha yumuşak, daha nazik, neredeyse samimi bir bakış atıyor.

"Toplantılarınız nasıldı?" Sessizliği doldurmaya çalışarak soruyorum. "İyi miydi?"

Başını salladı. "Her şey yolunda."

Gözleri hiç utanmadan üzerimde geziniyor, gümüşü payet desenli ve süslemeli siyah Dior elbisemi, Miyamoto'nun evinde giydiğim elbise kadar cüretkâr olmasa da yakasını ve serin havanın tenimle dalga geçmesine izin veren daldırma sırtını inceliyor.

"Harika görünüyorsun," diye mırıldanıyor, bakışları tekrar üzerimde gezinirken ses tonunda karanlık bir kenar var.

Yüzüm kızardı. "Teşekkürler, sana da." Tereddüt ediyorum, bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce yere bakıp parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Dün gece için teşekkürler," diye omuz silkiyorum, söylenmemiş kelimelerin ağırlığını hissederek. "Tüm acıklı hikayemi dinlediğin için. Yani, tercih ederdim-"

"Kimse bunu benden duymayacak," diye homurdanıyor. "Eğer endişen buysa."

"Teşekkürler," diye gülümsedim. "Gerçekten."

Gözleri bir süre benimkileri tutuyor. "Ne zaman istersen," diyor, sesi alçak. Üst kattaki fuayede gala etkinliğinin düzenlendiği bale tiyatrosuna doğru başını sallıyor. "Hayranı mısın?"

"Baleden mi?" Bir omzumu kaldırıyorum. "Biraz, sanırım."

"Eğer New York'a birlikte gidersek, hatırlat da seni Zakharova Balesi'ne götüreyim. Kir cömert bir patron."

Kolunu uzatıyor. "Gidelim mi?"

"İnsanları mutlu etmek gerek sanırım," diye sırtıyorum.

Boğazımı temizlediğimde kol kola içeri girmeye başlıyorduk.

"Hediyeni aldım bu arada."

Bu sabah onun yatağında yalnız uyandım. Ya da sanırım bizim yatağımızdı, dün gecedan beri kullanmıyordum. Erken saatlerde toplantıya gitmişti bile. Ama ben yuvarlandığımda

kendimi yanımdaki yastığın üzerinde oturan, kırmızı iplikle bağlanmış küçük bir origami turnaya gülümserken buldum.

Damian umursamazca omuz silkiyor. "Bugün parmakları yeni bitmişti. Yani..."

Kıkırdıyorum, garip bir heyecan içime yayılıyor, sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyor. Galaya yan yana giriyoruz, aramızda tuhaf, rahat bir sessizlik var.

Üst fuaye zevkli bir şekilde zenginleştirilmiştir: kristallerle damlayan avizeler, yumuşak ışık altında parıldayan koyu renkli ahşap panelli duvarlar. Politikacılar, işadamları ve Yakuza patronlarından oluşan kalabalık, sanki hepsi aynı çarpık, yozlaşmış kulübün parçasıymış gibi birbirine karışıyor.

Muhtemelen öyle oldukları içindir.

Daha gözümü kırpamadan Annika yanıma geldi ve beni Damian'dan uzaklaştırdı. Takeshi bu gece gelemedi ama Annika katılmakta kararlıydı ve Kai'yi de yanında getirmişti.

Sırıttıyor ve elindeki içkiyi yüzüme doğru sallıyor. "İşte buradasın! Dün gece bizi ektikten sonra hâlâ benden kaçıyor olabileceğini düşünmüştüm."

Gözlerimi devirip gülüyorum. "Sana zaten söyledim, kaza yaptım zor."

Dün gece Takeshi'nin süitine geri dönemeyince, Damian'la bazı işleri halletmem gerektiğini mesaj attım. Ama sonra geri dönmedim.

Dürüst ol," diyor Anni iç çekerek. "D sık kafalılık mı yapıyordu?"

"Hayır" diyorum yavaşça, önceki geceyi düşünerek. "O... aslında gerçekten harikaydı."

Annika merakla bir kaşını kaldırıyor. "Harika mı?"

Yutkunuyorum. Garip: Dün gece onunla kendim hakkında paylaştığım şey kimsenin bilmediği bir şey.

Kenzo ya da Mal bile değil.

Sadece Takeshi-ve şimdi de Damian. Tedirgin edici ama içinde bir tür sakinlik de var.

"Evet," dedim. " st nden geçmemiz gereken bazı iş konularında bana yardımcı oldu. Yani-" Yalanı anlayacağından endişelenerek konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde ağzımdan kaçırıyorum. "Takeshi'nin bu gece nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Ishida-kai'yle ilgili gizli bir planı var, o yüzden... bunu yapmaya gitti. Belki de Kolya Ishida'nın varisiyle ilgili bir şeydir?"

Sadece Kolya'nın adı bile içimi ürpertiyor ama kaşlarımı  atmamın nedeni bu değil.

" ocuğu olduğunu sanmıyordum," diye mırıldandım.

Annika etrafına bakar, sesi düşer. "Mesele de bu: kimse emin değil. Bazıları kızının yıllar önce öldüğünü söylüyor. Diğerleri ise yakın zamanda görüldüğünü iddia ediyor."

"Ciddi misin?"

Tekrar etrafına bakınıyor. "Hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre bugünlerde Tokyo'daki Yakuza çevrelerinde dedikodu konusu olmuş."

Ben daha fazla soru soramadan, Annika'nın dikkati yakınlardaki birinin ona seslenmesiyle değişiyor.

Kendisine hevesle el sallayan iyi giyimli bir kadına bakarken inliyor. "Kahretsin. Kocası Kenzo'yu tanıyor. Muhtemelen gidip çekici olmalıyım. Sonra görüşürüz."

O uzaklaşmadan önce ona çabucak sarılıyorum. Sonra bara doğru döndüm, kendimi sabitlemek için bir i kiye ihtiyacım vardı, başım

Dün gece ortaya çıkan tüm gerçekler yüzünden hâlâ yüzüyordu. "Hana?"

Ses tanıdık, tereddütlü. Başımı kaldırıyorum, kim olduğunu anladığımda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Scott?"

O da beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyor. "Vay canına, Hana..." Garip bir şekilde gülümsüyor. "Harika görünüyorsun."

Geri çekilmeden önce ona hızlıca sarılıyorum ve merakla ona bakıyorum. "Tokyo'da ne yapıyorsun?"

Kravatını düzeltiyor. "Burada bir finans şirketinde yeni bir iş buldum. Edo Analytics mi?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına, aslında gelecek hafta onlarla bir toplantım var."

"Oh?"

Başımı salladım. "Evet, Mori Holding Tokyo'ya doğru genişliyor. Ben de bu yüzden buradayım. Aslında Edo'yu kullanıyor olabiliriz."

Gülümsüyor. "Ben iç yatırımlardan sorumlu yepyeni başkan yardımcısıyım. Onlara sizinle ortak olmamalarının aptallık olacağını söyleyeceğim."

Sırıtiyorum. "Buna minnettar olurum."

Yere bakıyor, hâlâ rahatsız olduğu belli. "Ben... nişanlandığını duydum?" Sanki cevabımdan korkuyormuş gibi bir hali var.

Kısa bir suçluluk duygusu hissediyorum. Bir yanım ona bunun sahte olduğunu, bir gösteri olduğunu söylemek istiyor. Ama birincisi, bunu gerçekten söyleyemem, özellikle de burada, bunu anlamaya ihtiyacı olan insanlarla dolu bir odada.

Damian ve benim iddia ettiğimiz her şey olduğumuzu düşünüyorum. Ama aynı zamanda... bu noktada sahte mi?

"Öyleyim, evet," diyorum.

Scott başını sallıyor, boğazını temizliyor ve gülümsemeye zorluyor. "Şey... Senin adına sevindim, Hana. Gerçekten." Duraklıyor, sonra ekliyor, "Ah, neredeyse unuttuyordum! Seni tanıyan biriyle çalışıyorum-"

O sözünü bitiremeden narenciye ve bergamot kokusu alıyorum ve güçlü bir kolun belime dolanıp beni kendine çektiğini hissediyorum. Kim olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Damian'ın parmakları sahiplenici bir şekilde kalçama bastırıyor, içime bir sarsıntı gönderen sessiz bir hak iddia ediyor.

"Sen de kimsin lan?" Damian homurdanıyor, gerginlik yayıyor, sesi havayı kesen alçak, tehlikeli bir gümbürtü. Gözleri ölümcül bir şekilde Scott'a dikilmiş. "Ve ne sikime onunla konuşuyorsun?"

İç çekiyorum, bıkkınlıkla. "Damian," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ama beni dinlemiyor. Bakışları Scott'ı delip geçiyor, gözünü kırpmadan ve öfkeyle.

Scott rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve Damian'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce bana bakıyor. "Ben Scott Hiroyuki," diyor, ses tonunu kibar tutmaya çalışarak. "Hana'nın arkadaşı."

Damian'ın çenesi gerilir, etkilenmemiştir. "Arkadaş mı?" Kelimeyi zehir gibi tükürüyor.

"Scott ve ben çıktık," diye geveledim.

Bu itiraf Damian'ın yüzünün daha da kararmasına neden oluyor. Kolu belime dolanarak beni daha da yakınına çekiyor, bu hareket Scott'ın da benim de dikkatimizden kaçmıyor.

"Doğru," diyor Scott gergin bir gülümsemeye, aramıza bakarak. "Şey, tanıştığımıza **m e m n u n** oldum." Tereddüt ediyor,

başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. "Gelecek hafta seni ofiste görmek için sabırsızlanıyorum, Hana."

Damian'ın tepkisi anında oldu. "Kaybol."

Scott bana garip bir şekilde başını sallıyor, Damian'ın küstahça kovulmasına şaşırdığı belli ve hızla uzaklaşmadan önce vedalaşmayı mırıldanıyor.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz dönüp Damian'a bakıyorum. "Bu da neydi böyle?" Kolundan kurtulmaya çalışarak tıslıyorum.

Damian yerinden kıpırdamıyor. "O," diye homurdanıyor sessizce, "hayatına öylece girebileceğini düşünen bir ezikten kurtulmamdı." Gözleri buz kesiyor. "Gelecek hafta görüşürüz derken ne demek istedi?"

"Mori Holdings'in Tokyo'da kullanmayı düşündüğü bir analiz firmasında çalışıyor," diye çıkışıyorum, sesim gergin. "Eğer onları kullanmayı düşünürsek, o zaman ne olacak? Ofisine girip onu kafasından mı vuracaksın?"

"Ben daha çok onu ofisinin penceresinden atmayı ve kaldırım yapışkanına dönüşmeden önceki saniyeleri saymayı düşünüyordum. Ama senin yöntemin kulağa daha etkili geliyor."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi değilsin."

"Ve eskiden yattığın bir adamla çalışmıyorsun," diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye karşılık veriyorum.

"Kesinlikle öyle," diye tersliyor, sesindeki karanlık sahiplenme duygusu içimde istenmeyen bir heyecan yaratıyor.

Ona ters ters baktım. "Aslında değil. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Scott'la hiç yatmadım."

Damian kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, kızgınlığım artıyor. "Ben asla... Ben sadece... Ben insanlarla gerçekten yatmam."

Şaşkınlık yüz hatlarını karartıyor. "Eski erkek arkadaşım dediğin adamla hiç yatmadın."

"Hayır," diyorum test

edercesine. "Neden?"

"Çünkü ben istemedim, tamam mı?!" Tersledim. "Bu konuda bu kadar alfa olma. Ayrıca, onunla yatıp yatmadığım neden umurunda ki? Bu gerçek değil Damian," diye fısıldıyorum, içimdeki hayal kırıklığı kabarıyor.

Eli koluma dolanıyor, beni kendine çekiyor, bakışlarının yoğunluğu içimi yakıyor. "Belki de metot oyunculuğu yapıyorumdur," diye homurdanıyor karanlık bir sesle, sesi sert. "Ya da belki de benim olana başkasının dokunması fikrinden hoşlanmıyorum."

Eğildim, sesim sert bir fısıltıya dönüştü. "Ben senin değilim." "Tartışılır," diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor.

Geri çekiliyorum, hayal kırıklığım taşıyor. "Hayır. Gerçekten," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, sonra o başka bir şey söyleyemeden hızla uzaklaşıyorum.

Ondan uzak duruyorum, mümkün olduğunca kalabalığa karışıyorum. Ama bir saat geçmeden gala cazibesini yitirmeye başladı. Çok fazla sohbet, çok fazla rol yapma, çok fazla zoraki gülümseme. Hava almaya ihtiyacım var.

Fuayeden çıkıp daha sessiz bir koridora giriyorum. Buradaki pencereler dışarıdaki devlet parkına açılıyor, serin ve ferahlatıcı bir esinti içeri giriyor ve gerginliğin bir kısmını alıp götürüyor. Pencere pervazına yaslanıp

parka ve ötesindeki şehre bakıyor, sonunda nefes alabildiğini hissediyordu.

"Tüm cin mekanları arasında, ha?"

Donup kalıyorum, kelimeler omurgamı kaskatı kesiyor. Tüm vücudum aniden gerilen bir ip gibi kaskatı kesiliyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve geçmişimden bir hayaletle yüz yüze geliyorum.

Yıllar önceki o gecenin canavarı Josh öldü. Ama en iyi iki arkadaşı Prescott Harding ve Edward Radcliff de -ikisi de kendisi gibi Amerikalı- o gece odadaydı.

Çıglıklarına gülüyorlar. Alay ediyorlar. Arkadaşlarını alkışlıyorlar.

Şimdi karşımda duran Prescott, eski dostmuşuz gibi gülümsüyor.

Sanki arkadaşı bana tecavüz etmeye çalışırken ben merhamet çıgılları atarken kahkahalarla inlememiş gibi.

"İyi görünüyorsun, Hana," diyor kayıtsızca.

Konuşamıyorum. Neredeyse nefes alamıyorum. O gece oradaydı ve hiçbir şey yapmadı. İzledi, güldü, Josh'ı kışkırttı-

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda fısıldadım, içim uzun zaman önce gömdüğümü sandığım korkuyla burkuldu.

Prescott kolayca kıkırdar. "Sadece çalışıyorum," diye omuz silkiyor. "Şu anda Edo Analytics'le çalışıyorum-aslında eski bir arkadaşınla çalışmaya yeni başladım. Scott Hiroyuki mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, söyleyebileceğim her kelime boğazımda düğümleniyor.

"Dünya küçük, seninle burada karşılaşmak, değil mi?" Hatırladığım o büyüleyici sırtışıyla gülümsüyor.

Herkes onun zararsız olduğunu düşünüyordu.

Hareket edemiyorum, başım dönüyor. Benimle eski sınıf arkadaşımışız gibi konuşuyor, sanki orada oturup beni tutarken, ben çılgılık atarken gülmemiş gibi-

"Aramızda kalsın," diyor eğilip sesini alçaltarak, "bir süre Japonya'da kalacağım. Bilirsiniz, Donahue'larla ilgili tüm o ifade çağrıları devam ediyor."

Midem şiddetle bulanıyor. "İfade çağrısı mı?" Zorlukla bir arada tutarak belli belirsiz yankılanıyorum.

Prescott kaşını kaldırdı. "Seninle temasa geçmediler mi?" İnliyor. "Josh'un ailesi çok öfkeli. Ellerinde sarhoş araba kazası olmadığına dair kanıt olduğunu iddia ediyorlar." Omuz silkiyor. "Sanırım suçlayacak birini arıyorlar."

Başımı sallıyorum, sanki yer altımdan kayıyormuş gibi hissediyorum, saatine bakarken ona yüzen bir tür inançsızlıkla bakıyorum.

"Kahretsin, gitmem gerek. Yeni patronumla görüntülü görüşme yapacağım." Yüzünü buruşturuyor. "Lanet Japonların iş-yaşam dengesi diye bir kavramları yok, haksız mıyım?" Bana sırtlıyor. "Seni görmek güzeldi, Hana."

Dönmeye başladı ama sonra kaşlarını çattı, durdu ve beni iliklerime kadar ürperten bir bakışla bana baktı. "Bak... Sadece söylemek zorundayım. O zamanlar olanlar... Hepimiz aptal çocuklardık, değil mi? Ve sen de tamamen bu işin içindeydin, değil mi?"

Ona bakıyorum, zihnim dönüyor, söylediklerini zar zor algılayabiliyorum. "Affedersiniz?"

"Josh bize daha sonra bunun senin... şeyin olduğunu söyledi." Göz kırıyor. "Bilirsin işte. Seyirci olmak, saldırıya uğramak. Tecavüz sapkınlığı."

Gülümsemesi daha da genişleyip mide bulandırıcı hale geldikçe kendimi hasta hissediyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Ne yazık ki

"O gece viski içtin, ha?"

Gerçekliğim paramparça oluyor, parçalar dağılıyor ve nefesim kesiliyor, sık ve keskin. Eski anılar derinlerden yukarı tırmanırken parmaklarım arkamdaki pencere pervazını kazarak kendimi topraklıyor.

"İkimiz de Tokyo'da olduğumuza göre, bir ara bir şeyler içmeliyiz. Arayı kapatırız."

Sesim kısa bir süreliğine beni yanıltıyor, ama sonra o döndüğünde sesim bastırıyor.

"Donahues ve ifade çağrısı hakkında ne diyordunuz?"

Prescott gözlerini devirir. "Kim bilir. Sadece cinayet olduğunu iddia etmeye çalıştıklarına dair bir söylenti duydum, o pisliğin etrafta yüklü bir şekilde dolaştığını değil." kıkırdıyor. "Ama, yani, hadi ama. Kimse onu öldürmüş falan değil."

Yüzüm uyuşuyor. Prescott gülümsüyor.

"Seni görmek güzeldi, Hana. Yakında görüşürüz. Gerçekten."

Ve böylece, sanki eski yaraları deşmemiş, her birine tuz ve asit dökmemiş gibi koridorda dolaşarak gitti.

Tökezleyerek geri döndüm, görüşüm bulanıklaştı. Kendimi hasta hissediyorum. Paramparça. Nefes alamıyorum.

Ve sonra, dönerek uzaklaştığımda, sert bir göğse çarpıyorum, bir el dışarı fırlayıp boğazımı sararken anında nefes nefese kalıyorum ve gözlerim Damian'ın kilerle kilitlenene kadar çenemi kaldırıyorum.

"Kimdi o?"

DAMIAN

Galanın çevresini arşınıyorum, elimde içki, çenem o kadar sıkı sıkılmış ki neredeyse diş minesinin çatladığını hissedebiliyorum.

Bardağımdaki buz tıkırdıyor. Hana'nın gidişinden bu yana geçen her saniye, önüne çıkan her şeyi tüketmekle tehdit eden bir kıvılcıma bir damla daha benzin dökmek gibi geliyor.

Bir yanım istemeyerek de olsa daha önce aşırı tepki göstermiş olabileceğimi kabul etmek istiyor.

Diğer yanım ise Scott'ın çenesi sağlam olduğu için şanslı olduğunu düşünüyor.

Evet, ona hiç sahip olmadığını, onu hiç becermediğini ya da ona benim gibi dokunmadığını bildiğim için hafif bir kendini beğenmişlik hissediyorum. Ama yine de.

Ona sarılmasından hoşlanmadım.

Keşfetmekte olduğum sorun şu ki, söz konusu Hana olduğunda, deliliğimi dizginlemek imkansız. Onun etrafında tasmalanamaz ya da kafeslenemez.

"Hey, yani..."

Döndüğümde Annika'nın orada durduğunu görüyorum, sırtıyor ve bana sadece onun yapabildiği o yarı alaycı, yarı sevecen bakışını atarken başını eğiyor.

"Hana'nın dün geceyi gerçekten neden senin süitinde geçirdiğini bana söylemek ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bir rol oynuyoruz Anni."

Beni dikkatle inceliyor. "Sadece sorsam nasıl olur: Onunla yatıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum, aynı anda hem sinirleniyor hem de eğleniyorum. Kalabalığa dönüp Hana'yı ararken kuru bir sesle, "Görünüşe göre olmasını istediğin gibi müstehcen bir hikâye değil," diyorum.

Annika, "Tam bir cevapsızlık," diye belirtiyor.

"Öyle olup olmadığı neden umurunda?" Ses tonum beklenmedik bir şekilde keskinleşerek karşılık verdim.

Bir an bana bakıyor ve kelimelerini dikkatle seçiyor. "Öncelikle açık olmak istiyorum: Seni seviyorum. Sen benim hiç sahip olmadığım kardeşimsin."

"Dalkavukluk sizi her yere götürür."

İç çekiyor, ifadesi yumuşuyor. "Bununla birlikte... Hana iyi bir arkadaş."

"Onun lanet olası kanını ya da kötü bir şeyini içeceğimden endişeleniyorsun."

Annika gözlerini devirir. "Yani, Hannibal Lecter'a dönüşeceğini düşünmüyorum..."

"Ama hâlâ onun için endişeleniyorsun."

"İkiniz için de endişeleniyorum." Sessizce iç geçiriyor. "Bak, ilişkilerden hoşlanmadığını biliyorum-"

"Kim demiş?" Bir kaşımı kaldırarak meydan okuyorum. Gözlerini deviriyor. "Öyle mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ve bir gülümseme kazanıyorum.

Koluma dokunuyor, bakışları yumuşak ve sabit. "Freya ve benimle yaşadığın şeyin nadir olduğunu biliyorum. Yakınlık kurmadığınızı biliyorum."

Haksız da değil. Annemle babam öldükten sonra, bu tür bir yakınlığı hoş karşılayabilecek bir yanımlı kendini kapattı. Bu ikinci doğam haline gelen bir savunma mekanizması. Sorun şu ki, Hana kilitli olduğunu düşündüğüm bir kapıyı açıyor gibi görünüyor.

Annika beni inceliyor ve aniden onun benim bile anlamadığım bir şeyi anladığına dair garip bir hisse kapılıyorum. Hana'nın benim için ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyor olabilirim ama bir şey ifade ettiğini biliyorum.

Büyük bir şey. Hiç kimsenin kastetmesini beklemediğim bir şey.

Annika'ya nasıl cevap vereceğimi bilemememe rağmen tam ağızımı açacaktım ki omzuma bir el kondu.

Miyamoto hafifçe eğilerek, "Özür dilerim, Annika-san," dedi. "Korkarım Bay Nikolayev'i bir süreliğine ödünç almak zorundayım."

"Bir an için bile bu konuşmayı bitirdiğimizi düşünme," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor.

"Öyle görünüyor," diye sırtıyıyorum Miyamoto beni nazikçe çekiştirirken. Sırtışımlı, hepsi de beni hem dikkatle hem de ilgiyle izleyen Yakuza adamlarından oluşan sıkı bir çemberin içine sokulduğum anda kayboluyor.

"Beyler," diyor Miyamoto, eski dostlarmışız gibi bir kolunu omzuma dolayarak, "sizi... nasıl desem... zorlu müttefikim Damian Nikolayev'le tanıştırmama izin verin. Bu adam," diye sırtıtarak omzumu daha sert sıktı, "köşenizde olmasını isteyeceğiniz biri. O piç Kolya'nın bizi alaşağı etmeye yönelik son korkakça girişimine karşı kendi evimi savundu."

Diğer adamlardan biri homurdanarak bana doğru başını sallıyor. "Etkileyici, ama ikinizin yapmaya çalıştığı şey hiç de küçük değil," diye mırıldanıyor ve çemberin etrafına bakıyor. "Mori-kai ve Nikolayev Bratva'nın birlikte çalışmasıyla Kolya Ishida ile arı kovanına çomak sokuyorsunuz. Halkı bunu iyi karşılamayacaktır."

Gülümsüyorum, şaşırmadan. "Kendileri için en iyisi neyse onu alabilirler," diye omuz silkiyorum. "Yine de alacaklar."

Adamlardan bir diğeri boğazını temizliyor. "Sorun şu ki," diye homurdanıyor, neredeyse komplocu bir tavırla eğilip grubun etrafına anlamlı bir bakış fırlatarak, "bugünlerde imparatorluğunu yöneten tek kişi Kolya değil."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Diğer adamlardan biri söze giriyor ve bilgece başını sallıyor. "Kolya'nın kızının perde arkasında ona yardım ettiğini, operasyonları babasından bile daha demir yumrukla yönettiğini söylüyorlar."

Miyamoto gözlerini devirerek alay eder. "Peri masalları ve dedikodular, dostlarım. Kolya'nın kızı yıllar önce öldü."

İlk adam başını sallar. "O yapmadı. O yaşıyor ve en az babası kadar sapkın."

"Onu yıllardır kimse görmemiş," diye homurdanıyor Miyamoto, bakışları kırılğan. "Bana pek canlı gibi gelmedi."

Kaşlarımı çatıyorum, kafamın içinde çarklar dönüyor. Kenzo, Takeshi'nin Ishida- kai ile ilgili hazırladığı bir plandan bahsetmişti, şüpheli bir şekilde sessiz tuttuğu bir plan. Bu bilinmeyen kız işleri karmaşıktırabilir. Göz kulak olmaya değer.

Sohbet ilerledikçe, bir şeyler içmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak gruptan uzaklaşma fırsatını yakalıyorum. Ben

Dirseğimde Miyamoto'yu fark ettiğimde bara giden yolu yarılamıştım, bakışları yumuşak ve düşünceliydi.

"Ishida-kai konusunda seni endişelendirmelerine izin verme," diye iç geçirdi. "Bazen dedikoducu büyükanneler gibi oluyorlar. Ama senin ailen ve Mori-kai birleşik bir cephe oluşturmuşken, benim imparatorluğum ve bağlantılarım varken?" Omuz silkiyor. "Kolya Ishida yönetmesine yardım edecek bir kızı olmasını dileyecek." Bara doğru başını sallarken sırtıyor. "Zehiriniz nedir?"

"Viski işe yarar."

Islık çalıyor. "Votka içmeyen bir Bratva erkeği." "Onları her zaman tahmin etmeye devam mı ediyorsun?"

Gülümsüyorum.

Sırtıyor ve barmene dönerek ikimize de birer bardak Hibiki on yedi yıllık şarap getiriyor. Bardağı bana uzatıyor, kendi bardağını bardağa vuruyor.

"Kanpai," diye homurdanıyor.

"Na zdoroviehe," diye mırıldanıyorum ikimiz de bir yudum alırken.

"Bak, Damian-san," diyor Miyamoto sessizce. "Oynadığımız bu küçük oyunun zorlayıcı olduğunu biliyorum. Biriyle nişanlıymış gibi davranmanın kolay olmadığına eminim."

Yarım bir gülümseme sunuyorum. "Buna tam olarak zorluk demezdim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Tokyo Kyoto'dan farklıdır. Belli bir sabır gerektiriyor." Duraklıyor ve bana saygılı bir şekilde başını sallıyor. "Ama iyi iş çıkarıyorsun Damian-san. Sana ve amcana müttefik demekten gurur duyuyorum."

Hafifçe eğilerek sözlerini daha ağır, bağlayıcı bir anlaşma gibi hissettiriyor. Ben de eğiliyorum ve sıkı çalışmanızın karşılığını aldığınızı bilmenin verdiği tatmin duygusunu hissediyorum.

Miyamoto son bir kez başını sallayarak uzaklaşıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor... ve Hana'yı bulma arzusuyla.

Odayı taramak için başımı çevirdiğimde, uzun boylu Japon bir adamın yakınımdan beni sessiz bir yoğunlukla izlediğini görüyorum. Başını sallıyor ve sakın, neredeyse uğursuz bir kibirle bana yaklaşıyor.

"Bay Nikolayev," diye yumuşak bir şekilde başlıyor. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Gülümsemesine karşılık vermedim. "Ve sen?"

"Benim adım Ryu," diye başını sallıyor. "Kolya Ishida'nın çıkarlarını temsil ediyorum."

"Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum.

Ellerini ceplerine sokarak usulca kıkırdıyor. "Patronumdan bir mesaj getirdim." Eğilip sesini alçaltıyor. "Bayan Mori'yle olan nişanınızın mahiyetinden ve bu saçmalığın nedenlerinden haberdar. Bay Ishida gerçek ile kurgunun keskin bir öğrencisidir."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu konuşmanın asıl konusuna gelmeniz sizin yararınıza olacaktır."

Ryu'nun gözleri parlıyor. "Ishida-san Rus ve Japon olmak üzere ikiz soydan gelen bir adam. Her iki tarafa da hitap etme ve onları yatıştırma görevi hissediyor." Duraksıyor, sözlerinin yerleşmesine izin veriyor. "Belki de Bay Nikolayev, patronum bu ittifakın sadece bir yarısına zeytin dalı uzatmak ister."

Çenem sıkıştı. "Ne ima ediyorsun?"

Ryu'nun bakışları soğuk. "Sadece Ishida-san amcanla gelecekte bir ortaklık için potansiyel görüyor." İnce ince gülümsüyor. "Ve sadece amcanla."

Aramıza gergin bir sessizlik yerleşiyor.

"Kız kardeşim," diyorum sıkıca, "patronun duymadıysa diye söylüyorum, şu anda Kenzo Mori ile evli."

Ryu omuz silkiyor. "Kan kardeşin değil." Sözcüklerin havada asılı kalmasına izin veriyor.

Annika ile teknik olarak akraba olmasam da umurumda değil. Yıllar önce yollarımız ilk kesiştiğinden beri benim için bir kardeş oldu.

"Yapman gereken bir seçim var," diyor bir başka umursamaz omuz silkmeyle. "Mori-kai ile yaptığınız anlaşmaya bağlı kalmak, bir zamanlar olduğu gibi olmayan solmuş bir imparatorluk." Dudakları kıvrılıyor. "Ya da Ishida-kai ile ittifak kurun. Akıllı olun Bay Nikolayev. Tarihin kazanan tarafını seçin."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Bu bir tehdit mi?"

Ryu'nun ifadesi göz kırpmıyor. "Sen nasıl istersen öyle olsun." Yakasını düzeltiyor, görünmez tiftikleri temizliyor. "Düşünmek için bir hafta var. Ondan sonra şartlar değişecek."

"Bu da ne demek oluyor?" Yumruklarımı sıkarak homurdanıyorum.

Ryu'nun gözleri sertleşir. "Bunun anlamı..." Daha yakına eğiliyor, sesi ölümcül bir fısıltıya dönüşüyor. "Doğru seçimi yapmaya karar verene kadar her beş günde bir aileden bir kişi."

Tepkim anında oldu. Onu boğazından yakalıyorum, elimin altında nabzının bile attığını hissediyorum, sakinliği de tehdidi kadar çıldırtıcı. "Yakuza dilim biraz paslanmış," diye hırlıyorum, içimdeki karanlık kabarıyor, kan istiyor. "Neden benim için tercüme etmiyorsun?"

Ryu şaşırmadan bana bakıyor ve başını eğiyor. "Eminim Yakuza diliniz bu konuşma için oldukça yeterlidir."

"Öyle bile olsa," diye tıslayarak boştaki elimle ceketime uzandım. "İkimizin de akıcı bir şekilde konuştuğu bir dilde cevap vermeme izin verin."

Bıçağı ceketimden çıkarıp Ryu'nun şahdamarına doğru götürdüğümde bıçak şak diye açılıyor.

Ryu nazıkçe boğazını temizliyor. Etrafımı bir hareket sarıyor ve birden etrafımızda stratejik olarak yerleştirilmiş, elleri ceketlerinin içinde gezinen beş adam olduğunun aşırı farkına varıyorum. Katana kabzalarının parıltısını yakalıyorum.

"Sıra sizde Bay Nikolayev," diye mırıldanıyor Ryu, sesi ince ve zehirli.

Yavaşça onu serbest bırakıyorum, öfkem derimin altında kaynıyor. Doğruldu, yakasını tekrar düzeltti. "Bunu bir düşün," diyor sessizce, arkasını dönerek. "Yine de çok uzun süre düşünmemeni tavsiye ederim."

O ve adamlarının tamamen ortadan kaybolmadan önce kalabalığın arasına gölge gibi süzölmelerini sessizce izliyorum.

Hay sikeyim. Biraz hava almam lazım.

Kalabalık fuayeden daha sessiz koridorlardan birine doğru ilerliyorum, nihayet nefes alabiliyorum. Köşeyi döndüğümde bakışlarım, kalan sabrımın her bir zerresini bir kalp atışında tüketen bir sahneye kilitleniyor.

Hana orada durmuş, kollarını ona sarmış bir adama bakıyor. Adam ona gülümsüyor ve vücudumdaki her hücre cinayet için kükrüyor, her türlü mantık duygusunu yakıp yok ediyor.

O dönüp uzaklaşırken bile ben onlara doğru yürüyorum. Adımlarım kasıtlı, yumruklarım sıkılı. Dönüp irkilene ve göğsüme çarpana kadar beni fark etmiyor, yukarı bakarken nefesi kesiliyor.

"Kimdi lan o?" Sertçe homurdandım.

Sonra Hana'nın titrediğini fark ediyorum, yüzü beyaz ve bitkin, sanki az önce bir hayalet görmüş gibi. Gözlerindeki bakış dün geceki ile aynı: perili, çığ, sanki bu odadan kilometrelerce uzaktaymış gibi. Benden de. Her şeyden.

Hiç düşünmeden onu kollarıma çektim, sıcaklığımla sardım ve sıkıca tuttum.

"Kimdi o?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha yumuşak. Titriyor. "O... o gece. O..."

Tıkladığında soğuyorum.

O gece.

Bana anlattığı gece, orada kamera dışında iki kişi daha varmış. O çığlık atıp ağlarken onlar gülüyor ve hiçbir şey yapmıyorlardı. Vücudumdaki her sinir dikkat kesiliyor ve var olan tek renkmiş gibi kırmızıyı görüyorum.

"Kim," diye homurdanıyorum, sessizce ama zehirli bir şekilde.

"Prescott Harding," diye fısıldıyor, sesi boş. "O... O oradaydı."

"Burada bekle," diye emrediyorum, isteksizce gitmesine izin veriyorum. "Damian, hayır-"

Ben çoktan gittim.

Öfke damarlarımda dolaşan canlı bir tel, attığım her adımda kıvılcımlanan durdurulamaz bir akım. Prescott yeraltı otoparkına inen bir merdiven boşluğuna doğru ilerlerken onu takip ediyorum.

Garaja doğru kayıtsızca yürüyor. Öyle olmasa bile, gizlilik umurumda değil. Umurumda değil.

Nefes almasına izin verilen her saniye için pişmanlık duymasını sağlamak dışında.

"Prescott," diye seslendim sertçe.

Durur, eli Audi'nin kapısına doğru gitmektedir. Arkasını dönüyor, gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor gergin bir şekilde, yüzümdeki ifadeyi yakalayarak.

Ona doğru yürürken sessiz kalıyorum, ölüm yüzüme kazınmış durumda.

"Kim-" Titriyor. "Kimsin sen?"

"Ben Karma'yım, orospu çocuğu," diye hırlıyorum, sesim alçak ve tehlikeli. "Ve tüm dünyanı havaya uçurmak için buradayım."

Arabasına yaslandı, ellerini hafifçe kaldırdı. "Bak, seni tanımıyorum-"

"Hayır," diye homurdandım. "Ama Hana Mori'yi tanıyorsun."

Yüzünün rengi solar. Gözleri büyüyor, panik içinde parlıyor. "Bela istemiyorum."

"Hayat hayal kırıklıklarıyla doludur, Prescott".

Yumruğum mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yüzüne çarpıyor. Darbeyi zar zor hissediyorum, geri çekilip arabasına çarpmasını kayıtsızca izliyorum.

Ham öfkenin zonklayan sıcaklığının beni ele geçirdiğini hissederek ileri atılıyorum. Prescott'un kanayan ağzı merhamet için acınası bir yalvarış kekelemek için açılıyor.

Benden hiçbir şey alamayacak.

Yaptığı, izlediği ve durdurmak için hiçbir şey yapmadığı, güldüğü şeyler için onu toz haline getirmek istiyorum. Benim

Yumruk önce çenesine, sonra elmacık kemiğine, sonra da dişlerine iniyor. Prescott yere yığıldı ama ben durmadım.

Geriye doğru sendeliyor, yüzünü tutuyor, kendini çekmeye çalışırken parmaklarının arasından kan damlıyor, gözlerinde çaresizlik var. Onu yok etme, Hana'ya yaşattığı dehşetin bir zerresini ona hissettirme ihtiyacından başka bir şey hissetmeden, acımasızca takip ediyorum.

Onu yakasından tutup en yakındaki arabaya doğru fırlatıyorum. Kafası tatmin edici bir gümbürtüyle metale çarpıyor ve sesim hırıltıya dönüşerek ona yaklaşıyorum. "Öylece yürüyüp gidebileceğini mi sandın, pislik? Sanki hiçbir şey yapmamışsın gibi? Kimseye zarar vermedin mi?"

Cevap vermeye çalışıyor, kelimeleri tutarsız. Etrafımızda büyüyen kalabalığı, dehşete kapılmış nefes alışları ve fısıltıları, telefonuyla fotoğraf çeken birinin sesini zar zor fark ediyorum.

Şu anda ellerimin onun üzerinde olması, etinin yumruklarımın altında hamur haline gelmesinin verdiği harika his dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Birden koluma bir el dokunuyor ve beni gerçekliğe geri çekiyor. Karışacak kadar aptal olan her kimse onu parçalamaya hazır bir şekilde dönüyorum, ama kendimi Hana'ya bakarken bulduğumda donup kalıyorum, solgun, gözle görülür bir şekilde sarsılmış ama sabit.

"Yeter," diyor, elini koluma koyarak beni yere indiriyor. "Bu kadar yeter, Damian."

Ona bakarken içimdeki öfke geri çekiliyor, vücudumdaki gerginlik onun bakışları altında yok oluyor. Bir yığın halinde bilinçsizce yere yığılan Prescott'u bırakıyorum, odak noktam sadece o oluyor. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek beni nazıkçe olay yerinden, izleyenlerin bakışlarından ve mırıltılarından uzaklaştırıyor.

Garajın bir köşesinden sıvışıp nihayet gözden kayboluyoruz. Adrenalin hala damarlarımda uğulduyor, ham ve evcilleşmemiş ve uyarıda bulunmadan onu yakaladım, onu duvara yapıştırırken dudaklarındaki soluğun tadını çıkardım. Onu kavrayışımı sıkılaştırdım, içimdeki o şiddetli, sahiplenici ateşin yeniden yükseldiğini hissettim.

Bana bakıyor, yüz ifadesi şok ile karanlık ve muhtaç bir şeyin karışımı.

"Senin için adam öldürürüm," diye mırıldanıyorum, nefesim ağırlaşıyor, sesim kısılıyor, gözlerim onunkilere dikiliyor. "Sen benimsin."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdığımda gezegenler çarpışıyor.

HANA

Damian'ın arkasında tökezlerken kalbim güm güm atıyor, beni loş otoparka doğru çekerken elini hiç bırakmıyor. Onu Prescott'la birlikte izlerken hissettiğim adrenalin hala damarlarımda yanıyor, karanlık, elektrikli ve dengesiz bir şeye dönüşüyor.

Bir yan kapıyı tekmeleyerek açıyor, beni kabaca peşinden sürüklüyor ve gecenin serin havasına doğru fırlıyor. Tiyatronun arkasındaki sokak ıssız, gölgeler tuğla duvarlar boyunca uzanıyor. Şehrin gürültüsü uzakta, bitişikteki park tarafından susturulmuş.

Damian duruyor, elimi bırakıyor ve yüzünü bana dönüyor. Bana bakma şekli beni korkutmalı -yoğun, tehlikeli, adım adım onunla eşleşmem için bana meydan okuyor. Ama geri çekilemiyorum. Nabzım hızla atıyor, nefesim daralıyor, tenim neredeyse beklentiyle uğulduyor.

Tek kelime etmiyor, sadece elini kaldırıyor, parmak ucunu çenemde gezdiriyor, en hafif, en yumuşak dokunuşla tenimi sıyrıyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinden geçerek dudağımı aralıyor.

İçimde bir şeyler parçalanıyor. Uzun zamandır çok fazla şeye tutundum -korkularım, geçmişim, sınırlarıma demir gibi tutunuşum.

Ama Şimdi, Damian gördüğü tek Şey benmiŐim gibi bana bakarken, diğer her Şey ayaklarımın dibine düşüp paramparça oluyor.

Dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçıyor. Yaklaşırken gözleri kararıyor, içinden alçak bir hırıltı szlyor, sahiplenici, sınırsız.

"Bir Şeyi açıklığa kavuşturalım, Kitsune," diye tıŐıyor karanlıkta, menekşe gözleri karanlıkta manyakça parlıyor. Eli boğazıma dolanıyor ve sırtımda sert tuğlaları hissedene kadar beni geriye iterek nabzımın fırlamasına neden oluyor.

"Sen. Sen. Lanet olası. Benimsin," diye geveliyor, dudakları bir santimden daha yakın ve nefesi tenimle alay ediyor. "Benim olan için adam öldürürüm," diye hırılıyor. "Ve benim olanı alacağım."

Ağzı vahşice üzerime çöküyor, kalan olası savunmalarımı parçalayıp yok ediyor, dili girdaplar çizip benimkiyle dans ederken giriş talep ediyor.

Şimdiden her çizgiyi aÇtık ve her zaman sahip olacağımı düşündüğüm her sınırı iğnedik.

Ama o pckte bir Şeyler değişir. Kopar. Değişir. Barajdaki çatlakları kapatmak için kullandığımız bunun "rol" ya da "sadece bir oyun" olduğuna dair son yalanlar da kyor.

Ve su taŐtıđında, selin ikimizi de alıp götürmesine engel olamayız.

Damian kabaca kalçalarını kavrayıp beni döndürerek tuğla duvara yasladığında inliyorum, içimden bir elektrik akımı geçiyor ve zldğm hissettiğimde bile beni topraklıyor.

Elleri kollarımdan yukarı kayıyor, bileklerimi başımın üzerinde sabitliyor ve beni kendisininmişim gibi tutuşundan zevk alıyorum. Zihnimde başka hiçbir şeye yer yok. Geçmiş yok, pişmanlıklar yok. Sadece Damian'ın ham, filtrelenmemiş hissi.

Saçlarımı avuçluyor, çekiştiriyor ve başımı döndürüyor. Ağzı ağzıma çarpıyor, dudakları sert, dişleri alt dudağımı sıyrıyor, ben nefes nefese kalana kadar, zevk ve acı arasındaki çizgi lezzetli bir şekilde bulanıklaşıyor.

Özgürlüğün bu olduğunu fark ediyorum - bu karanlık, pervasız teslimiyet. Gerçekten bırakmanın, tamamen özgürleşmenin anlamı bu. Bunu asla hissedemeyeceğimi sanıyordum.

Ama Damian benim karanlığımı biliyor. O da oradaydı, anlıyor ve onun sahiplenici pençesinde kendimi canlı hissediyorum. Yıllardır olmadığım kadar canlı.

Beni daha sert öpüyor ve ben de beni bile şaşırtan bir şevkle ona karşılık veriyorum. Sanki içimdeki gömülü bir parçaya, sadece onun ulaşabildiği vahşi ve durdurulamaz bir şeye dokunuyor gibiyim. Zihnimin vahşi ve pervasız bir köşesinde beni tamamen mahvedebileceğini ve umursamayacağımı biliyorum.

Ağzı boynuma düşüyor, ben daha fazlası için haykırırken ısıyor ve emiyor. Diğer koluyla bir şeyi çekiştirirken ellerimi başımın üzerinde tutuyor ve kravattı olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor.

Kravattı yukarı kaldırıp bileklerime dolamaya ve onları sıkıca birbirine bağlamaya başladığında inliyorum. Yukarı uzanıyor, kravatın ucunu başımın üstündeki tuğlaya yerleştirilmiş eski bir kancanın etrafına doluyor ve kollarım başımın üstünde gerilene kadar sıkıca çekiyor, sonra o ucu bileklerimin etrafına sıkıca bağlıyor.

Beni duvara zincirledi, tamamen onun merhametine kalmıştım.

Elleri etrafımda dolanırken dişleri boynumu tırmıklıyor, göğüslerimi avuçluyor ve elbisemin içinden hassas meme uçlarımı kabaca sıkıştırıp yuvarlıyor. Haykırıyorum, inliyorum ve ona doğru eğiliyorum, dokunuşu ve sertliği için çaresizim.

Elbisenin dekoltesini vahşice yırtıp göğüslerimi acımasız ellerine döktüğünde inliyorum. Parmakları meme uçlarımı tekrar çekip çimdikliyor, zevk ve acı sistemimde patlarken keskin bir şekilde haykırmama neden oluyor.

Ellerinden biri aramızda kayıyor, elbisemin eteğini yukarı çekiyor ve kabaca bacaklarımın arasına uzanıyor. Güçlü parmakları sırlıklam külotumun içinden kaygan amımı okşayıp dantelin arasından ağrıyan klitorisimin üzerinde gezinirken hevesle inliyorum.

Arkamdan karanlık bir şekilde inliyor.

"Şimdi, şimdi," diye kulağımı tırmalıyor. "Bu pis küçük amcığı bu kadar ıslatan tam olarak ne, Kitsune?"

"Sen!" Boğuluyorum, ona karşı kıvranırken inliyorum. "Başka kimse yok mu?" diye hırlıyor uyarırcasına.

"Asla," diye inleyerek elini geri itiyorum.

"Peki benim neyim bu güzel amcığı bu kadar berbat etti?" Ürperiyorum.

"Sen... önce... sen..." Klitorisimi yavaş, kasıtlı, alaycı dairelerle ovmaya başladığında nefesim kesiliyor.

"Söyle," diye homurdanıyor.

"Ne zaman sen..." I hissetmek benim yüz Zonklama. Ben yapamaz İçimdeki bu tür bir karanlığı kabul etmek.

"O küçük pisliği dövmemi izlemek hoşuna gitti," diye kulağıma alçak sesle fısıldıyor.

Yasak gerçeği kulağımda duyduğumda ürperiyorum, dişlerim alt dudağıma batarken inliyorum.

"Şiddeti ve kanı sevdin," diye tıslıyor. Külotumu kenara çekti ve iki kalın parmağını içime soktuğunda çığlık attım.

"Bu küçük amcığı bu kadar açgözlü yapan da bu, Kitsune," diye hırlıyor. "Senin için kan dökmemi izlemek. Seni korumak için şiddete başvurmamı."

İnliyorum, gözlerim kapanırken bacaklarım titriyor.

"Söylemene bile gerek yok," diye homurdanıyor. "Kukun sahip olduğun tüm karanlık sırları ortaya döküyor. Beni bunu yaparken izlemek hoşuna gitti. Senin için yok edişimi izlerken ısladın."

Parmakları içime doğru pompalıyor, ben tuğlalara karşı haykırırken, bileklerimdeki bağlara karşı zorlanırken g-noktamı tekrar tekrar okşuyor.

"Belki bir dahaki sefere senin için öldürürüm, tam önünde," diye hırlıyor. "Ve seni kan havuzunda beceririm, böylece ne kadar benim olduğunu anlarsın."

Siktir.

Bu her ne kadar akıl almaz, ahlaksız bir çılgınlıksa da durdurmak için çaresizim. Sadece g noktamı okşayıp klitorisimi ovuşturması değil. Beni vahşi bir şekilde duvara bağlayıp sabitlemesi de değil.

Haklı olduğunu biliyorum.

Ben de onun kadar karanlık ve berbat biriyim.

Çünkü onun benim için kan dökeceğini düşündükçe ıslanıyorum.

Damian hiç uyarmadan parmaklarını amımdan çekip arkama geçti. Bacaklarımı ayırıp külotumu aşağı çekerek dizlerimin etrafında sıkılaşmasına izin verdiğinde keskin bir şekilde nefes alıyorum. Önlüğümü yukarı itiyor ve ağzını üzerimde hissettiğimde karanlığa doğru haykırıyorum.

"Damian!"

Damlayan ıslak amıma dalarken boğazımdan bir inilti kopuyor. Klitorisimi arkadan yalıyor, şişmiş yumruyu dudaklarının arasında emiyor ve dilinin ucunu bacaklarım titreyene ve nefesim düzensiz ve pürüzlü hale gelene kadar üzerinde döndürüyor.

Kıçıma sertçe şaplak atıyor, beni diliyle sikerken ciyaklamama ve inlememe neden oluyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor, vücudum bileklerimi duvara bağlayan bağa karşı sarkıyor, içimde derinlere itiyor, her parçamı tadıyor.

Başparmağı klitorisimi ovmaya başlıyor, diğer eli kıçımı kavlıyor ve beni yutarken beni iyice açıyor. Dili geri kayıyor ve aniden gözlerim büyüyor.

"Siktir..."

Dilinin göt deliğimin etrafında döndüğünü hissettiğimde saf ateş beni tüketiyor. Klitorisimi ovarken kıçımı yalarken içten içe inliyorum, titriyorum ve titriyorum. Dilini daha derine zorluyor, ben boşuk bir inilti çıkarırken beni açmaya çalışıyor. Dilinin oradaki yasak hissiyle bacaklarım titriyor, bunun saf erotizmi beni ateşe veriyor.

Parmağı arka deliğimin etrafında yavaş daireler çizerken ağzı tekrar klitorisime kayıyor ve onu emiyor. Dünyamın kenarları paramparça olmaya başlıyor, parmak ucunun ve dilinin patlayıcı hisleri beni uçuruyor.

İçimdeki zonklama bir düğüme dönüşüyor. Sıcaklık beni tüketmeye başlıyor, cildim ayak parmaklarımdan karıncalanıyor ve

Parmak uçları tam göbeğime giriyor. Bacaklarımın titrediğini, dizlerimin etrafındaki külotumun ısırıldığını ve bileklerimin etrafındaki bağın beni toprakladığını ve özgür bıraktığını hissedebiliyorum.

Dudakları şişmiş klitorisimin etrafını sarıyor. Parmağının ucu en yasak yerimi okşarken dili üzerinde dans ediyor.

Tetiği çekmek gibi bir şey.

Keskin bir çığlıkla onun için patlıyorum, dilinin üzerine sertçe boşalırken utanmadan yüzüne doğru kıvranıyorum.

Ayağa kalkıp pantolonunu kabaca çekerek açtığında hâlâ titriyorum. Şişman sikinin sıcak kalınlığını kalçalarımnda hissettiğimde umutsuzca, açgözlülükle inliyorum, eli uzunluğunu bana doğru okşuyor.

"Sana benden başka kimse dokunamaz," diye homurdanıyor ve eğilip kulak mememi ısırarak beni ağlatıyor. "Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta. Nefes aldığın her an her santimetreKarenin beni düşündüğünden emin olacağım."

Kocaman, şişmiş sikini kaygan açıklığıma dayadı ve beni kızdırdı.

"Sen bana aitsin," diye vahşice tıslıyor, sesinde beni çılgına çeviren bir nota var. "Ve sana bakan her erkeğin derisine ikimizin de adını kazıyacağım, böylece kimin olduğunu asla unutmayacaklar."

Kabaca içime doğru itiyor, muhteşem sikinin her kalın santimini tek hamlede içime gömüyor. Zevkle haykırıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve duvarlarımın onu içeri almak için gerildiğini hissettiğimde titriyorum. O kadar büyük ki, o kadar her şeyi tüketiyor ki. Beni içine alırken ciğerlerimdeki havayı boşaltma hissi beni sersemletiyor, daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

Saçlarımdan bir avuç tutuyor, kabaca yumruğunun etrafına doluyor ve sertçe çekiyor. Aletini dışarı çekip sadece şişmiş başını içeride bırakıyor. Sonra saçlarımı sertçe çekiştiriyor ve tekrar sertçe içime girerken çığlık atmama neden oluyor.

Beni bir makine gibi sikmeye başladığında Damian'ın karın kasları her acımasız hamlesinde kıcıma çarpıyor. Beni tamamen sahiplenmesinin verdiği hislerle kendimi kaybederken ağızımdan ve boğazımdan çıkan ilkel, hayvani seslerin farkına bile varmıyorum.

Kalın siki içime giriyor, titreyen kalçalarımdan aşağı kayganlık damlarken amımın onun büyüklüğü etrafında gerilen ıslak sesleri kulaklarımı dolduruyor. Eli, ağrıyan meme uçlarımı acımasızca bükme ve çimdiklemek için uzanıyor ve dudaklarımdan düzensiz zevk çığlıkları çıkarıyor.

Eli yukarı kayarak çenemi kavıyor ve başparmağı ağızımın içine giriyor.

"Em," diye inleyerek içime giriyor.

Başım dönüyor, içime girerken duyduğum hisler neredeyse ezici. Dudaklarım başparmağının etrafını sarıyor ve onu hevesle emmeye başlayıp dilimi etrafında döndürürken inliyorum.

Başparmağını ağızımdan çekip yerine diğer elini koyuyor. İki parmağı dilimin üzerinde derinlemesine ilerliyor, sanki beni arkadan sikerken ağızıma sahip çıkıyormuş gibi. Sonra ilk eli aramızdan aşağı kayıyor ve başparmağının kayganlığını kıcımın üzerinde hissettiğimde, gözlerim kocaman açılıyor.

"Damian..."

"Her lanet parçan, Kitsune," diye törpülüyor. "Derinin her santimi. Kafadaki her bir saç teli. Sahip olduğun her açgözlü, sürtük küçük delik."

Islak başparmağı dar halkama bastırıyor.

Vay anasını.

Yavaşça kendimi onun için açık hissedene kadar baskı artıyor. Parmaklarının arasında boğulurcasına mırıldanıyorum, başparmağı kıcıma batarken çenemden aşağı salyalar akıyor. Şişman siki içime giriyor ve her bir parçamı aynı anda sahiplenmesinin hissi beni stratosfere fırlatıyor.

"İşte iyi bir kız," diye inliyor, kalçaları kıcıma çarpıyor. "Açgözlü küçük bir fahişe gibi beni her yere götürüyorsun. Benim için patladığını hissetmeme izin ver, Kitsune."

Gerçeklik kenarlarda bulanıklaşıyor, kendimi onun her şeyi tüketen gücüne kaptırırken dünyam dönüyor.

"Benim için gel, Kitsune," diye tıslıyor kulağıma. "Geldiğini hissetmeme izin ver, senin için öldürebileceğimi bilerek. Senin için dünyayı yakabileceğimi bilerek. Gel. Doğru. Lanet olsun. Şimdi."

Boğazımdan çıkan ses insanlık dışı. Vücudum sanki canlı bir tele basmışım gibi sarsılıyor ve kasılıyor. Orgazm bir ateş fırtınası gibi içimi kasıp kavururken içim burkuluyor, ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve tüm vücudum titriyor.

Kendimi onun sikinin ve başparmağının etrafında kenetlenmiş hissederken parmaklarının etrafında çığlık atıyorum. Damian içime girerken kükrüyor, zonklamaya ve nabız atmaya başlarken kocaman sikini taşaklarına kadar gömüyor. Sıcak, yapışkan dölleri içime akıyor, içime o kadar sert akıyor ki, birleştığımız yerden dışarı sızıp kalçalarımın külotuma damladığını hissedebiliyorum.

Bileklerimi çözüp içimden çıkıp beni kollarının arasında döndürürken gerçeklik bir görünüp bir kayboluyor. Çenemi yakaladı ve

sırtımı duvara dayayıp beni şiddetle öpüyor. Külotumu
topuklarımdan sıyırıp bacaklarımı kalçalarına doluyor.
İçime batarken.

Ve her şeye yeniden başlarız.

DAMIAN

Gece yarısını çoktan geçti ve Tokyo karanlık otel odasının dışında ay ışığıyla örtülü. Yatağın ayak ucundaki köşeye oturup Hana'nın uyumasını izliyorum.

Ona katılmayacağım.

Aştığımız tüm engellere rağmen, bu engel hala duruyor. -Geçmişinden kalan son bir hayalet. Hâlâ benimle aynı yatakta uyumayı kendine yediremiyor. Bu gece erken saatlerde denedik ve iyiymiş gibi görünmek için kahramanca bir çaba gösterdi. Ama iyi olmadığı çok açıktı.

Oraya varacağız. Belki de ulaşamayacağız. Her iki durumda da, "biz" gibi bir şey söylemem çok şey ifade ediyor.

Hala nasıl işleyeceğimi bilemediğim ve hiç beklemediğim bir gerçeklikten bahsediyor.

O çok güzel. Çok güçlü ve bir o kadar da narin.

Göğsünün inip kalkmasını izlerken içimi bir koruma dalgası kaplıyor ve Kir'in sesi keskinleşene kadar hâlâ telefonda olduğumu fark etmiyorum bile.

"Beni duyuyor musun?"

Nefes veriyorum ve Hana'dan uzaklaşıyorum, o an paramparça oluyor.

"Evet," diye sessizce homurdandım. "Seni duyuyorum."

"Prescott'un dangalağın teki olması umurumda değil Damian. Hem Mori ailesinin hem de bizim Edo Analytics ile çalışma planlarımız vardı. Senin bu küçük numaran şu anda ihtiyacımız olandan daha fazla gözün üzerimizde olmasına neden oluyor."

"Hâlâ onlarla çalışabilirsin," diye telaşsızca söylendim, rahatsızlığıma eğilerek. "Eminim iş için çok heyecanlanacaklardır."

"Damian." Kir'ün sesi sertleşir. "Kıdemli analistlerinden birini lanet olası bir komaya soktun."

Alay ediyorum, hatıranın tadını çıkarıyorum - Prescott'un yüz kemiklerinin kırılması, yüzeyin hemen altında kaydığını hissettiğim tüm öfkenin serbest bırakılması hissi.

"Seni Japonya'ya bu yüzden göndermedim," diye tısladı Kir, sesi buz gibiydi.

İçimde bir şeyler kopuyor. Hana'yı uyandırmamak için kapıyı yarı kapatarak banyoya doğru ilerliyorum, kendimi tutmakta zorlanıyorum. "O zaman beni neden buraya gönderdin amca?" Meydan okuyorum, sesim karanlık. "Benim ne olduğumu biliyorsun. Ne yaptığımı biliyorsun."

Hattın diğer ucunda sessizlik var.

Evet... Kir benim kim ve ne olduğumu biliyor. Muhtemelen bu dürtülerimi uzaktan kontrol etmeyi öğrenmemin tek nedeni o. Normal topluma uyum sağlamayı ve şiddet eğilimlerimi üretken yollara kanalize etmeyi öğrendim.

Bratva ailesinin bir üyesiyseniz üretken olursunuz.

"Damian..." Kir diyor ki, şimdi daha yumuşak. "Orada ne oldu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerim Hana'nın uyuduğu yarı açık kapıya doğru kayıyor. Ona söylemek istemiyorum ama

Bir kez olsun, hissettiklerimi saklayabileceğimi sanmıyorum. Kir birkaç saniye sessiz kaldı, sonra iç çekti.

"Bir tahminde

bulunabilir miyim?"

"Devam et," dedim.

"Hana'ydı, değil mi?"

Cevap vermiyorum. Cevap v e r m e m e gerek yok. Aramızda uzanan sessizlik yeterli bir cevap ve Kir'in de bunu duyduğunu biliyorum.

"Sana bununla nasıl başa çıkacağını hiç öğretmedim, değil mi?" diye mırıldanıyor sessizce. "Öfkeni ve dürtülerini birine karşı bir şeyler hissetmekle dengelemeyi."

"Neden?" diye homurdanıyorum. "Önemseyecek birini bulmamı hiç istemediğin için mi?"

Nefes veriyor. "Ailemizdeki erkekler nadiren bunu yapar," diyor sessizce. "Güven bana."

Kir çarpıcı, yakışıklı bir adam. Uzun boylu, yarı yaşındaki bir adam gibi yapılı, olağanüstü zengin ve dünyadaki en güçlü Bratva liderlerinden biri olduğundan bahsetmiyorum bile.

Onun gibi bir adamdan kadınların sürekli ona aşık olmasını beklersiniz. Ve evet, sık sık oluyor ama onları yakalamaya çalışmıyor. Kir'ün onu tanıdığım süre boyunca bir kez bile biriyle çıktığını sanmıyorum. Annika ve Freya onun gizliden gizliye erkeklerden hoşlandığına dair şaka yaparlardı. Ama öyle değil.

Hayır, sanırım haklı: Ailemizin erkekleri genellikle...

Karanlığın içinden Hana'ya tekrar bakıyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Bu. Bu her neyse.

"Seninle konuşmam gereken başka bir şey daha var," diye mırıldandım. "Kolya Ishida bu gece bir elçi aracılığıyla temas kurdu."

Kir'ün çenesinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "Yaptı mı, şimdi," diye hırlıyor. "Ne istiyor?"

"Mori ailesinden ayrılmamız ve onunla ortak olmamız için."

Kir homurdanıyor. "Tabii ki öyle. Böl ve fethet. Rus yarısı ortaya çıkıyor."

Derin bir iç çektim. "Evet, teklif tehditlerle birlikte geldi."

"Karşı mı?"

"Bizim ailemiz. Mori ailesi."

Kir nefes verir. "Ya senin düşüncelerin?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kolya'nın bir eylem adamı, hatta acımasız bir eylem adamı olduğundan şüphem yok. Ama bence bu geceki tehditler sadece tehditti. Ayrıca endişelendiği anlamına geldiğini de düşünüyorum," diye mırıldanıyorum. "Duvardaki yazıyı görüyor ve Tokyo'ya Nikolayev-Mori ortak saldırısının burada ilgilendiği pek çok şeyin dengesini bozacağını fark ediyor. Sesini yüksek sesle duyurması gerekiyordu çünkü düşmanlarını zayıflatmak için bizi Mori-kai'den ayırması gerekiyordu."

Kir sessizce kıkırdıyor. "Sen iyi bir öğrencisin, yeğenim." "Yeterince iyi bir öğretmenim vardı," diye sırtıtıyorum.

"Öğrenci bundan sonra ne yapmamız gerektiğini düşünüyor?"

Bir nefes çekiyorum. "Kolya'nın bir şey deneyeceğinden şüpheliyim. Ama güvenliği artırmamız gerektiğini düşünüyorum. Kyoto'da boş boş oturan adamlarımız var. Yarın sabah onları hızlı trene bindirip buraya getireceğim ve Kenzo'ya adamlarından bazılarını onlarla birlikte göndermesini önereceğim."

"Tahkimat. Akıllıca bir hamle," diye mırıldanıyor Kir. "İyi işti."

Bir duraklama olur.

"Ekstra güvenlik bizim çıkarlarımız için mi yoksa Mori-kai'nin mi?" Kaşlarımı çattım. "Biz aynı takımdayız..."

"Kastettiğim bu değildi."

"O zaman daha açık konuş," diye homurdanıyorum.

"İyi." Amcam nazıkçe öksürüyor. "Ekstra güvenlik senin için mi, yoksa Hana için mi?"

Çenem düştü.

"Kendimi idare edebilirim, Kir."

Sessizce kıkırdıyor. "İhtiyacım olan tek cevap bu."

* * *

İyi bir avcı olmanın bir parçası da beklemede iyi olmaktır. Prescott Harding söz konusu olduğunda yaptığım şey tam olarak bu.

Benim dünyamda tesadüflere inanma lüksüm yok. Yani Hana'ya içinde saldırısının kaydı olan rastgele bir sürpriz iPad geldiğinde ve o geceki pisliklerden biri yirmi dört saat içinde karşısına çıktığında?

Dediğim gibi: Ben ve tesadüfler pek aynı fikirde değiliz.

Prescott'u o kadar kötü dövdüm ki beyinde şişme oldu ve tıbbi olarak komaya girdi ama şimdi uyandı.

Bu da demek oluyor ki onu ziyaret edip biraz Sohbet.

Yetkililere ispiyonlamasından endişe etmiyorum. Kaynaklarımla görüştüm ve polis uyandıktan sonra saldırı hakkında konuşmak için hastaneye gelmiş olsa da Prescott bunun bir yabancının rastgele saldırısı olduğunu düşündüğünü söyleyecek kadar akıllıydı.

Ya da ondan daha zeki biri benim tam olarak kim olduğumu ona nazikçe söyleyecek ve bunun akıllıca bir yanıt olabileceğini önerecek kadar sağduyuluydu.

Çalışan soyunma odasından çaldığım bir beden küçük hastane önlüğünün içinde rahatsız bir şekilde kıvranarak burnum ve ağızımdaki maskeyi ayarlıyorum. Prescott'un odasına varana kadar hastane koridorlarında ilerlerken kimse bana dikkat etmiyor.

Korumasız. Belki de o kadar zeki değildir.

Loş odaya girip kapıyı kilitledikten sonra hastane yatağında yatan adama soğuk bir bakış fırlatıyorum. Uyuyor, ben yaklaşırken bağlı olduğu makineler ritmik bir şekilde bipleyip vınıyor. Ana hemşire istasyonuna bağlı sensörü kapatıyorum.

Kalp atış hızı kaçınılmaz olarak tavan yaptığında bölünmemize gerek yok.

Yatağının yanındaki masa çiçek demetleri ve kartlarla dolu: Bazıları Edo Analytics'teki iş arkadaşlarından, bazıları ABD'deki ailesinden... Ayrıca kız arkadaşı olduğu anlaşılan bir kızla çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı da var.

Fotoğrafını çekiyorum ve yanındaki karta bakarak adının Sarah olduğunu görüyorum. Sarah yakında benden haber alacak ve erkek arkadaşına o geceyi sormasını önerecek.

arkadaşı bir kıza tecavüz etmeye çalışırken izledi ve güldü.

İlginç bir buluşma gecesi sohbeti olur.

Prescott'un telefonunu masadan alıp yüzüne götürüyorum ve kilidi açmak için gözlerinden birini açıyorum. Herif kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

Telefonda var ama.

Son aramalarına göz attım ve ağzım sıkıştı. Evet, tam düşündüğüm gibi. Bugün erken saatlerde, muhtemelen komadan çıktıktan hemen sonra Edward Radcliffe'le yaptığı bir görüşme var.

O gece izleyen diğer orospu çocuğu: gemi batarken birbirlerine yapışan fareler.

Yatağa yaklaşıyorum, üzerine eğilirken parmaklarım yumruk haline geliyor. Prescott tekrar kıpırdıyor ve bu sefer gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bakışları yavaşça odaklanıyor ve beni üzerine eğilmiş görünce irkilerek inliyor, bakışlarındaki şaşkınlık yerini saf dehşete bırakıyor. Ağzı açılmaya başlıyor, ama elim ağzını kapatıyor ve gözleri şişerken öyle kalmasını sağlıyor.

"Sus artık," diye mırıldanıyorum, içimde hastalıklı bir memnuniyet dolaşiyor. "Bu uzun sürmeyecek."

Prescott'un yüzü çürük süt rengine döner, gözleri irileşir ve dehşete kapılır.

"Sana bir soru soracağım. Sonra cevap verebilmen için çeneni serbest bırakacağım. Bağırırsan, seslenirsen ya da başka bir şekilde bana saçmalarsan, yardım gelmeden çok önce seni öldürürüm. Anladıysan başını sallla."

Kesinlikle başını sallıyor.

"Aferin oğlum," diye homurdanıyorum, bakışlarımı ona doğrultarak. "Geçen gün Hana'ya iPad mi gönderdin?"

Elimi ağzından çekiyorum.

Prescott'un kaşları çatılır, sonra hızla başını sallar. "Hayır!" diye ağzından kaçırır. "Hayır, ben-"

"Siz küçük hortlaklardan birinin o gece, ölü dostunuz Josh'ın gevşek viski sikiyle ona tecavüz etmeye çalıştığı sırada çektiği videonun olduğu mu?"

Prescott tekrar başını sallar. "Hayır. Yemin ederim-"

Elim ağzını kapatıyor. "Sıradaki soru. O geceyi kimler biliyor? Açık konuşun ve sakın yalan söylemeye kalkmayın."

Elim tekrar çekilince yutkundu. "Orada...

orada ben vardım-"

"Yok artık," diye homurdandım.

Bakışlarımın altında büzüşüyor. "Ve... ve Josh. Ve Edward."

"Daha önce aradığın kişi."

Ağır ağır yutkunuyor, boğazı çalışıyor. "Evet, sadece kontrol etmek için ve-"

Bıçağımı açıyorum.

"Tamam, tamam!" diye inliyor. "Ben hâlâ baygınken ondan bir mesaj aldım."

"Ne diyorsun?"

"Pek bir şey yok," diye mırıldandı Prescott. "Sadece onu hemen aramamı istedi." Bakışlarımın altında yine büzüşüyor. "Telefonumu kontrol edebilirsin."

Buldum. Elbette, Edward'dan iki gece önce bir mesaj var:

EDWARD RADCLIFF

Ara beni, dostum. SOS! Korkuyorum dostum.

Gözlerim tekrar Prescott'a kaymadan önce kaşlarımı çatıyorum. "Neden korkuyordu?"

"Bilmiyorum."

"Ama onu sen aradın."

"Evet. Ama cevap vermedi."

Nefesimi sertçe veriyorum. "Peki, neden korksun ki?"

Prescott yüzünü buruşturdu. "İstedliğini seç."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ed kötü şeylere bulaşmış, dostum. O..." yüzünü buruşturuyor. "Yardım almaya çalışıyor ama bazı sorunları var."

"Gibi mi?"

"Özellikle kumar ve kokain," diye mırıldanıyor Prescott. "Bu onun hayatını mahvediyor. Senatör onu kovduktan sonra karısı geçen yıl onu terk etti."

Kaşlarım çatıldı. "Senatör mü?"

Prescott derin derin yutkunur. "Josh'un babası Senatör Donahue için çalışıyordu. Onu temizlemeye çalıştılar ama sonunda uyuşturucu meselesi yüzünden gitmesine izin vermek zorunda kaldılar."

Kaşlarımı çatıyorum. "O gece olanları başka kim biliyordu?"

Prescott tereddüt ediyor.

"Cevap ver bana," diye hırlıyorum soğuk bir şekilde ve onun sinmesini sağlıyorum.

"Josh'un ailesi," diye ağzından kaçırdı, yüzü asılmıştı. "Olanlardan sonra... Yani, hepimizin şüpheleri vardı."

"Araba kazası hakkında mı?"

Prescott'un gözleri endişeyle bir o yana bir bu yana kayıyor. "Bahsetmek istediğin bir şey mi var?" Homurdanıyorum.

"Şey," diyor endişeyle. "Şüpheliydim." "Nasıl yani?"

Bana baktı. "Josh tanıdığım en popüler adamdı. Manyetik biriydi. Etrafında her zaman bir sürü insan olurdu, kızlar ona asılırdı."

"Bu nasıl oluyor da onun ölümünü şüpheli kılıyor?"

Prescott hemen cevap verir. "Çünkü adam sarhoşken arabayı uçurumdan aşağı sürecektir olsaydı, arabada onunla birlikte en az bir sarhoş çocuk daha olurdu."

Kahretsin.

Sanırım Takeshi bunu düşünmedi.

"Her neyse," Prescott yutkundu. "Senatör Donahue ve karısı bana ve Ed'e geldiler. Onların da bizim gibi soruları vardı."

"Ve?"

Başka tarafa bakıyor. "Biz... onlara o geceyi anlattık." Dişlerim gıcırıyor.

"Videoyu kim çekti?"

Prescott bana zayıf bir bakış atıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Yani, hepimiz çocuktuk-"

"Kim?"

Yüzü, cevabı söyleyecek cesareti bulamadan bana cevabı söyleyen bir renge bürünüyor.

"Yaptım," diye fısıldıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum ve arkamdaki sandalyeden yedek yastığı almak için dönüyorum. Prescott'un gözleri kocaman oldu.

"Dur bakalım!" diye bağılıyor endişeyle. "Sen dedin-"

"Sana bazı sorular soracağımı ve senin de cevaplayacağını söyledim. Bunun için teşekkürler, bu arada," diye homurdanıyorum. Başımı ona doğru eğiyorum. "Prescott, hiç çocuğun var mı?"

Kaşları çatılır. "Ne?"

"Çocuklar. Çocuklar. Yavrular. Varisler," diye tıslıyorum. "Hiç var mı?"

Bu gece onu kurtarabilecek tek şey bu. Ne diyebilirim ki, çocukları yetim bırakmaktan nefret ediyorum.

Prescott başını iki yana sallarken titriyor. "Hayır mı?" "Bu çok kötü."

Kısa bir süre çılgılık attı. Ama yüzüne bastırduğımda yastık onu yutuyor. Bir dakika boyunca elinden geldiğince benimle savaşıyor, bacakları tekmelerken ve kıvranırken kollarıma zayıfça vuruyor.

İzlemekten başka bir şey yapmıyorum. Hatta bir noktada gülüyorum, sırf daha şiirsel olsun diye. Sonunda çırpınmayı bırakıyor ve hareketsiz kalıyor.

Sanırım Sarah ile o garip konuşmayı yapmayacaklar.

* * *

Hastaneden dışarı adımımı attığımda, etrafımdaki şehir daha keskin, daha net geliyor. Telefonumu çıkardım ve Freya'yı aradım. İkinci çalışta açıyor, sesi şaşkınlık ve yorgunluk karışımı.

"Merhaba, en sevdiğim kuzenim," diyorum, ses tonum neredeyse hoş.

İç çekiyor. "Sadece kuzen. Aradığınız kelime sadece."

Sırıtiyorum. "İkisi birden olamayacağını kim söyledi?"

Sessizce kıkırdıyor ve arka planda dizüstü bilgisayarının klavyesinin tıkırtılarını duyabiliyorum, bu da muhtemelen çalıştığı anlamına geliyor. "Ne istiyorsun, D?"

"Benim için bir numaranın izini sürebilir misin?"

Freya alaycı bir şekilde güler. "Ben bir süper kahramanım, Damian. Her şeyi yapabilirim."

"Heyecanını sevdim. Şimdi sana mesaj atıyorum."

Edward Radcliff'in numarasını ona mesaj atacak kadar telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Anladın mı?"

"Evet, anladım," diye cevap veriyor kendi kendine gülerek. "Ne?"

"Yok bir şey," diye kıs kıs gülüyor. "Bu tür istekler bu gece popüler oldu, hepsi bu."

Gözlerimi kısıyorum, aniden tetikte oluyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hana daha önce aradı," diyor, sesine bir kıkırdama karışıyor. "Benden bir paketin nakliye kaynağını bulmamı istedi."

Nişanlım akıllı bir kızdır.

"Ve sizin gibi bir süper kahramanın bunu başardığını varsayıyorum?"

"Tabii ki. Ama çıkmaz sokaktı. Paket Seul'den gönderilmişti ama sahte bir şirketten."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Çıkmaz sokak bu değildi. Ama o şirketi araştırdığımda, Barselona'da başka bir sahte şirket olduğunu ve oradan Güney Kore'ye gönderdiğini öğrendim. İşte çıkmaz sokak buydu."

İç çektim. "Anladım."

"Bak, bunun izini sürmem biraz zaman alacak. Bulduğumda seni aramamı ister misin?"

"Bu harika olur. Teşekkürler, Frey." "Ne zaman istersen. Tokyo nasıl bu arada?"

"Çok büyük. Çok neon.

Gülüyor. "Peki ya Hana?"

Cevabım hemen gelmiyor, çünkü nabzım yükselirken ağzım bir sırtışı dönüşüyor.

Bunların hiçbirisi Freya'nın gözünden kaçmaz. "Peki o zaman," diye kıkırdıyor.

"Düşündüğün gibi değil."

"Oh, eminim oldukça yakındır," diye gülüyor. Sonra yavaşça nefes veriyor. "Yine de... iyi davranıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Damian..." "Freya..."

"Hana bir arkadaş."

"Ve?"

"Ona iyi davran," diye mırıldanıyor. "Yoksa."

"Senden iki kat büyük insanlara karşı tehditler savurmak cesurca bir hareket," diye kıkırdıyorum.

"Seninle kavga etmezdim," diyor havalı bir şekilde. "Sadece banka hesabını hackler, kimliğini çalar, kredini mahveder, belki de sana birkaç suç isnat ederdim. Bilirsin, ruh halime bağlı."

Sırıtarak gözlerimi deviriyorum. "Seni özledim, Frey."

"Sen de, sik kafalı. Ama gerçekten. Hana'ya bulaşırsan sonu senin için kötü olur."

Gülümsüyorum. "Yüksek sesle ve net duydum."

Telefonu kapattığımda hâlâ gülümsüyordum. Ama hastaneye doğru dönüp baktığımda sırtışım kayboluyor.

Tehditler birikmeye başladı. Çok yakında, bir şeyler vermek zorunda kalacaklar.

HANA

Ben otelin lobisinden çıkarken TAKESHI bana sırtıyor. Neon yeşili bir Kawasaki yarış motosikletine yaslanmış, arkasına da sıcak pembe bir tane park etmiş. Kai bacağını ikinci motosikletin üzerinden sallarken ve kaskını çıkarırken tedirgin görünüyor.

Yanına giderken kıkırdıyorum. "İyi misin?"

Kai bana ters ters bakmadan önce Tak'a bir bakış fırlattı. "Kardeşin ölmek istiyormuş gibi at sürüyor."

"Hadi ama Kai," diye kıkırdıyor Takeshi. "Büyükanne gibi sürmen benim suçum değil."

Kai homurdanıyor, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp yakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Biliyor musun, son zamanlarda daha az sigara içiyorsun gibi hissediyorum."

"Yeni kız arkadaşı," diye sırtıyor Tak. "İyi bir etki bırakıyor."

Kai'nin yüz ifadesi kararırken, kardeşime sert bir bakış fırlatmak için arkasını dönüyor.

Kolunu okşarken gülüyorum. "Bu kadar utangaç olman çok tatlı. Ama Kai, bunu saklamakta pek de iyi değilsin."

"Yok artık," diye sırtıyor Tak. "Bizi onunla tanıştır artık, dostum. Boynunda bırakıp durduğu o lanet olası morluklar yüzünden onunla çoktan tanışmışım gibi hissediyorum."

Sigarasından nefes çekerken Kai'nin yüzü daha da kararıyor.

"Sadece takılıyorum koca adam," diye sırtıyorum ve ona yanlamasına sarılıp başımı şefkatle koluna yaslıyorum. "Ve eğer kız arkadaşını bu çılgın aileye dahil etmeme seçeneğin varsa, bunu kabul ederim."

"Not edildi," diye homurdanıyor.

Kardeşim bana baktı. "Binmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Hâlâ kızarmakta olan Kai bana taktığı kaskı uzatıyor. Tam o sırada arkamdan ismimin söylendiğini duyuyorum.

Dönüyorum ve kaldırıma park etmiş şık siyah bir SUV'nin arkasında Miyamoto'yu görüyorum. Açık camdan bana gülümseyerek yaklaşmam için işaret ediyor. Yanlarına gitmeden önce Takeshi ve Kai'ye bakıyorum.

"Bir d a k i k a l ı ğ ı n a bana katılabilir misiniz?" Miyamoto soruyor, sesi dostça ama belli belirsiz bir ağırlık taşıyor.

Başımı salladım. Kapıyı açıyor ve yana kayarak bana içeri girmem için yer açıyor. Pelüş deri iç mekan sıcak, rahat ve hafifçe puro dumanı ve çok pahalı viski kokuyor.

Kapı sert ama sessiz bir gümbürtüyle kapanıyor ve aniden, SUV'un yumuşak aydınlatmasının loş ışığında, renkli camların hemen dışındaki kalabalık şehirden ayrılarak kozaya giriyoruz.

Miyamoto arkasına yaslanıp bana bakıyor ve ellerini kavuşturuyor, gözlerindeki sıcaklık hesapçı bir şeyle karışıyor. "Seninle potansiyel bir yatırım hakkında konuşmak istiyordum," dedi.

bakışları yüzümden dışarıda yanıp sönen şehir ışıklarına kayarak başlıyor. "En iyi konumda satılık bir bina tespit ettim. Mori Holding'in Tokyo'daki genel merkezi için ideal bir yer. Daha sonra, Mori-kai için ek amaçlara da hizmet edebilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum, ilgimi çekiyor ama temkinliyim. Tokyo'daki konumumuzu kesinlikle hissediyorduk, ama bu ileriye doğru büyük bir adım gibi geliyor. "Öyle mi?"

Miyamoto düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Binanın pahalı olduğuna şüphe yok. Ama buna değeceğine inanıyorum. Merkezi konum, mahremiyet, güçlü mimari, kamyon bölmeleri olan büyük bir yeraltı depolama alanı. Şimdi ve gelecekte ihtiyaç duyacağımız tüm özelliklere sahip-" Kaşlarını çatarak kendini tutuyor ve başını sallıyor. "Neden sürekli biz deyip durduğumu bilmiyorum. Alışkanlıktan sanırım. Ya da bu yaşlı beyin yakında emekli olacağım gerçeğini kavrayamıyor," diye kıkırdıyor.

Sırıtiyorum ama sonra kaşlarım çatılıyor. "Gerçekten o aşamada mıyız, Katō-san?" Kelimelerimi dikkatle seçerek soruyorum. "Demek istediğim, Ishida-kai Tokyo'daki her hareketimizi izliyor. Kolya burada tam olarak pasif bir varlık değil ve tehditler... sürekli oldu."

Miyamoto'nun ifadesi yumuşuyor ve derin düşüncelere dalmış gibi başını yavaşça sallayarak yanımdan geçip gidiyor. "Kolya Ishida," diye seslendi, sesi küçümseyiciydi. "Seni Tokyo'da karşılama şekli göz önüne alındığında bunun kulağa saçma geleceğini biliyorum..." Alnı kararıyor. "Hem de kendi evimde," diye tükürür. "Ama Kolya eylemden çok gürültü yapıyor. Varlığından korkmamızı, bu şehrin her santimini kontrol ettiğini düşünmemizi istiyor ama sadece ağırlığını ortaya koyuyor. Bir güç oyunu, başka bir şey değil."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Gerçekten bu kadar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyor, her zamanki özgüveni sarsılıyor. Bir süre sonra, sesi tam olarak ikna olmuş gibi çıkmaya da, "Evet," diye yanıtlıyor.

"Yine de, Hana..." Sesi kesiliyor.

Ses tonundaki değişimi hissederek başımı eğiyorum. "Ne?"

Boğazını temizliyor, biraz rahatsız görünüyor ki bu onun için nadir görülen bir durum. "Size hassas bir soru sormam gerekiyor ve umarım yanlış anlamazsınız."

Başımı sallayarak devam etmesini işaret ediyorum, ancak ses tonu merakımı artırıyor.

"Bunu size ve hâlâ çok şey borçlu olduğumu düşündüğüm babanıza duyduğum saygıdan dolayı söylüyorum."

Gülümsüyorum. "Elbette, Katō-san. Aklında ne var?"

"Mori-kai ve Nikolayev Bratva arasındaki ittifak..." diye söze başladı, kelimelerini özenle seçerek. "Ne kadar... somut?"

Kılandım. "Çok," diye cevap veriyorum, sesim hissettiğimden daha sert. Kimsenin ittifakı sorgulamasına alışık değilim, özellikle de yakın çevreden birinin. "Demek istediğim, bu noktada evlilikle sağlamlaştırıldı. Neden?"

Burnunun kenarını ovuşturarak iç geçiriyor. "Özür dilerim, kırmak istememiştim. Sadece... Kolya'nın saldırganlığı Tokyo'nun genişleme planlarından çok Bratva ile olan ittifakınızla ilgili olabilir. Bratva ile bir geçmişi var. Rus müdahalesini, diğer karışıklıkların üzerine eklenmiş kişisel bir kan davası olarak görüyor olabilir. Eğer bu ittifak bu kadar somut olmasaydı..."

Çenem gerildi. "Nikolayev'lerle olan ittifakımızı yeniden gözden geçirmemizi mi öneriyorsun?" Kelimeler benim için normalden daha soğuk çıkıyor.

Miyamoto bir an için şaşırmış görünüyor ve yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırıyor. "Hayır, Hana, hiç de değil. Kulağa öyle geldiyse özür dilerim." İç çekiyor. "Ben sadece..."

Ishida-kai ile gerginlik tırmanırsa, bazı... yaratıcı önlemler almamız gerekebilir."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum, Katō-san. Ama bana kalırsa bu ittifak hiçbir yere gitmiyor. Mori-kai ve Nikolayev Bratva arasında bir aile bağı kadar sağlam bir anlaşma var ve biz bunu bozmayız."

Miyamoto başını sallar, yüz ifadesi her zamanki sakinliğine geri döner. "Anlaşıldı. Saygısızlık etmek istemedim. Sadece babanın yapacağı gibi kurnazca düşünmeye çalışıyorum."

Sessiz bir iç çekiyorum ve gerginliğimin azaldığını hissediyorum. "Sorun değil," diyorum. "Ve biliyor musun?" Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Hadi devam edelim ve şu binanın tetiğini çekelim."

Miyamoto'nun gözleri parlıyor, yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor. "Evet?" Gülümsemesi genişler. "Harika bir haber. Hemen işe koyulacağım."

Gülümsemekten kendimi alamayarak başımı sallıyorum. "Burada izimizi düzgün bir şekilde bırakmaya başlamamızın zamanı geldi. Kolya olsun ya da olmasın."

Kıkırdıyor. "Daha fazla katılamazdım."

* * *

Motorun gürültüsü içimde titreşiyor, Tokyo'da yarışırken yüksek, sabit bir ritim. Şehrin ışıkları neon çizgiler halinde bulanıklaşarak önümdeki Takeshi'nin motosikletinden parlıyor. Genişçe sırtımama izin veriyorum ve motoru deviriyorum, kendimi heyecanın içinde kaybediyorum ve dünyadan sıyrılıyorum.

Böyle sürmeyeli çok uzun zaman oldu, sadece kardeşim ve ben, iki makine geceyi yarararak geçiyoruz. Takeshi bunun için yaşıyor, motorun kükremesi ve rüzgarın çılgınca esmesi. Ben o kadar bağımlı değilim, ama Tanrım, bu gece iyi hissettiriyor.

Rüzgar kaskın altındaki saçlarımı karıştırıyor, beni daha keskin bir var olma, yaşama, şimdiki zaman hissine sokuyor. Sadece o ve ben, bisikletlerimiz ve Tokyo'nun neonları yanıp sönüyor.

Baskı yok. Oyun yok. Geçmişten gelen hayaletler ya da Ishida-kai draması yok.

Sadece biz.

Takeshi hızlanıyor, bisikletinin üzerine eğiliyor ve ben de onu takip ediyorum, sanki burası bizim şehrimizmiş ve diğer herkes sadece bir misafirmiş gibi gece trafiğinin içinden geçiyorum.

İleride, sayısız neon ışığının altında parlayan küçük bir yol kenarı standına girerek kenara çekiliyor. Yanında duruyorum ve motoru kapatıyorum. Sürekli kükremeden sonra sessizlik ürkütücü ve alışmak için bir saniyemi ayırıyorum, kaskını çıkarışını ve saçlarını sallayışını izliyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor, yemek kamyonlarını ve sokak yemeği stantlarını başıyla işaret ederek.

"Açlıktan ölüyorum," diye inliyorum, kaskımı çıkarıyorum ve sunulanlara göz atarken sırtıyım.

Sonunda biraz takoyaki ve birkaç Kirin birası kapıyoruz. Bu Kyoto'da da sık sık yaptığımız bir ritüel. Yolculuk sonrası rutinimiz. Gevşemek ve konuşmak, aile yemeğinde veya Mori-kai toplantılarında söylemediğimiz her şeyi yakalamak için bir şans.

Kenardaki bir bankta oturuyoruz, şehir etrafımızda uzun, canlı ve huzursuz bir şekilde beliriyor. Biramın kapağını açıp arkama yaslanıyorum, Takeshi bana hiçbir şeyi kaçırmayan o ikiz kardeş bakışını atıyor.

"Yani," diye başlıyor, sessizliği aniden bozarak. "Damian biliyor, değil mi?" Sesi sakın, ama bir kenar var

ona. "Josh hakkında yani."

Duraksıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor, sonra yavaşça başımı sallayıp bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Evet."

Takeshi'nin bakışları keskin. "Ona söyledin mi?"

Bir baş sallama daha. Göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissediyorum, suçluluk ve rahatlama karışımı, anladığını umuyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Elinin tersiyle itti. "Olma. Eğer ona söylediyse, bir nedenin vardı. Hem ona ilk etapta güvenmek hem de söylemek için." Yüzünde alaycı bir gülümseme var. "Ve gerçekçi olalım, bir Bratva imparatorluğunun varisi mi? Beni ispiyonlayacak türden bir adam değil."

"Düşük bir olasılık," diyorum küçük bir gülümsemeyle ve biramı yudumluyorum. "Nereden biliyorsun?"

Takeshi sırtıyor. "Bu sabah otelde yollarımız kesişti. Omzuma vurdu ve başını salladı, sonra da gününe devam etti."

Kaşımı kaldırıyorum. "Tüm bunları bir omuz sıvazlamasından mı anladın?"

"Zihin güçleri," diye mırıldanıyor, başının yan tarafına vurarak. "Ayrıca, yollarımız çoğu zaman kesişiyor, birbirimizi bayıltmamamız bir mucize, yani..."

Gülüyorum, bu ses içimdeki gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Takeshi böyle iyidir. Her zaman saçmalıkların arasından sıyrılıp nefes almamı sağlayacak bir yolu vardır.

Tekrar bana baktı. "Yine de her şeyi bilmiyor, değil mi?"

Bakışlarım başka yöne kayıyor, midemde tanıdık bir korku birikiyor. "Bunu neden söyledin?"

"Hana..." diyor, sesi yumuşuyor, ağırlığı üzerimize çöküyor. Yargılama yok, sadece anlayış var.

İçimi çekiyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Hayır. Öyle değil."

Takeshi bir an sessiz kalıyor, kaşlarının arasında düşünceli bir kırıksıklık oluşuyor. "Belki de yapmalı." Sonra bakışları düşüncelere dalıyor. "Ona söylemene ne sebep oldu?"

Yutkunuyorum, videonun anısı zihnimde yanıp sönüyor. "O paketi hatırlıyor musun? Otelde benim için bırakılan? İçinde video olan bir iPad'di."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"O geceden," diyorum usulca.

Takeshi'nin yüzü kararıyor, çenesi sıkılıyor. "Tanrım, Hana."

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyorum, kalp atışlarım hızlanırken bile başımdan savıyorum. "Yani, neyse o."

Tak hiddetle küfrediyor, başını sallıyor ve bana bakmadan önce parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Kim gönderdi lan bunu?" diye homurdanıyor, sesindeki korumacı ton açıkça belli oluyor.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, bu belirsizliğin çaresizliğinin tekrar üzerime çöktüğünü hissediyorum.

"Paketin izini sürebiliriz-"

"Çoktan yaptım," diyorum sessizce. "Freya'dan bunu

araştırmasını istedim." Bir kaşını kaldırıyor. "Ve?"

Başımı asık suratla sallıyorum. "Hiçbir şey yok. Paravan şirket üstüne paravan şirket. İzler kaybolup gidiyor."

Takeshi nefesinin altında küfrediyor, gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Biliyor musun," diye yavaşça başladı, "Prescott Harding'in geçen gece dayak yediği söylentisini duydum. Tam burada, Tokyo'da, inanabiliyor musun?"

Midem bulanıyor ama yüzümü nötr tutuyorum. "Çılgınca," diye mırıldanıyorum, biramdan bir yudum daha alarak. "Gerçi burada yaşıyor. Artık burada çalışıyor."

"Bunu tam olarak nereden biliyorsun?" diye soruyor, gözlerinde eğlenen bir parıltıyla.

Ona anlamlı bir bakış attım. Takeshi kıkırdıyor. "Sanırım sonunda sahte nişanlından beklediğimden daha çok hoşlanabilirim. Sence iPad'i Prescott mu gönderdi?"

Omuz silkiyorum, omuzlarım geriliyor. "Belki de. O da olabilirdi, başka biri de olabilirdi."

"Ona sorabiliriz," diyor Takeshi, sesi daha koyu. "Ya da Edward olabilir."

Bu isim içimde bir ürperti yaratıyor, gömmeye çalıştığım anılar yüzeye tırmanıyor. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Takeshi bir an sessiz kalıyor, bakışları uzaklara kayıyor. "Ya da... onlar olabilir."

Omurgam kaskatı kesildi. Söylemesine bile gerek yok, kimden bahsettiğini biliyorum. Ama bu sefer hikâyenin tamamını bilmeyen Tak.

Konu bu olduğunda değil. Onlara karşı. Ama bu artık geride kaldı.

"Bunlar uğraşılacak insanlar değil..." diye devam ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum, içimde ani bir öfke yükseliyor. "Biz Mori-kai'yız, Tak. İnsanların bulaşmadığı kişileriz."

Başını sallıyor, gözlerinde bir gurur parıltısı var. Elini uzatıp bira şişesini benimkiyle tokuşturuyor. "Siktir, evet. Kanpai."

İkimiz de biralarımızı yudumlayıp takoyakilerimizi yerken Tak'ın telefonu bir mesajla çalıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, okurken.

Ona döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

İkizimin yüzü bana bakarken çizgili ve acımasız. "Prescott'tan bahsetmişken..."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

"Sanırım onunla konuşamayacağız. Az önce hastanede bayıldı."

Hala gidiyorum.

"O öldü, Hana."

HANA

Tokyo'nun yanıp sönen neon ışıkları otel süitimizin yüksek pencerelerinden süzülüyor. İçeri girdiğimde karanlıktı, dışarıdakiler dışında tek ışık Damian'ın dizüstü bilgisayarından geliyordu.

İçeri girdiğimde bana bakıyor. Benim yüzümdeki karanlık ifadeyi görünce yüzündeki sırıtış kayboluyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, hemen dizüstü bilgisayarını kapatıp bana doğru geliyor. "Ne oldu?"

Önünde durup yüzüne bakarken, nabzım hızla atarken, yüzlerimiz dışarıdaki neon ışığın dramatik pembeleri ve mavileriyle aydınlanıyor.

"I..." Boğazım düğümleniyor. "Sana bir şey söylemem gerek."

Kaşlarını çatıyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece devam etmemi bekliyor.

"O gece Josh'la olanlarla ilgili sana anlattıklarımın çok daha fazlası var," diye fısıldıyorum, nereden başlayacağımı bilemeden. Her şeyin ağırlığı üzerime çökmeye başladı.

Damian'ın gözleri o pisliğin adı geçince kısılır. Ama yüzünde yargılama yok. Sadece endişe var.

"Takeshi'nin yaptıklarından sonra..." Ellerime bakarken yutkunuyorum. "Josh'un ailesi benimle konuşmak için eve geldi. Tak evde değildi ve annem de o sırada dışarı çıkmak üzereydi, yani pek orada değildi. Yani sadece ben ve onlar vardık."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor.

"Biliyorlardı," diye fısıldadım. "Ne olduğunu. Yani, bilmiyorlardı. Ellerinde video kanıtı falan yoktu." Başımı sallıyorum. "Ama biliyorlardı, Damian. Ve ikisi de çok güçlüydü. Yani, babası lanet bir senatör. Annesi bir yargıç. Bu arada ben sadece on sekiz yaşında bir çocuktum ve korkudan aklımı kaçırmıştım."

Damian'ın elleri benim kile ri tutuyor, sıkıyor, beni kendine çekiyor. Ama tek kelime etmiyor, sadece içimi dökmeme izin veriyor.

"Onlara ilk kez o zaman ödeme yaptım." Nefesini içine çekti. "Ne?"

"Bana kardeşimin ne yaptığını bildiklerini ve bunu örtbas etmesine yardım ettiğimi bildiklerini söylediler. Kenzo ve Mal'in Japonya'da Sota'nın emrinde çalıştığını biliyorlardı." Ona bakıyorum, yüzüm yalvarıyor. "Ailemi yok edebilirlerdi, Damian. En azından Tak'ı hapse gönderebilirlerdi. Ve bana öyle söylediler."

Titrek bir nefes alıyorum. "Annem gösterişsiz bir sanat koleksiyonu yapardı. Oturma odamızın duvarında çok sevdiği bir tablo asılıydı; Hollandalı ressam van Ravesteyn'in muhteşem bir eseri. O tabloyu çok severdi ve değeri yarım milyon dolar civarındaydı."

Ağzım açık kaldı.

"Senatör Donahue ona baktı ve sessiz kalması karşılığında o gece onu evine götürüleceğini açıkladı."

Damian sertleşiyor.

"Annem o zamanlar gerçekten kendinden geçmişti ve çoğu zaman kafası çok karıştı. Kayıp olduğunu fark ettiğinde yüzüne karşı yalan söyleyip tablonun temizlik için götürüldüğünü söylemek zorunda kaldım."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Ona ölene kadar bir yıl boyunca temizleyicide kalacağını söyledim."

Damian kollarını sessizce bana doladığında nefesim kesiliyor.

"Para aklama konusunda bu kadar iyi olmamın nedeni bu." Sesim acılaşıyor. "Bunu yıllardır yapıyorum. Resim sadece başlangıçtı. Birkaç ay sonra daha fazlasını istediler. İlk kez para akladığımda, kendi ailemden çaldığım parayı saklayıp o şerefsizlere ödemek içindi."

Damian'ın ifadesi şaşkın bir sessizlikten şiddetli bir öfkeye dönüşür.

"Tanrım, Hana," diye homurdanıyor.

"Yıllarca para talep edip durdular. Bazen Josh'un babası, bazen de annesi. Beni tehdit ettiler. Onlara ödeme yapmazsam Takeshi'nin yaptıklarını ifşa etmekle tehdit ettiler." Boğazım düğümleniyor. "O kısmı Tak bile bilmiyor. Yani beni görmeye geldiklerini ve üstü kapalı tehditler savurdıklarını biliyor ama ödemeler konusunu bilmiyor."

Damian sessiz, bakışları kırpışmıyor. Az önce ona söylediklerimi düşünürken zihninin çalıştığını görebiliyorum.

"Bir yıl kadar önce para talepleri durdu," diye devam ediyorum, sesim odanın sessizliğinde boş bir şekilde yankılanıyor. "Bittiğini sanmıştım. Ama şimdi..."

"iPad'i gönderenlerin onlar olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi kararıyor.

Başımı sallıyorum, sanki her kelime hayatımda herkesten sakladığım çatlakları daha da açığa çıkarıyormuş gibi hissediyorum.

"Ailemin adı sizinkiyle bağlantılı olduğu için muhtemelen daha büyük bir ödeme günü görüyorlar. Daha büyük bir koz." Başka tarafa bakıyorum, utancım derimin altına işliyor. "Al işte, Damian. Şimdi elinizde benden daha fazlası var. Hazır başlamışken tüm günahlarımı da dökebilirsin."

Sert ya da yargılayıcı bir şey söylemesini beklediğim ağır bir sessizlik anı oluyor. Bunun yerine beni göğsüne çekiyor, çenemi kaldırmak için aşağı uzanıyor ve ağlamaklı bakışlarımı kendi gözlerine kaldırıyor. Dokunuşu istikrarlı, topraklayıcı, ama gözlerinde karanlık ve savunmasız bir şey var.

"Hana," diye homurdanıyor, sesi alçak. "Daha fazla kaldıraç yok."

Acı acı gülüyorum. "Var, Damian. Artık her şeyi biliyorsun. Kitsune ile olanları... Tak'ın yaptıklarını... bunu. Artık hepsini biliyorsun."

Yüzünde bir gölge belirliyor. Ellerini omuzlarımdan indirip kollarını kavuşturarak orta mesafeye bakıyor, bakışlarında daha önce onda hiç görmediğim bir kırılma var.

"Sekiz yaşındayken," diye başlıyor sessizce, "bakıcımla birlikte gittiğim oyun parkında bir adam yanıma geldi. Bana bir hediyesi olduğunu söyledi ve elime bir iPod tutuşturdu." Duraklıyor, anıyı yeniden yaşarken çenesi çalışıyor, her kelime bir kıymığı çıkarır gibi yavaşça çıkıyor. "İçerisi harika müziklerle doluydu ve ben kendimden geçmiştim. Ama bu bizim sırrımızdı, dedi. Kimseye söyleyemezdim, yoksa elimden alırlardı."

Dinlerken göğsüm sıkışıyor, içindeki küçük çocuğu görüyorum.

"Bu yüzden bu konuda sessiz kaldım," diye devam ediyor, sesi derin bir acıyla kararıyor. "Ceketimin cebinde sakladım. O gece ailemle pizza yemeye gittiğimizde yanımda götürdüm." İçi boş bir kahkaha atıyor. "Ama... O sadece bir iPod değildi. Bir takip cihazıydı. Annem Kir'in kız kardeşi olduğu için arka planda hep bir tehdit vardı. Bir yere gittiğimizde, takip etmeye çalışabilecek kişilerin kafasını karıştırmak için birden fazla araba kullanarak her zaman bir eskortla giderdik." Gözleri benimkilerle aynı hizada. "Ve ailemi öldüren adamlar tam olarak nerede olduğumuzu, hangi arabayı vuracaklarını bu şekilde biliyorlardı. Onları doğrudan bize yönlendirdim."

Yüzüm buruşurken nefesim bedenimi terk ediyor. "Damian..." Boğuluyorum, kalbim onun için parçalanıyor.

"Her şeyi berbat ettim, Hana." Sesi çatlıyor, kara gözleri çiğ, onarılmamış acıyla dolu. "Ailemi öldürttüm."

Ona uzanıyorum, ellerim göğsüne gidiyor, ama o başını sallıyor, arkasını dönüyor.

"Damian, sen daha çocuktun," diye fısıldadım, sesim yumuşaktı. "Nasıl bilebilirdin ki?"

Çenesi kasılıyor, yüzünde ıstırap parlıyor. "Ailemiz Bratva'ya bağlıydı, Hana. Tahmin etmeliydim. Gözümü kırptım, gardımı düşürdüm ve bu yüzden öldüler." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "O iPod'dan kimseye bahsetmedim. Kir'e bile."

Sessizlik uzuyor, her saniye ortak sırlarımızın, kırık geçmişlerimizin ağırlığıyla doluyor. Bakışlarımla buluşuyor, savunmasızlığı çiğ ve açıkta. "İşte böyle," diyor, sesi sert. "Bu senin bana karşı kozun. Ödeştik. Senin üzerinde hiçbir hakimiyetim yok."

Uzanıp yüzünü ellerimle kavıyorum, avuçlarımdaki sert kirli sakalları hissediyorum.

"Evet, biliyorsun," diye fısıldıyorum onu aşağı çekip dudaklarımı dudaklarına bastırırken, karanlığım onunkinde garip, çarpık bir rahatlık buluyor.

Ve yıllardır ilk kez kendimi özgür hissediyorum.

DAMIAN

KYOTO bu gece FARKLI HİSSEDİYOR.

Belki de sorun şehrin kendisi değildir. Ya da ev. Belki de kızdır.

Hepimiz Mori malikanesine geri döndük ve Sota Akiyama'nın yedinci yaş gününü kutluyoruz. Yani, neredeyse hepimiz. Kir ve Isaak New York'ta bir işle meşguller. Ama sanırım Kir'in hediyesi, 1968 model muhteşem bir Ford Mustang GT 390 Fastback - tıpkı Sota'nın favorisi olan Bullitt filmindeki gibi yeşil - onun burada olmamasını telafi ediyor.

Bahçedeki teraslardan birinden Hana'yı aile toplantısına doğru ilerlerken izliyorum. Bu gece onda bir ışık var. Daha yumuşak bir şey ve kafamı karıştırıyor.

Takeshi'nin yüksek sesli kahkahası alçak sesle yapılan konuşmaları kesiyor. Kenzo, Mal ile duyamadığım bir şey hakkında neşeli bir şekilde tartışıyor ve Freya ile Annika, verandanın karşısındaki kırmızı suratlı Kai ile heyecanla çene çalıyor. Ama tek fark ettiğim Hana. O bir hayal.

Aşık olmuş aptal bir ergen gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama işte böyle.

Gülüyor, Sota'ya bir şey söylemek için eğilirken başı öne eğiliyor. O da gülüyor ve kız onun elini sıkıyor. Yumuşaklık ve ateş saçıyor ve ben onu bir daha asla göremeyeceğim gibi içime çekiyorum. Belki de onu ilk kez görüyormuşum gibi.

Garip olan şu ki, kendimi huzurlu hissediyorum.

"Şimdi yaptığın şey bu mu?" Freya'nın sesi beni şimdi ve buraya geri çekiyor. "Orada öylece durup bir sürüngen gibi ona mı bakıyorsun?" Sırıttıyor, gözleri parlıyor. Ben onu terslerken gülüyor.

"Sürüngen, ha?"

Kıs kıs gülüyor. "Pek sayılmaz. Daha çok aşık köpek yavrusu gibi." Kaşlarını çatıyor. "Biliyor musun, eğer bu kadar derine indiysen, ona... ah, bilmiyorum... söylemek isteyebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Profesyonel ipucu: Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Sırıtarak alay ediyor. "Oh, elbette. Yani, ne bilebilirim ki? Burada durup ona ortaokul aşığı gibi bakmıyorsun ya."

İnkâr etmem için beni cesaretlendiren bir bakış atıyor ama ona bu zevki tattırmıyorum. Bunun yerine, o sırtırken başımı sallayarak iç geçiriyorum.

Sonra eğiliyor, sesi alçalıyor. "Bu arada, Edward Radcliff için bana verdiğin numarayı takip ettim."

Kaşlarım kalktı. "Ve?"

"O öldü, Damian."

Kıpırdamadan

duruyorum.

"Birkaç gece önce Londra'daki dairesinin küvetinde bilekleri kesilmiş halde bulundu. Aynı gece Prescott

Harding, sen onu feci şekilde dövdükten sonra hastanede gizemli bir şekilde nefessiz kaldı."

Bana soğukkanlılıkla bakıyor. Gözümü kırpmıyorum.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var, Frey?" Sessizce söyledim.

"İsterdim ama o gece Londra'da olmadığını biliyorum." Bana sert bir bakış attı. "Kontrol ettim." Nazıkçe öksürüyor. "Biliyorsun, Prescott'un öldüğü gece kaldığı hastaneye giden bir gişe seni aldı." Yavaşça nefes veriyor. "Dikkatsiz davranma Damian," diye mırıldanıyor.

"Not edildi. Edward'ın intiharıyla ilgili şüpheli bir durum var mı?"

Kuzenim hafifçe kaşlarını çatıyor. "Biliyorsun, yaptığım işte gerçekten çok iyiyim. Ama ne aradığımı bilirimsem daha da yardımcı olabilirim. Sana tam olarak ne konuda yardım etmeye çalışıyorum?"

Omuz silkiyorum, bunun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Bu... kişisel bir şey."

Tam o sırada Hana, Freya'nın arkasından geçiyor. Dönüyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı ya da hiç yapmadığı bir şekilde silahsızlandıran küçük, kolay bir gülümseme veriyor.

Dikkatimi tekrar Freya'ya çekmeyi başarıyorum. Bunu yaptığımda, yüzünde her şeyi anlatan bir ifade vardı.

"Hana'yla ilgili kişisel bir şey mi?" diyor sessizce. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

"Ya önemsiyorsam?" Sessizce homurdanıyorum.

"Bunun harika olduğunu söyleyebilirim," diyor sessizce, elimi sıkıyor ve bana sırtıyor. "Senin adına sevindim, D. İkiniz adına da."

Yüzü tekrar ciddileşir.

"Edward'ı biraz araştırdım. Ev bilgisayarını hackledim, banka hesaplarını karıştırdım. Her zamanki şeyler."

"İyi bir şey var mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Dürüst olmak gerekirse, intiharlara bakılırsa, Edward'ınki oldukça düğmeli. Para sorunları. Uyuşturucu sorunları. Bir yıl önce işinden kovulunca karısı onu terk etmiş."

"Senatör Donahue için çalışıyorum," diye homurdandım.

O orospu çocuğunun babası.

Takeshi'nin intikamını almak için yaptıklarını yıllarca Hana'nın başına kakan kişi.

Öfkemi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve Freya'ya odaklanıyorum.

Başını sallıyor. "Doğru, Kempton Donahue için. Ama uzun süre Senatör Donahue olarak kalmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"Görev süresi iki ay sonra doluyor ve yeniden seçilmek istemiyor. Japonya'ya Büyükelçi olarak atandı. Şu anda Tokyo'da."

Aklıma Hana'nın aldığı o lanet iPad geliyor.

...paravan şirketler aracılığıyla gönderildi.

Tam o sırada Annika yanımdan geçip koluma dokundu. "Akşam yemeği hazır. Geliyor musun?"

Mal gölgelerin arasından cisimleşir -bu konuda iyidir- ve kolunu sözsüz bir şekilde Freya'ya dolar. Başını sallar.

Ciyaklayan Freya'yı kucağına alıp yemek masasına götürmeden önce sessizce bana baktı.

Sanki buradan başka hiçbir yere ait değilmiş gibi zarafet ve rahatlık karışımı bir tavırla oturan Hana'nın yanına oturuyorum.

Yanımda.

Etrafımızda, Sota'nın eski Yakuza arkadaşları yüksek sesle, gürültülü şakalar ve sake paylaşıyor ve hava sıcak kahkahalarla doluyor.

Takeshi masanın karşısında bir şaka yapıyor ve Hana gülüyor, göğsümde garip şeyler yapan müzikal bir ses. Ben farkına varmadan eli masanın altından benimkine kayıyor ve sıkıyor.

Saklanmaktan bıktım. Bu, herhangi biriyle hissettiğim en gerçek şeyden başka bir şeymiş gibi davranmaktan bıktım.

Ellerimizi kaldırıp masanın üzerine sıkıca koyuyorum, hala onun ellerini herkesin görebileceği şekilde tutuyorum. Yanakları kızardığında yüzüme bir sırıtma yayılıyor ama elini çekmiyor. Takeshi bir an ellerimize bakıyor ama sonra hafifçe başını sallıyor. Annika ve Freya kulaktan kulağa gülümsüyorlar. Kenzo önce şaşkın görünüyor, ama sonra odayı oldukça hızlı bir şekilde okuyor ve başını bana doğru eğiyor. Mal omuz silkiyor ve hemen ardından sessizce başını sallıyor.

Sota sonuncusu. Ama yıllardır Hana'ya babalık yapan adamla göz göze geldiğimde, o da yavaşça çenesini eğip bana sırıtıyor...

Bunun bir çeşit testi geçtiğim anlamına geldiğine eminim.

Burada otururken, onun eli benim elimdeyken, garip bir his üzerime çöküyor. Sanki yerimi bulmuşum gibi. Sanki bana izin verdiği sürece onun elini tutmaktan başka yapmak istediğim bir şey yokmuş gibi.

Akşam, sesler ve kadeh tokuşturmalarla bulanıklaşarak geçiyor, beni sabit tutan tek bir varlık var: Hana.

Yemek bittikten sonra st kata çıkıyoruz, kolu sanki bırakmaya korkuyormuş gibi benimkine sıkıca dolanmış. Sota'nın arkadaşlarının doldurduğu sake yüzünden yüzü kızarmış ve sırtıyor ve bana muzipe baktığında kanım biraz daha ısınıyor.

O saldırmadan önce ancak odasına girebildik. Beni kapıya doğru itip derinden öperken inliyorum. Damarlarımda ateş kükrüyor, kıcını sıkıca kavrarken sikim karnına karşı çeliğe dönüşüyor.

"Peki ya sen," diye yarı mırıldanıyor, "git duş al." Dudaklarını kulağıma yaklaştırırken çakırkeyif, boğucu bir gülümsemeyle sırtıyor. "Ve sonra geri gel ve beni bağla."

Tamam, sarhoş. Ama şişmiş sikimi pantolonumun üzerinden kavrayıp tekrar yakınıma eğildiğinde tüm çekincelerim uçup gidiyor.

"Sakin hayır demeye kalkma çünkü içiyorum," diye mırıldanıyor. Dişleri kulak mememi ısıyor. "Benden faydalanmanı istiyorum..."

Sikeyim.

Sikim pantolonumun önüne doğru kabarıyor.

Hana kıkırdıyor, benden uzaklaşıyor ve banyoya doğru başını sallıyor. "Sen git. Uzun sürmesin."

En hızlı durulanma konusunda yeni bir hız rekoru kırmış olabilirim. Yine de banyodan havlusuz çıktığımda alığım azalıyor.

Hana yatağında kıvrılmış, uyuyor.

"Beni sakinle uyandır" türünden bir uyku değil. "Benden faydalanan" uykusu değil.

Bu gerçek bir "gemi yola çıktı" bayılmasıdır.

Derin ve eşit nefes alıyor, kirpikleri yanaklarına belli belirsiz gölgeler düşürüyor. Nadiren gördüğüm bir şekilde çok huzurlu ve savunmasız görünüyor.

Yorgana uzanıyorum, üzerine çekiyorum ve onu yatırıyorum. Kıpırdanıyor, bir şeyler mırıldanıyor, dudakları hafifçe bükülüyor.

"Uyuyakalmışım," diye mırıldanıyor, zar zor uyanmış, sesi hem pişman hem de özür diliyor. "Özür dilerim."

Elimi saçlarında gezdirip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Olma."

Yavaşça gözlerini yarı yarıya açıyor. Yanındaki boşluğa bakıyor. Gözlerindeki hüznü bakış göğsümü sıkıyor.

Hâlâ aynı yatağı paylaşmıyoruz. Ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım, ne kadar çok engeli yıkarsak yıkalım, hala aşamadığı bir engel var. Ama ben anlıyorum. Bu öyle düğüm çözmek gibi çözebileceği bir şey değil. Beynin derinliklerinde gömülü, kelimelerin ötesinde, mantığın ötesinde.

İç çekiyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Ben... Ben bu şekilde olmak istemiyorum. Bundan nefret ediyorum. Özür dilerim."

"Özür dileycek bir şey yok," diyorum usulca. Bunun kendini üzdüğü bir başka şey olmasına izin vermeyeceğim.

Köşedeki koltuktan bir yastık ve yedek battaniye alıp onun yanında yere derme çatma bir yatak kuruyorum. Uzanıyorum, battaniyeyi sererken ona bakıyorum.

"Bu iyi mi?" Elini uzatarak soruyorum.

Parmakları benimkilere kayıyor ve sıkıyor.

"Sanırım... Bu işe yarıyor," diye fısıldıyor
usulca.

Bir dakika sonra, ritmik bir şekilde nefes
alıyor. Ama ben uyanık kalıyorum.

Elini bırakmak için kendimi zor tutuyorum. Sessizliğin içinde
uzanıp tavana bakıyorum, aklım başımdan gidiyor.

Nasıl oldu da buraya geldim? Tüm kaosa rağmen bir şekilde
buraya, onun yanına düştüm. Sadece acımasız kenarları
bilerek, gölgelerde gezinerek geçen bir hayattan sonra,
şimdi... o var. Şimdiye kadar inşa ettiğim tüm lanet duvarları
yıkıyor.

Bunun için minnettar değilmişim gibi davranmaktan
yoruldum. Uykusunda eli benimkini sıkıca sarıyor ve bu
içimde sıcak, sabitleyici, bağımlılık yaratan bir sarsıntı
yaratıyor. Tam olarak sakin değil, daha çok zar zor kontrol
altına alınmış bir fırtına gibi.

Ve kimse bunu elimizden alamayacak.

HANA

"ŞİMDİ GÖRÜYÖRÜM," diyor Miyamoto ışınlanarak.

Kraliyet Sarayı'nın dış hendeği içindeki konumu nedeniyle "çemberin içinde" olarak adlandırılan Tokyo'nun fiili iş bölgesi Marunouchi mahallesine bakan büyük pencerelere doğru dönerken ellerini bir film yönetmeni gibi kaldırarak çekimini çerçeveleyiyor.

"Toplantı odası burada... doğal olarak tamamen cam duvarlar. Bu manzarayı engellemek suç olur."

Yeni ofis binasının koridorlarında yürüyorum, Miyamoto'nun sesi Kai ile pencerelerin yanında durup tadilatları tartışırken azalıyor. Etrafa bakarken gülümsüyorum.

Burası mükemmel. Belki ciddi bir tadilata ihtiyacı var. Ama Miyamoto haklıydı: Potansiyel muazzam. Mükemmel bir konumda beş katlı birinci sınıf ofis alanı, bodrumda bir garaja bağlı büyük bir depo alanı, ayrıca kamyon bölmeleri ve ayrı bir kamyon girişi.

Elimi duvarda gezdirirken nabzım hızla atıyor. Bu Mori Holding'in geleceği, Tokyo'ya doğru genişlememizin başlangıcı. Önce benim yönettiğim şirket. Sonra Kenzo

Mori-kai imparatorluğuyla ilgili daha gizli işlere girebilir. Damarlarım heyecandan vızıldıyor.

Aniden, omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. İzlendiğimi hissediyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çevresel görüşümde bir gölge uçuşuyor. Ama döndüğümde.

Hiçbir şey.

Yine de tüm sinirlerim hala canlı. Dönmeden önce tozlu bir penceredeki yansımamı bir an için yakalıyorum ve bakışlarımın açık alanda yavaşça gezinmesine izin veriyorum.

Burada hiçbir şey yok. Ana ofis alanında Kai ve Miyamoto dışında kimse yok ve ben burada paranoyak bir deli gibi çıldırıyorum.

Nefes al.

Miyamoto, ana kattan aşağıya inen bir merdivenle bodruma inmeden önce bize üst katları gezdiriyor. Karanlık, kavernöz alan, sıra sıra kamyon bölmeleri, depo rafları ve sokak erişimli büyük bir garaj kapısı ile etrafımızda uzanıyor.

"Mori Holding'e odaklandığınızı biliyorum," diye mırıldanıyor Kai. "Ama bu alan, imparatorluğun geri kalanı şehre doğru genişlediğinde?" Islık çalıyor. "Bu büyük bir şey, Hana."

Mori Holdings'in gelecek çeyrek bilançosunu düşündükçe irkiliyorum.

"Büyük bir fiyat etiketiyle birlikte geldi," diye mırıldanıyorum. "Ama..."

"Ama buna değecek," diye sırtıyor Kai. Omzuma kocaman bir el vuruyor. "İyi iş çıkardın, Hana. Kenzo seninle çok gurur duyacak."

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve sırtıyorum.

"Ben çalışan bir banyo bulacağım," diyorum ve buraya inmek için kullandığımız ferforje merdivenlere geri dönüyorum. Tam merdivenlerin dibine ulaştığımda, üstteki kapı tekmeyele açılıyor.

Kalbim duruyor, boğazımda bir soluk düğümleniyor ve kapıda siyahlar içinde bir adam bana doğru yaklaşırken soğuk bir korku omurgama yayılıyor.

"Burası Ishida-kai bölgesi," diyor sesi keskin bir şekilde. "Bunu tahliye tebligatınız olarak kabul edin."

Ayağını kaldırır ve kablolarla sarılı bir teneke kutuyu merdivenlerden aşağı tekmeler.

Oh Tanrım...

İçgüdüler devreye girer.

"BOMBA!!!" Çığlık atıyorum, dönüyorum ve koşarak yere atlıyorum. Kai ve Miyamoto şaşkınlıkla bana doğru dönüyorlar. Kai beni geçip baktığında, hemen harekete geçti.

"HAREKET ET!" diye kükrüyor, dönüyor ve Miyamoto'yu beton bir duvarın arkasına itiyor. Dönüp bana doğru fırlıyor, beni belimden sertçe yakalıyor ve dünya sıvı ateşe dönüşürken beni bir sütunun arkasına çekiyor.

Ses sağır edici - kafamın içinde saf gök gürültüsü. Patlama bodruma çarparak ilerliyor ve Kai beni sütunun arkasına saklarken saçlarımı yakan bir ısı duvarı gönderiyor.

Hava dumanla yoğunlaşıyor, patlama dalgası kemiklerimi sarsıyor. Kulaklarım çınlıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Ama Kai beni ayağa kaldırdığında, uzuvlarım yeniden çalışmaya başlıyor.

"Hadi gidelim!" Kai kükrüyor, beni de peşinden sürükleyerek odanın bir ucundan diğerine savuruyor. Ben de peşinden gidiyorum, dehşet içinde etrafıma bakarken bacaklarımı onunki kadar hızlı pompalamaya zorluyorum.

Her yerde ateş var: duvarlardan ve tavan kirişlerinden damlayan turuncu sıvı her şeyi tüketiyor. Cehennem bize yaklaştıkça kalbim çarpıyor ve boğazım kuruyor.

Kai'yi Miyamoto'yu ittiği yere kadar takip ettim. Yaşlı Oyabun'un gözleri kocaman, vahşi, yüzü

solgun. "Bu Kolya!" diye bağıyor.

Odayı tarayan Kai'nin yüzü asıktır ve dumanın arasından bir şey görür.

"Bu taraftan!" diye kükreyerek Miyamoto'yu ayağa kaldırdı ve bileğimden yakaladı. "Gidelim, şimdi!"

Üçümüz bodrumda tökezleyerek ilerliyor, tavandan düşen ateş ve molozlardan kaçıyoruz. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok, ta ki duman aniden biraz dağılıp köşeye park etmiş, hırpalanmış bir minibüsü görene kadar.

Arkamızdan bağırırlar geliyor, dumanların arasından gölgeler takip ediyor.

Avlanıyoruz.

Kai çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, gösterge panelini parçalıyordu. Arka kapıyı yırtıp açıyorum, Miyamoto'yu içeri sokup peşinden içeri giriyorum. Kai odaklanmış durumda, gösterge panelinden kabloları çekip birbirine dokundurarak kıvılcım çıkarırken çenesinde gerginlik var.

Minibüs kükreyerek hareket eder, farlar yoğun dumanı keser.

"Siktir et," diye tıslıyor Kai. Bize dönüp bakıyor. "Bekle."

Minibüsün yan tarafı aniden gümbür gümbür vurulup arka camı kırılınca çığlık atıyorum. Kai geri dönüp vites değiştirirken ve motoru çalıştırırken, kükreyen alevlerin sesleri arasında silah sesleri patlıyor.

Kai direksiyonu kırıp gaz pedalına basarken ve depodaki tek çıkışa doğru ilerlerken lastikler betona çarparak gıcırıyor.

Alevler her yerde, bina kalın bir duman örtüsü ve kırmızı-turuncu bir ısıdan başka bir şey değil. Bir başka atış yolcu camını parçalayarak her yere cam sıçratıyor. Miyamoto bir çığlık atıyor, kolunu tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyor.

"Dayanın!" Kai kükrer, doğruca garaj kapısına yönelir, dişleri kenetlenmiştir, odağı kırılmaz.

Minibüs kapıya çarparken koltuğa tutunarak çarpışmaya hazırlanıyorum. Dişlerim takırdıyor, metal çıtırdıyor ve inliyor ve sonra-işimiz bitti.

Caddeye fırladık, Kai cehennemi arkamızda bırakarak hızla uzaklaşırken lastikler tütüyordu.

* * *

OTEL SUİTİ AĞIR HİSSEDİLİYOR, sanki duvarların kendisi az önce olanların ağırlığını emiyor. Damian'ın kolları etrafımda, az önce kaçtığımız kaostan sonra beni topraklıyor. Tutuşu güçlü, inatçı ve bir an için kendimi onun katı sıcaklığına bırakıyorum, kendime hayatta olduğumu, zarar görmediğimi hatırlatıyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum ona, bakışlarının üzerimde gezindiğini, herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettiğini hissediyorum.

Gerçekten öyleyim. Sinirlerim gerilmiş durumda, hala içimde dolaşan adrenalinden dolayı uğulduyor, ama fiziksel olarak zarar görmedim. Kai de öyle.

Karşımdaki sandalyede oturan Miyamoto acı dolu bir ifadeyle yaralı koluna bakıyor. Kırılan camdan sızan kan derme çatma bandajın arasından sızarak kumaşı lekeliyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Akli başka bir yerde, o binada, yoğun dumanda, duvarları yalayıp geçen ve her şeyi küle çeviren yangında.

Odanın diğer ucunda, Kenzo'nun yüzü sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarın ekranını dolduruyor, yüzünde sadece bir şeyler çok ama çok ters gittiğinde ortaya çıkan karanlık, soğuk bir ifade var. Ve bir şeyler ters gitti. Bunu hepimiz biliyoruz, ama yüksek sesle söylemek onu daha da karanlık bir gerçekliğe dönüştürmek gibi geliyor.

"Bina kullanılamaz halde," diyor sonunda, sesi sert, gözleri çökmüş. "Az önce Tokyo İtfaiye Müdürü ile telefonda görüştüm. Yapısal olarak tamamen çökmüş." Derin bir iç çekerek, neredeyse pişmanlık dolu bir ifadeyle başını kaldırıyor. "Sigorta var elbette ama..." Nefes veriyor. "Evet."

Miyamoto pişmanlıkla gözlerini bana kaldırıyor. "Seni asla o boşluğa itmemeliydim," diye mırıldanarak başını salladı. "Kolya'nın böyle bir güçle karşılık vereceğini hiç düşünmemiştim..."

Sesi kesiliyor.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydik," diye bağıyor Takeshi, ardından gelen sessizlikte gözleri alev alev yanarken. Volta atıyor, odayı karanlık bir sıcaklıkla dolduran bir öfke yayıyor. "Miyamoto'nun evinde bizim için geldiklerinde asla karşılık vermedik. Çekip gitmelerine izin verdik, cesaretlendiler ve şimdi bununla uğraşıyoruz." Dönüp tüm odaya kötücül bir bakış fırlatıyor. "Bu sefer karşılık vermeliyiz," diye homurdanıyor, sesinde tehlikeli bir intikam açlığı var. Dönüp dizüstü bilgisayardaki Kenzo'ya bakıyor. "Yapmak zorundayız Kenzo."

Miyamoto başını sallıyor, dudakları acımasız bir çizgiye bastırılmış. "Kolya şu anda elini çok cesurca oynuyor," diyor ve her birine bakıyor.

Biz. "Takeshi'ye katılıyorum. Misilleme zamanı."

Dizüstü bilgisayar ekranında Mal'ın yüzü beliriyor, sert ve inatçı. "Ben de Tak'ın yanındayım," diyor, sesi çekilmiş bir bıçak gibi keskin. "Bu cevapsız kalamaz."

Odadakilerin ne düşündüğümü bilmek isteyen gözlerini üzerimde hissediyorum. Bakışlarımı Kenzo'ya odaklıyorum, böyle bir kriz anında bile tüm tahtayı ve uzun oyunu gördüğünü bildiğim kişiye. İfadesi okunamıyor ama gözlerindeki fırtınayı, orada kaynayan hesaplanmış öfkeyi görüyorum.

"Kenzo," diyorum temkinli bir şekilde, "Tokyo'da açık bir savaşa hazır olduğumuzdan emin değilim. Henüz değil."

Bir süre sessiz bir şekilde beni düşünüyor. Sonra başını salladı, sesinde bir uyarı vardı. "Ne yazık ki Hana, savaş bizim hazır olmamızı bekleyecek gibi görünmüyor," diyor yumuşak bir sesle. "Ve bizim de karşılık vermemiz gerekiyor."

Göz ucuyla Damian'ın hafifçe başını salladığını görüyorum, bakışları odaklanmış ve kararlı.

"Savaş öylece kaçabileceğimiz bir şey değil," diye mırıldanıyor, sesi karanlık ve tereddütsüz. "Artık değil."

Kelimeler havada asılı kalıyor, ağır bir kesinlik taşıyorlar.

Kenzo'nun dikkati Takeshi'ye kayar. "Bu konuda liderlik etmek ister misin?" diye sorar, sesi alçaktır.

Takeshi'nin gözleri tehlikeli bir hevesle parlıyor. "Zevkle," diye homurdanıyor, sesinin keskinliği içimi ürpertiyor. Bu onun için sadece işle ilgili değil. Bu bir açıklama yapma şansı.

Kan almak için.

Kenzo başını sallıyor, şimdiden seçeneklerimizi, riskleri ve ödülleri değerlendiriyor.

"Bana potansiyel hedeflerin bir listesini getir," diye homurdanıyor. "Sonra karşılık veririz. Bakalım Kolya bundan hoşlanacak mı?"

Damian'ın tutuşu etrafımda sıkılaşıyor.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum," diye sessizce homurdanıyor. "Artık gözümün önünden ayrılmana izin yok."

DAMIAN

KAI, Takeshi ve ben Tokyo'nun en çok ziyaret edilen hostes kulüplerinden birinin karşısındaki parkta duruyoruz.

Daha doğrusu Tokyo'nun en çok ziyaret edilen hostes kulüplerinden biriydi.

İçimden bir ses bu geceden itibaren popülaritesinin biraz düşebileceğini söylüyor. Şu an yanıyor olması falan.

Alevlerin duvarları yalayıp geçmesini, binayı bir atıştırmalık gibi yutmasını, her katın kavurucu kırmızı ve turuncu dalgalarla aydınlanmasını izlerken acımasızca gülümsüyorum. Bugün yaptığı pislikten sonra Kolya Ishida'ya ait olan bir şeyin küle dönüşmesini izlemek büyük bir tatmin.

Çenem gerildi.

Verdiği mesaj umurumda bile değil. Ya da yaktığı bina. Hana'nın kötü bir şekilde yaralanmış olabileceği umurumda.

Ölebilirdi. Sırf bu nedenle bile, daha önce olanlar cevapsız kalmayacak.

Yanımda, Takeshi kollarını kavuşturmuş, yüzü alevlerle aydınlanmış, yüzünde vahşi bir sırıtişla duruyor.

hepsinin yükselişini izliyor. Kai, Zippo'suna bir fiske vurup sigarasını ustalıkla yakarken yanında sessiz bir gölge gibi duruyor.

"İyi iş çıkardınız çocuklar," diye mırıldanıyor Takeshi, sesi sert. Bize bakmıyor; gözleri hâlâ cehenneme sabitlenmiş, gurur ondan bir sıcaklık gibi yayılıyor. "İyi iş çıkardınız amına koyayım."

Acımasızca başımı sallıyorum. Kai ince bir duman çıkarıyor, yüz ifadesi her zamanki gibi sakin. Ama alevlere bakarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var.

Takeshi karanlık bir şekilde kıkırdar. "Kolya savaş istiyordu. Artık bir tane var."

* * *

Hana'nın güvende olduğundan emin olmak için otelde DURUYORUM. Oraya vardığımda uyuyordu, ben de onu uyandırmak istemediğim için usulca öpüyorum. Süiti gözetleyen beş korumanın, koridorlarda ve çatıda devriye gezen on adamın ve lobideki bir düzine korumanın iyi ve keskin olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

O zaman ilgilenmem gereken bir iş var.

ABD Büyükelçisinin konutunu çevreleyen duvarı tırmanırken Tokyo'nun gece havası tenime soğuk geliyor. İçeri girmek şaşırtıcı derecede kolay: korumalar tahmin edilebilir rotasyonlarla hareket ediyor ve güvenlik sistemlerinin kendileri biraz eski.

Devriyeleri kolayca atlatıp sarmaşıklardan oluşan bir kafese tırmanarak ikinci kattaki balkona çıkıyorum. Sessizce ve bir amaç uğruna hareket ederek evin içine giriyorum.

Lanet olası cevaplar istiyorum.

Büyük rezidans, eski dünyanın paralı şıklığıyla zevkli bir şekilde dekore edilmiş. Koridorun aşağısından

seslerin zayıf uğultusu. Sesi takip ediyorum, tüm duyularım kilitlenmiş durumda.

Geniş kütüphanenin içinde Donahue'lar birlikte oturmuş, şaraplarını yudumluyor ve sanki dokunulmazlarmış, sanki hayatları mahvetmemişler ve bunu yaparken temiz kalmışlar gibi haberleri izliyorlar.

Bu gece, bu illüzyon paramparça olacak.

Ben yaklaşırken sırtları bana dönük, katanam odayı dolduran soğuk, ölümcül bir ıslıkla serbest kalıyor.

Yargıç Donahue, kocasıyla birlikte kafalarını çevirip bana bakarken, yüz ifadeleri şoktan solgun, dehşete düşmüş bir farkındalığa dönüşürken, irkilmiş, boğuk bir nefes veriyor.

Bıçağı Josh'un babasının boğazına bastırıyorum, sadece oyun için burada olmadığımı gösterecek kadar sert.

"Ne istersen," diye mırıldanıyor. "Alın! Yatak odasındaki kasada para var, mücevherler var. Hepsi senin, sadece-"

"Eşyaların umurumda bile değil," diye homurdanıyorum. Kabzayı çevirip bıçağın ucunun Kempton Donahue'nun şahdamarı üzerinde hafifçe dans etmesine izin verirken soğuk bir şekilde gülümsüyorum. Yavaşça yakasına damlamadan önce derisinde en küçük kırmızı boncuk belirliyor.

Daha yakına eğildim, sesim keskin bir fısıltıya dönüştü. "Oğlunuz çok değer verdiğim birini incitti. Ve sen-" Bıçağı yaklaştırıyorum, derisinin kenarın altında seğirdiğini hissediyorum. "Onu da aynı derecede kötü yaraladın."

Yüzündeki kan çekiliyor, elleri teslimiyetle kalkıyor. "Bak, hadi... Makul olalım-" diye kekeliyor.

Ona ters ters bakarak sözünü kestim. "Bunun için çok geç. Şimdi açıkla kendini, yoksa damarlarını açmaya başlarım." Bıçağı derisine bastırarak irkilmesine neden oldum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyor sesi titreyerek.

Gülümsemem zehirli bir şekilde kıvrılıyor. "Her şeyi biliyorum Senatör," diye homurdanıyorum. Gözlerim karısının üzerinde geziniyor. "Sayın Yargıç," diye alay ediyorum yüzü bembeyaz olurken. "Oğlunuz bir kıza tecavüz etmeye çalıştı. Ve ona yardım etmek, özür dilemek ya da onu rahat bırakmak yerine," diye hırlıyorum, "ona şantaj yaptınız."

"Şantaj mı?!" Yargıç Donahue tiz bir sesle bağırıyor. "O küçük orospunun psikopat kardeşi bizimkini öldürdü-!"

Onu saçlarından tutup kanepeden çekerken çığlık atıyor. Onu yerde sürükleyip bıçağımı boğazına dayadığımda kocası da çığlık atmaya başladı.

"Ondan bir daha bu şekilde bahsedersen," diye tısılıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, gözlerim kıpkırmızı olmuşken, "yüzünü bir kasap gibi keserim. Anladıysan başını salla."

Saygıdeğer Yargıç Donahue hızla başını sallıyor. "Şimdi o zaman," diye hırladım.

"Parayı geri ödeyebilirim!" Senatör Donahue ağzından kaçırdı. "Bu gece!"

Ona soğuk bir bakış attım. "Evet, bakacaksın." Ağzım buruştu. "Meraktan soruyorum, neden her yıl onu sarsmayı bıraktın?"

Senatör Donahue tereddüt ediyor. Bıçağı karısından çekiyorum ve iki adımda önüne geçip onu dizlerinin üstüne çöktürüyorum, katana tekrar şahdamarına dayanıyor.

"Konuş," diye hırlıyorum soğuk bir şekilde.

"Durmaya ikna edildim!" diye başırıyor. "Bakın, o parayla çok iyi şeyler yaptım! Seçilmek için kullandım! Suçlu bir aileden geliyordu ve ben bunun... adalet olduğunu dűşündüm, anlıyor musunuz? O parayı kampanyalarımı finanse etmek için, iyilik yapmak için kullandım. Ne kadar iyilik yaptığımı biliyor musun?" diye başırıyor, sesi kendini beğenmiş.

"Sence gasp iyi bir şey mi?" Kabzayı kavrayışım sıkılaşıyor.

"Hayır, ben... dinle," diyor, eliyle belli belirsiz bir işaret yaparak. "Gerçekten űzgünüm. Hatalar yaptım ama doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

"Komik, şantajı bu şekilde görmekte zorlanıyorum," diye karşılık verdim.

Karısı araya girer, "Ama... Kariyerini, başardığı şeyleri dűşün! O mafya parasıydı. Kanlı para! İnsanlara yardım edebilecek bir konuma gelmek için kullandık-"

"Onu, sık kafalı oğlunun ona yaptıklarını hatırlayarak Hana'ya yıllarca işkence etmek için kullandın," diye homurdanıyorum. Gözlerimi tekrar Josh'un babasına çeviriyorum. "Seni durmaya kim ikna etti?"

Zayıfa yutkunuyor. "Josh'un arkadaşlarından biri. Benim için çalışıyordu; yakın çevremden biriydi. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce, Tokyo'daki Büyükelçilik pozisyonu için seilebileceğim söylentileri başladığında..." Omuzlarını kaldırıyor. "Ed para için ona gelmeye devam etmenin akıllıca olmadığına beni ikna etti."

Gözümü kırpmadım. "Onu bu yüzden mi kovdun?"

Donahue'nun nefesi kesilir. "Hayır! Hayır, tabii ki hayır. Zavallı ocuğun uyuşturuu ve kumar sorunu vardı ve bu işini ciddi şekilde etkiliyordu. Onu kovdum, evet, ama aynı zamanda kendi paramla rehabilitasyona göndermeye çalıştım."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Peki insanlara şantaj parası olduğunu söylemekle tehdit ettiğinde ne oldu?"

kampanyalar?"

Burada sadece tükürüyorum. Ama önsezimin doğru olduğu ortaya çıktı.

Donahue'nun yüzü bembeyaz oldu. Bana bakmadan önce gözleri karısına kaydı, günahkâr gibi suçlu görünüyordu.

"Ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Onu bu yüzden mi öldürdün?" Bastırıyorum. "Sessiz kalmasını sağlamak için mi?"

"Lütfen..." Senatör Donahue feryat ediyor. "Lütfen, izin verin-"

"Video hakkında konuşalım," diye homurdanıyorum, ses tonum buz gibi. "Oğlun ve küçük arkadaşlarının Hana'ya işkence ettiği video. Hana çığlıklar atıp durması için yalvarırken küçük sevgilinin ona tecavüz etmeye çalıştığı video."

Yargıç Donahue'nun yüzünde bir şeyler kırılır. Bir elini ağzına götürür, gözlerindeki korku bakışlarını kaçırmamasına neden olur.

Ama kocasının yüzünde bir şaşkınlık ve gerçek bir cehalet maskesi vardır. "Video mu?" diye kekeliyor. "Tanrım, lanet olası bir video mu var?"

Onu inceliyorum, gözlerindeki çaresizliği.

"Ona gönderdiğinizizi biliyorum Senatör," diye homurdandım. "iPad'den."

Yargıç Donahue kocasına doğru dönerken hasta görünüyordu. "Kempton," diye ağzından kaçırdı, dehşete düşmüş bir halde. "Ona ne yaptığının videosunu gönderdin mi? Haberim bile yoktu-"

"Ben de öyle, Blythe!" diye cevap verdi, yüzü bembeyaz kesilmişti. "Ona hiçbir şey göndermedim!" Bana doğru dönüyor, yüzünde gerçek bir korku var. "Kutsal saydığınız her şeyin üzerine yemin ederim," diye ısrar ediyor. "O kıza hiçbir şey göndermedim!"

Ağzım sulandı.

"Bir düşünün!" diye yalvarıyor. "Şu anda oğlumun ölümü trajik bir kaza olarak görülüyor. O gece yaptıkları hiçbir zaman gün ışığına çıkmadı. Ya işlediği suçun video kanıt olduğunu bilseydim?" Başını sallıyor. "Her lanet karesini yok ederdim. Ona bir kopyasını bile göndermezdim."

Lanet olsun. Adam haklı.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Lütfen. Korkunç bir hata yaptım. Öfkeliydim ve oğlum için çok ama çok üzülmüştüm. Affedilemez bir şey yaptığını biliyordum ama o hala benim oğlumdu. Bunu kötü idare ettiğimi biliyorum - o zavallı kızı tehdit ederek, ondan alarak..."

Bana bakıyor. "Eğer izin verirsen, bunu telafi etmek istiyorum. Hana'ya. Yanlış yaptım ve gerçekten telafi etmek istiyorum."

Ona dikkatle bakıyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Ondan aldığım her kuruşu geri ödeyeceğim." Duraklıyor. "Ve ben istiyorum ki..." Karısına bakıyor, sonra gözlerini bana diyor. "Tabiri caizse anlaşılmayı tatlandırmak için."

Gözlerim parlıyor. "Pardon?"

"Alabilir miyim?" Ayağa kalkmaya başladı. Başımı sallıyorum, o ve karısı ayağa kalkarken geri çekiliyorum. "Bakın," diye iç geçirdi Senatör Donahue. "Nesiniz siz, Yakuza mı?"

"Bratva," diye homurdandım. "Ama Mori-kai Yakuza ile müttefik."

Başını salladı. "Peki, size hükümetin nasıl çalıştığını açıklayayım." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yozlaşmış. Her zaman. Ve iyi şeyler yapmanın yolu doğru 'yanlış' insanlarla ittifak kurmaktır."

Benim kaşlar Kaldır. "Sen istiyorum için
müttefikkenden ile benim
organizasyon."

Senatör gülümser. "O kadar kötü mü olurdu? Kazançlı olabilir. Büyükelçi olarak, Japon hükümeti üzerinde -örneğin organize suçlarla ilgili politikalarında- önemli bir etkiye sahip olacağım. Ya da azami ceza miktarları."

Tanrım, ne yozlaşmış bir pislik. Aynı zamanda haklı. Kazan-kazan olabilir. Hem de çok büyük.

"Bu nüfuz karşılığında benden tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Düşman olarak gördükleriniz hakkında bilgi." Omuz silkiyor. "Bazı örgütlerin kapatılmasına yardım ederek sokakları temizliyor gibi görüneceğim..." Önemli bir kaşını kaldırıyor. "Diğer kuruluşlara sessizce izin verirken... tam yetki diyebilir miyiz?"

Aman Tanrım. Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum. Ama yapıyor.
bir nokta var.

"Bunun beni affettireceğini mi sanıyorsun?"

"Bence bu bir başlangıç," diyor dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Artı bu." Dönüyor ve köşedeki masaya doğru yürüyor. Bir çekmeceyi açıyor, çek defterini ve kalemi çıkarıp uzatıyor.

"Al." Bana geri döndü ve çeki uzattı. Hay sikeyim.

Bu...çok fazla.

"Alıcı kısmını boş bıraktığımı fark etmişsinizdir. Kendine sakla," diye omuz silkti, "ya da kişisel olarak nakde çevirebilir ya da ailesinin organizasyonuna geri pompalayabilir. Size kalmış."

Katlayıp cebime koymadan önce devasa çeke bir kez daha bakıyorum.

"Ne diyorsun..." Senatör Donahue kaşlarını çattı. "Özür dilerim, isminizi unuttum."

"Damian," diye mırıldandım.

Gölümsüyor. "Damian. Sence bir anlaşmamız var mı?" "Olabilir," diyorum sessizce. "Bu benim kararım değil."

"Ama kararı verecek olanlara bunu götüreceksiniz?"

Dişlerimi emiyorum, ona bakıyorum. Donahue açıkça kendine hizmet eden fırsatçı bir pislik. Ama bu şu anda benim lehime.

"Yapacağım," diye homurdanıyorum.

Ellerini birbirine kenetleyerek ışıldıyor. "Mükemmel!" diye haykırıyor. "Gerçekten mükemmel!"

Şarap kadehlerini doldurmak için dönerken kıkırdıyor ve bir tane de benim için dolduruyor. Josh'ın annesi yanıma gelip benimkini uzattı.

"Kadeh kaldıralım mı?" diyor umutla, gülümseyerek. "Japonya'da karşılıklı fayda sağlayan yeni bir ilişkiye mi?"

"Teklifi amcama götüreceğim," diye mırıldandım. "Söz verebileceğim tek şey bu." Donahue'ya sert bir bakış fırlatmak için dönüyorum. "Bilmelisin ki, eğer bunu Hana'ya götürürsem ve o senin ölmeni isterse..." Yüzü soluklaşırken gülümsüyorum. "Olacak olan bu."

Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Şey, umarım. Şerefe," diye geveliyor ve kadehini benimkine vuruyor.

"Na zdoroviehe," diye homurdanarak bir yudum alıyorum.

"Biliyor musun Damian," diye gülümsüyor Donahue. "Bu gece içeri girdiğine sevindim. Bu hepimiz için gerçek bir fırsat olabilir. Demek istediğim, Tokyo'daki gerçek bu. Burayı Yakuza yönetiyor. Eğer oynamak istiyorsan onlarla oynamak zorundasın."

Sırıtiyorum. "İş yapmanın maliyeti."

"Kesinlikle!" diyor. "Kesinlikle doğru."

"Örgütünün ne olduğunu söylemiştin Damian?" Yargıç Donahue kibar bir gülümsemeyle sordu. "Mor-kai Yakuza ile müttefik olan Bratva mı?"

"Nikolayev Bratva," diye homurdandım. "Amcam Kir işletiyor."

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kadar kolay gönüllü oldum?

"Evet, adını duymuştum!" Donahue başını sallar. "Amcan gerçek bir savaşçı. Güçlü." Sırıttırıyor. "İttifaklardan da bahsetmek isterse... Her zaman dinlerim."

"Ne dinliyorsun?" diye kıkırdıyorum. "Rock 'n' roll mu? Yoksa daha çok hip hop mu dinliyorsun?"

Bu adamın aşırı agresif rap dinlemesinin komik konsepti karşısında boğazımdan bir kıkırdama yükseliyor.

Kaşlarım yine çatıldı.

Bu kadar komik olan ne-

Şarap kadehi elimden düşüyor.

Oda biraz yüzmeye başlıyor, yerçekimi beni çeşitli yönlerde doğru teşvik ediyor. Bir dizimin üzerine çöküyorum, dişlerimi sıkarken kendimi yere dayıyorum. Yüzen bakışlarımı Donahue'ya doğru sürüklüyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Ne... lanet..."

Öne doğru düşüyorum, yüzüm halıya çarpıyor ve sırt üstü yuvarlanıp iniliyorum. Hareket edemiyorum -kollarımı kaldıramıyorum, bacaklarımı tekmeleyemiyorum, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Bununla birlikte, odaya giren başka bir kişinin belli belirsiz farkındayım.

Uzun boylu, gümüşü saçları arkaya taranmış ve mavi gözleri delici bir adam, üzerinde kan kırmızısı ve siyah montsuki kimono olan pahalı bir tunç grisi takım elbise giyiyor.

Slav özellikleri ve Japon soyadı olan bir adam.

Kolya Ishida.

Donahue iç geçiriyor ve üzerime eğilirken kirpiklerini kırıştırıyor. "Evet, Damian, korkarım ki acı gerçek şu ki, bu şehirde oynamak istiyorsan Yakuza ile oynamak zorundasın."

Görüşüm bulanıklaşıyor, kararıyor, gittikçe kararıyor...

"Ne yazık ki," diye iç geçiriyor, "ben çoktan bir takım seçtim." Ve her şey karanlığa gömülüyor.

HANA

Sabahın ortasında düşüncelerim karmakarışık oluyor. Öğlene kadar, berbat bir haldeyim.

Damian kayıp.

İçimi soğuk bir panik kapladı, her geçen saniye göğsüm sıkışıyor. Hiçbir mesaja cevap vermiyor. Dün gecedan beri ondan hiçbir iz yok, takip edilecek bir iz yok.

Öylece ortadan kayboldu.

Delirecekmişim gibi hissediyorum. Zihnim onun yüzünü görmeyi, paylaştığımız her yoğun anı tekrar etmeyi bırakmıyor. Bana ihtiyacı olan bir şeymişim gibi bakışı. Değerli bir şeymişim gibi.

Bu artık bir soru bile değil. Bu adama karşı hissettiklerim... Daha önce hiç bilmediğim bir şey. Ailem dışında hiç kimseye karşı kullanmadığım özel bir kelime içeren bir duygu. Bunun nasıl olduğunu ya da gelecek için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama şunu biliyorum:

Bir şekilde Damian'a aşık oldum. Ve onu kaybetmeyeceğim.

Otel odasında volta atıyor, Kai'nin şehri araştırmasıyla ilgili rapor vermesini bekliyordum ki, yüzünde acımasız bir ifade olan Takeshi'ye baktım.

"Kolya'nın hostes kulübünü yaktık. Damian hemen ardından 'büyük bir işi halletmesi' gerektiğini söyledi. Tam olarak böyle söyledi." Bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ben... biraz düşündüm... bilirsin..." Sözünü kesiyor, rahatsız.

"Ne demek istediğini sandın?!" Kalbim küt küt atarken bastırıyorum.

"Seninle takılmakla ilgili iğrenç bir örtmece yaptığını sanmıştım!" diye inliyor, ağzı tiksintiyle doluyor, gözlerinde hayal kırıklığı var. "Belli ki yanılmışım."

Tam o sırada Kai içeri girer, yüzü Tak'ınki kadar asıktır. "Hiçbir şey yok. Yani, burası kocaman bir şehir ama olabileceği her yeri kontrol ettik. Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

Gözlerimi kapadım, dağılmamaya çalıştım. Bu Damian. Öylece ortadan kaybolmaz.

Telefonum çalışıyor ve FaceTime'dan Freya'nın aradığını görerek hemen cevap veriyorum. Her iki aile de bu sabah uyandığımda Damian'dan hiçbir iz göremeyince onun kayboluşundan haberdar oldu. Hacker kraliçesi Freya, baz istasyonu verilerinden Damian'ın konumunu belirlemeye ve izini sürmeye çalışıyordu.

"Bir şey var mı?" Endişeyle ağzımdan kaçırdım.

Yüzü asık. "Henüz değil," diyor sıkıntıyla, sesi gergin. "Tokyo çok büyük," diye devam ediyor Freya. "Sinyaller şehrin veri karmaşasında kayboluyor. Telefonuna ping atan bir sosyal medya hesabı ya da reklam verileri için onu kazımaya çalışan bir web çerezi arıyordum ama hiçbir şey yok. Telefonu kapalı olmalı."

"Kapalı mı?" Damian'ı bana geri çekebilecekmiş gibi kendi telefonuma sarılıyorum.

Freya kaşlarını çatarak başını sallar. "Dinlenmemem gereken bir şey var... aslında dinlenmemem gereken bir sürü şey var... ama her neyse, Dışişleri Bakanlığı'ndan dün gece Tokyo'daki ABD Büyükelçisi'nin konutuna zorla girildiğine dair bir iç rapor gördüm?"

Kaşlarımı çattım. "Damian'ın içeri girdiğini mi düşünüyorsun?"

Nefes nefese kalıyor. "Pek sayılmaz, ama bana öyle geldi. Bilmiyorum. Araştırmaya değer olabilir. Sadece içimde garip bir his var. Her neyse, ben geri dönüyorum. Bir şey bulursam seni ararım."

Görüşmeyi bitirdiğimizde, Takeshi'nin orada durduğunu görüyorum, yüzü sert.

"Ne?" Biraz fazla sert bir şekilde talep ediyorum.

Boğazını temizler ve Kai'ye bakar, ifadesi anlaşılmazdır. "Acaba..."

Kai herhangi bir itirazda bulunmadan başını sallıyor ve dönüp bizi terk ederek odadan çıkıyor.

"Bu bizim ipucumuz olabilir," diye mırıldanıyor Tak. "Sanırım Damian'dı."

Ona dik dik bakıyorum. "Damian neden Büyükelçi'nin evine girsin ki?"

Takeshi cevap vermeden önce tereddüt eder. "Yeni Büyükelçi herhangi biri değil, Hana." Sesi düşer. "O Kempton Donahue."

Bu isim bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Dizlerimin büküldüğünü hissediyorum, elim içgüdüsel olarak kendimi sabitlemek için uzanıyor

duvara karşı. "Ne?"

"Bir ay önce. Senato'daki görev süresi doldu ama şu anda Tokyo'da."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, nabzım damarlarımda kurşun gibi atıyor. "Damian... onlara mı gitti?" Fısıldıyorum. Tüm parçalar korkunç bir şekilde yerine oturuyor, korku, öfke ve çaresizlik bir araya geliyor.

"Onlar..." başım dönüyor. "Tak, onlar-"

"Hatırlıyorum," diye hırlıyor, gözleri kısılmış. "O pisliklerin gelip seni taciz ettikten sonra-"

"Tak," diyorum sessizce. Yüzümdeki acı dolu ifadeyle ona bakarken yüzümdeki renk soluyor.

"Hana?"

"Bundan daha fazlası var."

Her şey ortaya çıkıyor. Resimden, paradan ve Josh'ın ailesinin sürekli tehditlerinden kimseye bahsetmedim. Sadece Damian'a, geçen gün.

Ama kelimeler ağzımdan dökülürken, kardeşimin yüzünün her türlü duygudan geçtiğini izliyorum: acı, öfke, sempati, üzüntü... Sonunda soğuk, acımasız ve zehirli bir şeye karar verene kadar.

"Gitmeliyiz-" Duygu girdabını kontrol etmek için mücadele ederken sesim titreyerek başlıyorum.

Takeshi beni durduruyor, elini omzuma koyuyor. "Hayır." Sesi de yüzündeki tedirgin edici buz gibi ifade kadar soğuk ve inatçı. "Hayır, bu seferki tamamen benim."

"Takeshi-"

"Hayır," diye tekrarlıyor, ses tonu elik gibi ve gözlerinde, tüylerimi diken diken eden bir karanlık görüyorum. "O orospu çocukları sana cehennemi ya attı, Hana," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Damian onlar yüzünden kaybolduysa..." Elleri kenetlenir. "O piçlerin bir hesapla ma zamanı geldi."

Tüm içgüdülerim kaçmak, savaşmak ve Damian'ı geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapmak için haykırıyor. Ama karde imin gözlerindeki şiddetli kararlılığı görüyorum ve bana izin vermeyeceğini biliyorum.

Takeshi kapıya yöneliyor ve omzunun üzerinden bana sert bir bakış atıyor. "Onu geri getirece im, Hana. Merak etme."

Ve sonra gitti, beni çılgın kalp atı larımdan ve  aresizli in ezici a ırlı ından başka bir şey bırakmadan.

TAKESHI

KEMPTON DONAHUE'un genç sekreteri, Büyükelçi ile son dakika görüşmesi için buraya gelen bir belediye çöp müfettişi olduğuma dair hikayemi çok çabuk yuttu.

Ne diyebilirim ki? İstedğim zaman çok çekici oluyorum.

Yirmi dakika sonra Büyükelçi'nin ofisinde elinde bir kapuçino ile beni oturtuyor, ben ona sırtırken o da bana gülümsüyor.

"Çok teşekkür ederim, Bayan...?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Oh!" Yüzü kızarıyor. "Sadece Yuki iyi," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim, Yuki-chan," diye göz kırparak sırtıyorum.

Daha da pembeleşip kapıdan kaçıyor ve beni avımı beklemek zorunda bırakıyor.

O gittiği an, cazibesi azalıyor. Karanlığım sızdığı yarıklardan ve çatlaklardan geri sızıyor.

Gülümsemeden odayı tarıyorum, çıkışları, girişleri ve herhangi bir gözetlemeyi not ediyorum. **İçeri** alındığım kapının karşısındaki yan kapıya bakan bir kamera var. Basit bir kamera.

merceğin görüş alanının dışında kalacak ve uzanıp kabloyu çekecek kadar.

Sandalyeme yerleşip Yuki'nin fena olmayan kapuçinosunu yudumlarken etrafıma tekrar göz gezdiriyorum.

Kempton Donahue'nin ofisi para kokuyor, raflar deri ciltli kitaplar ve hatıralarla dolu, duvarları onun ve aklınıza gelebilecek tüm tanınmış politikacıların fotoğrafları kaplıyor.

Yan kapı açıldı. Önce beni görmüyor, içeri girerken burnu bir dosya klasörüne takılı. "Ahh, Bay Suzuki," diye mırıldanıyor, masasının arkasında dolaşırken hâlâ bana bakmıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim-"

Sonunda yukarı bakar. Sanki bir hayalet görmüş gibi yüzünün rengi soluyor, ama sonra gözlerinde bir öfke parıltısı beliriyor.

Tanınma.

"Sen," diye nefes alıyor.

Evet, tam olarak kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyor.

İyi oldu. Beni tanıştırma zahmetinden kurtardı.

Sandalyeden kalktım ve üç adımda onun üzerine geldim. Onu yakasından tutup masaya öyle bir çarpıyorum ki elindeki kâğıtlar yaprak gibi dağılıyor. Kolunu arkasından büküp, onu çaresiz bırakan bir tutuşa kilitlemeyen önce zar zor bir çığlık atmayı başarıyor, çirkin yanağı tahtaya değiyor.

"Seni orospu çocuğu!" diye kükrer. "Seni orospu çocuğu-"

"Sessiz ol," diye hırlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kolunu biraz daha sıkarak. "Yoksa bu kolu koparır ve onunla ağzını tıkarım."

Ben eğilip ona dik dik bakarken titriyor, nefes nefese kalıyor.

"Arkadaşım dün gece buradaydı," diye tükürdüm, yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ve bir şekilde daha sonra evin yolunu bulmayı başaramadı. Nerede o?"

"Seni bok çuvalı," diye ciyaklıyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor. Sıkışmıştı. Acınacak halde. Zayıf, tıpkı oğlu için uydurduğu boktan bahane gibi.

"Kız kardeşime şantaj yaptın," diyorum, sesim alçak ve tehlikeli bir tıslamaya dönüşüyor, "oğlun ona tecavüz etmeye çalıştıktan sonra."

Yüzü öfkeyle buruşuyor. "Oğlumu öldürdün!" diye bağırıyor, boynundaki damarlar şişiyor.

"Öyle yaptım Büyükelçi," diye gülümsüyorum ona doğru eğilirken. "Ve biliyor musun?"

Yutkunuyor.

"Devam et. Bana ne olduğunu sor."

Gözleri yüzümde geziniyor, neyle karşı karşıya olduğunu gerçekten anlamaya başladığında titriyor.

Çılgınlık.

Şiddet ve tahribata karşı bir çekim.

Kelimenin tam anlamıyla şu anda uzuvlarını koparacak ve sonra gidip sakın bir öğle yemeği yiyecek bir adam.

Kalın kalın yutkunuyor. "Ne," diye boğuluyor.

Vahşice sırtıyorum. "Yine olsa yine yaparım," diye fısıldıyorum, kelimelerime zehir sızıyor. "Ve yine, ve yine."

Donahue sıkışmış bir domuz gibi kıvranarak elimden kurtulmaya çalışıyor. Hayır. Hiçbir yere gitmiyor.

"Sana söyleyeceğimi mi sandın?!" diye hırlıyor. "Yaptığın şeyden sonra sana yardım edeceğimi mi sandın?!"

"Gördün mü, ben de aynen böyle düşünüyorum," diye gülümsüyorum, elim kolunu sıkıyor ve doğal olmayan bir açıyla büküyor. Onu masaya daha sert bastırıp tüm ağırlığımı üzerine verdiğimde bir çığlık atıyor.

"Bana Damian'ın nerede olduğunu söyle," diyorum, ses tonum buz gibi ama sakın. "Yoksa seni öldürürüm, tıpkı zavallı oğlunu öldürdüğüm gibi."

Donup kalıyor, nefesi kesiliyor. Tehdit yerleştikçe gerginliğin vücuduna yayıldığını hissediyorum. Çatlamaya başladı. Yavaşça başını kaldırıyor.

"Ben... Ben onun nerede tutulduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Ama onu kimin kaçırdığını biliyorum."

Gözlerim kısıldı. "Başla. Konuşmaya başla."

Donahue uzaklara bakar, yenilmiştir. Kırılmış. "Ben... Kolya Ishida ile çalışıyorum."

Bileğini tam burada kırmamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekiyor. Bu pislik, Ishida-kai ile çalışıyor, sanki bir kukla ustasıymış gibi ipleri elinde tutuyor. Kolunu sıkıca kavrayıp onu bana bakmaya zorluyorum.

"Devam et," diye tıslıyorum.

Gözleri korkuyla titriyor. "Kolya... bir keresinde onu gözetleyen bir adam vardı. Oradaydım, gördüm." Geveliyor, kelimeler dökülüyor. "Kolya ona işkence etmek için limana yakın bir depoya götürdü."

Daha yakına eğildim. "Nerede," diye nefes alıyorum. "Çok açık ol."

Donahue adresi kekeleyerek söyler, sesi dehşetten titrer. "Oraya asla giremezsin," diye bağırıyor. "Bay Ishida'nın korumaları-"

"Neden muhafızları bana bırakmıyorsun?" diye mırıldanıyorum. Damian'a nasıl ulaşacağımı zaten biliyorum.

...Çünkü Kolya Ishida'nın zayıf noktasını biliyorum.

Donahue'nun kolunu bırakıyorum. Ama kalkmasına izin vermeden önce ceketimin cebinden bir şey çıkarıp elinin yanına koyuyorum.

Donahue'nun gözleri küçük, süslü tantōya takılınca donup kalır.

Bıçak. Yüzü soluyor.

"Hayır!" diye bağıyor, gözleri dehşetten kocaman olmuş. "Sana yardım edersem-"

"Yaşamana izin verirdim, evet." Sözcüklerin bir süre havada asılı kalmasına izin verdim, gözlerinde titreşen umudu izledim. "Ama yine de ödemem gereken bir bedel var. Her zaman bir bedel vardır."

Farkına vardığında gülümsüyorum. Önce bıçağı, sonra da elini gösteriyorum.

"Yakuza'nın yubitsume adında bir ritüeli var," diyorum sakince. "Bir suç işlendiğinde, suçu işleyen kişi af dilemek için serçe parmağının üst kısmını keser."

Donahue başını sallar, tüm vücudu titrer. "Hayır... hayır, ben-"

"Ya serçe parmağını veririm ya da gırtlığını keserim ve kanlar içinde haliya yığılırsın," diye mırıldanıyorum, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Karar vermek için on saniyen var."

Bıçağa bakıyor, solgun yüzü terden kayganlaşmış. Bir süre durakladıktan sonra ondan geriye doğru saymaya başlıyorum, sesim soğuk ve inatçı.

"On. Dokuz..."

Donahue titremeye başlar.

"Sekiz. Yedi..."

Korkusuyla boğuşurken eli bıçağın üzerinde geziniyor. "Altı. Beş. Dört..."

Gözlerini sıkıca kapatır. "Üç..."

İki deyince bıçağı alıyor, eli o kadar titriyor ki bıçak masaya çarpıyor. Serçe parmağıyla tutarken ağlıyor. Bu muhteşem.

"Dur bakalım."

Kravatını tutup ağzına tikiyorum. "Devam edin."

Bir saniye tereddüt ediyor, sonra bıçağı indiriyor.

Islak, mide bulandırıcı bir çıtırtı odayı doldurur ve ardından kesikten kan fişkirirken boğuk çığlıkları duyulur.

"Evet, hayır, parmak eklemine nişan almak daha kolay," diye mırıldanıyorum sessizce.

Bıçağı aşağı kaydırıp tekrar denerken hıçkırıyor, kendi etini keserken kravata doğru bağıyor. Serçe parmağı kesilirken daha fazla kan fişkiriyor, kağıtlarına, masasının bozulmamış derisine sıçrıyor.

Şimdi berbat durumda, hıçkırarak ağlıyor, yere kan damlamaya başlarken sakat elini tutuyor.

Ayağa kalkmadan önce bıçağı yanağından temizliyorum, boynumu döndürüyorum ve masanın diğer tarafına doğru yürüyorum.

"Ver onu bana."

Bana bakıyor, salya sümük, gözyaşı ve kan içinde. Kesik parmağa başımı salladım.

Dehşet içinde bana bakıyor ama artık bana karşı gelemeyeceğini çok iyi biliyor. Yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde yavaşça serçe parmağını kaldırıyor ve bana uzatıyor.

Onu alıyorum, bir kartvizitten başka bir şey değilmiş gibi cebime atıyorum.

"Söylemeye gerek yok," diye mırıldanıyorum ölümcül bir şekilde, "eğer beni burada yanılttıysan, geri kalan uzuvlarını kesmek için geri döneceğim." Daha da yaklaşıyorum, gözlerim parlıyor. "O zaman ben de aynısını karına yaparım."

Konuşmuyor, hareket etmiyor.

Gitmek için dönüyorum, cebimdeki kesik parmak bir ödül gibi.

"Japonya'ya hoş geldiniz, Büyükelçi Donahue."

DAMIAN

Kollarımdaki ağrı donuk bir zonklama, yavaş yavaş akan kanla eşleşen sabit bir acı nabızı.

Ancak bu, her vuruşta gelen acının şiddetli, bıçak gibi saplanmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

Onlardan iki tane var. Sanırım beni sikmek için birden fazla adama ihtiyaçları olduğunu düşündükleri için gurur duymalıyım. Ama ikisi yarım saatten uzun bir süredir beni döverken bir şey hissetmek zor.

İki Ishida-kai infazcısından biri yüzüme bir sol kroşe savurunca homurdanıyorum. Başım yana doğru sarsılıyor, dudağımdan kan fışkırıyor. Vücudumun geri kalanı hareket etmiyor: bileklerim, ayak bileklerim ve gövdem karanlık depo alanının ortasında arkamdaki büyük ahşap X şeklindeki haça bağlı.

...Beni sertleştiren türden bir esaret değil.

İkinci infazcının yumruğu da onu takip ediyor ve morarmış, muhtemelen çatlamış kaburgalarımın büyük bir darbe indiriyor. İnliyorum, ağzımdan daha fazla kan dökülüyor ve çıplak göğsümden aşağı damlıyor.

Bir vuruş daha geliyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Birden, acı dolu bir sis bulutunun içinden, pürüzsüz, kontrollü, buyurgan bir ses duyuyorum.

"Yeter."

İki adam uzaklaşırken başımı kaldırıp sığ, tırtıklı nefesler alıyorum. Vücudumun her santimi çığlık atıyor, çürükler zonkluyor, kan göğsümden aşağı yapışkan ve sıcak bir şekilde akıyor. Ayak seslerinin donuk gümbürtüsü dikkatimi ileriye çekiyor ve adamın odaya girdiğini görüyorum.

Bir fırtınayı dindirebilecek bir havası var - acımasız bir zarafetle sarmalanmış kontrollü bir ölümcüllük. Gözleri keskin, fırtınalı su renginde ve gümüşü çizgiler taşıyan siyah saçları geriye doğru toplanmış. Odadaki hava onun etrafında değişiyor, onun varlığında eğiliyor.

Tunç grisi üç parçalı bir takım elbise giymiş, siyah ve kan kırmızısı montsuki kimonosu bir shogun gibi üzerine örtülmüş. Omuzları geniş ve güçlü, kolları kalın ve tek düğmeli gömleğinin boynundaki dövme mürekkebini görebiliyorum.

Ağzının kenarları neredeyse kibarca onaylarcasına kalkıyor ama bakışları bir kış rüzgârı kadar soğuk. Birkaç adım ötede durur, başı hafifçe eğiktir.

"Damian Nikolayev." Kolya Ishida'nın sesi alçak ve yumuşak ama tenimi cam gibi kesiyor. "Hoş geldiniz."

Sanki buraya davet ettiği bir ziyaretçiymişim gibi söylüyor, grotesk bir gösteride asılmış bir adam değil. Yırtıcı bir sakinlikle yaklaşırken gözlerinde bir eğlence titreşimi dans ediyor.

"Sanırım neden burada olduğunuzu biliyorsunuz."

Bakışlarını tutuyorum, ona bir cevap verme tatminini yaşatmıyorum.

Gülümsemesi genişliyor ama hepsi ağzında; gözleri hâlâ sert ve hesapçı. "Ah, evet, meşhur Bratva gururu."

Dönüyor ve yere tükürüyor. "Oldukça baş belası oldunuz Bay Nikolayev. Siz ve Mori-kai ve bir şekilde bu şehre ait olduğunuza dair saçma ısrarınız."

"Küçük bir rekabetten korktuğun için buradayım o zaman," diye homurdanıyorum, ağzımdaki kuru, acı tada rağmen kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum.

Karanlık, çakıllı bir sesle kıkırdıyor. "Pek sayılmaz." Yaklaşıyor, bakışları keskin ve soğuk. "Başka şekilde ifade etmeme izin verin. Buradasınız Bay Nikolayev, çünkü siz bir baş belasısınız. Bir hastalıksınız. Yok edilmesi gereken bir virüs."

Kolya'nın eli yanına düşüyor ve gözlerim taşıdığı katanaya takılıyor. Kın parıldıyor, altın kakmalı, karmaşık bir şekilde cilalanmış ahşap. Yavaşça çekiyor, bıçak loş ışıktaki ölümcül bir parlaklıkla parlıyor.

Hayatları sona erdirmek için tasarlanmış bir güzellik.

"Bu kılıç," diye mırıldanıyor neredeyse saygıyla, gözleri kılıcın üzerinde, "büyük büyük büyükbabamdan kaldı. Çelik katlama sanatı gerçekten muhteşemdir. Bu kadar güçlü bir şey yapmak için kat kat katmanlar gerekir. Bu kadar keskin. Bu kadar ölümcül." Kelimelerin içine işlemesine izin veriyor, parmakları bir sevgilinin okşaması gibi bıçağın düz kısmını okşuyor.

"Nesillerdir ailemdeydi," diye devam ediyor. "Ve Japonya'ya geri döndüğümde büyükbabamdan devraldım." Gözleri, tüylerimi diken diken eden bir parlaklıkla benimkilere kilitleniyor. "Onunla öldürdüğüm ilk kişiydi - annemi kovmanın cezası olarak. Çok eski ama yine de..." Neredeyse hüznle iç geçiriyor. "Hala çok keskin."

Yaklaşıyor, gücü dalgalar halinde yayılıyor.

Hiçbir uyarı olmadan, bıçak omzumu kesiyor ve eti parçalayıp kanı akıtırken yakıcı bir acı hissediyorum.

kolumdan aşağı. Dişlerimi sıkıyor, ona cevap verme tatminini yaşatmayı reddediyorum.

Bileği tekrar hareket ederken Kolya buz gibi gülümsüyor. Bıçak karşı taraftaki kaburgalarımı kesiyor. Sıkıca inlerken vücudumdan yeni bir acı ve kan dalgası yayılıyor.

"Bir insanın ölmeden önce ne kadar kan kaybedebileceğini biliyor musun?" Kolya bıçağı çevirerek kıpkırmızı kanın damlamasını saçlar. "şaşırtıcı bir miktar. İki litreye yakın - bu senin için yarım galon demek." Gülümsüyor. "Yetişkin bir adamın kan kaybından ölmeden önce içinde taşıdığının yüzde kırkı, Bay Nikolayev."

Bir kesik daha, bu sefer karnıma doğru, acıtacak kadar sığ ve kanatacak kadar derin. Benimle alay ediyor, beni test ediyor.

Kırılmadım. Ona bakıyorum, acının benim bir parçam olmasına izin veriyorum, hala burada olduğumu, hala hayatta olduğumu hatırlatan bir şey.

Başka bir kesik pazımı açıyor. Bu sefer, acıyı uzaklaştırmak için başka bir şeye odaklanıyorum.

Hana.

Dudakları. Onun dokunuşu. Öpüşü. Kokusu ve bana bakışı.

Olmak istediğim adam.

Kolya'nın bakışları daralıyor, bir meydan okuma seziyor. Yanağındaki küçük yara izini görebileceğim kadar yakınıma eğiliyor. "Bundan zevk almamı sağlayacaksın, değil mi?" diye mırıldanıyor, neredeyse hayranlıkla.

"Siktir...sen..." Sesim ham ama sabit, idare ediyorum.

Sırıtıyor, beyaz dişleri gölgeler arasında parlıyor. "Güzel. Savaşçı ruhu severim, Bay Nikolayev. Tüm farklılıklarımıza rağmen, bu bir

ölmek için iyi bir yol: meydan okumak!"

Bıçağı tekrar kaldırıyor, kendimi hazırlıyorum ama bir sonraki darbe gelmeden arkasındaki kapı açılıyor.

Ryu, galada tanıştığım adam, e ğ i l e r e k içeri girdi.
"Ishida-san, bir olay oldu."

Kolya'nın bıçağı kavrayışı sıkılaşıyor, yüzü kızgınlıkla buruşuyor. "Meşgulüm, Ryu."

Ryu sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Yangın var, efendim. "Yangın var efendim.
onun evi."

Kolya'nın ifadesi bir anda değişir. Bakışlarında karanlık ve yoğun bir şey titreşiyor, sakın bir zalimlikten zar zor gizlenen bir paniğe dönüşüyor. Başka bir şey söylemeden katanasını silip kılıfına sokuyor ve omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor.

Adamlarına "Onu canlı tutun," diye emrediyor. "Onunla işim bitmedi."

Bununla birlikte, beni Ryu ve muhafızlarla baş başa bırakarak kapıdan çıkıp gidiyor. Nefesim kesiliyor ve vücudum acı çekiyor ama dudaklarıma gelen belli belirsiz gülümsemeye engel olamıyorum.

Görünüşe göre Kolya'nın bir zayıflığı var. Sadece henüz ne ya da kim olduğunu bilmiyorum.

Ryu boğazını temizlemeden önce odaya sessizlik çöküyor. "Bizi yalnız bırakın," diye mırıldanıyor soğuk bir sesle. Diğer iki muhafız başlarını sallayıp dönüyor ve odadan dışarı çıkıyorlar.

Yalnız kaldığımızda Ryu karanlık bir şekilde gülümsüyor ve bana yaklaşıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan elini kaldırıyor ve tek parmağıyla kanayan yaralarımın birini sertçe dürtüyor. Dişlerimi sıkıyorum, acı beni yıkarken inliyorum.

Yüzünde acımasız bir gülümseme belirliyor.

"İlk karşılaşmamızda bana karşı oldukça kabaydınız Bay Nikolayev."

"Seni bir torba yarak yemeye göndermeden önce anneni nasıl becerdiğimi anlatmama ne dersin? Kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Ryu'nun dudakları hafifçe kıvrılır.

"Ishida-san size samuraylardan bahsetti mi? Tarih konusunda oldukça iyidir, özellikle de Edo dönemi hakkında."

Parmağını tekrar karnımdaki yaraya sokuyor ve acı içinde tıslamama neden oluyor. Bir çığlığı bastırırken görüşümde yıldızlar titreşiyor.

"Size seppuku'dan bahsetti mi, Bay Nikolayev? Eski samuray ritüeli, kendi bağırsaklarını deşerek ölmek. Burayı kesip-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkasından bir bıçak çıkardı ve karnıma sapladı. Acı bana çarptığında acımasızca inliyorum, kan gövdemden aşağı akıyor.

"Sonra-"

Işıklar sönüyor.

Bir anlık sessizliğin ardından odayı bir karmaşa kaplıyor. Ryu küfrederek cebinden telefonunu çıkarır ve korumalara bağırır. Telefonu yüzünü ve diğer elinde tuttuğu silahı aydınlatıyor.

Korumalar da tabancalarıyla içeri dalıyor. Kapıyı kapatıyorlar, Ryu bana yaklaşırken etrafını sarıyorlar.

Üçü de silahlarını kapıya doğrulturken adamlarına "Kimse içeri giremez," diye tıslıyor.

Hiçbir uyarı olmadan çarparak açılır ve menteşelerinin yarısını koparacak kadar büyük bir güçle duvara çarpar. Bir kutu fırlıyor

odaya.

Kahretsin.

Flaş bombası güneşin merhaba demeye gelen yüzeyi gibi patlarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözlerim kapalı olsa bile kör edici ve Ryu ile diğer muhafızların acı içinde çığlık attıklarını duyabiliyorum.

Bunu algılayamadan bileklerimdeki iplerin gevşediğini, bir bıçağın onları tam olarak kestiğini hissediyorum.

Takeshi'nin sesi kulağımda tıslıyor: "Gidelim, sıkık herif!"

Tökezliyorum, bacaklarım protesto çığlıkları atıyor ama Takeshi orada, acımasızca beni ayağa kaldırıyor ve Ryu ile muhafızların yanından kabaca geçirip kapıdan dışarı sürüklüyor.

Yapabildiğim kadar hızlı hareket ediyoruz, Takeshi beni yarı sürüklüyor, gölgelerin arasından kayıyoruz, bağırışlar ve kaos koridorda yankılanıyor.

"Ne halt ettin sen?" Homurdanıyorum, her adımda acı artarken yüzüm buruşuyor.

Hınzırca sırtıyor. "Bilmek istemezsin."

Üçüncü kattaki bir balkona fırladık ve sonunda nerede olduğumuzu anladım - tren raylarına bakan eski bir depo, altımızdan geçen açık bir araba, neye benzeyen... ve neye benzeyen kokularla dolu...

Burnum kırıışıyor.

Balık bağırsağı.

Tokyo'nun devasa balıkçı limanının yakınındaki limandayız.

Takeshi yüzünü buruşturarak aşağı bakar. "Bundan hoşlanmayacaksın," diyor neredeyse özür dilercesine. "Yardımlı olacaksa, ben de hoşlanmayacağım."

Arkamızdan gelen silah sesleri geceyi yarıyor. Ryu ve iki muhafız köşeden hücum ederken mermiler yanımızdaki duvarın tahtalarını parçalıyor.

Başka seçeneğimiz yok.

Takeshi kolumu tutuyor ve Kolya'nın adamları çılgınca ateş ederken, bağırışları rüzgâr ve nabzımın atışıyla boğulurken kenardan aşağıya, aşağıdaki çürüyen balıklara doğru fırlıyoruz.

Islak, iğrenç bir şırıltıyla arabaya çarptık. Takeshi beni yakaladı ve mermiler etrafımıza sıçrarken beni kokuşmuş pisliğin içine çekti.

Tren ilerlemeye devam ediyor, bizi depodan uzaklaştırıyor ve bir virajın etrafından dolaştırıyor, silah seslerini ve üç adamın solmakta olan bağırışlarını geride bırakıyor.

HANA

Takeshi'nin mesajını tekrar okurken ellerim titriyor.

TAKESHI

Onu
yakaladım.

Elbette kalbim hızla çarpıyor, hayatta olduğunu düşünmenin heyecanı, bilmediğim bir günün ardından saf adrenalin gibi içimde dalgalanıyor. Yine de bunun başka ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yaralı mı? Kötü mü yaralanmış?

Kai kapının yanında otururken bile otel süiti çok sessiz ve boş. Odanın ışıkları duvarlara sert ve keskin gölgeler düşürüyor. Kıpırdamadan oturamıyorum. İleri geri adım atıyorum, kan tadı alana kadar yanağımın içini çiğniyorum, kalbim o kadar sert çarpıyor ki her sinirimde ve kasımda hissediyorum.

Bir dakika daha geçti, sonra bir dakika daha. Birden kapı yumuşak bir bip sesiyle açılıyor ve nabzım hızla atmaya başlıyor.

Siktir.

Donup kalıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor ve zihnim yetişemedi bedenim hareket ediyor. Tökezleyerek ilerliyorum, onlara doğru koşarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmaya başladı bile.

Damian cehennem gibi görünüyor. Yüzü morarmış, çıplak göğsüne kan bulaşmış, yaraları hâlâ serbestçe kanıyor. Tak ve Kai iri cüssesini içeri taşıırken zar zor ayakta durabiliyor, bacakları sürükleniyor.

Ama o burada. Yaşıyor.

Benimkini.

"Aman Tanrım..." Onu kollarıma almaya giderken sesim kırık bir fısıltıya dönüşüyor.

Takeshi beni durdurmak için elini uzatırken yüzü geriliyor. "Hana, ona biraz-"

"Hayır..." Damian hırlıyor. Başını kaldırıyor, bakışları bana kilitleniyor. Gözlerinde o vahşi, umutsuz ihtiyacı görüyorum. "Hayır," diye boğuk bir sesle, sert, kırık bir hırıltıyla bağıyor. "Bırak onu."

Takeshi iç geçiriyor ama ben yaklaşabileyim diye kenara çekiliyor. Damian'ın kolunun altından geçiyorum ve onu kanepeye doğru yönlendirirken ellerimi destek için beline doluyorum.

Ölü gibi görünüyor. O ve Takeshi iğrenç bir şey kokuyor. Umurumda değil.

O burada.

Kanepeye ulaşıyoruz ve Damian yere yığılıyor, ağırlığı minderlere çöküyor, başı geriye düşüyor. Gözleri bir an için kapanıyor ve taze panik boğazımı tırmalıyor.

"Damian?" Alnındaki bir tutam saçı düzelterek fısıldıyorum. Gözlerini açıyor, bana zar zor odaklanıyor ama... O burada.

"İyiyim," diye idare ediyor, sesi gergin, her santimi hırpalanmış ve morarmış. Elini uzatıp benimkini buluyor ve bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca tutuyor.

Göğsümdeki gerginlik serbest kalıyor. Gözyaşları dökülüyor, sıcak ve yasaksız. Eğilip alnımı onunkine bastırıyorum, elini tutarken parmaklarım titriyor. "Düşündüm ki-" Sesim kırıldı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Elimi zayıfça sıkıyor ve harcadığı çabayı hissedebiliyorum. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın, Kitsune..."

Yanaklarımdan taze yaşlar süzülürken bile bir kahkaha atıyorum. Başparmağı elimin arkasını okşuyor, küçük bir hareket ama beni sakinleştirmeye ve onun burada olduğunu hatırlatmaya yetiyor.

Kapı tekrar açılır ve bir sağlık ekibi içeri dalar, onların varlığı gerçekliğin tekrar çökmesine neden olur.

"Hanımefendi, geri çekilmeniz gerekiyor, lütfen," diyor içlerinden biri acilen.

"Hayır, bekle-" Tutuşum sıkılaşıyor ama Damian'ın gözleri kapanıyor, yüzü soluyor. Eli elimden kayıp gevşerken içimdeki panik alevleniyor.

"Damian!" Omzunu sarsarak çığlık atıyorum. Cevap vermiyor, sağlık görevlileri içeri dalıp beni geri iterken başı yana düşüyor.

"Hanımefendi, lütfen. Çalışmak için alana ihtiyacımız var."

Tak beni kenara çekerken kalbim acıyla çarpıyor. Sağlık ekibi Damian'ı görmemi engelliyor ve ben orada öylece durmuş, işe yaramaz hissederek, onu değerlendirmeye başlamalarını, hayati değerlerini kontrol etmelerini, midemi bulandıran tıbbi jargonu söylemelerini izliyorum. Sanki yeniden kayıp gidişini izliyor gibiyim.

Takeshi elini omzuma koyuyor, yüzü asık ama sakin. "O emin ellerde. Onunla ilgilenecekler."

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Ama ellerim h    titriyor, zihnim binlerce keşke ile yarışıyor. Çok kırılmış, çok savunmasız g   n   yor.

Onu kaybetme d  ş  n   esi dayanılmaz.

Sağlık g   revlileri hızla çalışıyor, yaralarına bastırıyor, bir soğutucudan kan torbaları çıkartıyor, damarlarına serum iğneleri sokuyorlar. İzliyorum, her saniye uzuyor, bir bekleme işkencesi, bilmeden.

Sağlık g   revlilerinden biri nihayet bana bakıyor, y   z    daha yumuşak. "şu anda durumu stabil. Ama dinlenmeye ihtiyaı var. Çok şey yaşadı."

Başımı sallıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor ama gerginlik tam olarak geçmiyor. Damian'ın bilinci h    yerinde değil, g   şs    bir inip bir kalkıyor. Ama yaşıyor. G   vende.

şimdilik... Bu kadar yeter.

* * *

G   zlerim karanlıkta yavaşça açılırken BİLİNÇ geri çekiliyor. Yanımdaki dijital saat gece yarısını g   sterirken, rahatsız koltuğumda kıpırdanarak g   zlerimi kırpıştırıyorum. Uyuyakalmış olmalıyım. Garip pozisyonumdan dolayı boynum ağrıyor ama onu g   rd   ğ   mde t   m ağrıları geçiyor.

Damian'ın g   zleri açık, bulanık ama odaklanmış ve tam bana bakıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, yatağının yanına giderken içimi neşe ve rahatlama dolduruyor.

H     hırpalanmış ve yara bere içinde, cehenneme gidip gelmiş gibi g   r   n   yor, ama bakışları net ve o tanıdık

gözlerinde kıvılcım. O burada... gerçekten burada... ve bir anlığına mutluluktan zorlukla nefes alabiliyorum.

"Ne zamandır baygındım?"

"Yirmi dört saatten biraz fazla."

Gözlerini kırptırıyor. "Siktir.

Gerçekten mi?"

Dudaklarım büküldü. "Evet." Boğazım düğümleniyor. "Sen... oldukça kötü durumdaydın," diye fısıldıyorum.

Sırıttıyor. "Artık balık pisliği gibi kokmuyorum. İşte bu kadar."

Gülüyorum, ses sessiz odada çok yüksek çıkıyor ama elimde değil. Başımı salladım ve elimi koluna götürmek için uzandım. "Sana... sünger banyosu yaptırmış olabilirim."

Yüzü sahte bir öfkeyle buruşarak inliyor. "Ve ben bunu kaçırdım mı? Hay sikeyim."

Kıkırdıyorum, eğilip onu öpüyorum, dudaklarımı usulca dudaklarına bastırıyorum, içimdeki sıcaklığının ve hissinin tadını çıkarıyorum. O kadar hassas ve acı verici bir şekilde mükemmel ki buna dayanamıyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken elinin başımın arkasını kavradığını hissediyorum, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Bunu yapmak beni öldürse de geri çekiliyorum. "Yaraların," diye fısıldıyorum, göğsüne dağılmış kesiklere ve çürüklere bakarken kalbim sıkışıyor.

Eli sırtımda sıkılaşıyor, gözleri beni her zaman hem korkutan hem de heyecanlandıran o şiddetli yoğunlukla kararıyor. "Yaralarımı sikeyim," diye homurdanıyor. "Sana ihtiyacım var."

Beni aşağı çekiyor ve ben direnmiyorum. Dudaklarımız tekrar buluşuyor, öpücüğü aç ve çaresiz. Dokunuşundan zevk alıyorum, beni topraklıyor ve aynı anda başımı döndürüyor.

Geçen günün tüm yorgunluğu ve onu kaybedebileceğimi düşündüğümde hissettiğim dehşet bir anda yüzeye çıkıyor ve şimdi burada, hayatta, ellerimin altında olduğu için eriyip gidiyor.

Başını eğiyor, dudakları boynumu sıyrıyor, tüm sinirlerimi ateşliyor. Kesiklerini ve çürüklerini unutuyorum, ağzının tenime değdiği, ellerinin sabit ve sıkı olduğu hissinde kayboluyorum.

Beni üstüne çekip bacağıma vücudunun üzerinden kaydırırken nefesim kesiliyor.

"Damian..."

"Daha fazla dinlenmeye ihtiyacım yok, Kitsune," diye fısıldıyor. "Ya da bu yatakta uzanıp daha iyi hissetmeyi beklemeye."

Eli aramıza girip pamuklu uyku şortumun beline dalarken ve külotumun lastiğinin altından kayarken nefesim kesiliyor. Parmakları daha derine kayıyor ve beni ıslak ve klitorisimi şişmiş bulduğunda ağzıma karşı hırlıyor.

"Sadece sana ihtiyacım var."

İki parmağını içime sokup g noktamın derinliklerine doğru kıvrıyor. Hevesle inliyorum, vücudunu altımda kaydırıp beni tamamen üstüne kaydırırken onu açlıkla öpüyorum. Şişmiş sikini hissedebiliyorum, ağır, sıcak ve sert bir şekilde boxer'ının üzerinden kalçama değiyor.

Ben de aramıza uzanırken dilim onunkiyle dans ediyor, parmaklarım şortunun beline girip kalınlığının etrafında kıvrılıyor.

Sikeyim. Sadece ona dokunmak, benim için ne kadar sert ve hazır olduğunu hissetmek beni daha da ıslatıyor. Onu okşarken inliyorum, amımın parmaklarının üzerine damladığını hissediyorum.

Uzaklaştığımda Damian inliyor. Ama sonra bacaklarının arasına kayıyorum ve gözleri alev alev yanıyor, aç ve vahşi. Çekiyorum

Boxerını indiriyorum, şişmiş ve zonklayan siki serbest kalınca gözlerim açılıyor. Elimi etrafına sarıyorum, dudaklarımı başına götürüp alt tarafını öperken yumuşakça okşuyorum.

"Siktir, Hana..." diye inliyor, parmaklarını saçlarımın arasına sokup yumruğunun etrafında döndürüyor.

Ucundaki yarığa dilimi değdirirken inliyorum, dudaklarım ayrılmadan önce orada boncuklanan tuzlu tatlılığın tadına bakıyorum. Onu yutarken inliyorum, zevkle tıslarken onu derinlere çekiyorum. Elleri kabaca saçlarıma dolanıyor, ben onun sikinin üzerine salyalarını akıtırken onun kontrolünü hissetmek bana heyecan veriyor.

Bacaklarımın arasına uzanıyorum, şortumu ve külotumu aşağı itip tekmeleyerek çıkarıyorum. Beni vücudundan yukarı çekmeden önce tişörtümü başımın üzerinden çıkaracak kadar ondan uzaklaşıyorum.

Sikini yumruklayıp kalçamı kavrarken gözlerimiz kilitleniyor, inleyip beni üzerine çekmeden önce beni ortalıyor. Haykırıyorum, derinden inliyorum, taşakları kıcıma değene ve klitorisim ona sürtünene kadar her kalın santiminde aşağı kayarken ağzımı onunkine sıkıştırmak için eğiliyorum.

"Her santimini, Kitsune," diye homurdanarak içime doğru ilerliyor. Çok derinlere indiğini, içimde ondan önce orada olduğunu hiç bilmediğim yerlere çarptığını hissettiğimde ciyaklıyorum. "Her. Lanet olası. İnç."

"Çok büyük..." Duvarlarımın onun etrafında kenetlendiğini hissettiğimde inliyor ve titriyorum, vücudum hem çabayla hem de onu bu kadar derinde hissetmenin ham şehvetiyle titriyor.

"O büyük siki almak için ne kadar da iyi bir oyuncaksın, Kitsune," diye inliyor. "Ne kadar açgözlü bir küçük cumslut."

Ağzım açık kalıyor, ona binmeye başladığımda gözlerim geri dönüyor. Şişman sikinin her santiminde kaymanın verdiği ham his beni çılgına çeviriyor ve tekrar aşağı inip içime girdiğini hissettiğimde, sanki gerçekliğin kontrolünü kaybediyorum.

Kalçalarım yuvarlanıyor, kığım onun üzerinde aşağı yukarı zıplıyor. Güçlü parmakları içime giriyor, beni yukarı ve aşağı yönlendirirken cildimi lezzetli bir şekilde zedeliyor, beni tepeye kadar kaldırıyor ve sonra her itme ile beni ağır toplarına kadar gönderiyor.

Ayağa kalkıyor, ağzı meme uçlarımdan birine dolanıyor ve sertçe emiyor. O ısırıkça acı ve zevk içinde inleyerek haykırıyorum, sırtım kavislenirken ve vücudum titrerken ağzında acımasızca büküyorum.

Damian'ın ağzı boynuma doğru kayıyor, çenemi ve çenemi ısırıp emdikten sonra ağzı benimkine yapışıyor. Dillerimiz dans ediyor, dudaklarımız savaşıyor, ben onun üzerinde daha sert ve daha hızlı zıplarken, içimdeki ham ısı şişmeye ve beni unutmaya başlarken sallanıyor ve öğütüyor.

Saçlarımdan bir tutam tutup başımı geriye çektiğinde, ağzımı onunkinden ayırıp dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirdiğinde haykırıyorum. Kendimi parçalanmaya başlamış hissederken ağzı kulağıma doğru kayıyor.

"Bu güzel amcığı döllерimin her damlasıyla dolduracağım, Kitsune," diye tıslıyor kulağıma. "İçinden sızdığını hissetmediğin bir gün ya da bir saat bile geçmeyene kadar seni onunla işaretleyeceğim."

Lanet olsun. O kadar kirli ve sıcak ki, anında tüm kontrolümü kaybediyorum. Onun etrafında kenetlenirken vücudum kasılıyor ve kıvranıyor. Sessiz bir zevk çılgılığıyla boğulurken sırtım şiddetle yükseliyor ve ona sertçe bastırıyorum.

Ve aniden, lanet bir kasırga gibi geliyor.

Damian ağzını benimkine çarpıyor, içime doğru sallanırken inlemelerimi yutuyor. Şişmiş siki nabız gibi atıyor ve zonkluyor, amım onun etrafında kenetlenirken sıcak dölleri kalın bir ip halinde içime pompalıyor.

Benimle birlikte sırt üstü yere yığılıyor, ben ağzını, çenesini, boynunu öperken titriyor ve inliyor... Etrafında sıkıştığımı hissederken teninin her santimini tatmak istiyorum. Yavaşça, sonunda, kalınlığından kayıyorum, başının kaydığını hissettiğimde sessizce nefes alıyorum.

Yuvarlanıp yanına kıvrılıyorum, başımı omzuna koyuyorum ve kulağımın dibinde kalp atışlarını dinliyorum. Sabit, topraklayıcı, burada benimle olduğuna, güvende olduğuna dair bir güvence.

İşte o zaman bu adama tamamen aşık olduğumu anladım.

Baştan aşağı. Umutsuzca.

Utanç verici bir şekilde.

Yer değiştirip ona bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyor, ifadesi yumuşuyor ve bildiğini söyleyebiliyorum.

O her zaman bilir.

"Yatakta uyumamın sakıncası var mı?" Dudağımı ısırarak usulca soruyorum.

Başını sallayarak ayağa kalkarken kaşları çatılıyor. "Tabii, ben yeri tutarım-"

Elimi uzattım ve nazikçe koluna dokunarak onu durdurdum. "Demek istediğim..." Kelimeleri ararken yanaklarım kızarıyor. "Demek istediğim, seninle aynı yatakta uyuyabilir miyim?"

Yüz ifadesi değişiyor, gözlerinde nadiren gördüğüm yumuşak ve neredeyse savunmasız bir şaşkınlık ve sıcaklık karışımı titreyiyor.

Beni kendine çekiyor, alnıma bir öpücük k o n d u r u r k e n
kolu etrafımı sarıyor.

"Emin misin?" diye mırıldanıyor sessizce.

Başımı sallıyorum, elim yorganın altında onunkini buluyor,
parmaklarımız iç içe geçiyor. "Eminim."

Sanki son parça da yerine oturuyor, aramızdaki son engel de
ortadan kalkıyor.

HANA

Kardeşimin Damian'ı Kolya'nın işkence odasından çıkarmasından ve Ishida-kai'nin cesur saldırısının Kenzo'nun Tokyo'ya taşınma zamanını çılgınca hızlandırmasından bu yana üç hafta geçti.

O zamandan beri, Mori-kai güçleri şehre akın etti. Bazı küçük aileler çoktan taraflarını seti, birkaçı da Mori-kai bayrağı altında birleşti. Diğerkleri ise savaş başladığında izlemek üzere kenara çekildi.

Henüz değil, ama ne zaman olacağı önemli, olup olmayacağı değil.

Tokyo'daki suç rgtleri Mori-kai ve Ishida-kai sonunda çarpıştığında neler olacağını görmek için beklerken savaş hatları çizildi ve şehri böldü.

Bu nedenle hepimiz  haftadır tecrit altındayız. Bazı koşullar altında, bu gerçekten berbat olabilir.

Ama benim için öyle

değil. Olmuyor. Hiç.

Hiç.

Damian ve ben Conrad Otel'den ayrıldık ve son birkaç haftayı Damian'ın popüler Kabutocho semtinde satın aldığı yeni çatı katı dairesinde geçirdik.

Üç haftadır cennet gibiydik, ikimiz birbirimize kilitlenmiş, dünyanın geri kalanının var olduğunu unutmuştuk.

Sabahlar öğleden sonralara karışıyor. Uyuyoruz. Birbirimizi ağzımızla ya da benim onun sabah ereksiyonuna kaymamla uyandırıyoruz. Birlikte kahvaltı hazırlıyoruz. Damian beni tezgahın üzerinde ya da buzdolabının karşısında beceriyor.

Fizik tedavi ve egzersizlerinde ona yardım ediyorum.

...Sonra genellikle onu ağızıma boşaltırım ya da ikimiz de boşalana kadar ağırlık sehpasına çıkarırım.

Bazı günler yataktan zar zor çıkıyoruz, sanki dünyanın geri kalanının bize ihtiyacı yokmuş gibi birbirimize tamamen sarılmış durumdayız. Bu kırılğan, güzel bir yanılsama, yarattığımız bu garip küçük dünya.

Ama bu mutluluk.

Kesik kesik bir nefes çekiyorum, ellerinin kollarımdan yukarı kaydığını hissettiğimde bedenim hâlâ titriyor. Damian'ın siki hâlâ içimde gömülü, parmakları benimkilerle yatak başlığına dolanıyor.

"Siktir, Kitsune..." diye mırıldanıyor omzuma doğru, ikimiz de nefesimizi toplamaya çalışırken.

...Bana böyle hitap etmesini sevdiğimi söylemiştim, değil mi?

Damian yavaşça, hâlâ içimde, bileklerimi yatak başlığına bağlayan ipleri çözüyor. Serbest kaldığımda, onu itmek için değil ama sikinin içimi biraz daha doldurmasının tadını çıkarmak için ona doğru geri itiyorum.

Kulağımı sertçe ısırduğında kıkırdıyorum.

"Açgözlü şey," diye sessizce hırlıyor.

Dudağımı ısırdım. "Ve?"

"Ve böyle devam edersen bu yataktan çıkamayacağız..."

İçimde yeniden kaya gibi sertleştiğini hissedebiliyorum, nabzım hızlanıyor.

...Tabii ki tam da o sırada telefonum çaldı. Daha da kötüsü, arayan Kenzo'ydu.

Damian ekranda kardeşimin adını, yani "Yakuza tecriti sırasında görmezden gelmeyin" yazısını gördüğünde inliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

İçimden çıktığında suratımı asıyorum ama cevap vermek için komodine koşuyorum.

"Evet?" Telefonda ağzımdan

kaçırıyorum. Kenzo bir dakika

tereddüt etti. "Sen... Sen iyi

misin?"

"Evet?"

"Nefes nefese kalmış gibisin."

Bir an için kardeşimi yaralamayı ciddi ciddi düşündüm.

"Ben... Damian'a PT'sinde yardım ediyorum," diye yalan söylüyorum, arkama dönüp şeytana bakıyorum, kaslı kalçalarının arasından fırlayan kalın sikiyle kalçalarının üzerinde oturuyor.

Yani lanet olsun, çok seksi.

"Biraz ara ver, çünkü iyi haberlerim var." Donup

kaldım.

"Bekle, kaldırıyor musun-"

"Tam bir gerilimi azaltma değil," diye iç geçiriyor. "Ama Ishida-kai ile resmi olarak bir erteleme sürecindeyiz."

"Erteleme mi?" Tekrarlıyorum, telefonu biraz daha sıkı tutarken kaşlarım çatılıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Kenzo iç geçiriyor ve kelimelerini seçerken ensesini ovuşturduğunu görebiliyorum. "Kolya on dakika önce beni aradı, ateşkes istedi. Neden olduğundan emin değilim ama yasal. En azından şimdilik. Tekrar vurgulamak istiyorum, bu her şeyin bittiği anlamına gelmiyor. Ama şimdilik geri çekilmeyi ve olaylar yeniden başlamadan önce tekrar konuşmayı kabul ettik. Neden sorduğuna dair en ufak bir fikrim yok ama bunu yapmış olması bile en azından bu konuda ona güvenmem için yeterli."

Neredeyse konuşamayacak kadar şaşkınım. Kolya'nın ateşkes çağrısı yapması hiç mantıklı değil. Mori-kai Tokyo'nun bir parçasına aç olabilir ama Ishida-kai çok iyi silahlanmış ve savunulan bir grup, özellikle de kendi bölgelerinde.

Bunu Kenzo'ya asla açıkça söylemem, ama iş savaşa gelirse, bizim üzerimize bahse girmezdim.

Ama Kolya çatışmalara geçici bir ara vermeyi teklif ediyorsa, bunu kabul etmemek aptallık olur.

Telefonu kapatıp omzumun üzerinden bakıyorum ve Damian'ın yatağa yayılmış, dikkatini bana vermiş olduğunu görüyorum.

Hâlâ sert. Çok, çok

sert.

O yükseltir bir Kaş, onun bakışlar kaynıyor
ile karanlık bir merak.

"Ateşkes," diye açıklıyorum

sırıtarak. Kaşları havaya kalktı.

"Ciddi misin?" "Evet."

"Bu da ne demek oluyor?"

Sırıtıyorum. "Bu dışarı çıkabileceğimiz anlamına geliyor. Gerçek anlamda dışarı."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Kitsune?"

"Tabii ki," diye cevap veriyorum hemen, gülerek ve ne kadar hevesli görüldüğümü umursamadan. "Damian, üç haftadır buradan zar zor çıktık. Ve hiç gerçek bir randevumuz olmadı."

"Yani, Miyamoto'nun evindeki o akşam yemeği vardı..."

Gözlerimi deviriyorum. "Gölgelerden atlayan ninja suikastçıların olmadığı bir randevuya ne dersin?"

Damian onun için nadir olan çocuksu bir gülümsemeyle sırtıyor. "Tamam," diyor başını sallayarak. "Dışarı çıkacağız. Ama önce yapmamız gereken çok önemli bir şey var."

Yatakta bana doğru ilerlemeye başladığında sırtıyorum. "Oh?" Kıkırdıyorum. "O da ne?"

Aldığım tek cevap beni ters çevirmesi, beni yatağa sabitlemesi, kalçalarımı ayırması ve arkadan kalçalarımın arasını öpmesi oluyor.

Yani... harika cevap.

* * *

O GECE, muhteşem bir omakase yemeğinden sonra, kendimizi Roppongi'deki süper moda, neon ışıklı bir gece kulübünün kadife ipini geçerken buluyoruz.

Gümbür gümbür kulüp müziği havada nabız gibi atıyor, damarlarımda titreşiyor ve kendimi başka bir boyuta adım atmış gibi hissediyorum. Ortalık tıklım tıklım, baslar gümbür gümbür ve hipnotik bir ritimle dönen dansçılar denizini hareket ettiriyor.

Karmakarışık bir ortam ama Damian'ın eli belime sıkıca sarılıken kendimi güvende hissediyorum. Korunmuş.

Sonra dans pistindeyiz, etrafımız insanlarla çevrili ama bir şekilde kendimize ait bir balonun içindeyiz. Damian beklenmedik bir doğallıkla hareket ediyor, biz sallanırken vücudu benimkiyle mükemmel bir uyum içinde, ritim aramızda titreşiyor. Nabzım hızla atıyor, göz göze geldiğimizde her hareketimiz onunla senkronize oluyor. Başka tarafa bakamıyorum.

Tamam, kim bilebilirdi ki. Damian cidden dans edebiliyor.

Kulüp müziği ortalama bas ağırlıklı kulüp ritimlerinden salsa ya da tangoya benzer bir şeye dönüşüyor. Beni yakaladığında çılgık atıyorum, zahmetsizce beni döndürüyor ve daldırıyor, beni yaklaşıyor ve sonra beni uzaklaştırıyor.

Bir an durup ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne oluyor lan?" Nefes nefese soruyorum, zahmetsiz hareketlerine bakarken yüzümde bir sırıtış beliriyor. "Cidden dans edebiliyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Beni kendine çekerken sırıtıyor. "Dersler."

Yumuşakça gülümseyerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Ailen mi?" Diyorum.

Kıkırdar ve başını sallar. "Kir," diyor eğlenerek. "Görünüşe göre, veliahtın kendini toplum içinde utandırmasını istememiş. Dans edebilmemin 'iş için iyi' olduğunu söyledi."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yakına çekiyorum. Elleri belime iniyor, beni sabit tutuyor ve bir saniyeliğine sadece ikimiz, sanki sonsuza dek yaptığımız şey buymuş gibi birlikte hareket ediyoruz.

Ben ona bakarken an uzuyor, göğsümün derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyor. Beni izliyor.

Tüylerimi diken diken eden bir yoğunluk, daha önce bana yöneltildiğini hiç görmediğim türden bir bağlılık.

O anda içimdeki bir şey tekrar yerine oturdu: uzun zamandır hissettiğim ama kendime bile itiraf etmekten hep korktuğum bir farkındalık.

Ona gerçekten aşığım. Umutsuzca.

Gerçek, heyecan verici ve korkutucu bir şekilde üzerime çöküyor. Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama ayaklarımın altındaki toprak kadar eminim.

Eğildi, ağzı kulağıma yaklaştı. "Birer içki daha?"

"Elbette," diye nefes alıyorum, düşüncelerimden sıyrılırken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Geri adım atıyorum, neredeyse başım dönüyor, kendimi toparlamak için bir an umutsuzca bekliyorum.

"Ne istiyorsun?"

Başımı salladım. "Sorun değil. Ben giderim." Gitmek için döndüğümde, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Hemen döneceğim. Seni seviyorum."

Donup kaldım. Kelimeler canlı bir tel gibi havada asılı kaldı. Az önce söylediklerimin büyüklüğü hücum eden bir boğa gibi üzerime geliyor. Gözlerinde göreceklerimden korktuğum için ona bakmaya bile cesaret edemiyorum. Panik içime işliyor ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: İşleri daha da kötüleştirmeden kaçmak için çaresizce etrafımda dönüyorum.

Ama bir adım bile uzaklaşmadan, elinin koluma dolandığını ve beni geri çektiğini hissediyorum. Kalbim boğazımda, dönüyorum ve kendimi onun göğsüne düşerken buluyorum, onunla yüz yüze, gözleri benimkilere dikilmiş.

"Damian, ben-"

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor. Bu beni her şeyden daha çok etkiliyor.

Ve sonra beni kendine çekiyor, ağzı şüpheye yer bırakmayan bir öpücükle benimkine çarpıyor.

* * *

"NEDEN TURNALAR?"

Saatler sonra, yatağımızda birbirimize sarılmıştık. Damian sırtıma yaslanıyor, ben ona doğru kıvrılırken kaslı kolları etrafımda dönüyor.

"Hmm?" Tembelce mırıldanıyor.

Az önce komodinin üzerinden aldığım küçük origami turnayı parmaklarımın arasında çevirirken yüzüm kızarıyor - her kenarı mükemmel bir şekilde düz ve keskin, etrafına onun geleneksel kırmızı ipliği bağlı.

Her gün onları benim için bırakılmış bulmuyorum. Ve ben bunu seviyorum. Rastgele işimi yaparken bir şeyler atıştırmak için döndüğümde dizüstü bilgisayarımın üzerinde bir tane bulabilmeyi seviyorum. Ya da yastığımın üzerinde. Ya da sabah diş fırçamın üzerine tünemiş.

Her zaman aynı kağıt turna, her zaman çok güzel bağlanmış.

"Neden hep turnalar?"

Damian arkama geçti. "Turna karısı yüzünden." Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Turna karısı efsanesi. Kyoto'daki ofisinizde bunun bir parşömeni var. Bana seni hatırlattı."

Kollarında iki büklüm oluyorum, kaşlarım  atılırken menekşe rengi gözlerine bakmak için dönüyorum. "Ben kayboldum."

Damian kıkırdar. "Hangimiz Japon?" Gülümsemesi genişlerken şakacı bir şekilde göğsüne tokat atıyorum.

"Hik yede bir turna, kendisiyle evlenmesi için bir adamı kadın olduğuna inandırır. Onu gerçekten seviyor ama aslında bir turna olduğunu öğrenirse adamın da onu sevmeyeceğinden korkuyor. Bu yüzden her gece uyanık kalıp gagasıyla tüylerini çıkartıyor ve onları satmak için ipek olarak dokuyor. Ama onun gerçeği, yani bakıma ihtiya ı olan ve uçabilen bir kuş olduğunu asla anlamaması için sürekli umutsuzluğa kapılıyor. Her sabah yeniden bir kadın olarak uyanır, ama her zaman bitkin düşer çünkü bu illüzyonu sürdürmek, tüylerini teker teker yolmak, onun kabul etmeyeceğinden korktuğu yanını silmeye çalışmak her şeyini alır."

Ben yutkunurken gözleri benimkileri korkusuzca tutuyor.

"Ve bunun ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Sırıtıyorum.
"Senin turna karın mı?"

Damian başını sallar. "Ailenin turna karısı, Kitsune. Maskaralığını sürdürmek için kendini ipek gibi örmeye çalışıyorsun. Onlara gerçeği söylersen ne diyeceklerinden korkuyorsun."

Dudağımı çiğnerken kaşlarım çatıldı.

"Ofisinize girmeye karar verdiğim gece duvarınızda o parőomeni gördüğümde..." diye omuz silkiyor. "  inde seni gördüm."

"Bu... Üzücü görünüyor," diyorum sessizce.

Yüzümü avu lamak için uzanırken dudakları kıvrılıyor. "Birazcık. Ama ben de anlıyorum. Ailen için, sevdiklerin için kendini feda etmenin bir onuru vardır. Senin de böyle olduğunu anladığımda

Kitsune idi, o varlığa karşı hissettiğim öfke değişti."

"Kime?" Fısıldıyorum.

"Saygı. Hayranlık. Ama aynı zamanda..." kaşlarını çatıyor, çenesi çalışıyor.

"Ne?"

"Koruma ihtiyacı," diye sessizce homurdanıyor. "Sana bakmak, seni her şeyden korumak için bir dürtü. Seni güvende tutmak için."

Nabzım güm güm atıyor. Kalbimin bir şekilde bu adam için daha da büyüdüğünü hissettiğimde tenime alaycı bir karıncalanma yayılıyor.

"Bu yüzden mi onları kırmızı iplikle bağlamaya başladın?" Alay ediyorum. "Yoksa bu sadece sapıklık olsun diye miydi?"

Gözleri gözlerimi tutuyor, delici yoğunluğu beni büyülüyor.

"Turna karısı efsanesinde," der sessizce. "Kocasını sonunda onun ipek dokumasını asla izlememe sözünü bozar. Bir gece onu dikizliyor. Bunu yaptığında ve onun gerçek halini gördüğünde, kadın sonsuza dek uçup gider ve kocasının kalbini kırar."

Damian'ın yanağımdaki eli saçlarıma geri dönüp beni vücuduna doğru çekerken ensemden sıkıca kavradığında sessizce nefes alıyorum.

"Turnaları bağlıyorum, Kitsune," diye mırıldanıyor. "Bunun olmasını engellemek için."

Dudaklarımız birbirine çarparken inliyorum, elleri ve kolları beni çelik gibi sıkıca sararken öpücüğün yoğunluğu beni alıp götürüyor.

Kırmızı iplik gibi.

Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi.

DAMIAN

HIÇBİR ŞEY BİZE DOKUNAMAZ.

İlk defa kendimi yok edilemez hissediyorum. Yenilmez. Sanki ikimiz birlikte dövülmüş çelikten daha sert, daha karanlık ve daha güçlüyüz.

Sebebi o. Böyle hissettiren o. O yanımdayken her şey keskinleşiyor, her amaç daha bilenmiş bir kenara sahip oluyor, her şey beni daha canlı, daha topraklanmış hissettiriyor.

Demek aşık olmak böyle bir şey.

...Kim bilebilirdi ki.

Bunu her düşündüğümde beni çok etkiliyor. Ve bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Çocukluğumdan beri içimin derinliklerinde bir yerlerde duvarlarım var; ailemin bir kavşakta bükülmüş çelik ve parçalanmış cam girdabında gözümün önünde ölmesini izlediğimden beri.

Kimseye açılmayacağıma yemin ettiğimden bile değil. Sadece ne olduğumun ve neler yaşadığının bunu benim için imkansız kıldığını varsaydım.

Sonra Hana içeri girdi ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yakıp kül etti.

Onu beklemiyordum, ona ihtiyacım olacağını düşünmemiştim.

Ama işte buradayım. Ona ihtiyacım var. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Ve birlikte, biz kırılmazız.

* * *

"HAZIR MISIN?"

Soyunma odasına girdiğimde Hana sertleşiyor. Daracık, muhteşem siyah bir elbise giymiş ve bir çift askılı topuklu ayakkabı giymişti... şey, tenine bağlı kurdelelerin bana ne yaptığını biliyor.

"Ya da... dışarı çıkmayabiliriz," diye homurdanarak arkasına geçiyorum. "İçeride kalabiliriz ve seni bağlayıp çok kötü şeyler yapabilirim-"

Ellerimi kalçalarına koyduğum anda irkiliyor ve elimden kaçıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

Dönüyor, yüzü bomboş.

"Evet," diyor gözlerime bakmadan. "Tamam. Ama bu gece dışarı çıkamam. Planlarım var."

Kaşlarımı çattım. "Planlarımız var sanıyordum."

"Bir işim çıktı," diyor sertçe. Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip soyunma odasından çıktı.

Ne oluyor lan?

Kaşlarımı çatarak onu yatak odasından çıkarıp çatı katının açık konsept yaşam alanına kadar takip ediyorum.

"Ne oldu?"

Duraklıyor ve bir sandalyenin arkasından çantasını alıyor. "Sadece... işle ilgili şeyler.

Gözlerim onu içine alıyor, kısa siyah elbisesini. Makyajı ve saçı. Topuklu ayakkabılar.

İşle ilgili şeyler mi?

"Hana," diye homurdanıyorum, kapıya doğru yürümesini izliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Dönüyor, savunmaya geçiyor. "Sadece... sadece ilgilenmem gereken bir şey."

"Ne?" Durumu, aramızdaki boşluğu aniden dolduran gerilimi anlamaya çalışarak bastırıyorum.

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil. Sadece... dışarı çıkmam gerekiyor, tamam mı?" Bakışlarını kaçırıyor, sanki bana bakamıyormuş gibi.

Onu daha fazla sorgulayamadan gitti. Ve sonra yalnız kaldım, az önce ne olduğunu ve neler döndüğünü merak ediyordum.

Televizyonun önündeki kanepeye çökmüş, film seçeneklerini düşüncesizce kaydırırken kaşlarımı çatıyorum. Mantıklı düşünmeye çalışıyorum: haftalardır içeride tıkılıp kaldık ve bu ateşkesle özgürlüğümüze kavuşalı sadece üç gün oldu, en azından şimdilik.

Yani, benimle üç hafta baş başa kalsaydım muhtemelen ben de benden uzaklaşmak isterdim.

Gerçekler.

Ama saatler ilerledikçe ruh halim kararıyor. Hana'ya bir mesaj gönderdim ama cevap vermedi. Bir tane daha gönderiyorum.

aynı yanıtı alıyorum. Sonunda, saat ilerledikçe, aramayı deniyorum. Cevap yok.

Nihayet eve geldiğinde saat sabahın biri. Bakışlarım koltuktan kalkıyor, ne kadar dağınık olduğunu görünce kaşlarım çatılıyor - yanakları kızarmış, saçları biraz dağınık. Ona yaklaşıırken kalbim sıkışıyor. "Hangi cehennemdeydin?"

Gözlerime zar zor bakıyor. "Sadece... dışarı." Beni geçip çantasını mutfak adasının üzerine bıraktı. "Sana söyledim: önemli bir şey değildi."

Bunu söylerken bana bakamıyor bile. Sesindeki buz, gözlerindeki kapalı bakış - aramıza yirmi metrelik bir duvar örmüş de olabilir.

Ben yatak odasında dururken duş alıyor. Dışarı çıkmadan önce pijamalarını bile giyiyor, yatağa sürünerek girerken bana bakmıyor.

Tamam mı?

Üzerime bir eşofman ve tişört geçirip yanına kayıyorum, ona uzanıyorum, bazı cevaplara, ondan gelecek bir sıcaklığa ihtiyaç duyuyorum. Geri çekiliyor, sesi çatlayarak "Bu gece olmaz" diye fısıldıyor.

Orada yatıyorum, uyanık bir şekilde, aramızdaki mesafenin arttığını hissediyorum. Nefes alış verişini düzeliyor, ama ben uyuyamayacak kadar gerginim, şüphe içimi kemiriyor.

Deliriyorsun. Olmayan şeylere ulaşmaya çalışıyorsun.

Yine de yataktan kalkıp sessizce mutfığa doğru ilerliyorum. Çantası hâlâ orada duruyor, içindekiler tezgâhın üzerine dökülmüş. İçgüdüsel olarak, eşyaları geri itmeye başladım - makyaj malzemesi, cüzdanı, bir dudak kremi-

Garip bir şey gözüme çarpıyor: bir kulübün kartviziti. Elime alıp, elimde çeviriyorum. Sonra donup kalıyorum.

Arkasında bir telefon numarası var.

Bir an için hareketsiz kaldım, bunu anlamaya çalışıyordum. Ama sonra bir öfke patlaması yaşıyorum. Kafamda o noktaya geldiğim için bile kendimi deli gibi hissediyorum ama içimdeki huzursuzluktan kurtulamıyorum. Telefonumu aldım, numaraya dokundum ve kulağıma götürdüm.

İki kez çaldıktan sonra biri telefonu açıyor.

"Hai?" diye homurdanıyor derin bir erkek sesi diğer uçtan. Gözlerim kısılıyor.

"Kimsiniz?" Hırlıyorum, telefonu sıkıca kavriyorum. Adam gülererek alay ediyor.

Sonra tek kelime etmeden telefonu kapattı.

Kartı çantasına geri koyarken nabzım kulaklarımda ağır ağır atıyor. Sonra, tam fermuarını çekecekken, dünyamı başıma yıkacak bir şey daha görüyorum.

Hayır.

Folyo paketi mutfakın loş ışığına doğru çekerken elim titreyerek içine uzanıyorum.

Açık bir prezervatif ambalajı.

Boş.

Öfke içimde kabarıp boğazımı tırmalarken görüşüm kenarlardan bulanıklaşıyor. İçimdeki cehennemden habersiz, onun derin bir uykuda olduğu yatak odasına geri dönüyorum.

"Hana!" Bağıriyorum, onu sarsarak uyandırıyorum.

Hızla doğruldu, içeri girdiğinden beri ilk kez gözlerimin içine bakarken gözleri geniş ve halsizdi.

Ellerim öfkeyle titrerken ambalajı tutuyorum. "Bu da ne böyle?!"

Bana bakıyor, sessiz, yüzünde en ufak bir suçluluk belirtisi yok. "Cevap ver bana!!" Kükrüyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor.

Sessizlik bir saniye sürüyor. Sonra yutkunurken boğazının sallanışını izliyorum.

"Ne yaptı sen ne bekliyorsun?" Onun ses o Buz, kırılmış, duygusuz. "Bu hiçbir zaman gerçek olmadı Damian."

Dışarı çıkmak zorundaydım. Tökezleyerek geri dönüyorum, çatı katında hışımla ilerliyorum, sonra kapıdan çıkıyorum, iki kat merdivenden sokağa iniyorum, kanım kaynıyor, düşüncelerim çalkalanıyor.

Gece havasına dalıyorum. Dışarı çıktığım anda, arkamdan hızla gelen ayak seslerini duyuyorum.

"Damian," diye sesleniyor, sesi biraz kırılıyor. Duruyorum, yüzümü ona dönüyorum ve yüzünde bir acı titreşimi beliriyor. Ama bunu bastırıyor, maskesi tekrar yerine kayıyor.

Kendimi tutamıyorum. "Düşündüğüm şey bu mu?" Hırlıyorum, sesim alçak ve tehlikeli.

Dudağı titriyor ama bir şey söylemiyor.

"Öyle mi?!" Bağırıyorum, binamızın önünde tepesine dikilene kadar ona doğru hışımla ilerliyorum.

"Evet." Kelime neredeyse bir itiraf gibi çıkıyor.

Kalbim paramparça oluyor, ham acı bir bıçak gibi içime saplanıyor. "Neden?!" Sesim boş, kırık.

"Çünkü..." diyor sesi titreyerek, "sen yeterli değilsin."

Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Yumruğum başının yanındaki duvara çarpıyor, çarpmanın etkisiyle kolum sarsılıyor. İrkiliyor, başını başka yöne çeviriyor ve bu kendimden daha da nefret etmeme neden oluyor.

Göz ucuyla, yakınlarda duran, telefonunu kaldırmış, bizi filme alan bir pislik görüyorum. Öfkem kabarıyor, bir öfke ve aşağılanma dalgası üzerime çöküyor.

"Siktir git!" Kükrerim.

Orospu çocuğu kımıldamıyor. Sadece kaydetmeye devam ediyor.

"S.KTİR. KAPAT!" Bağırıyorum.

Telefonunu kaldırarak biraz geri çekildi ve ben de sinirlendim. Ona doğru hışımla yaklaşıp elindeki telefonu tokatladım.

"Siktir git dedim!!" Onu iterek böğürdüm.

Geri çekildi, telefonunu kaptı ve koşarak uzaklaştı. Dönüp Hana'ya bakıyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, çiğ ve kırık. Dayanamıyorum. Yüzünde gördüğüm şeyle başa çıkamıyorum.

Başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaşıyorum ve karanlığın beni tamamen yutmasına izin veriyorum.

HANA

BÜTÜN HAYATIM BOYUNCA, insanlar kalplerinin "kırıldığında" "sızladığından" bahsettiklerinde bunun abartılı olduğunu düşündüm.

Kalpler kırılmaz. Kıramazlar. Ve ciddi bir sağlık sorununuz yoksa ağrımazlar.

Ama şimdi yanıldığımı biliyorum. Çünkü kalbim ikiye bölündü ve çok acıyor.

Karanlık, boş çatı katında tek başıma oturuyorum, kanepeye kıvrılmışım, dizlerimi göğsüme çekmişim. Sessizce sallanırken kendime sarılıyorum, kalbim o kadar kötü ağrıyor ki beni öldürecekmiş gibi hissediyorum.

Az önce yaptığım şey için kendimden nefret ediyorum.

Ama onu kurtarmanın tek yolu buydu.

Kapı sıkıcı bir şekilde çalındı. Cevap vermedim: kilitli değildi. Bir saniye sonra içeri girdiğini duydum.

"İyi iş çıkardın Hana," diyor sessizce.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Aktris olmalıydın-" "Lütfen kapa çeneni," diye boğuluyorum.

"Artık senden nefret ediyor, değil mi?"

Gözlerim daha da sıkılıyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "Sözünü tutacak mısın?"

"Damian'a zarar vermek gibi bir niyetim yok. Anlaşma anlaşmadır." Başını eğiyor. "Gel. Gitme vakti geldi."

"Kardeşlerim..." Sessizce söyledim. "Annika ve Freya... Sota... Kai..."

"Onlara zarar vermeyeceğim," diye mırıldanıyor. "Ama savaşlar karışıktır, Hana."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor.

"Bunu nasıl yapabildin?" Fısıldıyorum.

"Çok kolay. Güç onu alanlara gelir, onu bekleyenlere değil. Ve benim de hakkımı alma vaktim geldi de geçiyor."

Gözlerim sımsıkı kapanıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüyor.

Ve kalbim kırılıyor, az önce kurtarmak için acımasızca uzaklaştırdığım adam için acıyor.

İç çekiyor. "Gitme zamanı, Hana."

DAMIAN

Boş bir eve girmenin acımasızca boş bir yanı var.

Karanlık sessizlikte dururken, bir zamanlar benim ve onun için bir kale gibi hissettiren çatı katı, şimdi başka bir şey gibi geliyor.

Not yok. Açıklama yok. Sadece beni iğneleyen, bıçağı daha da derine saplayan bir sessizlik.

Hoparlörlerden hafifçe caz çalıyor, o gittikten sonra bile varlığının unutulmaz bir hatırlatıcısı. Dişlerim sıkılıyor, ihanetin keskin tadı dilime acı bir şekilde yerleşiyor. Gözlerim odanın karşısındaki bir şeye takılıyor: mutfak adasının üzerinde duran iki origami turna.

Mükemmel bir şekilde katlanmışlar, kırmızı iplik onları narin düğümlerle birbirine bağlıyor, olduğumuzu düşündüğüm her şeyin alaycı bir hatırlatıcısı, her kat ve kırıksıklık benimle alay ediyor.

Sanırım onları da bırakmış.

Buradan siktir olup gitmem lazım.

Bir saat sonra, bir motosikletin arkasında Tokyo sokaklarında ilerliyorum, sanki motorun gürültüsü düşüncelerimi bastırabilirmiş gibi. Şehir bulanıklaşıyor, neon ışıkları karanlık gökyüzüne kan lekeleri gibi yayılıyor.

Çok sık ata binmiyorum ama bindiğimde de bunun için biniyorum - jiletin ucunda dans etmek ve devrilmeden ne kadar yaklaşılabileceğimi görmek için.

Bu gece, belki de sonunda hattın diğer tarafında ne olduğunu göreceğim.

Gaza basıyorum, daha hızlı itiyorum. Odak noktam tek bir yanık: önümdeki cadde, altımda akan asfalt. Öfke beni canlı canlı yiyor.

Birden arkamda başka bir motor devirleniyor. Aynaya bakıyorum ve beni tehlikeli bir şekilde takip eden bir motosiklet görüyorum. Sürücü sanki beni yoldan çıkarmaya çalışıyormuş gibi bana doğru yöneliyor. Ondan kaçıyorum, ama o tam orada, daha da yaklaşıyor, acımasızca. Yanımda ayağa kalkıyor ve motoruma sert bir tekme atıyor. Kaçmak için zikzaklar çiziyorum, nabzım güm güm atıyor.

Bu sadece boktan bir sürücü değil. Bu orospu çocuğu beni öldürmeye çalışıyor.

Motosiklet tekrar yaklaşıyor, karanlık bir şekil neon çizgileri kesiyor. Bir yan sokağa keskin bir dönüş yapıyorum, sonra motoru daha işlek bir yola geri döndürüyorum. Psikopatı atlattığımı umarak gaza basıyorum.

Ama yine motorunun gürültülü sesi geliyor. Aynaya bakıyorum, dişlerim gıcırıyor.

Yine kıcıma yapıştı.

Trafiğin içinden geçiyorum. Ama o bana tutkal gibi yapıştı. Yanımda kükrüyor ve aniden yan emniyet kemerinden bir beyzbol sopası çıkarıp bana doğru sallıyor.

Sikeyim.

Direksiyonu kırmaya çalışıyorum ama sopa aynamı kırıyor ve farımı parçalıyor. Tekrar vuruyor, sert bir şekilde.

Gidon elimde sıkıştı. Bisiklet sallanıyor.

Aniden tekerlekler yana doğru kaydı. Kontrolü ele almak için mücadele ediyorum ama motosiklet devriliyor ve ben uçuyorum, size öğretildiği gibi kendimi motosikletten uzağa fırlatıyorum. Yola sertçe çarptım, sürüş kıyafeti giymeme rağmen acı içimde parlıyordu.

Yolda savrulurken dünya dönüyor ve bisiklet hemen yanımdaki korkuluklara çarpmadan önce bir korkuluğa çarpıyorum.

Diğer bisiklet gıcırdayarak yakınlarda durdu. Sürücü iniyor, sopayı bırakıyor ve sırtındaki kılıftan bir katana çıkarırken parlayan çelik gözüme çarpıyor.

Hay sikeyim.

Çatlamış, parçalanmış kaskımı çekip çıkarıyorum, ayaklarımı itmeye çalışıyorum, kaslarım çığlık atıyor. Ama ben ayağa kalkamadan, o üstüme çıktı. Göğsüme tekme atıp beni tekrar yere yapıştırdığında homurdanıyorum, bıçağı boynuma saplanıyor. Kaskını çıkarıyor ve bir sokak lambası gözlerindeki öfkeyi yakalıyor.

Takeshi.

Üzerime doğru gelirken intikam tanrısı gibi görünüyor, kılıcı sokak lambalarının altında hınzırca parlıyor, şahdamarımdan bir nefes ötede.

"Seni orospu çocuğu." Sesi ölümcül, her hecesinde öfke var. "Sen lanet olası ölü bir adamsın."

Nabzım hızla atmasına rağmen kendimi sakin kalmaya zorlayarak bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Cehennem gibi değil!" diye kükrüyor, yüz hatlarını öfke kaplıyor. Elindeki telefonu göğsüme fırlatıyor, ekranda bir video oynuyor. "Şunu izle. Lanet kafanı neden kesmek üzere olduğumu görmeni istiyorum."

Elime alıyorum, korku kurşun gibi mideme çöküyor. Videoda Hana'yla birlikte binamızın önündeyiz, ona bağıyorum, ağlarken yanındaki duvarı yumrukluyorum. Kötü görünüyor. Gerçekten kötü. Sonra görüntü sarsılıyor, bizi çeken adama doğru hışımla yaklaşıyorum, yüzüm hırıltıyla çarpılıyor ve elindeki telefonu tokatlıyorum.

Takeshi'nin bıçağı boynuma daha sert bastırıyor. "Son sözün var mı, orospu çocuğu?"

Bana sabit bir şekilde bakıyor. "Yine de emin değilim," diye homurdanıyor. "Kafanı burada, yolun kenarında mı keseyim? Yoksa seni bir yere sürükleyip, bağlayıp küçük parçalara mı ayırayım?"

Sözleri kafamda bir şeyleri tetikliyor. Kaşlarımı çatıyorum, zihnimde bir şeyleri bir araya getiriyorum.

"Az önce ne dedin sen?"

Takeshi gözlerini kısar. "Sana kafanı koparacağımı söyledim, seni bok parçası."

"Hayır, ondan sonra. Beni bağlayacağını söylemiştin." Kelimelerin kendisi değil, barındırdıkları aşinalık. Bu ana ait olmayan bir şeyin yankısı, ama başka bir şeye... bir anıya.

Takeshi kaşlarını çatıyor. "Tuhaflaştırma."

Bıçağı itiyorum, derimi keserken oluşan acıyı görmezden geliyorum. "Eve bırakılmam gerek."

Soğuk soğuk gülüyor. "Seni bırakmaya geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Sadece bir gezinti." Başımı salladım, birden emin oldum. "O zaman kafamı kesebilirsin."

* * *

ÇATI KATINDA, bıraktığım gibi, hoparlörlerden hâlâ caz sesi geliyor. Daire bir anıt mezar gibi, soğuk ve boş, her köşede Hana'nın yankıları var.

Takeshi içeri girip etrafına bakınırken, "Müzik setini açık bırakmışsın, orospu çocuğu," diye mırıldanıyor.

Bakışlarım mutfak adasının üzerinde duran iki origami turnaya kilitleniyor.

Bu manzara içimde rahatsız edici bir düşünceyi, görmezden gelemeyeceğim bir soruyu uyandırıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve turnaların ona her bıraktığımda kullandığım aynı kırmızı iplikle karmaşık bir şekilde birbirine bağlandığını fark ediyorum.

Dışında-

Onları ona ayrı ayrı bağlayarak verdim.

Bunlar birbirine bağlı.

Birbirlerine bağlılar.

Çenem titriyor.

Ve sonra, başka bir şey beni etkiliyor. Elimdeki vinçleri çevirirken kulaklarım hoparlörlerden çalan müziğe ayarlanıyor. Bu herhangi bir şarkı değil. Daha önce içeri girdiğimde çalan şarkının aynısı, tekrar çalıyor.

Tanıdıklarım Takeshi'nin sopası kadar sert çarpınca gözlerimi kırptırıyorum.

Şarkı Miles Davis'ten "Blue in Green" - onun dünyasına dalıp her şeyi altüst ettiğim gece Golden Monkey'de çalan şarkının aynısı.

Bu kasıtlıydı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

Yüzeyin hemen altında kaynayan az önceki öfkeyle beni izleyen Takeshi'ye dönüyorum.

"Ölmeye hazır mısın?" diye hırlıyor.

Bakışlarını karşılıyorum, parçalar yerine oturmaya başladığında kalbim hızla çarpıyor. "Hana'nın beni aldattığını sanmıyorum."

Takeshi hâlâ öfkesine tutunuyor. "Bu noktada gerçekten umurumda değil." Bıçağı tekrar çıkarıyor.

"Tak." Sesimi sabit tutuyorum, her parçam tamamen emin. "Sanırım başı belada. Bizi birbirimize düşürmek kimin işine yarar?"

Takeshi'nin bakışları kayıyor, hâlâ gardını düşürmek istemiyor. "Herkes mi?"

"Çoğunlukla kim?" Bastırıyorum. "Tokyo'da kim parçalanmamızı istiyor? Ailelerimizin birbirini boğazlamasından kim kazançlı çıkar? Binamın önünde durup beni en kötü anımda kaydetmesi ve sonra da bu videoyu bir şekilde sana ulaştırması için lanet olası bir adamı kim gönderir?"

Aklına bir şey geldikçe ifadesi kararıyor.

"Kolya Ishida'yı görmem gerek," diye

mırıldandım. "Şimdi." Takeshi'nin gözleri

kısıldı. "Ya yanılıyorsan?"

"Eğer yanılıyorsam ve o da kabul etmezse, başım gözüm üstüne."

Uzun bir süre beni izliyor, elleri kılıcında gergin. Sonunda indirdi, bakışlarında hâlâ öfke yanıyordu.

"Seni bu konuda tutuyorum," diye homurdanıyor.

DAMIAN

Aradığımda FREYA inanamadı.

"Kolya?" diye tersledi soğuk bir şekilde. "Seni kaçıran ve işkence eden pislikle yüzleşmek mi istiyorsun?!"

Ona her şeyi anlatmadım. Ama Hana'yla ilgili olduğunu söyledim.

" Bir dahaki sefere bununla başla, sik kafalı," diye mırıldandı. "Tamam, bana bir dakika ver."

Kuzenim hızlı çalışır. Görünüşe göre Kolya, neredeyse her gece aynı lüks restoranda geç saatlere kadar yemek yiyen bir alışkanlık adamı.

Adrenalin ve öfkeyle öyle bir inançla içeri giriyorum ki, Kolya'nın restoranın ön kapısındaki adamları beni durdurmayı akıllarına bile getirmiyorlar. Yine de içerideki iki kişi beni fark etti ve üzerime yürüdü.

Evet, sana iyi şanslar. Şu anda bana yaklaşmak, kaçan bir treni sineklikle durdurmaya çalışmak gibi.

İlkine o kadar sert vurdum ki ayakları yerden kesildi.
. İkincisinde vahşice döndüm, ön kolumu

onu yakalayıp ev sahibi standına göndermeden önce burnunu kırdı.

Ana yemek salonuna doğru fırladığımda kaos patlak veriyor, tam o sırada Kolya'nın dört adamı daha üzerime saldırıyor. İlkini hakladım ama geri kalanlar üzerime yığıldığında kendi iyiliğimi düşünmeden ve körü körüne boğuşuyordum.

Ishida-kai muhafızları beni yere yatırırken bir ölüm perisi gibi kükrüyor, dövüşüyor, pençeliyor ve yumrukluyorum.

"Dur."

Sesim soğukkanlı ve sakin. Beni yumruklayan adamlar donup kalıyor. Başımı kaldırdığımda, gözlerim zengin yemek salonunun ortasında tek başına oturan Kolya Ishida'ya takılıyor, ağzının yanında bir kadeh şarap duruyor.

Kolya sertçe başını

sallar. "Bırak gitsin."

Sesi sakin, neredeyse eğleniyor. Başka bir adamı itiyorum, ayağa kalkmaya çalışırken nabzım hızla atıyor.

Kolya Ishida keten örtülü bir masada oturmuş, tatildeymiş gibi rahat bir şekilde içkisini yudumluyor. Loş ışıklar altında delici grimsi gözleri parlıyor, kanlar içinde ve öfkeden kıpkırmızı olmuş beni ya da beni dışarıda tutma konusunda fevkalade başarısız olan muhafızlarını gördüğünde yüz ifadesi neredeyse hiç değişmiyor.

Sadece bir elini kaldırıp beni öne çağırıyor.

"Gel," diye mırıldanıyor sessizce. "Otur." Sırıttıyor. "Bu sefer seni bağlayıp kılıçla şişlemeyeceğim bile. Şarap ister misin?"

Yüzümde saf bir öfke

var. "Siktir git."

Kaşlarını kaldırıp sırtıyor. "Korkarım benim tipim değilsiniz Bay Nikolayev."

Çenem gıcırıyor, ona doğru yaklaşıp karşısına oturuyorum ve ölümcül bir öfkeyle ona bakıyorum.

Kolya boğazını temizler.

"Bizi yalnız bırakın."

Tepki anında, sanki bir düğme çevrilmiş gibi. Herkes - patronlar, garsonlar, hatta kendi korumaları - ayağa kalkar ve dışarı çıkar.

Yalnızız.

Parmak eklemlerimdeki ve göğsümdeki acıyı görmezden gelerek masanın öbür ucundan ona bakıyorum. Kolya hafifçe gülümseyerek bardağını yere bırakıyor.

"Bir partiden erken ayrılmanın kabalık sayıldığını biliyorsunuz, değil mi Bay Nikolayev? Ev sahibinize veda etmeden?" Sıkıca gülümsüyor.

Ona ters ters bakıyorum, öfkemi zor zapt ediyorum. "Komik. Bana misafirlerini çarmıha germenin ve neredeyse öldürmenin kaba bir davranış olduğu öğretilmişti. Nerede lan bu kız?"

Kolya başını öne eğer. "Lütfen. Başka erkeklerin nişanlılarını takip etmek gibi bir alışkanlığım yok, Damian. Bu... yakışksız."

İçimden bir şey kopuyor ve ceketimde sakladığım bıçağa uzanıyorum. Daha çekmeden Kolya tekrar konuşuyor.

"Şu anda üzerinize doğrultulmuş üç tüfek var Bay Nikolayev. Biri kalbinize, biri gözlerinizin arasına ve üçüncüsü de hayalarınıza."

Elim hâlâ ceketimin içinde duran bıçağımın kabzasında geriliyor.

Kolya sırtıyor. "Ve adamlarım asla ıskalamaz."

Dudaklarımda alaycı bir ifade beliriyor. "Şu anda umurumda olduğunu mu sanıyorsun-"

"Taşakların mı? Hayır." Kolya başını sallıyor, şarap kadehini kaldırıyor ve sıradan bir yudum daha alıyor. "Ama bunu görmenin ilginçliğini çekeceğini düşünüyorum."

Ceketinin göğüs cebine uzanıp bir telefon çıkarıyor. Üzerinde bir şeye dokunuyor, aramızdaki masaya koyuyor ve ekranı bana bakacak şekilde çeviriyor.

Anında kalbim soğuyor.

"Gerçekten çok güzel bir ev. Dürüst olmak gerekirse oldukça kışkandım."

Kyoto'daki Mori evi, gece görüş kamerası kullanılarak çekilmiş.

Ekranın ortasında, koi göletinin yanındaki küçük masada oturmuş, dizüstü bilgisayarını tıkırdatan Freya var. Yeşil ve siyah tonlarında bile onu tanıyorum: Doc Martens, çivili gerdanlık.

Oda hareketsizleşiyor. Yavaşça, zehir ve zehriyle dolu bakışlarım bir bıçak gibi Kolya'ya doğru sürükleniyor.

Aramızdaki ekrana başını sallıyor.

"Adamımın açık ve engelsiz bir atışı var. Ve dediğim gibi, adamlarım asla ıskalamaz." Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Şu anda her şey olup biterken burada öylece oturup içeri girmeni bekleyeceğime gerçekten inanıyor musun? Eğer öyleyse, siz ve adamlarınızla neredeyse savaşın eşiğinde olduğum için neredeyse güceniyorum."

Kolya şaraptan yavaş ve ölçülü bir yudum alıyor, gözleri bardağın kenarından benimkileri hiç ayırmıyor.

"Cesur kuzeniniz Freya'nın bulduğu programımın - umarım onun için çok kolay olmamıştır - neredeyse her akşam burada yemek yediğim izlenimini yanlış verdiğinden emin oldum."

Hafifçe öne eğiliyor.

"Hana Mori'nin kayıp olduğunu biliyorum. Ama tartışacağımız konu bu değil."

"Tehlikeli bir şekilde tıslıyorum, masanın öbür ucuna uzanıp onu boğazlamak için yerimden kalkıyorum. Ama sonra gözlerim telefona kayıyor.

Freya'nın Kyoto ayının altında, kendisine doğru bakan tehlikeden habersiz oturduğu videoya.

...Bu orospu çocuğuna doğru bir hamle daha yaparsam onu daha da yaklaştırmaktan sorumlu olacağım.

Yavaşça, burnumdan nefes alarak sandalyeme geri gömölüyorum. "O zaman ne tartışacağız?" diye mırıldanıyorum.

Kolya'nın yüzü ifadesiz ama çenesi çalışırken gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor. Ellerini önünde birleştiriyor, soğuk gri gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Nerede o?"

Kaşlarım çatıldı. "Kim?"

"Sizi temin ederim Bay Nikolayev," der Kolya, sesi kötülükle zonklayarak, "oyun oynayacak halim yok."

"Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Burun delikleri alevlendi. Boynundaki damarlar zonkluyor.

"Nerede. Nerede. Nerede?" diyor buz gibi, ölçülü ve tehlikeli bir tonda.

"Yapmıyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Ne? Sen-"

Karşımdaki adam koltuğundan öyle bir fırlıyor ki ne olduğunu anlayamıyorum ve ağzımın ortasına bir tokat atıyor.

Yana doğru savruluyorum, kadehini deviriyorum ve beyaz keten masa örtüsünün üzerine şarap sıçırıyor, dudağımdaki kanla birlikte. Öfkeyle hırlıyorum ve yıldızları geri kırıyorum. Kolya çenesini bana doğru salladı ve ellerim anında beni yakaladı. Kükrüyorum, eğilip bükülüyorum ama adamlar -sanırım dördü- beni alt ediyor, yanağımı masaya çarpıyor ve sağ elimi tutuyor. İçlerinden biri kolumu çekip çıkarıyor ve parmaklarımı masa örtüsünün üzerine yayıyor.

"Size bir daha sormayacağım Bay Nikolayev," diye sessizce homurdanıyor Kolya. Şiddet ve duygu patlaması kayboldu ve yüzü tamamen sakinleşti, gözleri ölümcül bir şekilde bana odaklandı. Takım elbise ceketinin içine uzanıyor ve küçük, vahşi görünümlü bir bıçak çıkarıyor.

Hay sikeyim. Bu-

"Bratva'dan hoşlanmıyorum," diyor, sesi ürpertici bir samimiyetle. "Açıkçası Yakuza'dan da pek hoşlanmıyorum. İkisi de beni beşikte boğmaya çalıştı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yine de artık Yakuza sensin."

Omuz silkiyor. "Nefret ettiğin şey olursan, onun senin üzerindeki gücünü ortadan kaldırırsın."

Bıçağı kaldırıp ışığın onu yakalamasına izin veriyor.

"Eminim Japonya'da ne olduğunu bilecek kadar uzun süredir bulunuyorsunuzdur.

tantō bıçağı, evet, Bay Nikolayev?"

Kenarını yavaşça serçe parmağıma bastırıyor, tam boğumuna.

Çenem gerildi.

"Küçük arkadaşın Takeshi Mori, geçenlerde bir ortağımın serçe parmağını aldı." Gözleri soğuk bir şekilde parlıyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi iş için pek iyi değil."

Bıçağın kenarını tekrar parmak eklemimin üzerinde gezdiriyor. "Tekrar sormayacağım. Nerede o?"

"Kim?" diye hırladım.

Bıçak derimi kesiyor, altındaki beyaz ketenin üzerinden anında kan fışkırıyor. Bıçak kemiğe batarken sesimi çıkarmadan dişlerimi sıkıyorum.

"İnatçılığına ve kararlılığına hayranım Damian," diye iç geçirdi Kolya. "Ama seni temin ederim ki, yılların kişisel deneyimine dayanarak, tüm erkekler kırılır. Her biri. Tek. Biri. Ne kadar sert olduklarını ya da taşaklarının ne kadar büyük olduğunu düşünürlerse düşünsünler, tüm erkekler işkence altında kırılır. Eninde sonunda ona ne yaptığını öğreneceğim. Asıl soru şu..."

Bıçağı daha önce açtığı kesiğe doğru sürüklüyor.

"Nasıl olsa bana söyleyeceğin şeyi öğrenmeden önce kaç uzantını kaybetmek istersin?"

Yüzüme doğru eğiliyor, gözleri gözlerimi kesiyor.

"Nerede? Nerede. O nerede?"

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Kükrerim. "Bilseydim bile, o şeyi bıçağı körelene kadar kullanabilirdin ve yine de sana asla söylemezdim."

Kolya'nın yüzü gerildi. Yarım saniyeliğine irkiliyorum, Kolya parmağıma baskı uygulamaya başladığında beni tutan adamlara karşı zorlanıyorum.

Sonra durdu.

Bıçağı çekiyor, yüzündeki buz gibi, sakın ifade geri geliyor. Sonra dönüp başını sallayarak yanımdan geçti. Ellerin pantolonumun paçasını yukarı çektiğini hissettiğimde debeleniyor ve homurdanıyorum. Metal ayak bileğimi sarıyor ve yerine oturduğunu hissettiğimde hırlıyorum.

"Bırakın onu."

Beni tutan dört büyük piç anında ayağa kalkıyor ve ben dik dururken benden uzaklaşıyor. Tantō bıçağının ağzını harap masa örtüsünün kenarına düşünceli bir şekilde silerken Kolya'nın üzerine dönüyorum.

"Size inanmayı seçiyorum Bay Nikolayev," diyor sessizce. Bakışları ayak bileğime düşüyor. Onu takip ediyorum, etrafına sarılı gördüğüm küçük siyah kutuya kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Bu bir izleme cihazı Damian," diye açıklıyor Kolya. "Onu çıkarmaya, zarar vermeye ya da kurcalamaya kalkışmayacaksın. Eğer yaparsan, haberim olur. Ve belirtmeliyim ki gözüm sadece Freya'nın üzerinde değil."

Dönüp masanın üzerindeki telefona dokunur. Anında, başka bir yeşilimsi siyah canlı video görüntüsü açılır.

Bu kez, ekranın tam ortasında, Kenzo'yla odalarının dışındaki balkonda duran, elini dalgın dalgın saçlarında gezdiren ve yüzünde endişeli bir ifade olan Annika'dır.

Yavaşça bakışlarımı Kolya'ya çeviriyorum, gözlerim kısılıyor.

"Ne istiyorsun lan sen?"

Kolya tekrar başını sallıyor. Bir adam patronuna doğru yürümeden önce çevresel görüş alanına giriyor.

Ryu.

Kolya'ya yaklaşmadan önce bana dik dik bakıyor, Ryu başını sallayıp selam vermeden ve tekrar uzaklaşmadan önce ikisi sessizce konuşuyorlar.

"Ne I istiyorum, Bay Nikolayev. Nikolayev, o
Basit: git bulmak senin kadının."

enem titriyor. "Bunda ne var?"

"Yakalamak mı?"

"Beni kim bilir neyle suçladıktan ve neredeyse lanet parmağımı kestikten sonra lanet olası ayak bileğime bağlı bir izleme cihazıyla gitmeme izin veriyorsun," diye sessizce tısılıyorum. "yleyse neden birbirimize mastürbasyon yapmayı bırakmıyoruz ve sen de bana söyle: ne bok yiyeceğiz?"

Kolya'nın yüzü karanlık ve çizgilerle kaplı, artık kendini beğenmişlikten e s e r yok.

"Sorun şu ki Bay Nikolayev, bana çok yakın biri de kayıp. Ve içimden bir ses nişanlınızı bulduğunuzda onu da bulabileceğinizi söylüyor."

enem geriliyor. "Neden bana yardımcı olabilecek şeyler biliyormuşsun gibi geliyor ama bunları paylaşmıyorsun?"

Kolya yavaşça boynunu kıvrırırken, ceketini ayarlarken ve st düğmesini iliklerken yüzü okunmuyor.

"Sen ve ben dvştğmzde Damian... ya da Kenzo Mori ve ben dvştğmzde... Bu gölgelerden olmayacak. Kan akarken birbirimizin gözlerinin içine bakacağız, böylece kanın akışını izleyebileceğiz." Yüzüne arpık bir gülümseme yayılıyor. "Yoksa, bunun neresi eğlenceli?"

Nefes veriyor. "Sanırım ikimiz de oyuna getiriliyoruz Bay Nikolayev. Bundan ne çıkarırsanız çıkarın. Bu arada, size Hana Mori'yi bulmanızı öneririm. Hayatınız buna bağlı." O

tekrar masanın üzerindeki telefona dönüp başını sallıyor.
"Freya'nın ve Annika'nınki de öyle."

HANA

BİLİNÇ yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor.

Başımı kaldırıyorum, nefesim keskin ve hızlı geliyor, ciğerlerimi dumanın acı tadıyla dolduruyor. Dilimde keskin bir kimyasal tat ve zihnimin kenarlarında yanan bir şey var.

Karanlık etrafımı sarıyor, kalın ve baskıcı. Hareket etmeye çalışıyorum ama ipler derime saplanıyor ve beni güvende tutuyor.

Bağlandım.

Çiğ panik içime işliyor, nabzım yükseliyor, tanıdık olan geri geliyor; damarlarımda, boğazımda, kalbimin göğsümdeki her gümbürtüsünde.

Hareket edemiyorum.

Karanlık. Yine oluyor.

Ve hareket edemiyorum.

Panik, karanlıkta boğuluyormuşum gibi hissedene kadar her düşüncüyü ve nefesi bastıran acımasız siyah bir ağırlığa dönüşüyor.

Ellerimi kısıtlamalara karşı bükerken omuzlarım ağrıyor, en k     bir esneklik bile bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey bulamadım. İpler boyun eğmiyor. İleri atılmaya çalışıyorum ve sonra altımdaki zemin hareket edince kalbim duruyor.

Devrilme. Düşüyor. Sonra... sanki dengesiz bir şeyin üzerine t nemişim gibi hafifçe kalkıyor.

Çıplak korku beni kavrarken tüm gerçekliğim kenarlarda bulanıklaşıyor. Tekrar dönüyorum, çığlık atıyorum, beni o geceye geri götürmeden önce bu cehennem kabusundan kaçmak için çaresizce  ırpınıyorum. Ama sonra zemin tekrar kayıyor.

Keskin, yüksek sesli bir ıslık karanlığı deliyor.

Başım sesin geldiği yöne doğru sarsılıyor ve yalnız olmadığımı fark ettiğimde kalbim tekliyor.

Kız benden biraz daha genç görünüyor, belki yirmi yaşlarında, uzun, bakır sarısı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve gölgelerde benimkilerle buluşan geniş, gri gözleri var. O da benim gibi kolları ve bacakları bağlı bir sandalyeye bağlanmış, yaklaşık yirmi metre solumda duruyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde başını hızla iki yana sallıyor.

Tam ağzımı açmak üzereydim ki aşağıdaki karanlığa anlamlı bir şekilde baktı. Bakışlarını altımdaki zemine doğru takip ederken kaşlarımı  atıyorum.

Aman Tanrım.

İçime soğuk, keskin bir korku   k yor. Kararmış, kömürleşmiş bir  elik kirişin üzerinde bir tahterevalli gibi uzanan devasa bir ahşap kalasın üzerine tünemiş durumdayız.

Boktan tahterevallinin bir tarafındayım, o da diğer tarafında.

Yaklaşık aynı boydayız. Aynı boyda. Ve kritik olarak, aynı kiloda.

Dengeli.

Gözlerim karanlığa alışırken boğazım kapanıyor ve kanım buza dönüşüyor.

Uçurum, küçük tahterevallimizin altından mürekkep gibi siyah bir hiçliğe düşüyor, sonsuz ve boş, ikimizi de yutmayı bekliyor, belki yüz fit aşağıda.

Panik yükseliyor, nefes alışım hızlanıyor ve korku kemikli pençelerini boğazıma geçirirken ben de sarsılmaya ve iplerimi tekrar çekmeye başlıyorum.

Zemin tekrar sallanıyor. Anında, bulanık karanlıkta üç keskin, yüksek sesli ısıklık çalıyor. Ağzımı kapatıp hareketsiz kalırken ürperiyorum ve yavaşça dönüp ona bakıyorum.

Kız yine başını iki yana sallayarak kıpırdamadan durmam için yalvarıyor.

Eğer yapmazsam, üzerinde bulunduğumuz tahta sallanacak, ivme kazanacak ve sonunda bir tarafa devrilecek.

İkimizi de karanlığın içine ölüme gönderdi.

Kızın gözleri benimkilere kilitlenmiş, yoğun, kendi korkusuyla kocaman.

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum, sesim de sinirlerim kadar çığ.

Yüz ifadesi titriyor ama cevap vermiyor, sadece başını hızlıca sallıyor. Sesimi alçak tutuyorum, hareketsiz kalmak için savaşıyorum. "Lütfen," diye tekrar soruyorum. "Kimsin sen?"

Hiçbir şey. Tek kelime bile etmedi. Sadece aynı, uyarıcı bakış.

"Ben Hana," diyorum, kendimi yavaş konuşmaya zorlayarak ve ses tonumu sakın tutarak. "Senin adın ne?"

Bana öylece bakıyor, gözleri sanki anlamadığım bir dilde bana bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi yana kayıyor. Çığlık mı atsam, ağlasam mı bilemiyorum ama kendimi nefes almaya, elimde kalan kontrol kırıntısına tutunmaya zorluyorum.

"Neredeyiz biz?" Şimdi daha yüksek sesle soruyorum. Önce Japonca, sonra da bildiğim kadarıyla Fransızca tekrarlıyorum. Sesim etrafımızdaki uçsuz bucaksız boşlukta yankılanıyor. O sadece bana bakıyor, sessiz.

Bakışlarımı etrafımda döndürüyorum, karanlığın içini görmeye çalışırken panikliyorum. Yanık kokusu beni daha çok etkiliyor ve aniden nerede olduğumu anlıyorum.

Bu, yanarak kül olmadan önce Tokyo'da Mori Holdings ve Mori-kai imparatorluğuna ev sahipliği yapmak üzere satın aldığım ofis binası.

İşte oradayım, çatının kömürleşmiş metal iskeletinde bir yerde dengede duruyorum, aşağıdaki yanmış bodrum deposuna doğru sallanıyorum.

İplere karşı mücadele ederken çaresizlik, öfke ve karanlık hiddet içimde kabarıyor, buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken her hareketimde onları daha derinden ısırdığımı hissediyorum-

Sonra her şey geri geldiğinde irkiliyorum.

Miyamoto.

Her şey asit gibi zihnime geri akıyor, beni tekrar şok ediyor ve kalbim burkulurken midemi bulandırıyor.

Her şey çok ani oldu. Ondan gelen telefon, bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Evden çıkmamı, dışarı çıkacakmış gibi giyinmemi. Damian'a bu konuşmadan tek kelime bile etmemek. Onu küçümsemek. Ona karşı soğuk, mesafeli ve kaba olmak.

...ya da Miyamoto evimizin içinde bir bombayı tetikleyecekti.

Ayrıldığımda, orospu çocuğu beni kendisi aldı. Gözlerimin içine baktı ve sikini emersem "daha gerçekçi" olacağını söyledi.

Eğer denerse onu ısırp koparacağımı söyledim ve merhametli bir şekilde bana inanmış olabileceğini düşünüyorum çünkü zorlamadı. Ama beni saatlerce gezdirdi.

Beni tekrar bırakmadan önce birkaç kez tokatladı, saçımı dağıttı ve elbisemi darmadağın etti.

Sonra hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şey geldi. Damian'la paylaştığım o daireye girmek ve sevdiğim adamın onu aldattığını düşünmesini sağlamak zorundaydım. Miyamoto'nun waka gashira'larından birinin numarasının yazılı olduğu kulüp kartviziti. Boş prezervatif ambalajı.

Damian'ın gözlerinin içine bakmak ve kendi kanım akarken onu kalbinden bıçaklamak, tüm bunları yapmazsam Miyamoto'nun onu öldüreceğini bilmek.

O orospu çocuğu bu dünyada en çok sevdiğim insanı incitmeme sebep oldu.

Daha sonra beni almaya geldiğini ve arabasına kadar götürdüğünü hatırlıyorum. Her şey kararmadan önce hatırladığım son şey bu.

Kalbim acıyla burkulurken gözlerim kapanıyor.

Miyamoto netti: Damian için hiçbir not ya da uyarı bırakılmamıştı. Adamları emin olmak için tüm daireyi taradı.

Ama birbirine bağlı origami turnaları fark etmediler. Miles Davis şarkısı tekrarlanıyor.

Tanrı'dan tek dileğim Damian'ın bunların önemini anlamasıdır.

Titriyorum, boğazımdan kopmak üzere olan hıçkırığı geri çekmeye çalışıyorum. Etrafıma bakıyorum, ipleri, tahterevalliyi ya da aşağıdaki karanlık uçurumu düşünmemeye çalışırken nabzım gümbür gümbür atıyor. Bir hırıltıyla başımı yanımda bağlı olan kıza doğru çeviriyorum.

"Kimsin sen!?" Kükredim.

Gözleri bana yalvarıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve bu sinir bozucu.

"Neden?!" Ona bağıyorum. "Neden benimle konuşmuyorsun?!"

"Yapamaz, Hana."

Tanıdık bir ses gölgelerin arasından yumuşak ve soğuk bir şekilde gelirken başımı çeviriyorum, omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Miyamoto karşımdaki binanın en üst katının düz, yanmamış bir parçasının üzerinde durarak görüş alanıma giriyor. Bizi acımasızca izliyor, gözleri karanlık bir memnuniyetle parlıyor.

"Seni orospu çocuğu," diye tıslıyorum, sesim öfkeyle titriyor.

"Seni hain, arkadan bıçaklayan orospu çocuğu!"

Miyamoto sadece gülümsüyor, beni düşünürken başını eğiyor.

"Ne halt istiyorsun?" Bağıyorum.

Kıkırdıyor, kenara doğru yavaş bir adım atıyor ve karanlığa bakıyor. Tekrar yukarı bakıyor, bakışları ben ve kız arasında gidip geliyor. "Tokyo," diye hırılıyor. "Tokyo'yu istiyorum. Toz çöktüğünde ayakta kalan son adam olmak istiyorum."

Çenemi sıkıyorum, içimdeki acı zehir gibi yükseliyor. "Emekli olacağımı sanıyordum," diye tısladım. "İmparatorluğunu

Mori-kai, babamın sen küçükken sana yardım etmesine karşılık."

Sırıtarak bir kaşını kaldırıyor. "Bunu söyledim, değil mi?" diye mırıldanıyor. İç çekiyor. "Bir düşmanları olduğuna çoktan karar vermiş insanlarla ilgili bir şey bu. Başka bir şey görmezler. At gözlüklerini takarlar. Ve nereden gelirse gelsin yardımı memnuniyetle karşılarlar."

Miyamoto kollarını açarken gülümsüyor. "Ailen Tokyo'ya çok açtı. Bu arada Kolya da imparatorluğunu ve şehrini savunmak için yanıp tutuşuyordu. İkinizin de ihtiyacı olan tek şey yeterli yakıt ve her şeyi ateşe verecek bir kibritti."

"Sen delisin," diye fısıldıyorum, sesim öfkeyle gerginleşiyor.

Kıkırdıyor, karanlık ve alaycı. "Hayır. Sadece titiz. Stratejik. Uzun oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum - doğru parçaları doğru zamanda nasıl oynayacağımı." Omuz silkiyor. "Evimde sana saldırmaları için adam tutup suçu Ishida-kai'ye atmak. Kolya'nın sınırları içinde kalan bu binayı satın alman için seni cesaretlendirmek... Kolya bunu ancak ve ancak karşılık verilmesi gereken bir saldırganlık eylemi olarak görebilirdi. Elbette daha sonra Kolya o saçma ateşkes çağrısında bulundu ve ben de yaklaşımında daha agresif olmak zorunda kaldım. Ama şimdi... şey... İşte buradayız."

Aman Tanrım. Her şeyi o ayarladı.

Bana gülümsüyor. "Lütfen. Devam et. Bana Damian'ın gelip seni kurtaracağını ya da bundan kurtulamayacağımı söyle."

"Yapacak," diye tükürdüm, ona ölümüne bakarak. "Ve sen yapmayacaksın."

Miyamoto'nun gülümsemesi genişliyor, gözleri parlıyor. "Ah, ama işin güzelliği de burada, Hana. Biri gerçekten gelecek, ikinizden biri için. Ve geldiklerinde, istedikleri kişiyi kurtaracak, diğerinin ölmesine izin verecekler."

Kızla benim oturduğumuz tahtayı işaret ediyor.

"Kim gelirse gelsin bir seçim yapmak zorunda kalacak. Seni kurtarabilirler... ama kurtarırlarsa, kız düşecek." Solgun ve gergin bir şekilde ona bakan kız işaret ediyor. "Ya da onu kurtarabilirler ve sen düşersin."

Midem bulanıyor, korku ağır ve soğuk bir şekilde çöküyor. Kıza bakıyorum, kocaman gözlerindeki korkuyu görüyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Terazinin bir tarafındaki ağırlığı kaldırıncaya diğer taraf düşüyor.

"Ve her zaman istediğim şeyi elde edeceğim," diyor hafifçe. "Tokyo. Güç. Kontrol. Bu gece burada ne olursa olsun, bir taraf diğer tarafın çok değer verdiği birini öldürmüş olacak, Mori-kai ve Ishida-kai'yi her ikisi de kül olana kadar karşı karşıya getirecek. Ve onlar gittiğinde, ayakta kalan tek kişi ben olacağım."

Boğazım düğümleniyor, içimde öfke kaynıyor. "Sen bir canavarsın," diye tükürüyorum.

Sadece gülüyor, umursamadan. "Ben hayatta kalan biriyim. Sonunda, hayatta kalanlar yapmaları gerekeni yaparlar."

Çılgılık atmak, savaşmak, sebep olduğu tüm acılar için onu incitmek istiyorum. Ama tek yapabildiğim, o soğuk ve alaycı gülümsemesiyle burada kapana kısılmış gibi oturmak.

Bana son bir kez bakıyor, gözleri parlıyor. "Ve şimdi..." Gülümsüyor. "Bekliyoruz."

Arkasını dönüyor, gölgelerin içinde kaybolurken ayak sesleri sessizlikte yankılanıyor, beni kızla yalnız bırakıyor, ağır bir sessizlik ve karanlığın ağırlığı üzerimize çöküyor.

Gözlerimi kapatıyorum, altımda gıcırdayan tahtanın sesini engellemeye çalışıyorum, bir şeylere tutunmaya çalışıyorum,

Korkuyu uzak tutabilecek herhangi bir şey. Damian'ı düşünüyorum, yüzünü, gücünü, ateşini. O dışarıda. Benim için geleceğine inanmak zorundayım.

Ancak sessizlik çökerken ve karanlık etrafımızı sararken, inancın yeterli olduğundan emin değilim.

DAMIAN

Restorandan çıkar çıkmaz Freya'yı aradım. "Peki sen oradayken o da orada mıydı-"

"Freya," diye hırlıyorum sıkıca, çenem kenetleniyor. "Hana'nın telefonunu takip edebilir misin?"

Hattın diğer ucunda bir saniyeliğine sağır edici bir sessizlik oluyor.

"Tamam, dur bakalım," diyor sessizce. "Daha önce Kolya'yı bulmak istediğinde ve bana bunun Hana'yı da içerdiğini ama 'her şeyin yolunda olduğunu' söylediğinde inanmaya hazırdım. Artık bunu yapmayacağım. Ne haltlar dönüyor burada?"

Boğazım düğümleniyor. "Frey, bana güvenmeni istiyorum. Hana'nın telefonunun izini sürebilir misin, süremez misin?"

"Belli ki, ama-"

"Freya," diye tısladım. "Sadece bunu yapmana ihtiyacım var. Soru sormamana ve bana güvenmene ihtiyacım var. Tamam mı?"

Nefes vermeden önce yarım saniye kadar sessiz kalır.

"Tamam," diyor, sesi gergin. "Ama sadece seni sevdiğim için. Bana bir saniye ver." Dizüstü bilgisayarının tıkırtısını duyuyorum.

arka planda klavye. Parmaklarım telefonun etrafında sıkıca kenetlendi.

Şu anda beni harekete geçiren tek şey, içimi asit gibi kemiren o hastalıklı his. Bir şeylerin derinden yanlış olduğu bilgisi.

Hana küfrederek beni düşüncelerimden kopardı.

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

"Hiçbir şey yok. Hana'nın telefonu kapalı. Veri aktarımı ya da kule sinyali de yok, bu da SIM kartın devre dışı olduğu anlamına geliyor."

Sikeyim.

Sesimi alçaltmadan önce endişeyle etrafıma bakıyorum.

"Frey- evde misin?"

"Evet."

"Bana tekrar güvenmeni istiyorum," diye sessizce homurdanıyorum. "Ne kadar çabuk..."

Ryu sessizce önüme geçip başını sallarken ve parmağını iki yana sallarken ince bir gülümsemeyle sözümü kesiyorum.

"Ver onlar herhangi bir uyarı," o mırıltılar Sessizce, "ve tetikler çekilir. Yeterince açık konuşabildim mi Bay Nikolayev?"

Gözlerim ölümcül yarıklara dönüyor ama yavaşça başımı sallıyorum.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim, Bay Nikolayev."

"Ne?" Freya telefonda konuşuyor. "Ne kadar çabuk ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, öfkem yüzeyin altında zonkluyor. Onu ya da Annika'yı onları öldürtmeden uyaramam, çünkü o lanet olası psikopat pislik Kolya-

Kolya'nın yakın zamanda söylediği bir Şeyi hatırlayınca donup kalıyorum, kaşlarım çatılıyor.

Sanırım ikimiz de oyuna getiriliyoruz Bay Nikolayev. Bundan ne çıkarırsanız çıkarın.

Kesinlikle oyuna getiriliyorum. Ama neden "biz" dedi ki?

Ryu'ya zehirli bir bakış fırlattıktan sonra arkamı dönüp kaldırımın kenarına park ettiğim arabama doğru ilerliyorum. Direksiyonun arkasına geçip kapıyı kapattığımda beni takip etmiyor ve sessizliğe gömölüyor.

"Frey," diye sessizce homurdanıyorum. "Sana bir Şey söylersem, sakın kalacağına söz verir misin?"

"Elbette," diye mırıldanıyor temkinli bir Şekilde. "Benimle konuşur musun?" "Hana kayıp. İlk başta Kolya olduğunu düşündüm ama şimdi-" "Ne?!" Kuzenim çığlık atıyor. "Lanet olsun, Damian! Kenzo mu?" "Hayır," diye homurdandım. "O bilemez. Henüz değil."

"Ne oluyor lan!?" diye tıslıyor. "Neden olmasın?! Damian, yapmamız gerek-"

"Freya!"

Ses tonumdaki keskinlik onu susturuyor. Yavaşça nefes veriyorum. "Freya," diyorum, şimdi daha sessiz.

"Lütfen. Bu konuda bana güven."

Bir duraklama oluyor. "Tamam, neye ihtiyacın var?" diyor sıkıca.

"Mori-kai ile Ishida-kai'yi karşı karşıya getirmek kimin işine yarar?" Ben soruyorum. "İki tarafın da kazanamayacağını varsayarsak."

Bir an sessiz kalıp düşünüyor. "Tokyo'daki diğer tüm sendikalar bir yana," diye yanıtlıyor sonunda. "İki kişiyi çıkar

en büyük oyuncular için açık sezon. Herkes ve herkes güç boşluğunu doldurmaya çalışacaktır."

Yerine yerleşirken yavaşça başımı sallıyorum. "Ama bunu desteklemek için yeterince büyük ve güçlü olmaları gerekir, değil mi? Ve hızlı hareket etmeleri gerekecek; savaş başladığı anda devreye girip parçaları toplamaya hazır olmalılar."

Keskin bir nefes alır. "Bunun rastgele bir oyuncu olduğunu düşünmüyorsun..."

Çenem sıkıştı. "Freya, düşün. Boşluğu kim doldurabilir ve zaten parçaları yerinde?"

Bir süre sessizlik oluyor ve aynı anda onun da sessizce soluğunu tuttuğunu duyuyorum.

Vay anasını.

Gözlerimi kapatıyorum, acı bir öfke göğsümü tırmalıyor. "Miyamoto."

"Bekle, cidden mi?" diye fısıldıyor.

"Birleşme gerçekleştiğinde Mori-kai'ye dahil olacakları vaadiyle bir sürü küçük aileyi kendisine bağladı. Ama bu şu anlama geliyor, tüm bu adamlar ona rapor veriyor, şu anda Tokyo'daki en büyük üçüncü Yakuza ailesi."

"Lanet olsun, Damian," diyor. "Kenzo'ya söylemeliyiz."

"Hayır."

"Ne?" Ağzından geçiriyor. "Damian-"

"Frey, eğer Kenzo'ya söylersen Kolya onu öldürür," diye tısladım karanlık bir şekilde.

Tamam, Kolya öyle demedi. Ama şu anda Kenzo için endişelenmiyorum.

Freya ve Kolya'nın keskin nişancıları için endişeleniyorum. Bir şey söylersem ya da ona kaçmasını söylersem, kaamadan öldürülme ihtimali var.

Ayrıca onu korkutmak da istemiyorum. "Ne oluyor, Damian! Biz-"

"Evet, hâlâ bana gvenmen gerekiyor," diye tıslıyorum.

"Lütfen, Frey." Titrek bir nefes alıyor ve sonra veriyor.

"Tamam," diyor sessizce. "Can kulağıyla dinliyorum. Neye ihtiyacın var?"

"Bir, Miyamoto'nun izini sr," diye mırıldandım. "Ve iki, bir izleme cihazını kapatmak senin için ne kadar kolay olurdu?"

"Ne tür bir izleme cihazı?"

"şu anda bileğime bağlı olan türden." Yemin ediyor. "Siktiğimin Kolya'sı mı?"

"Siktiğimin Kolya'sı," diye cevap verdim.

Freya yavaşça nefes verir. "Tamam... Fotoğrafını çek ve bana mesaj at. Bak bakalım bir barkod ya da seri numarası bulabilecek misin. Uzaktan devre dışı bırakabileceğimden şüpheliyim ama izini sürebilirim."

"Bu da bir başlangıç," diye mırıldanıyorum, pantolonumun paçasını yukarı çekip bir fotoğraf çekiyorum. Sonra telefonu ayağıma yaklaştırıyorum ve orada yazılı bulduğum bir dizi numaranın fotoğrafını çekiyorum. "şimdi mesaj atıyorum," diyorum.

"Anladım."

"Yine de önceliğimiz-"

"Hana. Evet, kahretsin," diye mırıldanıyor, dizüstü bilgisayarına tıklıyor. "Bekle, Miyamoto'nun telefonunun izini sürmeye çalışıyorum..."

Evet!" diye zaferle tıslıyor. "Hareket halinde, kesinlikle bir arabada. Görünüşe göre evine doğru gidiyor."

Arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım. Birden kaşlarım çatıldı.

Onu evinde tutmak çok kolay olurdu. Ayrıca tembel ve aptal. Ve Miyamoto'nun tüm bunları planlayacak kadar tembel ya da aptal olmadığı açık.

"Nereden geldiğini söyleyebilir misin?"

"Güzel, gerçek bir meydan okuma," diye mırıldanıyor Freya, tıklayarak. "Evet, veri kalıplarını ve alt düğüm verici ön belleğini üçgenleyebilirim."

"İnek dilini tercüme et Frey," diye homurdandım.

"Çeneni kapa ve çalışmama izin ver demek," diye tersliyor, parmakları tuşlarda şaklıyor. "Buldum!" diye bağırıyor. "Az önce yıkılan Mori Holdings ofis binasındaydı."

Kaldırıma çıktığımda lastikler gıcırıyor, sevdiğim kadını bulmak için geceye doğru kükrüyorum.

HANA

İpler etime baskı yaparken panik ve çılgılık atan endişeyi uzak tutmak için sahip olduğum her şeyi alıyorum.

Bağları çekiştirirken etrafımdaki karanlık ağır bir şekilde bastırıyor. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Sandalyenin sert tahtasının her bir kıymığını, derimi derinlemesine kesen ipleri ve bileğimden aşağı süzülen ince kan damlasını hissedebiliyorum.

Zihnimi odaklanmaya, Damian'ın düşüncelerine tutunmaya zorlamaya çalışıyorum.

Nefes al. Sadece nefes al.

Bir çekiyorum, sonra bir daha. Daha sert çekiyorum, ip kayıyor. Bu cesaret verici.

Tahta altımda dengesiz bir şekilde sallanıyor. Donup kalıyorum, dönüp kıza bakıyorum. Beni izliyor, o geniş, perili gözler benimkilere bakıyor, yaptığım her hareketi yakalıyor. Sessiz ama konuşmasına ihtiyacım yok. Ölümcül bakışlarını üzerime dikmiş, tahtayı sallama hareketlerimden duyduğu bariz korkuyu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim ancak aradaki mesafeyi kapatacak kadar yüksek çıkıyor. Sadece gözlerini kısıyor, sonra bir

aşağıdaki gölgeli uçuruma baktı.

O haklı. Kurtulsam bile, sonra ne olacak? Ortaya, kirişe doğru koşarsam, her şey devrilir ve onu ölüme gönderir.

Açıkçası bunu yapmayacağım.

"O kısım üzerinde çalışıyorum," diye mırıldanıyorum ona, alçak sesle ve yoğun bir şekilde, parmaklarım bileğimdeki düğümü daha sert kazıyor. "Eğer kurtulabilirsem..."

Sonunda elim kayıyor. Parmaklarım kan ve terle kaplanmış bir şekilde gevşerken sessizce nefes alıyorum. Kızın gözleri açılıyor ama yüz ifadesi yumuşamıyor. İkimiz de hâlâ bir saniye önceki gibi kapana kısılmış durumdayız. Ama gerginliğim ve paniğim hafifçe azalmaya başlıyor.

Bu da bir şeydir.

Diğer elimi kurtarmaya çalışıyorum, sonra hareketlerimi küçük tutmaya çalışarak ayak bileklerimdeki düğümleri çekmek için dikkatlice eğiliyorum.

Sessizliği bir ses kesiyor; yakındaki gölgelerden gelen belli belirsiz bir yankı. Donup kaldım, tüm kaslarım gerildi. Gözlerimi kısarak binanın karanlık girintilerinde beklerken zar zor nefes alıyorum. Başka bir ses; kapı açılıyor, metalin metal üzerindeki gıcırtısı. Kanım donuyor ama durmuyorum, ellerim daha hızlı çalışıyor. Çok yaklaştım.

Sonra bir silüet merdiven boşluğundan tökezleyerek çıkar, uzun boylu, sert adımlarla.

Gümüşü saçlar.

Keskin, güzel, menekşe rengi gözler.

Damian.

Neredeyse karşı konulmaz bir haykırma dürtüsü hissediyorum ama boğazımda düğümleniyor. Bana bakıyor, bir an donup kalıyor,

Rahatlama yüzüne çarpıp yüzünü aydınlatmadan önce. Sonra ilerleyerek kırık zeminin kenarına yaklaşır ve kısa bir süre durur.

"Hana," diye nefes alıyor ve adımın dudaklarındaki sesi her şey demek.

Sertçe yutkunararak gözyaşlarına karşı koyuyorum. "Damian!" Sonunda ağızımdan kaçırırım. "Tek kelimesini bile kastetmedim!! Miyamoto-"

"Biliyorum, Kitsune," diye boğuluyor, mor gözleri karanlığın içinden parlayarak içime saplanırken sesi gerginleşiyor. "Biliyorum. Kahretsin, Hana, asla ama asla şüphe etmemeliydim-"

"Benden yapmamı istediği şey buydu," diye boğuluyorum. "Seni, sana ihanet ettiğime inandırmak. O-o-"

Duygular boğazımda düğümlenirken sesim boğuklaşıyor. Damian sadece başını sallıyor ve tekrar kenara doğru ilerliyor.

"Seni oradan indireceğim," diye homurdanıyor. Kıza bir göz atıyor, kaşları sanki onu yeni fark etmiş gibi çatılıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor.

"Konuşmuyor," diyorum çabucak. "Ya da konuşamıyor, bilmiyorum. Kim olduğunu da bilmiyorum."

Damian kıza bakarken çenesi gergin. "O Kolya için önemli," diye sessizce homurdanıyor.

Dönüyor, gözleri tahtada, kızın ve benim dengede durduğumuz yerde geziniyor, sonra tekrar bana bakıyor, bakışlarında yeni bir aciliyet var. "Fazla zamanımız yok. Bileğimde bir takip cihazı var. Kolya'nın adamları yakında burada olacak ve onlar geldiğinde her şey çok daha karmaşık hale gelecek."

Dönüyor ve üzerinde durduğu sağlam zemin parçasını tarıyor. Bakışları bir ipin uzunluğuna takılıyor.

Merdivenlerde, kızla beni bağlayan aynı şey. Onu yakaladı, ustalıkla ilmekledi ve derme çatma bir kementle bağladı.

Kirişe doğru yürüyor ve üzerine çıkıyor, uçurumun üzerinde dengesini bulurken çenesi çalışıyor. Bana bakıyor, bakışları kıza kaymadan önce gözleri vahşi bir yoğunlukla parlıyor.

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye söz veriyor ona, sesi demir gibi.

Kadın ona şüpheyile bakıyor. Ama o dikkatle hareket ediyor, hâlâ ipi tutuyor, kirişin ortasına, üzerine döşenmiş kalasın hemen yanına doğru sabit adımlarla ilerliyor.

"Kıpırdama," diye mırıldanıyor ve ipi sandalyesine doğru fırlatıyor. Kısa düştü ve geri çekip tekrar denedi. Bir ıska daha. Yüzü sertleşiyor, bir kez daha denerken çenesi sıkılıyor. Bu sefer kızın sandalyesinin üzerine düşüyor ve ipi sıkıca çekiyor. Sandalye altındaki tahta üzerinde biraz kayarken kızın nefesi kesiliyor.

Damian ipi beline iki kez doladıktan sonra başını sallıyor, sonra da bir kaya tırmanışçısı gibi ipe bir düğüm atıyor. Bana bakıyor ve ipin diğer ucunu bana atıyor.

"Kendinize bağlayın" diyor.

Dikkatle ayağa kalkarken titreyerek hızla başımı sallıyorum. İpi belime dolayarak sıkıca bağlıyorum ve yüzüm soluklaşarak ona dönüyorum.

"Şimdi bana doğru yürümelisin, her seferinde bir adım."

Diğer kız keskin bir ıslık çalıyor ve gözleri keskin bir şekilde kısılrken dikkatimizi ona çekiyor.

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor Damian, sesi sert ve inatçı. "Şey... biraz düşeceksin ama söz veriyorum seni yakalayacağım."

Yutkunuyor, altındaki uçurum esnerken yüzü bembeyaz oluyor. Damian'a bakıyor, açıkça onu ölçüp biçiyor. Bakışları bana kaydığında, ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Gerçekten yapacak. Ona güvenebilirsin," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama isteksiz bir şekilde başını sallıyor.

İpi aldım ve santim santim ilerledim. Bütün kaslarım gerilmiş durumda ve yemin ederim her bir kalp atışının damarlarımda yankılandığını hissedebiliyorum. Ben Damian'a doğru sürünürken tahta kayıyor, uğursuz bir şekilde alçalıyor.

Kız yine keskin bir ıslık çalar. Damian ona döner. "Sakin ol," diye homurdanıyor ve avucunu açarak elini uzatıyor. "Sadece kalmanı istiyorum-"

"Uzak dur ondan!"

Üçümüz de bağırان sese doğru döndük. Uzun boylu Japon bir adam elinde silahı ve yüzünde hırıltısıyla gölgelerin arasından fırlayarak geliyor.

"Ryu!" Damian elini kaldırarak ona bağırıyor. "Geri çekil-"

Ryu tetiği çekerken silah patlar, ateş ve gök gürültüsü püskürtür.

"DUR!" Damian kükrer. "Geri çekil!"

Ama diğer adam korkudan, belki de öfkeden ya da her ikisinden de kör olmuştur. Silahını Damian'a doğru kaldırıp tekrar kurarken hırlıyor.

Sonra birden bana doğru çekmeye başladı.

Oh Tanrım...

Namlu parladı. Yere dalarken çığlık atıyorum, yanımdaki tahta bir dolu içinde patlarken yüzüm buruşuyor.

kıymıklar ve toz.

Altımdaki kalas iki ucundaki uyumsuz ağırlığın altında şiddetle eğilirken dünya bir anda kaymaya başlıyor. Damian'ın gözleri parlıyor ve belinden bir silah çıkarıp Ryu'ya ateş ederek diğer adamı karnından vurup yere düşürüyor.

Tahta tekrar kayar, sertçe bir tarafa devrilir. Sonra diğer tarafa.

Tahtanın diğer ucunun uçuruma doğru devrilmesini dehşetle izlerken zaman yavaşlıyor. Kızın gözleri irileşiyor ve ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Bağırmak yok. Ses yok. Sadece sandalye geriye doğru kayarken ve kenardan düşerken boğuk, keskin, unutulmaz bir nefes.

O gittiği anda tahta diğer tarafa doğru sertçe sallanıyor. Tahta altımdan kayarken karnım zonkluyor.

"Damian!"

Yerçekimi beni aşağıdaki uçuruma doğru çekerken sesim boğazımdan yırtılıyor.

DAMIAN

HANA VE KIZ DÜŞER ve düşünecek zaman yoktur. Sadece harekete geçin.

Kenardan atlıyorum, parmaklarımı uzatmış, onu yakalamak için çaresizce çırpınıyorum. İp belimi sıkıca sarıyor, beni sertçe çekiyor, kaburgalarım dolandığı yerde acı ateş gibi parlıyor. Görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor, bedenim şok içinde çılgılık atıyor.

Keskin, yakıcı bir acıyla bağıriyorum ama durmuyorum. Duramıyorum. Aşağı bakıyorum ve işte orada, ipin ucunda sallanıyor, vücudu gevşek, havada hafifçe sallanıyor, soğuktan donmuş.

"Hana!" Kükrüyorum. Cevap yok.

Kan yanımdan sızıyor, koyu ve ıslak, kaygan dereler halinde ipten aşağı kayıyor.

Sikeyim.

Sanırım Ryu bana vurmuş olabilir.

Yanımdaki delikten serbestçe akan kanı görünce yüzümü buruşturarak aşağı bakıyorum.

Evet, öyle yaptı.

Belimdeki düğüm sıırsıklam ve kaymaya başladığını hissediyorum. Panik beni pençeliyor, yerçekiminin çekimine karşı koymak, Hana'yı kaybetmenin dehşetine karşı savaşmak için hayvani bir dürtü.

Diğer kıza bakıyorum, hâlâ sandalyeye bağlı, yüzü solgun, kendi can simidine tutunuyor. Şimdi bir eli serbest, parmakları ipi kavırıyor ve bakışlarındaki kararlılık beni etkiliyor. O da aynı şekilde mücadele ediyor.

Kişisel bir şey değil ama ben onun için burada değilim ve o da bunu biliyor. En azından ben Hana'yı güvenli bir yere götürene kadar tek başına.

Hana'ya bakıyorum, baygın, ince, kana bulanmış ipte asılı. Onu tutan düğüm biraz gevşiyor ve bir santim aşağı kayarken kalbim boğazıma kaçıyor.

Burada tek bir seçenek var, yapabileceğim tek bir şey. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, dişlerimi gıcırdatarak kirişin üzerine dolanmış ipe bakıyorum.

Git hadi. Hemen git.

Hem kendi ağırlığımı hem de Hana'ninkini yukarı çekmeye başladığımda tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyor, ellerimi kaplayan kanın kayganlığıyla savaşmak için ipi kavırıyorum. İnliyorum, işkence edercesine santim santim yukarı çıkıyorum, düğümü çözüldüğünde ağırlığın her an arkamda gevşeyebileceğini çok iyi biliyorum.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Her çekiş cehennem gibi hissettiriyor, acı yanımdaki kurşun yarasını parçalıyor. Kan benden akıyor, yoğun ve sabit, aşağıda asılı duran Hana'ya doğru damlıyor. İp o kadar ıslak ki tutunmak neredeyse imkânsız, ama zorluyorum, irademin gücüyle kirişe doğru tırmanıyorum.

"Hana," diye bağıyorum, sesim çiğ, acım kör edici. Odaklanmamı sağlayan tek şey o.

Kirişe ulaştığımda görüşüm tekrar bulanıklaşıyor, göğsüm eforla kabarıyor. Kendimi destekliyorum, tutuşum kaymaya başlıyor, ama onu santim santim yukarı çekerek tutuşumu daha da sıkılaştırıyorum. Şimdi çok yakın, çok yakın ama belindeki düğüm gevşiyor, kayıyor, kan onu kaygan ve tehlikeli hale getiriyor.

"Hayır," diye kendi kendime söyleniyorum, nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Bırakmayacağım. Bırakamam. O benim her şeyim. Bunları yapmamın tek sebebi.

Ama tükeniyorum, başım yorgunluktan dönüyor, kan kaybı gücümü azaltıyor. Kaslarım titriyor ve ellerim uyuşmuş bir halde onu son birkaç santim daha çekerek kirisin üzerine sürüklüyorum. Tam düğüm çözülürken onu kollarının altından tutup güvenli bir yere çekiyorum.

"Hana," diye fısıldıyorum, parmaklarım umutsuzca yanağını okşuyor. Gözleri dalgın dalgın açılıyor, kafa karışıklığıyla bulanıklaşıyor ve içime vahşi ve ezici bir rahatlama doluyor.

"Damian?" diye mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki kaosun içinde neredeyse kayboluyor.

"Seni seviyorum," diye inliyorum, kelimeler son bir itiraf gibi. Vermem gereken son şey.

Ve sonra dünya eğiliyor, görüşüm kararıyor. Bedenim çöküyor, her şey elimden kayıp giderken gücüm tükeniyor ve karanlığa gömülürken gördüğüm son şey -gördüğüm son şey- onun yüzü oluyor, canlı ve güvende.

HANA

DAMIAN KENARIN ÜZERİNDEN DÜŞÜYOR ve dünyam paramparça oluyor.

"HAYIR!" Çığlık atıyorum, onun düşüşünü izlerken sesim titriyor. İp onu yakalıyor, gerildikçe vücudunu şiddetle sarsıyor. Gevşek formu karanlığın üzerinde sallanıyor ve içimi yakan, içimi burkan bir korku beni ele geçiriyor.

"Damian!" Tekrar çığlık atıyorum, kaygan ve onun kanıyla kalınlaşmış ipe uzanıyorum. Zar zor tutunabiliyorum. İp ellerimin arasından kayıyor, avuçlarımı yakıyor. Kaslarım geriliyor, onu yukarı çekmek için mücadele ediyorum ama bu, ölü bir ağırlığı kara bir delikten çıkarmak gibi.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum, o santim santim kayarken nefes nefese kalıyorum. Belindeki düğüm biraz daha gevşiyor ve yakında ipinin biteceğini biliyorum.

Ve bunu yaptığında, düşecek ve ben onu sonsuza dek kaybedeceğim.

"Uyan!" Bağıriyorum, sesim kesiliyor. "Uyan lan!" Çığlık boğazımı düğümledi. "LÜTFEN!" Hıçkırarak yalvarıyorum. "Uyan, Damian! Savaş! Seni seviyorum, sadece dövüş, lütfen!"

Sakın ölme.

Ölemezsin, çünkü sana aşığım.

Birden halat kirişin tepesinden gergin bir şekilde sarkıyor. Aşağıya bakıyorum, diğer kızın serbest kalan bacaklarını kullanarak önce dışarıya sonra da içeri doğru sallanıp hem kendisini hem de halatın bağlı olduğu sandalyeyi Damian'ın gevşek bedenine çarpmasını izlerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Çığlık atıyorum ama sonra kızın serbest kalan koluyla onu yakaladığını, dirseğini koltuk altından geçirdiğini ve dişlerini sıktığını görüyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, bakışları sertleşiyor ve sessizce bana dayanmamı söylüyor.

Bir hıçkırıkla boğuluyorum, kelimelerim aceleyle dökülüyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Düğüm hala kayıyor. Kız her şeyiyle ona tutunur ama yapabileceği tek şey kaçınılmaz olanı ertelemek olacaktır.

O çok ağır.

"DAMIAN!" Tekrar çığlık atıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "LÜTFEN-"

"Hana!!"

Havada bir ses yankılanıyor ve merdiven boşluğunun kapısı çarparak açılırken arkamı dönüyorum. Kai dışarı fırladı, Isaak da hemen arkasındaydı. Tereddüt bile etmiyorlar; kirişin üzerinden yanıma koşuyorlar, manzarayı gördükçe gözleri açılıyor. Isaak neredeyse kendini kenardan Damian'a doğru atıyor, ipi yakalıyor, ham bir güçle çekiyor.

Isaak, Damian'ı ve kızı yukarı çekerken Kai bir anda onun peşinden atılır ve Isaak'ın kemerini tutarak onu sabitler. Kan ipi kaplıyor, kaygan ve yapışkan. Ama Isaak kararlı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. Ben de katılıyorum, hepimiz var gücümüzle çekiyoruz.

Ağırlık imkansız geliyor, her saniye sonsuzluk gibi geliyor. İp gıcırıyor, yıpranmış kenar daha da yarılıyor.

Isaak ve Kai homurdanıyor, kasları şişiyor, yüzleri çabadan kızarıyor.

"Yakalayın onları!" Isaak kalın Rus aksanıyla Kai'ye bağırıyor. Isaak Damian'ı kirişin üzerine çekerken Kai öne atılarak kızı yakalıyor. Son bir adrenalın patlamasıyla beşimiz de sağlam zemine geri yuvarlanıyoruz.

Damian güvende olduğu anda yanına yığılıyorum, göğsüm kabarıyor, gözyaşlarım yüzümü kaplıyor, içim rahatlıyor.

Aniden merdiven boşluğunun kapısı tekrar açılır ve silahlarını çekmiş dört adam dışarı fırlar. Kai kendi tabancasını çıkarırken tıslıyor, Isaak da aynısını yapıyor.

"Ishida-kai!" Yeni gelenlerden biri havlıyor. "Lanet silahlarınızı bırakın!"

"Bırak seninkini!" Isaak kükreyerek karşılık verir.

Hava gerginlikle çatırdıyor, o an ipte sallanan bir bıçak gibi sallanıyor. Ama sonra bakır sarısı saçlı kız herkesin arasına giriyor, ifadesi ölümcül derecede sakin. Ishida-kai adamlarına bir bakış atıyor, başını yavaşça sallarken ifadesi çelik gibi keskin. Baştaki adama bakar ve ona işaret diliyle bir şeyler anlatır. Adam kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor ve diğer adamlara dönüp mırıldanıyor. İçlerinden ikisi ağır yaralı Ryu'nun yanına koşar, inlerken onu nazikçe kaldırırlar.

Kız bana dönüyor, gözleri bir an için yumuşuyor. Bir kez, kısaca, anlamlı bir şekilde başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum, ifade edemeyeceğim kadar büyük bir minnettarlık hissediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, sesim konuşamayacak kadar kısık.

Bana hafifçe gülümsüyor ve arkasını dönmeden önce başka bir şey işaret ediyor.

O ve Ryu'yu taşıyan Ishida-kai adamları merdiven boşluğunda ve gölgelerin içinde kaybolur.

Kai ve Isaak yere yığılır, derin derin nefes alırlar, rahatlama onları sarar. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, Isaak döner ve kollarını Kai'nin etrafına atarak onu şiddetli bir kucaklamanın içine çeker.

Kai de aynısını yapıyor ve Isaak'ı eski dostlarmış gibi kucaklıyor.

Isaak başını çevirip Kai'nin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra boynunu öper gibi görünürken gülümsüyorum.

Bekle, ne?

Ama ben daha bunu anlayamadan Damian kıpırdanıyor ve kısık bir inilti duyuyorum. Dikkatim tekrar toplanıyor, kalbim yerinden fırlıyor. "Damian!"

Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, kollarımı ona sarıyorum, sıcaklığını ve sağlamlığını hissediyorum. Yüzünü öpücüklere boğarken gözyaşlarım akıyor, kendimi tutamıyorum, gerçekten burada olduğuna dair kendime güvence vermek için her yerine dokunmaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, bana bakarken gözleri puslu. Yorgunluk ve acı var ama yaşıyor.

Ve o benim.

Parmakları uzanıyor, yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor, dokunuşu o kadar nazik ki ağlamaya başlıyorum.

"Kitsune," diye mırıldanıyor sessizce, ben hıçkırarak eğilip dudaklarımı onunkilere yapıştırırken.

Bırakmıyorum. Onu öpmeye devam ediyorum, ona sarılıyorum, gözyaşlarımın yüzüne damlamasına izin veriyorum, sanki bunlardan herhangi birini durdurmak onu tekrar, sonsuza dek kaybetmem anlamına gelecekmiş gibi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Asla."

"Güzel. Buna izin yok," diye boğuluyorum, onu tekrar öpüyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Hana."

Kafamı kaldırdığımda Kai'nin bana baktığını görüyorum. Gözlerim serçe parmağının Isaak'inkiyile birleştiği yere kayıyor. Tekrar yüzüne bakıyorum, onu süzerken ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Boğazını temizliyor, biraz kızarıyor, ama Isaak'a olan küçük dokunuşunu bırakmıyor.

"Gitmeliyiz," diye homurdanıyor.

"Yani, vuruldum," diye homurdanıyor

Damian. Kai kaşlarını çatar. "Nedeni

bu değil."

"Kişisel güvenliğim için gösterdiğin endişeye teşekkür ederim, sık kafalı-"

Kai bana dönerken Damian'ı görmezden geliyor. "Kolya'nın daha fazla adamı gelecek. Kızın başına gelenlerden sonra dostça davranabilirler... ya da kızın o durumda olmasını saldırganlık olarak değerlendirebilirler."

Isaak'a ve sonra tekrar Kai'ye bakarken kaşlarım çatılıyor. "O kim?"

Kai'nin yüzü sertleşir, kızın kaybolduğu yöne bakarken çenesi sıkılır. "O," diye homurdanıyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla, "Katarina Ishida'ydı." Bakışları tekrar bana kayıyor, ifadesi ölümcül derecede ciddi. "Kolya'nın kızı."

Çenem düştü. "Onun... ne?"

"Hana," diye mırıldandı Damian, dikkatimi tekrar ona çekti, kaşlarını kaldırdı, menekşe rengi gözleri parlıyordu

Benim. "Şu anda onun kim olduğu umurumda bile değil. Ya da Kolya'nın." Uzanırken yüzünü buruşturuyor ve kulağını dudaklarına doğru çekiyor. "Seni hemen kıyafetlerini yırtıp atabileceğim bir yere götürmem gerek."

Yüzüm kızarıyor, gözleriyle buluşmak için dönüyorum.

"Önce içindeki deliği tıkamaya ne dersin?" "Siktir, bu benim cümlem olacaktı."

Beni yakalayıp derinden öptüğünde ve hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca t u t t u ğ u n d a gülüyorum.

EPILOG

HANA

Bir ay sonra:

"Şu göz bağıını çıkarabilir miyim?"

"Hayır," diye homurdanıyor Damian yanımda, arabanın direksiyonunda.

Kyoto'nun içinden kıvrımlı bir patikaya girerken yoldaki dönüşü hissedebiliyorum ama görüşümle birlikte yön duygum da yok oldu. Gözlerim sıkı sıkıya bağlı, ama yine de onun varlığını yanımda hissediyorum, tanıdık narenciye kokusunu, temiz kokusunu alıyorum.

"En azından beni çözebilir misin?" Nefes nefese kalıyorum, ipin bileklerime sıkıca sarıldığını hissediyorum, her sinirim zonkluyor. Eli koluma geliyor ve ipi sahiplenici bir şekilde çekiştirip kalbimi hızlandırırken ürperiyorum.

"Neden?" Daha yakına eğilirken sesi alçak, nefesi boynumda ılık. "Seni ıslatıyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum. Vücudumdaki her hücre onu tam burada ve hemen şimdi istiyor. Bu acı neredeyse dayanılmaz.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor, sesi aynı anda ipek ve demir gibi. "Sabırlı olman gerekecek."

Sabır ona karşı hiçbir zaman bir erdemim olmadı. Her an, sarsamadığım bir aciliyetle, her zaman daha fazlasını arzulayan doyumsuz bir ihtiyaçla doludur.

Arabayı sessizce sürüyoruz, eli kalçamda duruyor, parmakları tembel daireler çizerek beklemeyi neredeyse acı verici hale getiriyor. Zihnim nereye gittiğimizi tahmin etmeye çalışıyor, ama onun için bilmek diye bir şey yok. Hiç olmadı.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum, düşüncelerim kurmakta olduğumuz hayata kayıyor. Kyoto'ya sadece Tokyo'ya taşınmadan önce toparlanmak için geçici olarak döndük. Burada yaşamayı sevdim, edindiğim anıları sevdim. Ama Tokyo tüm karmaşıklığıyla artık evimiz.

Mori-kai resmi olarak hak iddia etti ve Ishida-kai ile ateşkes sona ermiş olsa da, ateşkes hala devam ediyor. Şimdilik. Sayılır.

Bu biraz soğuk savaşa dönüştü, her iki taraf da güçlerini gizlice bir araya getiriyor - müttefiklerini güvence altına alıyor, kaynaklarını güçlendiriyor, savaş siperleri kazıyor. Büyük bir şey olacak, bunu hissedebiliyorum. Ama ne zaman bu konudaki endişelerimi dile getirsem, Kenzo her zamanki sakinliğiyle beni başından savıyor. Bana bir strateji olduğunu garanti ediyor.

"Takeshi'nin bir planı var" deyip duruyor.

Beni endişelendiren de tam olarak bu.
planı olan psikopat ikiz.

Miyamoto'ya gelince...şey. İmparatorluğu parçalandı, bir zamanlar Katō-kai'ye sadık olan Yakuza aileleri şimdi Mori-kai ve Ishida-kai arasında bölündü.

Gücü gitmiştir: söylentilere göre artık bir gölge gibidir ve boş malikanesinde paranoyak bir hayalet gibi saklanmaktadır. Yalnız olduğunu bilmenin garip bir tatmini var, çaresizce şiddetle sarıldığı güçten yoksun.

Araba durdu ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. Damian elimi tutuyor ve beni dışarı çıkarıyor, sıkıca kavıyor ve sabitliyor. Hafifçe tökezliyorum, ayaklarımın altında kaldırımın yer döşemelerine dönüştüğünü hissediyorum, o beni ileriye götürürken içerinin sıcaklığı beni yutuyor.

"Neredeyiz biz?" diye soruyorum. Tanıdık bir koku var ama tam olarak çıkaramıyorum. Durduğumuzda nabzım hızlanıyor, elleri bileklerime gidiyor. İpler gevşeyip düşüyor ve ellerimi esnetiyorum, özgürlüğün tadını çıkarıyorum, gözlerim hâlâ bağlı olsa da.

"Buradayız," diye fısıldıyor, nefesi kulağımın kenarını okşuyor. Sonra yavaş ve kasıtlı bir dokunuşla göz bağıny kaldırıyor.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, görüşüm düzeliyor ve nefesim kesiliyor.

Golden Monkey'de duruyoruz, dünyadaki en sevdiğim caz kulübü, hayatıma girdiğı yer, yoğun ve görmezden gelinmesi tamamen imkansız.

"Blue in Green" yumuşak bir şekilde çalıyor; kayıt evin hoparlörlerinden tembelce süzölüyor, zengin ve duygulu, sanki bunca zamandır burada bizim dönmemizi bekliyorlarmış gibi.

Gözlerimi kocaman açarak ona dönüyorum, dudaklarımda geniş bir gülümseme beliriyor. "Burada ne işimiz var?"

Hemen cevap vermiyor. Onun yerine yavaşça cebine uzanıyor. Küçük bir metal parıltısı loş ışığı yakalıyor ve onu aramızda tutuyor. Tek kelime etmeden anahtarı elime bırakıyor.

"Bu da ne?" Fısıldıyorum.

"Bu senin," diye homurdanıyor, gözleri karanlık ve yoğun. Çenesini sallayarak etrafımızdaki boşluğa bakıyor. "Hepsi senin. Yeni sahibi sensin."

Bir an için afalladım, bunun ağırlığını algılayamadım. Sonra sevinç sel gibi içime akıyor, çiğ ve ezici. Çığlık atıyorum, kollarımı ona doluyorum, dudaklarımı derin ve umutsuz bir öpücükle dudaklarına bastırırken onu kendime çekiyorum. Etrafımızdaki dünya kayboluyor, geriye sadece bu an kalıyor.

Damian beni bir sandalyeye çekiyor, ben kucağına otururken kolları beni sarıyor ve altımda onun sağlam gücünü hissediyorum. Aletinin zonklayan kalınlığını göbeğimde hissettiğimde ürperiyorum ve aramıza girip kemerini çıkarıp pantolonunu çekiştirerek açtığında inliyorum. Parmakları külotumun köşebentinin altından kayıyor, kenara çekiyor ve kocaman sikinin bana doğru itildiğini hissettiğimde inliyorum. Yumuşak bir çığlıkla dudağımı ısıriyorum, çünkü içime batıyor ve beni güçlü, baskın bir hamleyle dolduruyor.

Elleri sırtımda ve kalçalarımnda, biz sert ve aç bir şekilde öpüşürken parmakları içime bastırıyor. Onun üzerinde kıvranıyorum, uzunluğunu yukarı ve aşağı kaydırırken inliyorum, içimde şiştiğini hissediyorum. Bileklerimi tutuyor, arkamdan itiyor ve kemerini etraflarına sarıyor. İnliyorum, dudaklarımız birbirine çarparken daha sert bastırıyorum.

Olduğumuz her şey, uğruna savaştığımız her şey bu tek ana damıtılmış durumda.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, kelimeler öpücükler arasında dökülüyor, her biri bir öncekinden daha ateşli.

Bana bakacak kadar geri çekiliyor, bakışları şiddetle sahiplenici. "Ben de seni seviyorum," diyor, sesi alçak ve

kaba, her kelime bir söz.

Müzik etrafımızı sarıyor, bizi melodisiyle sarmalıyor ve ben de kendimi onun içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Onun
içinde.

İçimizd
e.

EPILOG

TAKESHI

Malikânenin toz ve bakımsızlık kokan karanlık koridorlarında kayarak ilerliyorum. Bu mantıklı: personeli ve korumaları çoktan gitmiş.

Elektrikler kesik, gölgeler çıplak zemin üzerinde uzun ve sessiz bir şekilde uzanıyor. Çeşitli hırsızlar mekânı çoktan didik didik etmişler; duvarlardan sökülmüş resimler, kırılmış camlar, dışarı atılmış çekmeceler ve yağmalanmış eşyalar. Ama ben buraya yağmalamaya ya da çalmaya gelmedim.

Buraya bir borcu ödemeye geldim.

Beklemek için sabrımın her zerresini harcadım. Her geçen günün Miyamoto'yu daha da korkutacağını, sonunun yaklaştığını bilerek onu bekleyeceğini bilmek.

Bu gece, bekleyiş sona erdi.

Onu boş kütüphanedeki şöminenin yanında, üzerinde darmadağınık eski bir takım elbise, kaybolmuş ve yenilmiş bir halde buluyorum. Beni duyduğunda ayağa fırlıyor, vücudu gergin, sanki kaçacakmış gibi.

Acınası.

Yakındaki bir raftan tozlu bir porselen vazo alıp ona fırlatıyorum ve omzuna çarpıp parçalanmasını izliyorum. Öne doğru tökezliyor ve inleyerek yere düşüyor.

Kılıcımı çekerek ona doğru yürüdüm. Ses kütüphanede yankılanıyor ve bana dehşetle bakmak için dönüyor, yüzü bembeyaz oluyor.

Ona göstermeyeceğimi bildiği merhamet için çaresizce yalvaran ve yarı hıçkırıklarla özür dileyen bir karmaşa içinde gevezelik etmeye başlıyor. Yaklaştım, bıçak elimde, son derece sakindim. "Bunun olacağını biliyordun, değil mi?"

Bana bakıyor, bir ceset kadar solgun, bakışlarımı zar zor tutabiliyor. Machiavelli'yi oynamaya çalışan adamın bir kabuğu gibi. Tiksintimi saklamaya zahmet etmiyorum.

"Söyle bana Katō-san," diyorum, alçak sesle. "Samurayların seppuku geleneğini biliyor musun? Biliyor olmalısın." Ceketime uzanıp tantō bıçağını çıkardım ve ayaklarının dibine fırlattım.

Eskiden bir samuray savaşta yenildiğinde, yenilgide bile cesaretini ve bağlılığını kanıtlamak için onurlu bir çıkış yolu olarak kendi bağırsaklarını deşerdi.

Sanki o kelimelerden herhangi biri burada geçerliymiş gibi.

"Bu senin şansın," diye tükürdüm. "Ya onurunla ölürsün ya da kafanı ben koparırım."

Bıçağa bakıyor, gözleri kocaman, sonra tekrar bana bakıyor. Şimdi çırpınıyor, taktik değiştiriyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Sana her şeyi verebilirim, seni Tokyo'da bir kral yapabilirim."

Gülüyorum.

Yüzü buruşuyor ve kelimeleri zehir gibi tükürerek farklı bir yaklaşım deniyor. "Bundan sonra bu şehrin sana kucak açacağını mı sanıyorsun?" diye alay ediyor.

Soğukça gülümsüyorum. "Sanırım bu şehir bana boyun eğecek." Yaklaşıyorum, bıçağımın kenarı derisini sıyrıyor. "Son

bir şans."

"Ateşi çoktan yaktım," diye tıslıyor Miyamoto. "Savaş senin için geliyor ve Ishida-kai seni ve aileni yok edecek."

Çenem geriliyor. "Ishida-san'ın başına geleceklerden haberi yok," diye homurdanıyorum, eğilip bakışlarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. "Benim."

Elimdeki katanayı çevirerek tekrar doğruluyorum. "Şimdi, bunu kendin mi yapacaksın, yoksa ben mi-"

Umutsuzluk yüzünü kapladı ve elini tantō, gözleri son bir gayretle vahşi. Ama

o yavaş.

Elinin üzerine basıp yere sabitliyorum. Hızlı, neredeyse sıkılmış bir savuruşla kılıcımı indiriyorum.

Miyamoto'nun bedeni yere yığılırken başı kanepenin arkasına doğru yuvarlanıyor. Doğruluyorum, bıçağımdaki kanı solmuş perdelere silerken pencereden uzaktaki şehre bakıyorum.

Neon, bir yıldız tarlası gibi parlıyor.

Dışarıda bir yerlerde, Kolya Ishida başına geleceklerden tamamen habersiz bir şekilde planlar yapıyor.

Ama artık onun zayıflığını

biliyorum. Ve onun için

geliyorum.

* * *

Memento Mori serisi Takeshi'nin hikayesiyle Emperor of Havoc'ta devam edecek.

Damian ve Hana'ya doyamadınız mı?
Ekstra sahnelerine buradan ulaşın veya tarayıcınıza şu
bağlantıyı yazın: <https://BookHip.com/KSBPZQJ>

Bu, Şehvet İmparatoru'nun sonsözü ya da devamı değildir.
Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam
ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Şehvet İmparatoru'nu okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Jagger Cole evreni Takeshi'nin Havoc İmparatoru'ndaki hikayesiyle devam ediyor. Ayrıca, bu seride adı geçen diğer karakterlerden bazılarına (Drakos ve Kildare aileleri), karanlık bir düşman-aşık, zorla evlendirilen mafya romantizmi olan Sapkın Kalpler ile başlayan Karanlık Kalpler serisinde bir göz atabilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaptan bir ön bakış bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

* * *

Bölüm 1

Neve

Sikeyim. Ben.

Yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddiye umursamıyor ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... dikkat dağınıklığından kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinizde gerçekten yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemenin sorunu nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. Her zaman.

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, camdan yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran o.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve eminim ki, elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen - ya da, tamam, gerçekçi olalım, vasat çabalar, çok geçmeden bakışlarım

Önümdeki notları çelik kanyonun karşısındaki adama veriyorum.

Yüce İsa.

O bir tanrı. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, mükemmel taranmış saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...evet. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metre karelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için bazı avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Kontrol et. Her türlü sorun

romantik ilişkiler, aynı sebepten mi? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne yapıyor?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiyi sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat üzerinde yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikte cam çatı katı olan bina.

Camdan çatı katı.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam.
Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf
görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr
düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni
casus bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için
her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum
değil. O benim düşmanım.

Ama dene anlatmak o için benim az memnun
libido ve sıkılmış uyluklar.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a
baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden
kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri
çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses
sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika
sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı
çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş -
kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise.
Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası
kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı
şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık
notlarım varken ve bir de Kildare aile toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?"

Kendime bakarken kaşlarım çatılıyor.

"Giyinmen gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız kardeşim.

"Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum ama boş veriyorum. Castle son on yıldır Eilish'in ve benim -sanırım "bodyguard"-korumamızdı. Büyürken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan, bir buçuk metre boyunda, bir oyun kurucu gibi yapılı gölgeye bakıp ağzının suyunu akıttırdı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden emindiler.

Ama olmaz. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de onun hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden bana hala "çocuk" diyebiliyor ya da ağabey gibi sinir bozucu şeyler yapabiliyor.

Yirmi dört yaşında olmama rağmen saçlarım.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı dışarı çıkartıyorum.

"Ama Caaaastle-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama neden? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişrtmden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian Amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi, ikincisi, şık grnmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket blgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz i çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kıızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "Bu giyinik mi?"

"İsterseniz geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish i geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de günümüzün sarışın Jackie-O'su gibi görünen prenses kıız kardeşimin yanında.

pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabıları, saç ve makyajı tertemiz. Hem de sabahın dokuz buçuğunda. O yüzden beni dava edin, elimden gelenin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, tamam, iyi. Hadi gel. Geç kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet yönetmeliği konusunda sinirlenen ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?"

Omuz silkiyor, arkasını dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas, cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi biri hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırhlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek anlaşmazlıkların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından birkaç ay önce Londra'dan New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

İşler çığıırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani babam.

O'Bannon's'ın, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılan yan kapısı, koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötölük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci komutanı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tışlıyorum. Belli ki Eilish de benim kadar döngünün dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor

Eilish'e. Ki bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütmek için bir balta olan kız kardeşiyim. Eilish tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"Boo," diye kıkırdıyor Hades, omurgamda bir ürperti yaratacak şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıksıklıklar, Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşir.

"Bu Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-"

"Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü cipten inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları tam içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürlüyor sessizce, sesi sorgulanamaz bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da onun bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtlıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana ne söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Üzerimde beliren tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam acımasızca, soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak oluyor.

"BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum

ve kulağımnda nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin rengin değil."

Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı.

"Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ılık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşırhane gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2

Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral olacaklarını bilirler. Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için yaratılmadım. Ben Lancelot'um, yakarım, yağmalarım ve beceririm.

Kırsalda. Lanet olası Kral Arthur değil.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da adına ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş; bu kız da derin cepleri ve tehlikeli arkadaşları olan bu adamla birlikte olmuş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuşum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak vahşet ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta geçtiğimde hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıldır Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orasıydı, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşılamadı. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. Bu evlilik suya düştüğünde bile, sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimiz arasında en azından bir soğukluk yaşandı.

Ta ki işler kötü bir şekilde tersine dönene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başı olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian tam bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Birden fazla kez, duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen türden bir adam olarak tanımlandı. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarları ya da açgözlülüğü yüzünden bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, ağzım bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır. Ve

yakında, biz de kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. Ben de onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağında durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarışını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde cırılçıplak dolaşışını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırıp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken, babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerimi devirirdim

-Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama büyüdükçe, hepimiz garip bir şekilde isimlerini aldığımız mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri ona çekmiş. Ben de babamızın karanlık, düşünceli gözlerini aldım.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim sert bakışımı taklit ediyor

kardeşimize.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı salladım. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, yani Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılğan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan benim sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik olmamayı deneyebilir misin, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtlamak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve başımızı sallıyoruz.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları sonsuza dek geride bırakmanın bir yolu. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız an Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyordu, amcasının hala

ona neler olacağını anlattım. Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi açtık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

üzerimdeydi. Gözümü

kırpmadım.

"Bu yüzden, biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sonsuza dek sona erdirecek ve her iki ailemizi de birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü hale getirecek bir anlaşma."

Amcasına dönüp kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

Oh, bu iyi olmak üzere.

"Birleşik bir cephe mi?"

Lanet olsun, Ezio.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımı Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya dikiyorum.

"Lütfen, şu lanet olası birleşik cephe hakkında konuşmaya devam edin-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü verdiler ve Ezio'nun tüm bu tartışmayı intihar bombasına çevirmek üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, lütfen," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor. "Bu kalleş, onursuz Mick'lerle ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor olamazsın-"

"Sessiz ol," diye çıktım.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama burası kesinlikle bunun yeri değil. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının zamanı değil.

Cillian boğazını temizliyor ve masanın öbür ucundaki Ezio'ya bakıyor.

"Kederinizi ne hafifletir?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması değil.

Bu onun boğazına yapışması ve Ezio'nun da tuzağına düşmek üzere olması.

"Kahrolası kederimi ne hafifletecek?!" İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağı fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada oturmayacağım-

" "Evet, oturacaksın." Bakışlarım ona sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada değil. "Sen. Will."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor.

"Bu bok parçası bana para teklif etmeye cüret mi ediyor?! Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir kardeşimi kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğimden İKİ KAT daha eğlenceli," diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmaşını daha sıkı tutmalısınız."

"Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasınıninkine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum. "Anlaşmamıza sadık kalacak mısın?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çeker ve sonra y a v a ş ç a başını sallar.

"Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda sessizliğe gömölür. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini istercesine kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve ben bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, yüzüne yayılan dehşet ifadesinden onun da iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin ediyorum.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üfledikten sonra izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm."

Gözlerini kırıştırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbirini çıkmıyor.

"Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Sanırım bunun tüm küskünleri barıştırmanın en iyi yolu olduğunu göreceksin Neve-"

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, Ares."

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "Bitti-"

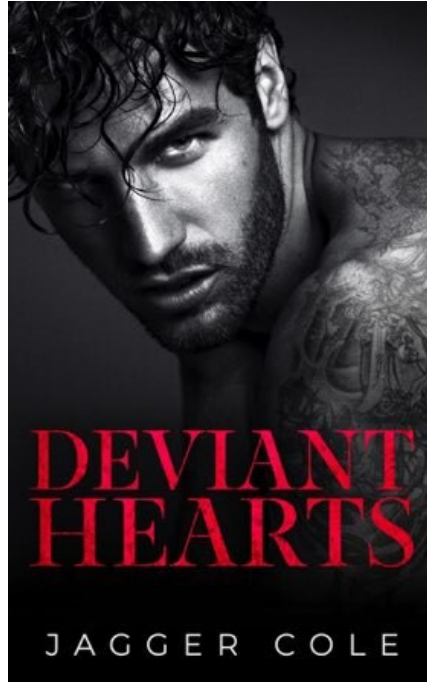
"Oh, işimiz bitti, tamam."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor.
"Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

[Okumaya devam edin!](#)

[Sapkın Kalpler - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!](#)

* * *

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

ALSO BY JAGGER COLE

Memento Mori:

[Gazap İmparatoru](#)

[Öfke İmparatoru](#)

[Şehvet İmparatoru](#)

[Havoc İmparatoru](#)

Zehirli Tanrılar:

[Zehirli Aşk Şeytani](#)

[Yemin Zehirli](#)

[Öpücük](#)

[Bozuk Kalp](#)

[Canavarca](#)

[Dürtüler](#)

Karanlık Kalpler:

[Sapkın Kalpler](#)

[Kötü Kalpler](#)

[Günahkâr](#)

[Kalpler Çarpık](#)

[Kalpler Çalıntı](#)

[Kalpler Pervasız](#)

[Kalpler](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)

[Yanmış Kül](#) (Cinder Düeti #1) [Kül](#)

[İmparatorluğu](#) (Cinder Düeti #2)

[Avcı Kral](#) (Hunted Duet # 1) Avlanan

[Kraliçe](#) (Hunted Duet #2) [Nefret Prensi](#)

Vahşi Varisler:

[Vahşi Varis](#)

[Karanlık Prens](#)

[Acımasız Kral](#)

Yasak Taç Kırık
Tanrı
Meydan Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek
Bratva'nın Çalınan Gelini
Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Esir Bratva
Prensesi Bratva Kralı
Tarafından Sahiplenilen
Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliami Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı
Patronun Ayartması
Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran
Haydut
Savaş
Lordu

Bağımsızlar: Kırık

Çizgiler Bosshole
Grumpaholic
Benim Sapiğım

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Her şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.